

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Master of Salt & Bones

LOVE IS A CURSE
THE DEVIL WEARS
IN DISGUISE

KERI LAKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TUZ VE KEMİK USTASI

KER) GÖL

TUZ VE KEMİK USTASI
KERI LAKE tarafından
yayınlandı www.KeriLake.com

Telif Hakkı © 2020 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi [Hang Le](#) Fotoğraf
[Morten Munthe](#) Düzenleme:
[Julie Belfield](#)

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

Media vita in morte sumus

(Yaşamın ortasında, ölümün içindeyiz)

Diane için
Çünkü mutlu sonla biten peri masalları yazanların bile kendilerine ait bir
iyilik perisine ihtiyaçları vardır.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantıyonlar, eğlenceli sohbetler ve kitaplarının ön kopyalarını kazanma şansı için okuma grubuna katılın: [VIGILANTE VIXENS](#)

OTKERBOOKSBVKER)LAKE

KANUNSUZLAR

SERİSİ RİCOCHET

GERİ TEPME

INTREPID BALISTİK

ARDIÇ ÇÖZGÜ SERİSİ ARDIÇ

ÇÖZGÜ PATİSKA İNEN

LEŞ KRALLARI

GAZABIN OĞULLARI SERİSİ

RUH İNTİKAMI ALINDI

RUH DIRİLDİ RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ

RUH KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

KUM ADAM DÜETİ

NOCTURNES & NIGHTMARES

REQUIEM & REVERIE

STANDALONES

DALGALANMA

ETKİSİ

İÇİNDEKİLER

ÇALMA LİSTESİ

SEVGİLİ

OKUYUCU,

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Sonsöz

Keri Lake Yazarının Diğer

Kitapları Teşekkür

Yazar Hakkında

PLAVL)ST

Bu kitap, yol boyunca ilham veren yetenekli müzisyenler olmadan mümkün olamazdı.

- "Konuşulmayan" -Myuu
- "Come Back For Me" -Jaymes Young
- "Love Is A Bitch" -Two Feet
- "Soda" -Nothing But Thieves
- "I Walk The Line" -Halsey
- "Why Don't You Save Me?" -Kan Wakan
- "Oceans" -Seafret
- "Fear Of The Water" -SYML
- "Derin Mavi Denizin Dibi" -MISSIO
- "Lanet" -Koda
- "Million Dollar Man" -Lana Del Rey
- "Chopin: Nocturne in C-Sharp Minor" -Frédéric Chopin, Alexandre Tharaud
- "Madness" -Ruelle
- "Drown" -Seafret
- "Liebestraume No. 3: Nocturne in La-Flat Major" -Franz Liszt
- "Twisted" -Two Feet

DEAR READER,

Kafamdaki ortamı ve karakterleri koruma çabasıyla, bu hikaye Massachusetts kıyılarındaki hayali bir adada, hayali bir kasabada geçiyor. Çok gevşek bir şekilde Martha's Vineyard'a dayanıyor ve Bonesalt Bluff, Aquinnah Kayalıkları'ndan esinleniyor. Günümüz kalesine sahip şirin bir balıkçı topluluğu.

Okuduğunuz için teşekkür eder, Lucian ve Isa'nın hikayesini beğeneceğinizi umarım ♥

~Keri

PROLOJE

LUC)AN

On beş yıl önce...

"M Diğerleri, eve gitmek istiyorum."
Yüzümdeki kayışlar çenemin hareketini kısıtlıyor,
çoğunlukla bir hastanenin ortasında sert bir yatağa bağlı
olarak yatıyorum.

boş, karanlık bir hücre. Boğazıma zorla soktukları ilaçlarla ancak hafifçe bastırılabilen kaygı gümbürtüsünün üzerinde, kemiklerimin derinliklerinde sürekli bir ürperti var. El ve ayak bileklerimdeki kelepçeler, o gittiğinde yataktan fırlayıp onu takip etmeyeceğimi garanti ediyor.

"Burası cehennem gibi."

Görünüşe bakılırsa bir hastane ama iyileştirmek için tasarlanmış bir yer olmaktan çok uzak. Yöntemleri işkence. Kaçınma terapisi. Herhangi bir yönetim organı tarafından onaylanmamış deneysel tıp. Hiçbir doktorun içeriye adım attığından şüpheliyim.

Vermont'un kuzey ormanlarının derinliklerinde yer aldığı düşünülürse, ailemin burayı bulmayı başarması bir mucize.

"Sen hastasın, Lucian. Buradaki doktorlar... sana yardım edecekler." Annemin günlerdir ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerinde yaşlar birikiyor. "Seni iyileştirecekler."

"Benim... hiçbir sorunum yok." Çeneme gerilmiş sert deriyle pekiştirilmiş dişlerimin sıkılığını aşarak kelimeleri gıcırdatmayı başarıyorum. Çeneme uygulanan baskı, çenemde zonklayan bir ağrıya yol açıyor.

Gözbebeklerimin arkasında titreşen kafatası ve onun şekli sulu bir kalkanın ardında bulanıklaşırken, burada bana yaptıkları şeylerin küçük anı parçaları kafamda yanıp sönüyor.

Enjeksiyonlar. İlaçlar. Kelepçeler. Kelepçeler. Elektrik şoku. Tıslama. Çılgınlıklar. "Beni eve götürün!"

"Zaten ölü olduğu için şanslı, yoksa en kötüsünü yaşaması için ısrar ederdim." Parmakları tasarım çantasının askısına dolanmış, dudakları tiksintiyle kenetlenmiş bir halde uzaklara bakıyor, ama sonra gözleri seğiriyor ve yüz ifadesi memnuniyet olarak tahmin ettiğim bir şekle dönüşüyor. "Tanrım, burada *kadın* çocuk avcılarına ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

CHAPTER,

Günümüz ...

"Y

Gergin görünüyorsun."

Sigara dumanı, kırık pencereden içeri giren ılık, tuzlu
deniz havasına karışırken, teyzem

Başparmağını metronom gibi direksiyona dayadı. "Evet, senin dediğin gibi *söylentilere* biraz kulak verseydin sen de öyle olurdun." Sigarasından bir nefes çekince yanakları çöküyor, önündeki yoldan bana doğru bakma zahmetine girmiyor.

Eski sevgilisine bir övgü olarak sevgiyle Hal adını verdiği eski hurda deniz kenarındaki yol boyunca tıkırdarken, rüzgâr fırçalamak için telaşlanmadığım çok uzun saçlarımı savuruyor. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü, ağır gri bulutlarıyla, ileride bir fırtınanın habercisi ve barometrik basınç, zaten huysuz olan ruh haline güzel bir endişe dozu ekliyor gibi görünüyor.

"Etrafınızdaki her şeyi görmezden gelmek ne büyük bir mutluluk olmalı, sanki hepsi büyük bir yalanmış gibi."

Blackthorne Malikanesi hakkında bazı söylentiler duymuştum. Dik duvarlarını kaplayan beyaz kil ve kum nedeniyle yerel halk tarafından Bonesalt olarak bilinen, deniz kenarındaki bir kayalığın kenarında yer alan modern bir kale. Burası artık tek varis olan Lucian Blackthorne'a ait ve ona *Bonesalt Şeytanı* deniyor. Ve ben de önümüzdeki birkaç ay boyunca onun hasta annesine refakat etmekle görevlendirildim. "Ah, doğru ya. Bu da neydi?"

Hayvanları canlı canlı yemek için ormanda çıplak mı koşuyor? Yoksa insan kanıyla yıkandığı yer mi?" Alaycı bir tavırla başımı sallıyorum ve havadaki hiçbir şeyi işaret etmiyorum. "Hayır, bekle, sen geceleri çocukları yataklarından kaçırmak için kasabaya gizlice girdiğinden bahsediyorsun."

"Devam edin. Eğlenmene bak. Kendiniz için öğrenmeniz uzun sürmeyecek."

"Bu kasabadaki insanların çok fazla boş vakti olduğunu mu? Bunu zaten biliyordum."

"Bu adam bir şapkacıdan daha deli. Yoksa neden ona *Deli Oğul*."

Lucian Blackthorne'un bir süre psikiyatri koğuşunda kaldığı ve bu yüzden ikinci lakabı aldığı da söyleniyor ama adamın etrafındaki diğer tüm saçma söylentiler gibi buna da inandığımdan emin değilim. "Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğin için kızsınsın. En azından gerçekleri."

"Bir adamın bu şekilde içine kapanması sinir bozucu. Bu doğru değil." Dili dudağında, başını sallıyor. "İnsanlardan uzak duranlar sadece saklayacak bir şeyleri olanlardır."

"Belki de sadece mahremiyetinden hoşlanıyordur."

"Çoğu *katil* öyle yapar."

Homurdanarak başımı sallıyorum ve onu kızdıracağımı bildiğim için başka tarafa bakıyorum. *Okuduklarıma* göre, karısı intihar etmiş ve oğlu kaybolmuş. Her nasılsa, yerel halk bunu çifte cinayet olarak değerlendirmiş. "Eğer gerçekten onu öldürdüğünü düşünseydin, beni onun evine götürmezdin." Ona tekrar baktım. "Peki, neden beni onun evine götürüyorsun?"

"Çünkü seni, ben olsam da olmasam da bir yolunu bulacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu ve yolculuğun bana fikrini değiştirmek için yeterli zamanı vereceğini düşündüm." Hızlıca bir göz attıktan sonra ofladı. "İnatçı olduğunu bilmeliydim. Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bir sürü iş var--"

"Barmenlik mi?" Teyzemi eleştiriyor ama onun son yirmi yıldır her gün yaptığı işi yapmayı düşünmeden önce bir dizi çirkin işe başvuracağım. Bu kasabada arta kalanları silip süpüren bir Quinn daha olmayı reddediyorum.

"Hey, Shoal bana iyi davrandı. İyi insanlar. İyi iş."

Boktan bir ödeme. "Bak, bunu senin kafesini karıştırmak için yapmıyorum. Paraya ihtiyacımız var. Senin de ihtiyacın var."

"O kadar da ihtiyacım yok, Isa."

Bu kötü.

Tempest Cove batıl inançları tarafından yönetilen bir kasabadır. Massachusetts kıyılarındaki küçük bir adanın kuzey kayalıklarına kazınmış olan bu yerde kızıl saçlıların çoğu bekârdır ve ne kadar hırslı olursa olsun kimse Perşembe ya da Cuma günü limandan ayrılmaz, çünkü *Pazar günü yelkenler asla suya inmez*. Kadınların gemide uğursuzluk getirdiği söylenir ve fırtınadan korkulduğu için ıslık çalınmaz. Ayrıca, etrafta dolaşan dağınık saçlı ve bakımsız tırnaklı adamlar serseri değil, iyi hijyenin avı bozduğuna inanan sıkı balıkçılardır. Shoal'ı her gece kapatan müdavimlerin yarısı, çılgın batıl inançları yüzünden sokaktan düşmüş gibi görünüyor.

Burada mı? Bu sadece yaşam tarzı.

Ayrıca, *bir Blackthorne ile yolunuz kesişirse, talihsiz ve belirsiz bir kadere mahkum olacağınıza* inanırlar.

Bu da muhtemelen Bayan Blackthorne'a bakma işini neden sadece bir telefon görüşmesine dayanarak aldığımı açıklıyor. Tempest Cove'da başka kimse onlar için çalışarak şansını denemek isteyecek kadar çılgın değildir.

Sadece yeterince çaresizim.

Anladığım kadarıyla aile, Birleşik Devletler'deki en başarılı nakliye şirketinin sahibi, yani maaş çekine ihtiyacı olan tek deli ben değilim. Yine de adil olmak gerekirse, şirketin Gloucester'da faaliyet gösterdiği söyleniyor, burada çalışanların buradaki insanlar gibi aile geçmişi hakkında pek bir şey bilmemesi muhtemel.

Ya da buradaki insanların onlar hakkında bildiklerini düşündüklerini.

Blackthorn'lar hakkında *gerçekten* bildiğim tek şey Tempest Cove'daki en zengin aile oldukları, gerçek bir kraliyet ailesi oldukları ve şehir merkezindeki herhangi bir noktadan görülebilen, bildiğim tek kaleye sahip oldukları.

Ayrıca lanetlenmişler de. Sözde bir siren tarafından, bazı rivayetlerde ise bir deniz cadısı tarafından. Hikayeyi kimin anlattığına bağlı.

Tempest Cove'da kime sorarsanız sorun, deniz cadısı ya da sirenden söz edildiğinde gözlerini bile kırpamazlar. Bu tür şeylere neredeyse kendilerini dünyanın kötülüklerinden kurtaracağına inandıkları Tanrı kadar inanırlar.

Blackthornes da dahil.

"Peki ya eğitim?" Gözleri yolda, sigarasından bir nefes daha çekerken bana bakma zahmetine girmiyor. Bu iyi bir şey, çünkü bu konuyu zaten konuşmuştuk ve onun bu durumu görmesini istemezdim.

Yüzümde bıkkın bir ifade. "Senin bir yeteneğin var. Boşa gitmemesi gereken bir hediye."

Çocukluğumdan beri kulaktan müzik çalma konusunda esrarengiz bir yeteneğim var. Nota nota, aslında bir parça müzik okuyamasam da. Altı ay önce mezun olmadan önce lisedeki müzik öğretmenim benden kayıp potansiyel olarak bahsetmişti. Sanırım tam olarak söylediği şey, *müthiş bir yetenek israftıydı*. Müziğe devam edersem bir yerlere geleceğime inandığından değil. Ne de olsa bu kasabadaki çocuklar ailelerinin izinden gitmekle lanetlenmişlerdir.

Oğulları balıkçı olur. Kızları da onların yalnız eşleri olur. Nesillerdir bu böyledir.

Yine de, annem bu adada kocalarının yalnız kalmasını engelleyen bir fahişeydi ve hâlâ da öyle. Kasabanın normlarından biraz renkli bir sapma sanırım. Gerçek babam ben doğduğumda ölmüş olsa da, annem onu hamile bırakanın herhangi bir erkek olabileceğinde ısrar ediyor. Bana her zaman koca bir kasabada babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu söylemeye özen gösterirdi. Kendi kişisel krallığım derdi bir keresinde.

Sanki bu, buraya uyum sağlamayı kolaylaştıracakmış gibi.

Bu kasabanın onaylamayan bakışlarından ve fısıltılarından habersiz olmak için neler vermezdim. Kadınların kocalarını ve oğullarını nasıl koruduklarını, sanki başımda onları taş a çevirmeye hazır yılanlarla dolaşıyormuşum gibi.

Ne yazık ki ben bir günahkârın kızı olarak büyüdüm ve onlara göre ben hep öyle olacağım.

"Eğitim için paraya ihtiyacım var," diye cevap veriyorum, yanımdaki pencerenin nikotin lekeli filmine bir dolar sembolü çizerek. "Sorun da bu zaten. Ben pratik olmayan bir potansiyel ile lanetlendim. Tıpkı senin karışmaman gereken yerlere karışmakla lanetlendiğin gibi."

"Ve eğer karışmasaydım, şu anda bir viyadüğün altında yaşıyor olacaktın."

Yalan söylemiyor, gerçi annemi haftalardır ziyaret etmedim ki hala otoyolun dışında kamp kurup kurmadığını bileyim. Son kontrol ettiğimde, keş erkek arkadaşlarından biriyle yine alemlere dalmıştı.

"Annen her zaman kötü değildi, bilgin olsun."

Bazen unutuyorum, kasabanın kara koyununun kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da söz konusu koyunun kız kardeşidir. Belki de Midge Teyze'nin bu kadar sert ve hayattan bıkmış olmasının nedeni budur.

Annem de onu bu hale getirmiş olabilir. Belki de bunca yıl beni büyütme zorunda kalmasıdır.

Her iki durumda da, ikimiz de lanetliyiz, tıpkı Blackthorn'lar gibi, bu yüzden söylentilerin tarafını tutması mantıklı değil.

Okyanus kenarının yerini ağaçlara bıraktığı yolun üzerinde yoğun bir sis dolaşıyor. İleride, sağda bir nesne dikkatimi çekiyor ve beyaz sisin içinden odaklanmak için gözlerimi kısıyorum, ancak onu geçtikten sonra bir haç şeklini fark ediyorum. Onun birkaç adım ötesinde bir başkası duruyor.

Koltuğumda dönüyorum ve arka camdan yolun karşı tarafındaki üçüncüyü yakalıyorum. "Bu haçlar da neyin nesi?"

"Kilise tipleri bazen buraya gelip hepimize ne kadar işe yaramaz olduklarını hatırlatmaktan hoşlanırlar." Boynundaki haça rağmen, teyzemin dine karşı her zaman belli bir küçümsemesi olmuştur. Onca yıllık ilmiyal eğitimi onu yakmış gibi görünüyor.

Bu ya da amcamın onu aldattığını öğrendikten sonra bunu boğazına tıkmaya çalışan insanlar.

"Karaçalılardan hep bu kadar nefret edilir miydi?" Ben soruyorum.

Sigarasını camdan dışarı fırlatarak son dumanı da üflüyor. "Dedikodulardan hoşlanmadığınızı sanıyordum?"

Ben sevmiyorum. Bu kasabadan ve dedikodularından nefret ediyorum ama bu aileyle ilgili bir şey ilgimi çekiyor. "Sadece bunun nesiller arası bir şey mi olduğunu yoksa Lucian'ın *katil* olmakla suçlanan tek kişi olup olmadığını merak ediyorum." Gözlerimi devirerek tam zamanında dönüyorum ve yolun kenarındaki bir başka haçı yakalıyorum.

"Gözlerini devir ama sen Amelia'yı tanı mıydun. O Tempest Cove'un prensesiydi. Herkes onu severdi. Peki ya o adamla takılmaya başladığında? Belanın peşini bırakmayacağını biliyorduk. Bir Blackthorne ile her zaman olur."

"Amelia. Bu onun karısı mı?"

"Öyleydi. Artık buralarda değil, hatırladın mı?" Ön camdan bakarak iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Çok yazık. Ama soruna cevap vermek gerekirse, sanırım o ailede her zaman bir şeyler eksikti. Büyüklerin karılarını öldürüp öldürmedikleri benim için meçhul. Ama kim bilir, ne kadar çok şeyi kendilerine saklıyorlar."

Kasabaya neredeyse hiç girmemeleri, Lucian'ın çevredeki ormanda avlanan aç bir yaratık olduğuna dair mitolojik söylentilere yol açmıştır.

"İntihar ile cinayet arasında fark var ve son baktığımda cinayetle suçlanmamıştı."

Bana şüpheli bir bakış fırlatmadan önce bir kahkaha sesi başını geriye atıyor. "Sence onun kadar parası ve gücü olan bir adam hiç mahkûm olur mu?"

Bence bu şehir, gerçekler istedikleri gibi olmadığında hikayeler uydurmayı seviyor. Örneğin annemi ele alalım. Ona Fırtına Koyu'nun Sireni lakabını takmışlardı, çünkü kadınlar kocalarının da en az onun kadar zina suçlusu olduğu gerçeğiyle baş edemiyorlardı.

"Bence, ne olursa olsun, bilim bilimdir. Ve kanıtlar zenginlerin lehine değildir."

Yüzü neşesiz bir eğlenceyle yıkanmış, başını sallıyor. "Güzellik. Zekâ. Ama köpekbalıklarıyla dolu bir havuzdaki fok yavrusu kadar saf." Bana doğru baktığında, gözlerinin eskisinden daha koyu halkalarla çevrili olduğuna yemin edebilirim. "Kanıtlar her zaman tüm hikâyeyi anlatmaz. Bazen içgüdülerimize güvenmemiz gerekir, Isa. Bunu hatırlıyor musun?"

Teyzemin sözlerinde bir incelik var. Düpedüz kaba ve hoyrat olabildiği, kişiliğini onlarca yıldır cilalanmamış kararmış gümüş gibi masaya serdiği zamanlarda, onu benden daha zeki bulduğum zamanlar da oluyor. Yaptığı yorum beni duraksatmak, sadece birkaç ay önce içgüdülerimi görmezden gelmek gibi trajik bir hata yaptığımı hatırlatmak içindi.

Bir kenara attığım bir düşünce. Bu anıların beni dibe çekmesine ve yeni bir başlangıcı gölgelemesine ihtiyacım yok.

"Sen de merak ediyorsun. Bu yüzden beni sen götürüyorsun." Geçip giden ağaçların karanlık silüetleri arasında dikkatimi dağıtacak bir şeyler ararken söylüyorum. Güneş ufukta belirmiş olsa bile, orman örtüsü burada hâlâ gece olduğu izlenimini veriyor.

"Fikrinizi neyin değiştireceğini merak ediyorum, evet."

İçten içe inleyerek başımı sallıyorum. "Bu parayı geri çevirmem için Tanrı'nın bir eylemi gerekir."

Siyah bir cisim çevreme giriyor ve Midge teyze frene basıp beni ön panele çarptırıyor. Araba gıcırdayarak dururken sert vinil avuçlarıma çarpıyor ve bükülmemiş kollarımdan elektrik iğneleri fırlıyor.

"Orospu çocuğu!" Midge Teyze kollarını iki yana açmış, iki eliyle direksiyonu kavrayarak oturuyor.

Başımı kaldırdığımda, yolun ortasında ölü bir hayvanın kanlı kalıntılarının yanında zıplayan siyah bir kuşun etrafında parçalanmadan önce, ışıkların huzmesinde dans eden ürkütücü bir sis girdabı buluyorum. "Tanrım. Bu da ne böyle?" Emniyet kemerimi çözerek daha iyi görebilmek için öne doğru kayıyorum.

"Karga mı? Hiçbir fikrim yok."

"Kuş değil." Kuşun yanındaki hayvan güçlkle tanınabiliyor, bir bağırsak havuzunun içine yayılmış, zavallı yaratık farlardan etkilenmemiş gibi gagalıyor.

"Kimin umurunda? Lanet şey neredeyse bizi yoldan çıkarıyordu!" Kornaya basıyor ama kuşu hareket ettirmeyi başaramıyor.

Aslında bize bir bakış bile atmıyor, hâlâ yolumuza serpilmiş leşlerle besleniyor. Gagasına bir göz küresi sıkışmış, onu yutuyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, o benimle beslenirken kendimi yolda yatarken hayal ediyorum.

"Sam Hill'de ne oluyor?" Midge Teyze kuşun yanından rölantide geçerken yolcu camından aşağıya bakıyorum ve boynunu bana doğru uzattığında kaşlarımı çatıyorum, gözlerinden birinin olmadığını fark ediyorum. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim," diyor teyzem yanımda. "Bizden rahatsız bile olmadı."

Koltuğumda dönerek sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum ve arka camdan kuşun hâlâ hareket etmediği yere bakıyorum. "Açlıktan falan ölmüş olmalı."

Kuru bir kıkırdamayla başını sallar. "Tanrı'nın işi diyorsun. Peki ya şeytanın kendisi? Bu blöf lanetli, sana söylüyorum. Lanetli. Buradaki her yaratık bunun yükünü taşıyor. Umarım her şey bittiğinde bu sen olmazsın. Artık on dokuz yaşındasın, bu yüzden artık sana ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemem. Ama başka bir şeyi düşünmeni şiddetle tavsiye ediyorum."

En iyi arkadaşım Kelsey ile birlikte Barnaby's Baubles'da çalışıp gelen az sayıdaki turiste pahalı ıvır zıvırlar satmak istemediğim sürece başka bir şey yok. Ya da daha iyisi, Midge Teyze'yle birlikte The Shoal'da kase kase çorba ve bira dağıtmak.

"Bu işi kabul ediyorum." Bu para borçlarının bir kısmını kapatmaya, ipotek borcunu ödemeye ve sonunda buradan kurtulmak için bir araba biriktirmeye yetecektir. "İyi olacağım. Bak, anlıyorum, tamam mı? Sen sadece bana göz kulak oluyorsun." Annemin beni kapısının önünde bırakıp ebeveynlikten vazgeçtiği geceden beri yaptığı gibi. "Ama işte bu. Konuştuğumuz onca zaman

Buradan çıkmam konusunda ne düşünüyorsun? Müziğimle olmuyor. Ya da şehirdeki bir turist tuzağında çalışarak."

"Olabilir, eğer ona bir şans vererseniz--"

"Olmayacak. Para kazanmak için para gerekir, unuttun mu? Bunu bana sen söylemiştin." "Söylediğim her şeyi dinlemek zorunda değilsin evlat. Bunu biliyorsun, değil mi?" Bana attığı bakışta, gerçekten dokunaklı bir gülümseme var.

Bu sefer gözleri. "Bazen tam bir pislik oluyorum." "Bazenden daha fazla, diyebilirim."

Omzuma bir tokat atarak homurdandı. "Ukala."

Yolun birkaç mil ilerisinde sis dağılıyor ve orman bir açıklığa açılıyor. Girişte bizi, Blackthorne Malikânesi'nin metal üzerine kazınmış siyah ferforje kapısı ve her iki yanında da priz yerine beyaz taşlar bulunan davetkâr olmayan bir kafatası karşılıyor. Garaj yolunun kenarında, üzerinde siyah bir düğme olan gümüş bir kutu duruyor ve Midge Teyze pencereden uzanıp düğmeye basıyor. Saniyeler sonra kapı, daha fazla ağaçla çevrili uzun ve dar bir araba yoluna açılıyor ve yol ileride geniş ve bakımsız bir çimenliğe doğru genişliyor.

Dağınık manzarayı süsleyen tek tük çalı ve çırpılar, şimdi sadece yaşlı ve yorgun görünmelerine neden olan tuhaf kıvrımlarına bakılırsa, bir zamanlar şekil verilerek budanmış olmalı. Dairesel bir yolun ortasında kurumuş bir çimento çeşme ve tek kolu gökyüzüne doğru uzanan, diğer kolu dirseğinden kırık bir kadın figürü duruyor.

"Burası düpedüz terk edilmiş görünüyor," diyor Midge Teyze, arabayı yavaşlatarak dururken.

Bakışlarımı ön girişe kaydırarak, iki yanında tehditkâr gargoyller tarafından korunan taş merdivenden yukarı, hayatımda gördüğüm en özenli ahşap kapıların yanında yer alan devasa bir kuleye doğru bakıyorum. Kalın kiraz ağacından oyulmuş bu kapılar, küçük, solmakta olan çalıları barındıran budama kutularıyla eşleşiyor.

Aslında bir kaleye hiç şahsen bakmadım. Sadece kitaplarda ve internette. Blackthorne bu kasaba için fazla ayrıntılı görünüyor, sanki bir ortaçağ zaman balonunun içine girmişim gibi.

Kapılar açılıyor ve gri saçlı, gözlüklü, şık takım elbiseli bir adam boşluğu dolduruyor. Duyduğum hikâyelere bakılırsa, evin efendisi olması pek mümkün görünmüyor, özellikle de Lucian Blackthorne'un yüzünü gölgelediği söylenen yara izlerini taşımadığı için. Ona şeytan lakabını kazandıran yara izleri.

Bonesalt Şeytanı. Yeni patronum.

Midge Teyze bu akşam The Shoal'da mesaisine başladığında bu ne yem olacak.

Araçtan iniyoruz ve Midge teyzeyi merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, gözlerim bu yerin kimsesiz güzelliğini içiyor. Neden bir parçamla konuştuğunu bilmiyorum ama Midge Teyze'nin omuzları bükülmüş ve çenesi sıkılmış, korkudan ödü kopmuş bir kedi gibi görüldüğü bu yeri tuhaf bir şekilde ilgi çekici buluyorum. Huzurlu, gerçekten. Neredeyse bir mezarlık gibi.

Hareket, gözlerimi kulenin üç kat yukarısındaki bir pencereye çekiyor, orada duran birinin gölgeli figürünü seçebiliyorum. Etraftaki karanlık yüzün büyük kısmını gizliyor ama seçilebilen kısımlar büyük ve heybetli. Kesinlikle erkeksi. Tahmin etmem gerekirse, Lucian Blackthorne'a bakıyorum.

Ya da söylentilere göre korumalarından biri.

Tek bir adamın etrafında bu kadar çok hikaye olması şaşırtıcı.

"Isadora Quinn?" Kapıda duran yaşlı beyefendi çenesini öyle bir kaldırıyor ki, burada olsalardı kasabadaki erkeklerin yarısını güldürebilirlerdi.

"Bu o." Midge Teyze başparmağını bana doğru kaldırdı. "Ben onun teyzesiyim.

Sadece onu bırakmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum."

Gözleri beni değerlendirirken yüzü buruşuyor ve ilk günümde giymek için seçtiğim kıyafete bakmamı istiyor. Yırtık kot pantolonumun içine lastik balıkçı ayakkabısı giymiştim ve üzerimde kahve ya da ketçap lekesi olmayan tek tişörtüm vardı. Uzun mürekkep siyahı saçlarım, sağ ön kolumda görünen ve kalın, el yazısı ile *Invulnerable* yazan dövmem ve Midge Teyze'nin beni kızdırmak için Alice Cooper'inkine benzettiği koyu renk göz kalemim ile onun gözünden nasıl görüldüğümü hayal ettiğimde, gündelik kıyafetin burada çok daha farklı bir anlam taşıdığını düşünüyorum. Adam muhtemelen beni başka bir yerel punk sanıyor. Gariptir ki, bu şekilde giyinmek beni beladan *uzak* tutuyor. Başkalarını uzak tutuyor. Lisedeyken bana Gotik Kız derlerdi ve ortalığı yakıp yıkmaya ihtimalimin yüksek olduğu düşünülürdü.

Gerçeklerden daha uzak olamazdı. Sınıf arkadaşlarım hafta sonları partilere katılıp ortalığı kasıp kavururken, ben evde oturup kitap okuyor ve Chopin dinliyordum.

Başkaları bana karşı kibar olduğunda bir dereceye kadar kibarım ve olmam gerektiğinde meydan okuyorum.

"Gündelik kıyafet olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Sanırım hepimiz bu kelimeyi öznel bir şekilde yorumluyoruz. Pekâlâ. Hadi, Isadora."

"İsa ya da Izzy iyi."

Kenara çekilip bizi boyumun en az iki katı uzunluğundaki kapılardan geçiriyor. Aslan şeklindeki büyük pirinç tokmak, gerçekten kullanılıp kullanılmadığını merak etmeme neden oluyor ve eşikten geçerken, normalde iyi huylu olan kapı çerçevesini süsleyen karmaşık oymalara bakıyorum.

"Ben Bay Rand, Efendi Blackthorne'un asistanıyım," diyor adam arkadan. "Telefonda konuşmuştuk."

Ortasında Blackthorne olduğunu tahmin ettiğim bir armanın yer aldığı güzel, koyu gri, mermer zeminli zarif bir fuayede duruyoruz. Müstehcen derecede büyük ve gösterişli bir kristal avize, üst kata çıkan dolambaçlı bir merdivenin üzerinde asılı, karanlık, ahşap trabzanlar ve eşleşen karanlık duvarlar gotik bir korku filminden çıkmış gibi. Zengin duvar halıları, yaldızlı çubuklardan sarkıyor ve teyzemin bir yılda kazandığından daha fazla paraya mal olduğuna bahse girebileceğim tablolarla birlikte. Belki iki yılda bile. Bu mekanın savurganlığı bunaltıcı ama yine de tüm bunların altında yatan karanlık ve bakımsız tonlar göğsümün içindeki görünmez bir ipi çekştiriyor.

Sanki havada bir hüznün akıntısı varmış gibi.

"Piyano çaldığınızı söylemişsiniz, değil mi?" Ben etrafı incelemeye devam ederken Rand soruyor.

"Evet. Çalabilirim. Mozart gibi falan değilim ama bazı şarkıları çalabilirim."

"Bayan Blackthorne klasiklerden hoşlanır. Bu konuda bilgili misiniz?" "Chopin, Liszt, Bach... elbette."

"Mükemmel. Ofis sol tarafta. Lütfen beni takip edin."

Rand, özel olarak takıldığına inandığım kemerli bir kapıya doğru ilerliyor ve zarif kiraz ağacından mobilyalar ve deri ile dolu açık bir alana doğru ilerliyor. İçeri girdiğimde pahalı puroların ve zenginliğin zengin kokusu duyularıma saldırıyor. Raflarda bir çekmecenin yanında kitaplar sıralanıyor ve iş referansları gibi görünen birkaç tanesini not alıyorum.

Çoğunlukla temiz olan masanın parlak yüzeyinde, altında bulundukları loş ışığı yansıtan bir yığın beyaz kağıt var.

"Lütfen oturun." Yaşlı adam masanın önünde duran iki küçük deri sandalyeyi işaret ettikten sonra diğer tarafa geçerek çok daha büyük bir

Sandalye.

Koltuğa oturduğumda sert yüzey düşüşümü yakalıyor. Ek iş olarak, pahalı mobilyaların ne rahat ne de kullanışlı olduğunu bilecek kadar Tempest Cove dışındaki evleri temizledim ve bu sandalye de bir istisna değil.

Gerçi bu odada gerçekleştiğini tahmin ettiğim kadar çok ticari işlem var, belki de amaç budur.

"Telefonda konuştuğumuz sözleşmenin taslağını hazırladım." Rand kâğıt yığınının yarısını bana doğru itti.

Belgeleri önümde kaydırıyorum. Blackthorne'un ciddi bir işadamı olduğunu hayal ettiğim bir dille yazılmışlar ama ilk sayfadaki gizlilik anlaşmasına kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Nedir bu?"

"İşe aldığımız son refakatçi *selfie* çekmeyi *kendine* görev edinmiş ve bunu sosyal medyada paylaşmaya başlamıştı. Efendi Blackthorne mahremiyet konusunda çok titizdir. Burada geçireceğiniz süre boyunca kalede serbestçe dolaşacaksınız, bu da her zaman efendiyi riskli bir konuma sokar."

"Eğer adamın iç çamaşırının fotoğrafını çekeceğini düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki böyle bir şey olmayacak." Midge Teyze hoş olmayan bir homurtu çıkarır ve kıkırdar. "İç çamaşırları Isa'nın yanında güvende." Kelimeler ağzından dökülür dökülmez Midge Teyze'nin yüzündeki sırıtma yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Profesyonel olarak konuşuyorum tabii ki."

Yüzünü en görgüsüz yerlilere özgü bir ifadeyle buruşturan Rand omuzlarını silkiyor. "Evet, yine de her şeyi düşünmek istiyoruz." Koyu renk gözleri bir fırtına bulutu gibi üzerime düşüyor ve tahmin ediyorum ki adam benim sosyal medyaya sahip benim neslimdeki diğer gençler gibi olduğumu varsayıyor. Gerçekte, internetli bir telefonum bile olmadığını düşünürsek, muhtemelen bugünün modern dünyasında var değilim. Benimki basit bir tasarım, sadece kütüphanede çok uzun süre kaldığımda Midge Teyze'den gelen çılgınca aramaları ya da mesajları yanıtlamak için.

Tereddüt etmeden belgeyi imzaladım.

"Umarım sözleşmede ona Efendi demesi gerektiği yazmıyordur, çünkü biz Quinnler kimseye bu şekilde cevap vermeyiz." Bu işin zaten çantada keklik olduğunu bilmeseydim, Midge Teyze kesinlikle bu adamın yeniden düşünmesi için bir neden olurdu. "Her zaman kendi gemimizin kaptanı olduk."

"Bay Blackthorne iyi. Gerçi burada geçirdiğiniz süre boyunca onunla fazla temas kuracağınızı sanmıyorum. Dediğim gibi, mahremiyetine her şeyden çok değer veren bir adamdır. Ve oldukça meşguldür."

Burayı çevreleyen şehir efsanelerine bakınca, Rand gibi bir adamın çok nefret ettiği işverenine sadık kalmasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Para mı?

Tüm evrakları doldurmak ve belgeleri imzalamak birkaç dakika sürüyor ve bitirdiğimde bıkkın bir nefes alıyorum. "Umarım az önce ruhumu teslim etmedim."

"Tabii ki yaptın." Rand'in sesinde mizahtan eser yok.

Oturduğum yerde donup kaldığımda, Midge Teyze'ye doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Odayı dolduran kovalama sesi bir kıkırdama sanılabilir, ancak son birkaç yıldır fazla pratik yapmamış bir ses. Rand bir eliyle ağzını kapatmış, gözleri neşe içinde yumulmuş bir halde oturuyor.

Bir an için kendimi *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümüne yakalanmış gibi hissediyorum, oda gerçekliğin alternatif bir versiyonunda beyaz ve siyaha dönüşüyor.

Neyse ki kahkahalar uzun sürmez ve bir iç çekişe dönüşür. Gözlerine tuttuğu mendili çıkaran Rand boğazını temizliyor.

"Peki o zaman. İzin verin size Blackthorne'u gezdireyim."

"Önce Bayan Blackthorne'la tanışmam gerekmiyor mu?" *Kadının benden hoşlandığından emin olmak için mi?*

"Bunu en son yapacağız. Bayan Blackthorne çok... *huysuz* olma eğilimindedir. sabah ilk iş."

CHAPTER 2

LUC)AN

On altı yıl önce...

DKeseye sıkıştırdığım taşı geri çekerek sapanımı, sabahın erken karanlığında ve sık yapraklar arasında çoğunlukla gizlenmiş, gevşek bir daldan sarkan bir meşe palamuduna doğrultuyorum. Şaklatıyorum

Lastik bantla şarapnelin havada uçuşmasına izin veriyorum, ta ki hedefine ulaşana ve meşe palamudundan çok daha büyük siyah bir şey gümbürtüyle yere düşene kadar.

"Kahretsin, bir kuşa çarptın!" En iyi arkadaşım Jude çatırdayan çalılardan üzerinden ayağa fırlıyor ve büyük bir kuzguna benzeyen şeyin yanında yere doğru kayarken ben de onu takip ediyorum. "Gözünü çıkardı! Bak!" diye ekliyor anadili olan İngiliz aksanıyla.

Bir göz küresinin olması gereken yerde, kanlı bir yuvanın içinde etli kalıntılar duruyor. Parçalanmış organ hayvandan birkaç metre uzakta yatıyor.

"Bu bir kazaydı."

"Lanet olsun, bu iğrenç! Onu senin öldürdüğüne eminim." Jude'un dudakları bana bakarken bir gülümsemeye dönüşüyor. Gözlerindeki sevinç bana hayatım boyunca birlikte büyüdüğüm on altı yaşındaki çocuk yerine bir çocuğu hatırlatıyor. "İstesen de bunu bir daha yapamazsın. Piç kurusunu çiviledim."

Düşen yaratığın yanına diz çöküp göğsündeki hareketsizliği inceliyorum. Bazıları bir kuşu öldürmenin uğursuzluk getirdiğine inanır. Martılar

balıkçıların ruhlarını taşıdığı söylenir. Bir albatros öldürmek denizde kaybolmak demektir. Bir kuzgunu öldürmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kötü şans getirir."

"Hayır. Onlar karga. Kuzgunlar sadece kötü bok yiyicilerdir." Yanındaki sopayı kapalı Jude, kuşun küçük, kara gözünü kaldırıp bana doğru fırlatıyor.

Geri sıçradım, ama pantolonumun kasıklarına düşmeden önce değil. "Pislik!" Göz küresi yere yuvarlanıyor ve ben de ona fırlatmak için yakındaki bir taşı kapıyorum.

Kıkırdıyor. "Yüzün! Paha biçilemez."

Siyah bir ışık kafasına vurur ve Jude bir çılgılık atar.

Siyah kanatlar onun üzerinde çırpınıyor, kuş ciyaklarken gagalıyor ve pençeliyor. "Alın şunu üstümden! Alın şunu üstümden!" Ellerini çırpıyor ve

Onu savuşturmak için bir sopa aldığımında, kuş Jude'u benim için terk ediyor.

Yüzümü korumak için kollarımı kaldırdığımında gagasının keskin acısı tenimde parlıyor. Gaklıyor, tırnakları etime batıyor, bir yandan da uzuvlarımdan saçlarıma doğru ilerliyor ve başımdan teller koparıyor. "Lanet olası bir sopa kap!" Sesini çıkarmayı başarıyorum ve ilk salıncak dirseğime çarptığında, kemiklerimdeki titreşen ağrıyı kucaklamak için kollarımı indirerek haykırıyorum. Sıkı gözlerimi açtığımda Jude'un yanımda durduğunu, çömelmiş ve tekrar sallamaya hazır olduğunu görüyorum. "Ben değil, aptal piç, kuş!"

Kuş olmaması dışında.

"Uçtuğunu görmedim. Sen gördün mü?" Jude'un sesindeki üzücü ton omurgamdan aşağı bir gıdıklanma gönderiyor.

"Hayır... ortadan kaybolmuş olmalı." Üzerimizdeki ağaçların gölgesine, yaprakların arasından görünen küçük gökyüzü parçalarına bakıyorum ama kuştan hiçbir iz bulamıyorum.

"Kayboldu. Evet, doğru."

Bakışlarımı arkadaşşıma doğru indirdiğimde, saç çizgisindeki uzun bir deri diliminin yırtılmış bir et parçasıyla asılı durduğunu fark ediyorum.

Acıyı yeni fark etmiş gibi, yaraya dokunmak için uzandı. "Orospu çocuğu derimi yırttı!"

Kollarımda kalıcı bir yanık var ve her iki bacağımı da kaldırdığımında kuşun etimi kemirdiği koyu kırmızı kanla dolu çukurlar ve derin oluklar buluyorum. Cildimdeki tüm izlerle bir savaştan sağ çıkmış gibi görüyorum. "Annem bunun için kıcıma tekmeyi basacak. Aile portreleri yarın öğleden sonra."

Bir homurtu ile yere attığım askımı yerden aldı. "Korkunç ailene yakışır

bir Şey o zaman."

Annemin üzüleceğini bilsem de, babam her zamanki gibi kızgın ve sert bir şekilde arkamdan bakarken, kanlar içinde onun yanında durduğumu düşünüp kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Yerel halk bununla kesinlikle bir gün geçirirdi."

"*Lafi* açılmışken, ben burada sıkışıp kalmışken senin daha nazik bir ev sahibi olacağını ve eski bir arkadaşına biraz am hediye edeceğini düşündüm."

Jude ve ben babamın beni gönderdiği yatılı okulda tanıştık, ta ki müdürün koltuğunu ateşe verdiğim için okuldan atılana kadar. Şimdi her gün bir özel öğretmenle sıkıcı derslere girmek zorunda kalıyorum, sadece okul tatil olduğunda arkadaşım arada sırada beni ziyaret ediyor.

"Yerel kızlardan biri mi?" Ben diyorum. "Sonunda yengeçlerle birlikte olursun."

Biz kale arazisine geri dönerken Jude'un kahkahaları ormanda yankılanıyor. "Yine de küçük bir T ve A hoş bir dokunuş olurdu."

"Neye dokunmak?"

Ellerini gömleğinin cebine sokarak mükemmel şekilde sarılmış iki esrar çıkarıyor.

"Burada, *Chateau de Prison*'da bunu nasıl başardınız?"

"Yardımaınıza gerçekten daha fazla dikkat etmelisiniz. Bahçıvan mütevazı bir ücret karşılığında beni bağladı."

Bir tanesini avucundan alıp burnuma götürüyorum, keskin bitki ve odun kokusunu içime çekiyorum. "Annem Valium'unu aldıktan sonra bu gece mağarada buluşuruz."

"Peki ya kızlar?" diye sorar, iki cigarayı da cebine geri sokarken.

"Kızları unut, dostum. Bu kasabada ilgimi çekecek hiçbir şey yok. Sen."

Tempest Cove'da garip bir türdürler. Gülümseyip flört ederken arkanızdan dedikodularını yayan türden. Bir keresinde buralı bir kızla öpüşüp elleşmekten başka bir şey yapmamıştım ve haftanın sonunda kasabanın yarısı sikimden bahsediyordu.

Çıkarmaya bile zahmet etmemiştim.

Gerçi burada böyle çalışıyorlar. Dökebilecekleri her türlü pislik için, kazmaları gerektiği kadar derine inerler.

Orman, Blackthorne'un açık çimenliklerine doğru kırılıyor ve on dakika öncesine göre çok daha anlamlı bir sırtış sergileyen bahçıvan Easton'ın yanından geçiyoruz.

"Bence yanılıyorsun dostum." Adımlarını yavaşlatan Jude omzumu tutuyor. "Bence kesinlikle ilginç bir şey var."

Bakışlarının izini takip ediyorum, malikânenin önündeki dairesel yolda bir kadının bavulunu topladığı yere doğru.

Jude önümde ilerliyor. "Lütfen, size yardım etmeme izin verin."

Kadın arkasını döndüğünde kalbim göğsümün içinde cızırdayarak durdu.

Gözleri uzun siyah kirpiklerinin altında derin bir gri, ince omuzlarına dökülen ve dar kazağını geren iri göğüslerinin kenarlarıyla genişleyen uzun, tembel buklelerle çerçevelenmiş dar bir yüz. Jude'a gülümsediğinde, öndeki dişlerinden biri dolgun dudağını çarpık bir gülümsemeye kaldıracak kadar bükülmüş. Yüz hatlarındaki olgunluğa bakılırsa benden en az on yaş büyük olması gereken acı verici güzellikte bir kadın.

"*Merci*," diyor, bakışlarını benimkilere kaydırduğunda dudakları büzülüyor. "Benim adım Solange. Temizlik için buradayım." Kalın Fransız aksanı kadının boğucu doğasını daha da belirginleştiriyor.

"Jude." Öndeki arkadaşım elini önüne uzatıyor ama avucunu onun avucuna dayarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Jude öne doğru eğilip elinin arkasını öpüyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Solange."

"O zevk bana ait," diyor gülümseyerek, elini Lucian'ın elinden çekerken. "Sen Lucian olmalısın."

Dilinden dökülen ismim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Adımı biliyor musun?"

Gri gözleri benimkilerden ayrılıp geri dönüyor. Soruya cevap vermek yerine, "Yaralanmışsın," diyor.

"Özür dilerim?"

"Kanaman var."

Kollarıma hızlı bir bakış, bana bir kuşun gagasında yediğim dayaağı hatırlatıyor. "Ben iyiyim."

"Lucian! Son bir saattir seni arıyorum."

Annemin hoş karşılanmayan sesiyle irkiliyorum, onu görmezden gelmeye çalışıyorum, kalenin önünde duruyor, ellerini muhafazakâr bej pantolonunun önünde kavuşturmuş.

"Peki sana ne oldu?" Telaşlı kadın taş merdivenden bana doğru ilerlerken, annelik endişesinin saldırısını bekleyerek inliyorum. "Berbat durumdasın!"

"Ah, benim lehçemi anlıyorsunuz Bayan B." Jude, boğazını temizlerken kıs kıs güldüğünü söylüyor.

İfadesi öncekinden daha sert olan annem kolumu tutuyor ve Solange'ın Jude'a attığı alaycı bakışı yakaladığımda yanaklarım anında ısınıyor. "Anne, ben iyiyim."

"Kolunda gerçek anlamda oyuklar var Lucian. Bunu ne yaptı?"

"Yanlış kuşla tango yaptı." Jude'un ses tonundaki mizah beni rahatsız ederken, kolum muayenede bükülüyor ve çekiştiriliyor.

"Dediğim gibi, ben iyiyim."

"Bunlar enfekte olmuş olabilir. Onları temizletmeniz gerekecek. Hadi, hemşireye seni kontrol ettirelim--"

"Geri çekilir misin? İyiyim dedim ya!" Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum, öfkem sonunda yüzeye çıkıyor.

Ağzı bir karış açık, gözlerinde şok olmuş bir ifade belirliyor. "Lucian Darius Blackthorne, annenle bu şekilde konuşmayacaksın. Gördüğüm kadarıyla zaten babanla başın belada." Jude ve benim aramda küçük bir yemek kavgası olarak başlayan olay, yangın söndürücüleri kırıp mutfığa ve salona kuru toz püskürttüğümüzde tam bir savaşa dönüştü ve annemin mobilya ve halılara *binlerce dolar zarar verdiği*ni tahmin ettiği bir *hasara* neden oldu.

Jude'un yüzüne yapışmış olduğunu bildiğim sinir bozucu sırıtişra rağmen, ağzımı kapalı tutarak dişlerimi sıkıyorum.

"Git kendini temizle. Sonra konuşuruz."

Ona doğru bir adım atan Solange elini uzatır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Blackthorne."

Her zamanki mağrur duruşuyla omuzları kaskatı kesilmiş olan annem, yanındaki kadını fark etme zahmetine bile katlanmadan sert bakışlarını üzerimden ayırmıyor.

Solange elini indirir ve boğazını temizler.

Tanrım, kadın annem Valium kaynaklı kâbuslarından birini daha gördükten sonra çarşaflarındaki sidiği yıkayacak olan kıza bir bakış bile atamıyor.

"Eğer... bana odamı gösterirseniz, yerleşip işime başlayacağım." Solange'ın sesindeki uysal ton, annem gelmeden hemen önce beni karşılayan kadınla uyuşmuyordu.

"Bir şey daha var Lucian. Bu gece o mağaraya yaklaşmayacaksın." Yeni kızı görmezden gelmeye devam eden annem arkasını dönüp taş merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor ve durup arkasına bakıyor. "Geliyor musun?"

Solange mahcup bir gülümsemeyle bavullarını Jude'un elinden alıyor ve annemin göremeyeceği bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Çok hoş biri," diye fısıldıyor kadının peşinden gitmeden önce.

"Yalan söylemeyeceğim. Annen mi?" Jude diyor ki. "Benimkinden de beter." "Daha reşit bile olmadan beni içmeye itecek." Buna rağmen Annemle sinir bozucu bir şekilde karşılaştığımda, bir şekilde onu içeride takip eden kadına takılıyorum.

"Lanet olsun, yine de güzel bir kış parçası."

Kaşlarımı çatarak, dudaklarını yalarken gözleri yapış yapış olan arkadaşşıma bakmak için dönüyorum. "Solange, annen değil. Eğer bir noktada bunu beceremezsen, korkarım arkadaş kalamayız. Onu bu geceki küçük suaremize davet edelim derim."

"Peki on altı yaşında bir çift çocukla ne işi olabilir ki?"

"Biz diğer on altı yaşındakiler gibi değiliz." Bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor. "Müstehcen derecede zenginiz ve aynı derecede yakışıklıyız. Babanın ikinci sınıf kızlarıyla yatmayı reddettiğimi söylememe gerek bile yok. Önce kendimiz kazsak daha iyi olur."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bir manastır dolusu pis rahibeden daha fazla kötü alışkanlığı olan babanın bir noktada o kışa dokunmayacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Yumruğumu omzuna indirdim. "Unuttuysan söyleyeyim, o benim annemle evli, göt herif."

"Babam annemle evli olduğu için. Bu onu dar etekli bir şeyle sikişmekten alıkoymuyor."

"Babanın aile kavramı yok. Olsaydı seni okula göndermez, sonra da her tatil dönüşünde benimle kalman için göndermezdi."

"Doğru. Ama onun ders dışı tutkusuna hayranım." Jude bana dönüyor, dudağı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Solange'ı bu gece mağaraya davet edersen sana sol top torbamın tüm içeriğini hediye edeceğim."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı, başımı salladım ve onun önünde yürüdüm. "Bana bütün güven fonunu hediye etsen bile senin o pıhtılaşmış spermene dokunmam. Defol git."

"Gelecekteki ilk çocuğumu kastetmiştim." Arkamdan adım atarak ilerliyor ve yüzünü bana dönerek geriye doğru yürüyor. "Şaka yapıyorum. Ama ciddi, ne istiyorsan senindir."

"Bunun olmasını nasıl sağlayabilirim ki? O daha yeni. İlk haftayı ailemin kışını öperek geçirdiler. Hiç şüphe yok ki o da aynısını yapacaktır."

"Aynen öyle. O yeni. Memnun etmek istiyor." Omuzlarımı kavramak için uzandı ve beni durma noktasına getirdi. "Bugün seni lanet olası bir kuştan kurtardım. En azından bu iyiliğime karşılık verebilirsin."

"Elmalarla portakalları karşılaştırıyorsunuz."

"Hayır, tehlikeli bir kuşu diğeriyle karşılaştırıyorum. Göğüslerini gördün mü?" Sanki ellerini onların üzerinde hayal ediyormuş gibi kollarımı sıkıyor. "İstesem de avucumu etraflarına saramam. Taşaklarım patlamadan önce bu kadını becermem gerek."

"O zaman sen sor."

"Aynı şey değil." Sonunda beni serbest bırakarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Baban yokken evin efendisi sensin. Gitmesini sağla."

"Nasıl?"

"Senin meşhur Blackthorne caziben. Başka ne var?"

CHAPTER

LUC)AN

Günümüz ...

I babamın eski ofisinin penceresinden bakıyorum. Ölümünden iki yıl sonra bile oda hâlâ puro dumanı ve son fahişesinin ucuz parfümü kokuyor.

Annemin akıl sağlığının bozulmasının ardından, evin bakımsız kalmasına izin verdi. Günün her saati cin içmeye ve Rand'ı kendi adına anakaradan getirttiği fahişelerle birlikte olmaya başladı.

Kafatasımdaki donuk bir ağrı başımın sağ tarafına yayılıyor ve bir elimi küçük saç parçalarının kaybolduğu yere koyuyorum. Hafif daireler çizerek kemiklerimin derinliklerine yerleşen iğnelenme hissini azaltmaya çalışıyorum. Kulaklarımdaki sessiz çınlama keskin bir acıya dönüşecek kadar şiddetleniyor.

Gözlerim irkildi, sakinleşene kadar burnumdan nefes alıyorum ve dişlerimin sıkılığını gevşetiyorum.

"Geldi efendim," diyor Makaio arkadan.

Titrek bir nefes verdim, arkamda duran dev Hawaiiliye dönmeye zahmet etmedim.

Altı-beş yaşında, sadece bir inç daha uzun, ama kütlesi aramızdaki farkı kapatıyor. Ayrıca Makaio, MMA geçmişi sayesinde çok daha ölümcül. Her yerde peşimde bir korumanın olması fikrinden nefret ediyorum ama bu adamın hizmetini hak edecek kadar çok hayatıma kastedildi. Onu neredeyse hayatımın yarısından beri tanıyorum, o ve Rand

Babamın uzun süreli ortakları. Dünyada güvendiğim sadece iki kişi kaldı.

"Onunla tanışabilmen için Rand'in onu yukarı getirmesini mi istiyorsun?"

"Rand babama her gün milyonlarca dolarlık kararlar almasında yardımcı oldu. Eminim annem için de bir refakatçi tutmayı başarabilir."

"Bu genç görünüyor. Seksi ama doğru düzgün giyinemiyor."

Yeni yardımlar umurumda bile değil. Burada nadiren kalıyorlar, bu yüzden ihtiyacım olandan fazlasını öğrenmeyi anlamsız buluyorum. İster anneme katlanmak zorunda kalmaktan, ister bu çürümeye yüz tutmuş evde kalmaktan olsun, daha başlamadan işi bırakma eğilimleri var. "Lütfen Giulia bana kahve getirsin."

"Kahvaltı da mı?"

"Hayır. Aç değilim."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Anlamıyorum."

Ruh halime rağmen sırtıyorum. "Senden yaklaşık yüz kilo daha hafifim. Senin yemekle yaşadığın aşk ilişkisini ben kesinlikle yaşamıyorum."

"Aldatmıyor. Ne zaman bir parça istesem işeyip inlemiyor. Ve başka bir pisliğin gelip onu çalması konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Ne yediğinize bağlı."

Makaio homurdanarak başını sallıyor. "Giulia'ya kahveyi getirmesini söyleyeceğim."

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar pencereye yöneltiyorum. Buradan, arazinin çevresini saran ormanın ötesini ve okyanusun uzakta, dik bir uçurumun kenarından dans ettiği yeri görebiliyorum.

Blackthorne Malikânesi aşırılığın sütunu, zengini fakirden ayırmak için tasarlanmış bir kaledir. Büyük büyükbabam kaleyi Tempest Koyu'nun her yerinden görülebilecek şekilde en yüksek uçurumun üzerine inşa ettirmişti. Sonraki nesillere neden bir Blackthorne ile yollarının asla kesişmemesi gerektiğini hatırlatan acımasız bir hatırlatma. Buranın üzerine inşa edildiği temellerin, düşmanlarının kemiklerinin ezilmiş kalıntıları olduğu söylenir. Gerçekten dramatik. Kendi ailem bile masal uydurma konusunda bağışık değil.

Okyanus manzarası camdaki yansımama dönüşüyor ve keskinleşiyor; yanağımın alt kısmında bir küme tüyler ürpertici yara izi uzanıyor. Başımı hafifçe yana çevirdiğimde, etkilenmemiş yarısını, o gece koparılmamış kısmını görüyorum. Elimle dokunduğumda hissedilebilir

Cildimin grotesk, düzensiz manzarasının görsellerine kanıt. Yaralar o kadar derin ki yara izi revizyonu bile onları gizleyemedi.

Tanıdık tiksinti yüzeye çıkarken, ellerim içgüdüsel olarak yumruk haline geliyor. Bir şeyleri kırmanın onu yok etmeyeceğini bilecek kadar çok aynaya yumruk attım. Olanları değiştirmiyor. Ama acı iyi hissettiriyor.

"Efendim?" Giulia'nın sesini duyunca hayal kırıklığını bastırıp yüzümü hafifçe ona dönüyorum. "Bu akşam hizmetime ihtiyacınız olacak mı?" diye soruyor, elindeki kahve fincanını masanın üstündeki bardak altlığına bırakarak.

Bazen sevişiyoruz. Bu, onunla yaptığım sözleşmenin bir parçası; bu sayede onun çalışmasını ve kızının da anakaradaki uyuşturucu satıcılarıyla dolu devlet okulları yerine prestijli bir yatılı okula gitmesini sağlıyor.

"Buna gerek kalmayacak."

Bir kadının zevklerinden ne kadar hoşlansam da, bu yeterli değil. Asla yetmez. Giulia her istediğimi yerine getiriyor, ama benim *ihtiyacım* olan şey onun midesini bulandıracak bir şey.

Ve bu gece sıradan şeylerle uğraşacak enerjim yok.

Onu bu kadar iyi tanımasaydım, yüzündeki kovalayan ifadeyi neredeyse hayal kırıklığı sanırdım. Ama ben daha iyi biliyorum.

"Pekala."

Çok uzun zaman önce olmasa, başını eğerek onaylama fikriyle alay ederdi. Bugünlerde çok daha hoşgörülü, fazla yorum yapmıyor ya da itiraz etmiyor. İşten çıkarılmama itiraz edecek değil ya. İncelemelere, öpücüklerle, görünüşte nazik okşamalara rağmen, beni görmenin onu seks sırasında zevk alıyormuş gibi yapacak kadar tiksindirdiğinden eminim. Doruğa ulaştığında bile sanki bir bakış her şeyi mahvedecekmiş gibi gözlerini kaçırıyor.

"Bu seni memnun ediyor mu?"

Ona sordum. "Memnuniyetiniz beni memnun ediyor, efendim."

"Ama bu gece beni becermek zorunda olmadığın için rahatladın. İğrenç, iğrenç Deli Oğul."

"Seni öyle biri olarak görmüyorum."

"Herkes beni böyle düşünüyor. Sen de dahil."

Başını biraz daha eğerse yeri öpecekti. "Benden başka bir şey ister misin?"

Büküm uzakta gelen Onu, I yakalamak onu Kıpır kıpır içinde ve pencerenin yansıması. Makaio dışında herkes etrafımda kıpırdanıyor. Eğer yüzüm

Onları korkutmaya yetiyor, hakkımdaki söylentiler kesinlikle onları gergin tutuyor. "Hayır. Hiçbir şey."

Geri çekilişini izliyorum, ofisimden çıkarken koridorun ışığı cama yumuşak bir parlaklık katıyor.

Ağrı yeniden, öncekinden daha güçlü bir şekilde vuruyor, kulaklarımın arasındaki çınlama kulak zarımı delen bir dikiş iğnesi gibi. Başımın iki yanını tutarken dişlerimi gıcırdattığım için çenemde ağrı spazmları oluşuyor.

Hay sikeyim. Geçen yıl daha da kötüleştiler. Neredeyse dayanılmaz. Ağrı göz çukurlarıma ulaşıyor ve bir an için pencerenin dışındaki manzara yeşil ve maviden oluşan empresyonist bir tabloya dönüşüyor.

Ağır gözkapaklarımla suya odaklanmaya çalışıyorum, düşüncelerimi acıdan uzaklaştırabilecek bir şeye. Doktor bir keresinde bana *odaklanma nesnesi* demişti. Pürüzlü ışık parlamaları ve her zaman bunu takip eden baş dönmesinden başka bir şey yok.

Kapının dışındaki sesler gerçek ya da hayali olabilir, bunu söylemek zor, ama sesler yükseldikçe dikkatimi dağıtmak için sese odaklanıyorum. Bir kadın sesi, tonlaması yumuşak ama çınlamayı kırmaya yetiyor.

Kapıya doğru tökezliyorum ve kulağımı tahtaya dayıyorum. Yaslandığım serin paneller ve sert yüzey biraz rahatlama sağlıyor ve gözlerimi kapatıp onun konuşmasını dinliyorum. Rand'in sesi onu takip ediyor, Blackthorne Malikânesi'nin tarihini anlatıp duruyor. Başka bir kadının sesi geliyor, sigara içen birininki gibi derin ve hırıltılı, ama sonra yine ilk ses geliyor. Ses o kadar rahatlatıcı ki, melodik bir kahkaha titreşiminde, artık acı veren çınlamayı duyamıyorum.

Kapıyı biraz aralıyorum, koridorda ilerlerken sadece arkalarını yakalıyorum.

Kuzguni siyah saçları ince omuzlarında dans ederken evimin duvarlarını tarıyor. Yanında yaşlı bir kadın hareket ediyor, yüzündeki sertleşmiş çizgilere bakılırsa belki de annesidir. Kuzgun saçlı kız profilini ortaya çıkaracak kadar dönüyor ve Tanrı yardımcım olsun, altın rengi teni, yüksek elmacık kemikleri ve burnunun mükemmel eğimiyle çok güzel. Yakında buranın kasvetli havası tarafından söndürülecek olan bir tür ışıltılı güzellik.

Ama genç. Çok genç.

Hafta bitmeden annem onu canlı canlı yiyecek.

Ne utanç verici olacak.

CHAPTER 4

I Bize sadece kalenin batı kanadını kapsayan *kısa* bir tur vermek bir saatten fazla sürdü. Geçtiğimiz her odadaki tek tema zenginlikti. Belli ki Blackthorne'lar herkesten daha fazla paraya sahip.

yerel halkın muhtemelen anlayabileceği bir şey. Zarafeti anlamsız bir israf olarak görme eğiliminde olan Midge Teyze bile birkaç kez gözlerini fal taşı gibi açarak baktı.

Duvarların dışındaki terk edilmiş görünüme bakılırsa, böylesi bir zenginlik ve lüksün hala damarlarında dolaştığı asla tahmin edilemez.

Tüm itirazlarıma rağmen Rand onun da gelmesinde ısrar etti, çünkü bir saat önce yaptığımız küçük toplantıda teyzemin külotunun açılmadığını görmek için psikanalist olmaya gerek yoktu. Özellikle aylar önce yaşadığım cehennemden sonra benimle ilgilenme konusundaki kararlılığını takdir ediyorum, ancak zorba doğası, bu kasabadan ayrılmak için sabırsızlanmamın birçok nedeninden biri haline geldi. Bu bana, sokağın aşağısındaki çocuklardan birinin pantolonunun paçasına tırmanan iki yavru sincabı bir kafese hapsedip onları kapışmasını izlediğim zamanı hatırlatıyor. Minik hayvanlar ince parmaklıkların üzerinde daireler çizerek koşarken çocuklar acımasızca gülüyorlardı. Tekrar tekrar. Hiç yemeden. Hiç dinlenmeden. Sanki bir şeyin onları o daracık alanda tuttuğunu fark etmemişler gibi bariyerlerine tırmandılar ve sonunda ikisi de öldü.

O ben olmayacağım. Bu şehirde olmaz.

"Acıkırsanız, mutfak personeli siz buradayken hizmetinizdedir. Personelimiz arasında gurme bir şefimiz var, ne isterseniz hazırlamaktan mutluluk duyar." Rand düşüncelerimi buranın olanaklarından daha da fazla bahsederek kırıyor.

Gurme şef mi? Gurme bir şeften ne isteyebilirim ki? Gurme şeflerin ne pişirdiğini bile bilmiyorum.

Rand'i karanlık bir koridorda takip ederken Midge Teyze, "Fantezi," diye fısıldıyor. "Burayı hâlâ sevmiyorum. Tüylerim diken diken oluyor."

Bakışlarımı yüksek tavanlarda, karanlık duvarlarda, iki yanımızdaki özenle yapılmış portrelerde gezdiriyorum. Bahse girerim akrabalar. Bir ailenin tarihinde daha önce hiç görmediğim bir zenginlik. "Bunu sevdim. Hafta sonları da evde olacağım."

"Burada hafta sonları ne oluyor? Ruh çağırma seansları yapıldığında mı?" Midge Teyze kendi kendine kıkırdıyor ve ben duvarları bir kez daha tarayarak sessizce inliyorum.

Rand, ilk geldiğimiz fuayeye bakan merdivenin başında durup, "Efendi'nin biraz mahremiyetten hoşlandığı zamanlar," diyor. "Kendisini umduğundan çok daha fazla başkalarıyla çevrili buluyor ve hafta sonları ona sosyal etkileşimlerden bir mola veriyor. Ancak, ek yardım olarak bir partiye ya da ara sıra bir akşam yemeğine katılmanız istenebilir."

"Ne? Diğer zenginlere hizmet etmek gibi mi?" Midge Teyze'nin sesindeki alaycılık, bana eşlik etmesine izin verdiğim için pişman olmama neden oluyor. Teyzemin bir iş görüşmesinde yanımda olması ne kadar çocukça görünüyor olmalı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bana nasıl ihtiyaç duyulursa." Bakışlarımı ondan kaçırmış olsam bile, bu işi kabul etme kararımı mühürlerken Midge Teyze'nin gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Çok iyi." Merdivenlerden inmeye devam ederken Rand bir kez daha önden giderek Blackthorne armasının üzerinde toplandığımız ön girişe doğru ilerliyor. "Anlaşmadan memnun kaldığınızı umuyorum."

Soru Midge Teyze'ye yöneltiliyor ve sanki kibirli ve talepkâr olmaya hakkı varmış gibi çenesini eğdiğinde derimin altında bir öfke parlaması alevleniyor. Sanki bu adam, bu aile hakkında ortaya çıkmasına vesile olduğu tüm o meraklı dedikodular için ona bir açıklama borçluymuş gibi. Aynı zamanda bu jest beni tedirgin ediyor. Teyzemi o kadar iyi tanıyorum ki, *Lucian Blackthorne'un karısını ve oğlunu öldürdüğü doğru mu?*

Bir şeyler söyle, diye aklımdan geçiriyorum ama kelimeler donmuş dudaklarımı aşmayı başaramıyor.

"Sanırım, evet. Herhangi bir ilaç ya da başka bir şey dağıtması gerekiyor mu?" Verdiği yanıt beni bir an için şaşkına çeviriyor. O kadar ki, neredeyse

Kendime sorma zahmetine katlanmadığım sorusunun önemini anladım. Tanrım.

"Bayan Blackthorne'un tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir hemşiresi ve ara sıra ziyaret eden bir doktoru var. Refakatçinin rolü, ister bahçede yürüyüş yapmak ister kitap okumak olsun, Bayan Blackthorne'un rahat edeceği şekilde onunla vakit geçirmektir. Kendisi tam bir bibliyofildir."

"Görünüşe göre ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz." Gözlerini devirerek her zamanki savunmacı duruşuyla kollarını kavuşturdu. "Peki ben... hafta sonları gelip onu alacak mıyım? Bu nasıl olacak?"

"Efendi Blackthorne'un, herhangi bir şey için şehre inmesi gerektiğinde Bayan Quinn'in emrinde olacak özel bir şoförü var."

"Özel şoförü mü? Ona ihtiyacı yok mu?" Zengin insanların işleri ve herkes gibi işe gidip gelmedikleri konusunda hiçbir bilgim yok.

"İş anlaşmalarının çoğu uzaktan, bilgisayar üzerinden yapılıyor. Yüz yüze yapılanlar ise burada, kişisel ofisinde gerçekleşiyor. Üstat herhangi bir şey için evinden nadiren ayrılır. Ara sıra anakaraya ya da eyalet dışına iş seyahatleri oluyor ama bunlar da oldukça sınırlı."

Kafese tırmanan sincapların görüntüsü tekrar aklıma geliyor ve kendimi kaşlarımı çatarken yakalıyorum. "O zaman şehre inmeye pek ihtiyacım olacağını da sanmıyorum."

"Teyzeni ziyaret etmek dışında." Midge

Teyze ekliyor. "Tabii ki."

"Yeğeniniz için sağlanan olanaklardan memnunsanız, Bayan Quinn'i rutin işleriyle tanıştırmak isterim, böylece güne Bayan Blackthorne ile başlayabilir."

"Evet. Elbette." Başparmağını omzunun üzerinden geçiren Midge Teyze başını öne eğiyor. "Çantalarını alıp içeri getireyim."

"Makaio, Bayan Quinn'in kişisel eşyalarını toplamak için arabanızda bekliyor.

İçeri geri dönmenize gerek yok. Oradan gitmekte özgürsünüz."

"Oh. Uh. Sanırım bu ... elveda, o zaman?" Teyzemın gözlerindeki belirsizlik henüz kaybolmamıştı ki bana doğru bir adım attı ve kollarını bana dolayarak sarıldı. "Cep telefonun yanında. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ya da şüpheli bir şey olursa," diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak dirseklerini kavırıyorum, kucaklaşmayı kesiyorum ve evin hanımıyla tanışacağım için hiç de gergin değilmişim gibi gülümsüyorum. "Ben iyi olacağım. Ara

bu gece, tamam mı?"

"İyi edersin." Dikkatini Rand'a çeviriyor ve ona bir tokalaşma teklif ediyor, Rand'ın avucunu bir an için Rand'ın avucuna dayamasıyla aralarında garip bir alışverişe dönüşüyor, sonra bir mendil kapıp cildindeki mikroplar olduğunu tahmin ettiğim şeyi siliyor.

"Evet, öyle. Ben gideyim o zaman." Ellerini sanki başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi ceplerine sokuyor. "Görüşürüz Bu hafta sonu görüşürüz."

"Dikkatli sür." Beni etkilemek için son bir çaba göstereceğinden korktuğum için kapıya doğru onu takip etmeye zahmet etmiyorum.

Kalenin içine gerçekten ayak bastığım için artık hiçbir şey beni etkileyemez. Ürkütücü bir ortam var ama beklediğim gibi bir boşluk ve ıssızlık değil. Muhtemelen Midge Teyze'nin beklediği de tam olarak bu değildi, aksi takdirde bu kadar çabuk kabul edeceğinden şüpheliyim. Bu yerin içinde, zayıf da olsa, kemiklerinin altında saklı bir kalp atışı var.

Rand ona kapıyı açıyor ve ben fuayeden onun kapı aralığında durup gömleğinin eteklerini tutarak devasa eşikte küçük ve neredeyse karikatürize görünmesini izliyorum. Arkasına bir kez daha baktıktan sonra taş merdivenden aşağı iniyor ve orada iri yarı, belki de 1.85 boylarında, esmer tenli, siyah saçlarını topuz yapmış bir adam onu bekliyor. Görünüşüne bakarak Polinezyalı olduğunu tahmin ediyorum.

Rand'ın kapıyı arkasından kapattığı an, ilk kez gerçekten tek başıma olduğumu anladığım andı.

"Çay sever misin?"

Soru düşüncelerimi dağıtıyor ve boğazımı temizliyorum. "Hayır, pek sayılmaz.

Daha çok kahve içerim."

"Utanç verici. Bayan Blackthorne çayını çok sever. Belki de en samimi olduğu zamandır."

Bu kadının insanlara karşı sabrı benim tasarruf hesabımdan daha az gibi görünüyor. Yine de bir yıl önce sigarayı bırakmaya çalışan Midge Teyze'den daha kötü olamaz. Kumsalda güneşlenen bir yarasa kadar huysuz.

"Gel, gidip onunla tanışalım, olur mu?"

"Elbette." Belirsizlik tekrar omurgamdan aşağı süzülüyor.

On beş yaşındayken, büyükbabamın tek erkek kardeşi olan büyük halam ve amcamla bir gece kalmam istendi.

evre kas sklerozu. Büyük Teyze Sophie eski arkadaşlarıyla dışarıda bir gece geçirmek istemişti ve kocasının günlük bakımına ara vermek istiyordu. Benim görevim mi? Kendi tükürüğünde boğulmadığından emin olmak. Bu yüzden, Conlan amcanın öğürdüğünü duyduğumda, boğazına bir tüp sokmak ve sıvıları temizlemekle görevlendirildim. Bunu düşünmek bile kurdeşen dökmeme yetiyordu, ancak bu eylemi gerçekleştirmek zorunda kalana, tüpü boğazına düzgün bir şekilde yerleştiremediğimde panikleyene ve bana bir tür embesilmişim gibi baktığında titreyene kadar kendimi bir daha asla böyle bir duruma sokmamaya yemin ettim.

Yine de, işte buradayım, yaşlı bir münzeviyi eğlendirme fırsatına atlıyorum.

Görüşmede Rand bana Bayan Blackthorne'un çoğunlukla hareketli ve becerikli olduğunu, etrafta dolaşmak için sadece ufak bir yardıma ihtiyaç duyduğunu söyledi.

Daha önce olduğu gibi merdivenlerden inmek yerine, ilk kattaki koridordan geçip, sağda adımlarımı yavaşlatmama neden olan bir odaya giriyoruz. Duvarların her santimi aynalarla kaplı. Büyük, özenli aynalar. Küçük aynalar. Garip şekilli aynalar. Bütün bir oda yansımaya ayrılmış. Çok tuhaf. Bu kadar işe yaramaz bir şey için bu kadar yer olduğunu hayal bile edemiyorum. Görünüşe göre Midge Teyze ve ben evde sürekli karşılaşıyoruz.

Bir zil sesi bakışlarımı dağıtıyor ve Rand koridorun ortasında duruveriyor. "Bana bir dakika müsaade edin." Telefonu kulağına götürerek üç adım ilerledi. "Evet?" Profilinden kaşlarının inişini yakalıyorum. "Ciddi olamazsınız. Kız hiçbir iletişim kurmadan aniden gitti, ne doktorumuza ne de hemşiremize tek bir kelime bile etmedi. Balkon kapısını açık bırakarak Bayan Blackthorne'u büyük bir risk altına soktu." Koridorda ilerlemeye devam ederken sesindeki yoğunluk azalıyor. "Ayrıldığından beri gördüğünü iddia ettiği halüsinasyonlar her ne ise, muhtemelen kendi vicdanı onu kışkırtıyor." "

Halüsinasyon mu? Konuşmayı dinlemiyormuş gibi yaparak aynaların olduğu odaya bakıyorum ama omzuma hafifçe dokunulduğunu hissediyorum. İçgüdüsel olarak irkiliyorum ve döndüğümde Rand'in bir parmağını havaya kaldırdığını görüyorum, telefonu hâlâ kulağında, uzaklaşmadan önce.

"Efendi'nin tüm bunlardan haberi olmadığı için şanslı, yoksa mahkemede çok daha az adil bir gün geçirirdik." Sesi koridorda yankılanıyor ve ben ters yönde, asansörü geçip ilerideki odalara doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Gezintim beni koridorun yarısındaki bir kapıya getirdi ve adımımın

ortasında durdum, içeriye baktığımda kalbim boğazıma sıçradı

Fransız kapıları.

Tamamen pencerelerle ve kemerli, yarı saydam bir tavanda birleşen demirlerle kaplı olan bu oda bana sera ile kuş kafesi arasındaki bir karışımı anımsattı. Parke döşemeli bir avlu ve odaya yapışmış örümcek ağlarını aydınlatmaya yetecek kadar sabah ışığı. Her tarafa dağılmış saksıların sayısına bakılırsa, bir zamanlar hayat dolu bir oda olması gereken yerde ölmekte olan bitkiler yatıyor. Odanın ortasında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel siyah piyano duruyor. Tıpkı rüyalarımındaki gibi, oturup beni dinleyen bir oda dolusu insana kendi bestelerimi çalıyorum. Farkına bile varmadan, ayaklarım beni odanın diğer ucuna taşıyor, ta ki o canavar gibi şeyin önünde durana kadar. Kapıya doğru kaçamak bir bakış atarak parmak uçlarımı fildişi ve abanoz tuşların üzerinde gezdiriyorum. Yan tarafta, ayaklı bir masanın üzerinde, içinde kehribar rengi bir sıvı ve çoğunlukla erimiş buz küpleri olan bir sürahi bardağı duruyor.

Etrafımda dönerek başka bir varlık arıyorum ama dağınık mobilya parçaları, üst üste yığılmış kitaplar ve Tempest Cove gibi bir kasabada bulunmayan Viktorya dönemi dekoruna benzeyen dış mekan sokak lambalarından başka bir şey bulamıyorum. Dışarıdaki pencerelerin üzerinde sürünen sarmaşıklar bana eski bir Londra ara sokağını hatırlatıyor.

Büyüleyici.

Bu odanın kışın nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Dikkatimi tekrar tuşlara veriyorum ve bir notaya basıyorum, biri bana para verse tanıyamayacağım bir nota, ama çaldığım birçok parçada bulunan ortak bir ses. Okuldaki eski piyanonun aksine, yaş ve aşırı kullanımdan dolayı bozulmuş olan bu tuşlar düz ve pürüzsüz, ancak alıştığımından biraz daha sert. Basit bir gam çalarken daha ağır ve net. Bazen müzik öğretmenim, her zamanki piyanisti müsait olmadığında konserlerde bana çaldırırdı. Tüm şarkıyı nota nota bilmeden önce bir parçayı sadece bir kez dinlemem gerekiyor. Tutarlı ritimleri ve metronomun *tik taklarını* her zaman takdir etmişimdir.

Omurgamda garip bir his dolaşıyor ve oyunuma ara verip dikkatimi kapıya yönelttiğimde odanın dışında titreyen bir hareket gölgesi yakalıyorum. "Rand?"

Soğuk bir his tüylerimi diken diken ederek tenimi süpürüyor. Kapının ardında biri olduğundan emin olduğum şeyi daha iyi görebilmek için piyanonun etrafından dolanıyorum. "Rand, sen misin?"

İnce dallar enseme gıdıklıyor ve bir elimi enseme sürünen iğnenin üzerine sürüyorum.

Güpegündüz, Isa. Sakin ol.

İzlendiğim hissiyle gözlerim odayı tarıyor. "Alo?" "Bayan Quinn!"

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bir elimi göğsüme götürerek geriye doğru sendeliyorum.

Rand kapı aralığından içeri bakar. "Sizi korkutmak istememiştim. Gecikme için de özür dilerim. Gidelim mi?"

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve başımı sallayarak onu odadan dışarıya, koridordan aşağıya, asansöre benzeyen gümüş kapılara doğru takip ediyorum. Tabii ki, bu yerde bir asansör var. Neden olmasın ki?

"Bu asansörden sadece iki odaya ulaşılabilir. Bayan Blackthorne'un odaları ve Efendi'nin kişisel ofisi. Üçüncü katta dolaşmamanız konusunda sizi uyarmak isterim çünkü Efendi Blackthorne çok titizdir."

"Özel hayatı hakkında," diye bitiriyorum. "Anlıyorum."

"Güzel." Duvardaki düğmeye bastı ve tepedeki panelde önce üçüncü kat, sonra da ikinci kat aydınlandı. "Efendi'nin yatak odası ve yeraltı mezarları dışında diğer tüm odaları dolaşmakta özgürsünüz elbette." Bir çınlamayla gümüş kapılar açılıyor ve Rand elini sallayarak beni içeri buyur ediyor.

"Yeraltı mezarları mı?" Ben soruyorum.

"Kalenin en alt katı. Blackthorne mozolesinin ya da daha doğrusu *ossuary*'nin bulunduğu yer."

O soğuk his yine üzerime çöküyor. "Anıt mezar mı? Yani... insan kalıntıları mı? Bu evde mi?"

"Evet. Blackthorne'lar atalarını bu araziye gömmelerine izin veren özel bir belge aldılar. Ancak yeraltı mezarları sizin için yasak bölge."

"Tabii ki." Neden etrafta ceset aramakla ilgileneyim ki zaten?

"Neyin yasak olduğunu görmek için bazılarının ne kadar ileri gidebileceğini bilseniz şaşırırsınız. Yapmamanızı tavsiye ederim. Bahsetmek istediğim küçük bir şey daha var. Şans eseri Efendi Blackthorne ile karşılaşırsanız, uzun süre göz teması kurmamanızı tavsiye ederim. Onu biraz ... sinirli yapar."

Adam yara izleri konusunda hassas olmalı. Anladım. "Tabii. Çok fazla dolaşmıyor, anladığım kadarıyla."

"Ofisi ve spor salonu dışında pek bir şey yok, hayır." "Burada bir spor salonu mu var?"

"Ve bir havuzun yanı sıra kapalı bir pist. Efendi gençliğinde iyi bir atletti. Dilerseniz bunları kullanabilirsiniz."

Tanrım, buranın günlük temizliğini yapmak için bir ekip gerekiyor olmalı. Temizlik şirketinde çalışırken buraya atanmaktan nefret ederdim.

Asansör iki numaralı katta duruyor ve doğrudan, avuçlarımın dokunmak için kaşındığı siyah saten bir malzemeye döşenmiş antika görünümlü bir kanepenin bulunduğu bir salona açılıyor. Sol taraftaki duvarın tamamı, porselen bebekler olduğunu tahmin ettiğim şeylerle dolu dev bir cam vitrin. Yüzlercesi. İlerideki pencereden süzülen ışıktaki, her biri bir tür sehpa dayanmış gibi görünen boncuk gözlerinin camdan ileriye baktığını görebiliyorum.

Ürkütücü.

Odaya adım attığımda, soğuk bir hava akımı daha tenimin üzerinde dans ediyor ve bu yerin terk edilmişliği hissedilir hale geliyor.

"Bayan Blackthorne dünyanın en pahalı ve en çok rağbet gören porselen ve bisque bebek koleksiyonlarından birine sahip."

"Bir süredir onları topluyor o zaman?"

"Küçük bir kız olduğundan beri. Lütfen kanepeye oturun. Ben onu getiririm." Veda sözleriyle birlikte kapı aralığından uzaklaşıyor ve ben henüz oturmaya zahmet etmiyorum. Kıpırdanmaktan başka bir şey yapmayacağım, ki bu da sadece gerginliğimi ortaya çıkaracak.

Gözlerim cansız yüzleri tararken, koleksiyonundaki bebeklerin çeşitliliğine bakıyorum -bazılarının farklı ülkelerden geldiğine bahse girerim. Bazılarının yüzleri çatlak, bazılarının pürüzsüz ve kusursuz. Bebeklerle büyüdüğüm için onları pek takdir etmedim. Annem onlara hep anlamsız derdi ve teyzemle yaşamaya başladığımda onlar için çok yaşlıydım.

"Birazdan çıkar." Rand asansör kapılarına doğru yöneldi, ben de arkamı döndüm.

"Bekle. Gidiyor musun?"

Duraksayarak bana dönüyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar az tetikleyici olursa o kadar iyi. Ayrıca, bire bir durumda çok daha iyi olma eğilimindedir. Hemşiresi bir yerlerde dolaşıyor, yani tamamen yalnız değilsin. Bir şeye ihtiyacınız olursa, duvarda bir dahili telefon var. Çalışanlardan biri beni çağırabilir."

Bana kadın hakkında anlattığı onca şeyden sonra, beni Norman Bates'in annesiyle bırakıyormuş gibi hissediyorum. "Tamam."

"İyi olacaksın. Alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içinde görünüyor."

İçim rahatladı. "Teşekkür ederim, Rand."

Keskin bir baş hareketiyle çıkışına devam ediyor, asansör kapıları kapandığında tekrar gülümsüyor, ancak tam kapanmadan önce, ifadesindeki hoşnutluktan sıkıntılı bir hale dönüşen dramatik değişikliği yakalıyorum.

Telefon görüşmesi, belki?

Omuz silkerek dolaba doğru eğildim ve koyu yeşil gözlerindeki detaylar, omzunun üzerinden dökülen kızıl saç dalgaları göz önüne alındığında çok gerçekçi görünen bir bebeğe baktım. Anneme bu kadar benzemesi çok esrarengiz. Öyle ki, bu benzerlik karşısında kıkırdıyor, onu diğer pahalı bebeklerin arasında böylesine abartılı görünen bir elbisenin içinde bulmanın eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Kadının alternatif bir versiyonuna bakmak gibi.

"Shauna. Blarney Kalesi Prensesi." Arkamdan gelen ses dikkatimi çantadaki bebekten daha yaşlı ama daha az zarif olmayan bir kadına çekiyor. Ağarmış saçları cildinin ipeksi dokusuna ihanet ediyor ve altmış yaşına yaklaşmış olsa da kıvrak formu ve asil duruşu yardıma ihtiyacı olduğu izlenimini vermiyor. Sadece hafifçe yaslandığı bastonu fiziksel eksikliklere işaret ediyor. "Satın aldığım en pahalı baston olmadığı kesin ama gözlerindeki ateşi takdir ediyorum."

Annemi kesinlikle ateşle tanımlardım, her ne kadar ateşi son on yılda sönmüş olsa da ölümden hemen sonra donuklaştı.

"O çok güzel."

"Öyle." Kadının gözleri kıyafetime ve tekrar bana kayıyor, onaylamama hafif bir gülümsemenin ardına gizlenmiş. "Sen benim yeni bebek bakıcım olmalısın."

"Sadece... bir arkadaş."

"Refakatçi, bebek bakıcısı için kullanılan bir yetişkin kelimesi." Gözleri yine beni değerlendiriyor. "Sen buralı bir kızsın."

"Her şey ortada, sanırım."

"Hiçbir düzgün genç kız *balıkçı* kıyafeti giymeyi tercih etmez."

Yanaklarım utançtan yanarken, her zaman birlikte büyüdüğüm, kıyafetlerimle sorunu olan gösterişçi sürtüklere ayırdığım sinsi iğnelemeyi yutuyorum. Gerçek şu ki, onlar Midge Teyze'nin eski ayakkabıları. Kot pantolonum kadar delik olmayan tek ayakkabım. "Daha iyi bir çift alacağımdan eminim."

"Rand'in Amy ile temasa geçip seni bu iş için donatmasını sağlayacağım."

Amy'nin kim olduğu ya da bunun ne kadarının maaşımdan kesileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak karşılayabileceğimden çok daha fazla görünüyor. "Ben... um. Belirli bir kıyafet zorunluluğu olduğunu bilmiyordum." Yorumum alaycı görünmek için değildi, ama bir şekilde böyle çıkıyor. En azından benim için.

"Benimle birlikte bazı önemli görevlere katılacaksın. Limana sürünerek gelmiş gibi görünmene izin vermeyeceğim."

Bu kadının tıbbi yardıma ya da arkadaşlığa ihtiyacı yok gibi görünüyor, ancak biraz görgü kurallarından faydalanabilir. Görgü kurallarına en son önem verecek kişi benim, ancak nispeten kısa bir süre içinde bana kendimi aşağılık hissettirdi, ki eminim bu onun yöntemi. Buradaki amacım beni resmen yanılttı. Sanırım daha az uyanık ve bilinçli olduğu izlenimine kapıldım. Belki tam bir sebze değil ama hakaretleri bu kadar ustaca savurabilecek kapasitede de değil.

"Bütün gün orada oturup bebeklere hayran hayran bakacak mısın, yoksa bir işe mi yarayacaksın?"

Düşüncelerimden sıyrılarak ona bakıyorum. "Özür dilerim, sanırım buradaki amacımı yanlış anlamış olabilirim."

"O zaman iki kişi olduk."

"Demek istediğim, daha fazla... yardıma ihtiyacınız olduğu izlenimine kapılmıştım. Bana gayet yetenekli görünüyorsun."

Odanın öbür ucunda, küçük bir masanın üzerinde duran çaydanlık ve fincanlara doğru topallayarak yürürken gözleri kısılıyor, sonra yumuşayıp eğlenmeye başlıyor. "Çay?"

Rand'in daha önce söylediği sözler aklıma geliyor ve çaydan çok pişmiş bir tabak yengeç bacağı kadar nefret etmeme rağmen başımı sallıyorum. Dilimde acı bir tat bıraksa bile bu kadınla ortak bir nokta bulmaya kararlıyım.

Bayan Blackthorne çayı, Midge Teyze'nin onuncu yaş günümde bana aldığı setin yetişkin versiyonuna benzeyen porselen bir fincana doldurduktan sonra bana uzatıyor. Hafif tatlı bir kokusu olan kehribar renkli bir çay ve fincanın sıcaklığının buz gibi ellerime sızmasına izin veriyorum.

"Sana ne diyeyim?"

Güzel, adımı söylemeyi unutmuşum. "Özür dilerim, sana daha önce söylemeliydim. Adım Isa. İstersen Izzy de diyebilirsin."

"Sorma zahmetine hiç girmedim. Isa. Isabelle gibi mi?" Bastonunu kenara bırakarak karşımdaki koltuğa oturdu ve çay fincanını dudaklarına götürdü.

"Isadora."

İçkisini yudumlarken ve çay fincanını titreyerek önündeki masanın tabağına koyarken elinde sadece hafif bir titreme var. "Yazık. Isabelle ismini seviyorum."

Utancı verici. Annemin benim için yaptığı tek nazik şey, bana büyükannemin adını vermek oldu.

"Lucian'la tanıştın mı?" Sorusu düşüncelerimi böldü. "Hayır. Rand muhtemelen onunla fazla görüşmeyeceğimi söyledi."

"Muhtemelen böylesi daha iyi. Bugünlerde pek sosyalleşmiyor."

"Mahremiyetini seviyor. Buna saygı duyuyorum."

"Öyle mi?" Bakışları üçüncü kez kıyafetime kayıyor, bu alternatif varoluşta bir balıkçının üç parçalı takım elbiseyle limana yanaşması gibi bir şey olduğunu tahmin ediyorum.

"Zorla kabul ettirmek gibi bir niyetim yok. Sadece ihtiyaç duyduğunuz kapasitede size yardımcı olmak için buradayım."

"Sana şunu söyleyeyim, tipik bir ergen gibi konuşmuyorsun. Sonuncusu zar zor tam cümleler kurabiliyordu. Onunla sözlü olarak mesajlaşıyormuşum gibi hissediyordum."

İçimden kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum ve boğazımı temizleyerek henüz yudumlamadığım çay bardağını dökmek için oturduğum yerde doğruluyorum. "Benim yaşımdaki çoğu kızla çok az ortak yönüm var," diyorum çay fincanını dudaklarıma götürerek. *Yüce Tanrım, lütfen öğürmememe izin verme.* Dilimi ısıtan tatlı lezzetten minik yudumlar alarak içkiyi geriye doğru eğiıyorum.

"Seni kaç erkek sikti Isa?"

Sıvılar bir solukta dudaklarımdan dökülüyor ve çayın büyük bir kısmı fincanın altındaki tabağa sıcıyor, tabağı önümdeki masaya koyduğumda etrafa saçılıyor.

"Da Hong Pao dünyanın en pahalı çayıdır. Ağırlığının otuz katından fazla altın eder. Çin'de onur konukları için ayrılmıştır."

"Özür dilerim. Hazırlıksız yakalandım."

"Sorum sizi rahatsız mı etti? İlgi alanlarınızı ölçmek benim için önemli. İşe aldığımız bazı kadınlar oğluma karşı oldukça uygunsuz davranışlarda bulundular. *Aleti* hakkındaki söylentiler efsanevi gibi görünüyor. Siz yerel kızlar arasında bir eğlence kaynağı."

"Dediğim gibi, yaşıtlarımla hiçbir ortak yanımda yok. Ve sizi temin ederim ki buraya oğlunuzun siki için gelmedim. Efsanevi olsun ya da olmasın."

"Güzel. O halde Roark'la tanıştırmak için güvende olmalısın."

"Roark?"

"Torunum."

"Oh, ben... sadece bir torununuz olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Sadece bir torunum var. Lucian ve Amelia'nın bana armağan ettiği tek şey o. Ama onun için her gün şükrediyorum."

Ona bakarken omurgamdan aşağı soğuk bir rüzgar esiyor ve yüzümü şaşkınlığımın üzerine yerleştiriyorum. Söylentiler yanlış değilse, *kayıp* torunundan bahsediyor. Onu bulmuşlar mı? Bu soruyu ona nasıl soracağımı bile bilmiyorum.

"Roark! Roark! Buraya gel lütfen, seni tanıştıracığım biri var!" Ona seslenirken gözlerini benden ayırmıyor, öyle bir gülümsüyor ki ani rahatsızlığı önlemek için omuzlarımı geriye atıyorum. "Roark! Nonna seni çağırıyor!"

"Belki de uyuyordur?"

"Bebekler yüzünden. Bebekliğinden beri onu hep korkutmuşlardır." Sandalyesinden fırlayarak demliği devirdi ve pahalı çayını halının üzerine döktü. "Roark Lucian Blackthorne, hemen buraya gel, yoksa Anna'ya kışına şaplak attırırım!"

Halının üzerine diz çöküp tepside peçetelerden birini alarak çayı silerken bir yandan da onun akli dengesinin yerinde olmayabileceği ihtimalini aklımdan geçiriyorum. "Benimle görüşmek istemiyorsa sorun değil. Onu rahatsız etmek istemem."

"O bir çocuk. Rahatsızlığın ne olduğunu bilmiyor. Hiçbir çocuk biz yetişkinlerin taşıdığı yükleri anlayamaz." Arkasındaki kapı duvarına doğru dönüyor. "Bahse girerim yine balkonda oynuyordur. Amelia uyuyor olmalı."

Amelia. Duyduğuma göre, Amelia ölmüş. Bu söylentinin de yanlış olması mümkün mü?

Kapıya doğru ilerlerken Rand'in daha önce telefonda birisinin kapıyı kilitlemeden bıraktığını ve Bayan Blackthorne'u büyük bir risk altına soktuğunu söylediğini hatırlıyorum. Ayağa fırlıyorum ve onun önüne geçiyorum, bana kaşlarını çatarak karşılık verdiğinde kararımın hemen pişman oluyorum. Gerçi ihtiyacım olan son şey, buradaki ilk günümde bu kadının balkondan atlayarak ölmesi.

"Bekle, onu aramama izin ver. Sürprizleri severim."

Şüpheli bir yan bakıştan sonra omuzlarını geriye atıyor. "Roark da onlardan hoşlanıyor. Pekala, ona sürpriz yapmana izin vereceğim."

Başımı sallayarak kapı duvarına doğru dönüyorum ve balkona adımımı attığım anda bir nefes verip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Akli dengesizlik benim için yeni bir şey değil. Tanrı aşkına, annem metamfetamin bağımlısıydı. Delilik çocukluğumun bir yaşam biçimiydi ve bir yetişkinin ağzından çıkan her şeye güvenmemeyi erkenden öğrendim. Bir keresinde onu dışarıda tamamen üstsüz otururken buldum, yoldan geçenlere gökyüzünün güneşin içine çekildiğini söylüyordu.

Deliliği gördüğümde anlarım.

Ama itiraf etmeliyim ki, Bayan Blackthorne'un ölü gelini ve kayıp torunu için seslenişini duymak, çölün ortasında bir meşe palamudunun kafanıza çarpması kadar kafa karıştırıcıydı.

Başımı duvara yaslayarak zihinsel olarak kendime bunun bir hata olmadığını söylüyorum. Her ne kadar kadının bazı zihinsel sorunları olduğunun farkında olmasam da, bu bir hata değil.

"Hey."

Dudaklarımdan bir soluk geçiyor ve sesin geldiği yönden uzağa, yana sığıyorum.

Sanırım benden biraz daha yaşlı bir kadın öne doğru eğilmiş oturuyor ve uzun, ince parmaklarından sarkan sigarasını içiyor. Lacivert önlük giymiş, hemşire olmalı. "Özür dilerim. Seni zıplatmak istememiştim. Bana bakmadığında, öyle ya da böyle ürkeceğini düşündüm."

"Sorun değil. Şu anda sadece biraz sinirliyim, hepsi bu. İlk gün."

"Evet. İlk günüm berbattı. Bağırıldığını duydum, ama o hep bağırır, yani ..." Sigarasından bir nefes çekerken yanakları çöküyor.

"Torununu arıyordu. Roark?"

Kadın homurdanarak başını sallar. "Roark gideli beş yıl oldu. Amelia da, belki bir dahaki sefere onu getirmeni ister diye." Sigarasının etrafından uzanarak bana doğru bir el uzatıyor. "Ben Nell. Anella, ama bana sadece Nell de."

"Isadora, ama bana sadece Isa de. Hey, o her zaman ..."

"Dışında mı? Evet. Lewy cisimcikli bunama. Parkinson hastalarının yaşadığına benzer bir şey. Doktor ilaçlarını düzeltmeye çalışıyor."

"Roark hakkında konuşmaya başlayana kadar iyi görünüyordu."

"Sinir bozucu, değil mi? Bir dakika önce güncel dünya olayları hakkında gevezelik ederken, bir dakika sonra l torunuyla saklambaç oynuyor."

"O... ld m? Kesin mi?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Beş yıl sonra mı? Evet, öldüğüne bahse girerim." Bir nefes daha çekip sandalyeye yaslanıyor ve dumanı benden uzağa üflüyor. "Kbuslar da her zaman iyi vakit geçirmemi sağlıyor. Bazen onu bağlamak zorunda kalıyorum." İ çekerek sigarasını kullanılmış izmaritlerle dolu bir kl tablasına doğru söndürüyor. "Onu yatağına geri götürsem iyi olacak. Çayını içti mi?"

"Evet. Çok değil, yere döktükten sonra. aydanlığı kırdım."

Kız ayağa kalkarken irkilir. "O aydanlık, çayla birlikte benim bir ayda kazandığımdan daha değerli."

"Şaka yapmıyorum. ay konusunda eğitim aldım."

Gözleri kıyafetime dalıyor ve geri dönüyor.

"Gençsin." "On dokuz yaşındayım. Geçen yıl mezun oldum."

"İki hafta. Eğer kendine dikkat edersen."

Kaşlarını çatarak sözlerinin anlamını zihnimde kurcalıyorum. "İki hafta ne demek?"

"Ne kadar dayanacaksın. Bu da sana biraz kredi veriyor. Senden nceki kız bir hafta dayandı. Ondan nceki? Tam üç gün. Lucian'la tanıştın mı?"

Neden herkes kıyafetimi inceledikten sonra bana bunu soruyor? "Hayır. Neden soruyorsun?"

"Annesinin kaçık olduğunu mu düşünüyorsun? Bonesalt Şeytanı'nın kendisiyle tanışana kadar bekle." Yanımdan geçip kapıya doğru giderken omzuma vurdu. "Bütün bu lanet yer büyük bir akıl hastanesi."

"Annesinin bir kaçık olduğunu söylemedim--" Ben sözümü bitiremeden kapı kapandı. "İş."

Avluya bakarken kayalığın kenarını ve ötesindeki uçsuz bucaksız denizi seçebiliyorum. Kilometrelerce izolasyon.

Bir yandan, huzur ve sessizliği takdir ediyorum.

Öte yandan, umarım bu işi kabul etmekle hata yapmamışımdır.

CHAPTER μ

LUC)AN

On altı yıl önce...

WJude'un gelmesini beklerken ince bir dal parçasıyla mağaranın kumlu yatağına baş harflerimi çiziyorum. Yaktığım küçük ateşin sıcaklığı akşam soğuşunu uzak tutuyor, ama aklım babam iş gezisinden döndüğünde olacak. Yangın söndürücüler pek akıllıca bir fikir değildi ama lanet olsun, aylardır bu cehennem çukurunda mahsur kalmak hapisane gibi. Burada her gün aklımı kaybediyorum. Tek kurtuluşum, kimsenin haberi olmadan kaçtığım bu gibi birkaç an.

Mağaranın ağzındaki su şırlıtısı yükselen gelgitin ilk işaretidir. Sadece birkaç saat içinde burası yarıya kadar deniz suyuyla dolacak ve gelgitin çekimi burada ne varsa yüzeyin altına ve denize doğru sürükleyecektir. Bu nedenle yerel halk buraya Korsanlar Koyu diyor.

On dört yaşında genç bir çocuk birkaç yıl önce buraya girmiş ve boğulup denize sürüklendiğine inanılmış. Raporlara göre, kafasını çarpmış ve akıntının onu alıp götürmesine yetecek kadar uzun süre baygın kalmış olabilir. O zamandan beri mağara, özellikle çocuklar olmak üzere plaj müdavimlerine kapalı tutulmaktadır. Mağara bizim arazimizin ve yanıımızdaki devlete ait arazinin sınırında yer alıyor, bu nedenle aile babama dava açmaya çalıştı, ancak kimse bir Blackthorne'a karşı dava açıp kazanamaz.

Jude ve ben genellikle su baldırlarımıza ulaşana kadar takılır, ancak içinden geçmek imkansız hale gelmeden önce ayrılırız. Bir keresinde korkak tavuk oynamıştık, su göğsümüze kadar yükselmişti ve biz dışarı çıkmak zorunda kalmıştık. Kayalara çarpan sert ve dalgalı dalgalarıyla deniz sizi canlı olarak almazsa bile, vücudunuz savrulduktan sonra sizden geriye kalanları alacağı kesin.

Su sıçraması dikkatimi iki figürün durduğu girişe çekiyor ve Jude'un yeni hizmetçiyi bir şekilde bizimle takılması için manipüle ettiğini görünce elimdeki sopayı bırakıyorum.

"Bir arkadaşımı getirdim, umarım sakıncası yoktur." Onu mağaradaki tek kalıcı demirbaş olan kayalardan birine doğru yönlendiriyor ve şenlik ateşinin karşı tarafındaki kuru kumun üzerine oturuyor. "Solange meşhur *Korsanlar Koyu*'nu görmek istedi."

Gözlerimi kadından alamıyorum, koyu kahverengi gözleri ve uzun, kıvrıkcık saçları ona egzotik bir cazibe katıyor. Uzun ince boynu ve aynı derecede ince omuzları, bu kadar küçük bir beden için fazla ağır olan dolgun göğüslerine doğru iniyor ve gömleğinin ince kumaşını zorluyor. Buradan meme uçlarının dışarı fırladığını görebiliyorum ve bu manzara karşısında sikim kalkıyor.

"Tahminen ne kadar vaktimiz var? İki saat mi?" Ceketinin cebine uzanan Jude, Easton'dan aşırıldığı esrarlardan birini çıkarır ve vakit kaybetmeden yakar. Ucundan turuncu bir çıtırtı geliyor ve iki kez üflüyor, dumanı içine çekmek için çeviriyor, sonra tekrar üflüyor ve Solange'a uzatıyor. Parmağını onun kolunda aşağı yukarı gezdiriyor ve alevlerin arasından bana bir sırtış fırlatıyor. Uzun bir nefes çekiyor ve yana doğru eğilip küçük ateşin etrafından uzanarak sigarayı bana uzatıyor.

"Bence en fazla iki saatimiz var." Jude gibi ben de esrardan birkaç nefes çekiyorum, dumanın ciğerlerimde çıtırdamasına izin veriyorum ve gözlerimi kapatıp nefes verirken başımı arkaya eğiyorum. Okuldayken, Jude ve ben gizlice bodruma iner ve bütün gece kafayı bulur ya da sarhoş olurduk. Bazen ot, bazen de alkol alırdık.

"Peki, gelgit gelmeden önce ne yaparsınız?" Kalın Fransız aksanı nefes nefese bir nitelik taşıyor, sanki orta itişli bir inilti gibi. Benim takıldığım kızlara hiç benzemiyor, bir şeyler hissetmek ya da hızlıca sevişmek için kaçıyorlar. Yerel kızlar bazen eğlenceli olabiliyor, eğer onları etkilemek için zamanım varsa. Tek sorun, bir çıkış yolu arıyor olmaları. Anneleri olmaktan kurtulmanın bir yolu ve ben bu tür bir taahhütte bulunmaktansa aletimin başına çivi çakmayı tercih ederim.

"Şu kazağı çıkar da sana gösterelim." Jude kadınlar söz konusu olduğunda her zaman cesur olmuştur. Dürüst olmak gerekirse biraz hıyar ama ister denizaltı filosundaki bir fahişeden daha zengin, ister şeytanın kendisinden daha çekici olduğu için olsun, bundan hiç rahatsız olmuyorlar.

Solange gülümsüyor ve bakışları nedense benim üzerime düşüyor. "Genç Efendi göğüslerimi görmek ister mi?"

Genç efendi. Sik beni.

Dumanı kenara üfleyerek başımla küçük bir selam veriyorum ve meme uçlarını tekrar görüyorum. Bir dakika öncesinden bile daha belirgin. Tereddüt etmeden kollarını kavuşturuyor ve kazağını başının üzerinden kaldırarak avuçlarımın alamayacağı büyüklükteki sütyensiz göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Onun yanında dudaklarını yalayan Jude, göğüslerinden birini avuçlar ve başparmağını göğüs ucunda gezdirir.

Yine de gözleri üzerimde.

Esrarından bir fırt daha çekmeden önce, "Onu bana ver," diyor.

Tereddüt etmeden eğiliyor, göğsünü meme ucunu ağzına sokacak kadar kaldırıyor. Nefes verirken burnundan dumanlar çıkıyor ve aynı anda göğsünü dilliyor.

O andan itibaren aralarında hızlı bir ilerleme var gibi görünüyor. Ya da belki de sadece otların kafayı bulmuşumdur, söylemek zor. Çok geçmeden karşımdaki adama binerken göğüslerinin zıplamasını izliyorum.

Jude onun kışını tokatlarken sert bir şaplak mağarada yankılanıyor. "Senin bir fahişe olduğuna biliyordum. Sik yalayan sürtük."

Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor, dudakları bir gülümsemeyle geriliyor. "Gel, Genç Efendi. Becer beni."

Aletimin Jude'unla yakın temasta olduğu düşüncesi kafamı sallamama neden oluyor, ancak bitmeleri uzun sürmüyor ve Jude'un zevk çığlıkları mağarada yankılanıyor. Jude'un boşalması muhtemelen kalçalarından aşağı damlarken, sanki sıra bendeymiş gibi ateş çukurunun etrafında sürünerek bana doğru geliyor. Yüzünü boynuma gömdüğünde, parfümünün kokusu seksle karışıyor ve elimi omzuna koyup onu uzaklaştırmak için küçük bir dürtme yapıyorum. Kaşları hayal kırıklığını belli edercesine alçalıyor ve bana ikinci kez pençe atıyor.

Yine onu kendimden uzaklaştırdım. "Ben ikinci kez sevişmem."

Jude homurdanıyor ve Solange topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, çıplak vücudu mükemmel, şenlik ateşinin sönük alevinde parlıyor.

"O zaman önce bana sahip olmana izin vermeliydim," diyor, iki parmağını içine sokarak. "Sadece rol yapmam gerekecek." Dudağını ısırarak başını geriye atıyor, parmakları içeri girip çıkıyor ve her çekilişte parıldamalarını izliyorum. Uzattığı kolunun üzerine düşerek kendini yukarı kaldırıyor, kendini parmaklarken amını yüzüme doğru itiyor.

Şu anda onu almak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ama söylediklerimde ciddiğim.

Ne kadar ateşli olursa olsun ya da ne kadar uçarsam uçayım, yarım yamalak iş yapmam.

Birkaç dakika içinde inliyor, daha hızlı itiyor. Onun arkasında Jude ikinci sigarayı yakıyor ve bana uzatırken gülümsüyor. Aletim, kendimi dik tutmak için yaslandığım kayadan daha sert, bu hatunun amcığını şehre götürmesini izlerken, ıslak sesler uzaktaki dalgaların üzerinden duyulabiliyor.

Ekleme vurduğumda her şey iyi hissettiriyor ve çığlık attığında mağaranın duvarlarına çarpan ismimi neredeyse tanıyamıyorum. "Lucian!"

Parmaklarını tekrar çektiğinde sırlıslam olmuşlardı ve öne doğru eğilerek parmaklarını ağzıma soktu. "Bu senin içindi. Bir dahaki sefere önce sana sahip olacağım."

CHAPTER 6

Günümüz ...

IÇatalımı tabağa vuruyor, şefin servis ederken adını iki kez tekrarladığı süslü yemeğe bakıyordum. Rezene panza ile kavrulmuş tavuk gibi bir şey.

Uzun yemek masası muhtemelen iki düzine misafiri ağırlayabilir. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ama burada tek başıma oturuyorum. Görünüşe göre Rand, Nell ve Makaio dışında herkes bu gece için çoktan burayı terk etmiş. Bana nezaketle hizmet eden şef bile bir ayağını kapıdan dışarı atmış. Blackthorn'lar da akşamları mahremiyetlerini seviyor gibi görünüyorlar ama her nedense haftanın beş günü kale arazisinde kalmam konusunda ısrar ediyorlar.

Sorun ettiğimden değil. Fırtına Koyu'ndan bir kızın bir kalede uyuması her gün olmuyor. Sadece bundan biraz daha hareketli olacağını düşünmüştüm. *Annie*'yi çok fazla izlersem böyle olur.

Nell Bayan Blackthorne'u erken yatırdıktan sonra, bebeklerle dolu o rahatsız edici odada oturmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu, ta ki Nell bir şeyler yememi önerene kadar. Biraz iç karartıcıydı, gerçekten. Bayan Blackthorne bütün öğleden sonra baygın yatarken, Nell telefonuyla oturup çoğu zaman balkonda sigara içiyordu. Hayatım böyle olsaydı, pek bir şey yapacak enerjim olacağını söyleyemem.

Ağzıma bir çatal dolusu daha atıyorum, etli tavuk tadıyla karışan soğanlı yeşil şeylerin tadına odaklanıyorum. Bir kız için

Hayatının büyük bir bölümünde deniz ürünleri ve spam konserveleriyle büyüdüğü için aslında oldukça seçici bir damak tadım var. Gurme yemekler benim için yeni bir şey. Burada yaşarken alışmam gereken bir şey.

Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor ve yavaşça başımı çevirip kocaman bir figürün kenarda oturmuş beni izlediğini görüyorum. Bir köpekle bir atın yavrulamasına benzeyen siyah, canavar gibi bir hayvan kalçalarının üzerinde oturmuş bana bakıyor. Kafası benimkiyle aynı hizada. Yani canı isterse eğilip yüzümü çiğneyebilir.

Bir canavar.

Kaslarım sertleşti. Çenem sertleşti.

Yavaşça, onu saldırı moduna geçirmemek için, etrafta bir efendi, bu şeyin sahibi olduğunu iddia edebilecek birini arıyorum, ama sadece ben ve canavar varız.

Birbirimize bakıyorduk.

"Um. Selam."

Bakışlarını tabağıma doğru kaydırırken kulağı seğiriyor. Pirzolalarından uzun bir salya akıyor ve ancak çatalımı kaldırdığımda hayvan bakışlarını kırıp bana bakıyor, ancak sadece bir ya da iki saniyeliğine, dikkatini yemeğime geri vermeden önce.

En azından tabağımda, peşime düşüp beni bir sonraki yemeği yapmadan önce kapıya ulaşmam için bana birkaç dakika kazandıracak kadar tavuk var.

"Sen... um. Tavuk sever misin?" Çok fazla dikkat çekmemek için elimi kucağıma kaydırıp peçeteyi alıyorum ve köpeğin ağzından daha fazla salya sızıyor. Aşağıya doğru baktığımda kocaman patisinin önünde yerde küçük bir havuz olduğunu görüyorum. Tanrım. Aslan pençesi gibi.

İçimdeki titremeyi göz önünde bulundurarak toplayabildiğim kadar incelikle peçeteyi masanın üzerine bırakıyorum, nereye baktığıma aldırmadan parmak uçlarım tabağımdaki ıslak ete değene kadar etrafı sıvazlıyorum.

"Bakalım... bu bana biraz zaman kazandıracak mı? Tamam mı?"

Kaslarım içgüdüsel olarak harekete geçiyor ve tavuğu köpeğe fırlatıyorum, o da havada yakalarken homurdanarak bir ses çıkarıyor. Bir saniye geçmeden tekrar doğruldu, dili gıdılarının üzerinde geziniyor, gözleri tabağıma kilitlenmişti. "Tadına baktın mı?" Tabağı bırakıp

kaçabilirdim ya da

Masanın üzerine koyup, ona ulaşmak için koşuşturmanın bana ekstra zaman kazandırmasını umacağım. Bu canavarın bir parçayı hava gibi yuttuğunu düşünersek, bana pek bir şey kazandıracak gibi görünmüyor.

Tabağı yere indirdiğimde çatal porselene çarpıyor ve önüne konan yemeğe bakan köpeğin sabit dikkatini fark ediyorum. Yine de bir hareket yapmıyor. Yemeğe bakmaya devam etmeden önce sadece bana kısa bir bakış atarak konsantrasyonunu bozuyor.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Bu fırsatı değerlendirip sandalyemden kayarak ayağa kalkıyorum. Yine de köpek az önce ona ikram ettiğim gurme tavuk tabağının peşinden gitmiyor. Bunun bana birkaç saniye daha kazandıracağını umarak, yemek masasının diğer ucuna doğru yavaş ve sakın bir şekilde geri çekiliyorum.

Sonsuz bir salya ipi köpeğin ağzından parıldayan bir kablo gibi sarkıyor, ama nedense sarkmıyor. Dokun. Yemeğe.

"Ne bekliyorsun lan? Yiyin!"

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, köpek acelesi varmış gibi tabağa doğru hamle yapıyor, vücudu tavuğun her lokması biter bitmez kaçmaya hazırlanıyor. İşareti alarak topuklarımda üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıp koridora doğru koşuyorum.

Etrafı saran karanlık önümdeki yolu gizliyor ve bir an için bu evde yönümü kaybettim. Bir anlık beyinsizlik ve damarlarımda dolaşan korku, iyi bir kombinasyon değil.

Her an o canavar yemek alanına dalıp beni aramaya gelebilir. Neden başıboş dolaşmasına izin verdiler ki?

Karanlık duvarlarda beni odama götürecek tanıdık bir şey arıyorum ve geriye doğru bakmaya cesaret ettiğimde köpeğin bana doğru geldiğini görüyorum.

"Aman Tanrım!" Bacaklarımdan hız almaya çalışırken göğsümdeki hava azalıyor ve arkama dönüp baktığımda lanet canavar çoktan bana yetişmiş, dört ayak üzerinde ilerliyor.

Bu koridorda beni parçalayacak.

Çalışanlar yarın sabah geldiklerinde cesedimin bir canavar tarafından yenmiş olduğunu görecekler.

Midge Teyze haklıydı. Bu aptalcaydı. O kadar aptalca ki acıtıyor.

Yanımdan sert bir güç bana çarpıyor ve bir şey omuzlarımı kavıyor. Darbenin acısı kemiklerime yerleşirken göğsümden bir çığlık kopuyor ve başımı kaldırıp baktığımda siyah bir gömleğin birkaç düğmesinin ardında hafif koyu renk saçlarla kaplı devasa bir göğüs görüyorum. Geniş omuzlar kumaşı geriyor ve her iki yanımdaki iri pazulara sıkıca yapışıyor, parmaklar ise kollarıma giriyor. Yontulmuş bir çene hattı

Saat beş gölgesi, tüyler ürpertici yara izleri ve kesikler taşıyor, kasılmış derinin ince çizgileri her yaradan yayılıyor.

Beni serbest bırakıyor ve bir adım geri çekiliyorum, yüzünün parçalanmış yarısını mahveden, son derece kızgın bir ifadeyle daralmış sıvı kehribar gözlerine bakarken tüm vücudum titriyor. Görünüşü korkunçtu ama başkalarının tarif ettiği canavar görünümünün yakınından bile geçmiyordu. Şahsen ben onun kaba, sinirli bir şekilde yakışıklı olduğunu düşünüyorum ama bunu kendime saklayacağım. Birkaç saniye içinde gözlerim kavrayabildiği kadar çok ayrıntıyı içine çekiyor.

Yüzünün kusursuz yarısı, bir zamanlar nasıl görünmüş olabileceğine dair fikir veriyor -zeytin tonlarında bir cilt, hafif kırışık bir çekiciliğe sahip koyu kestane rengi saçlar, keskin bir kömür kalemle yakalanmak için yalvaran mükemmel simetri, diğer yarısı ise bildiği yara izleriyle mahvolmuş durumda.

Gölgeler, parlak ışıktaki bakmanın zor olduğunu hayal ettiğim şeylerin çoğunu gizliyor, ancak o gözler bana bakarken neredeyse kötülükle parlıyor.

Bakma öyle. Kahretsin!

"Ben... Özür dilerim. İsteyerek yapmadım... Ben sadece..." *Köpek. Tanrım, köpek!* Arkamda hazırolda oturan, dili yana sarkmış, kuyruğunu sallayan köpeği bulmak için adama doğru dönüyorum.

Sanki o piç benimle *oynuyormuş* gibi mi?

Dikkatimi, boyu posu ve cüssesiyle kendimi küçük ve önemsiz hissetmeme neden olan adama, şüphesiz Lucian Blackthorne'a çevirerek, bakışlarımı yüzüne kıyasla daha az yara iziyle sakatlanmış sağ ellerine indiriyorum. Uzun parmakları ve ön kollarına kadar uzanan damar haritasıyla güçlü olan bu eller, eğer aklına gelirse, boğazlamak için iyi tasarlanmış gibi görünüyor. "Beni kovaladı."

"Sen kaçarsın. O kovalar. Köpekler böyle yapar." Sesi derin, zengin bir ses ve adeta havada titreşiyor. Pürüzsüz ve tertemiz, yara izleriyle uyuşmuyor. Göğsümde uğuldayan bir ses, o konuştuktan sonra kulağımda kalan hipnotik bir tını.

"Oyunda olduğunu fark etmemiştim."

"Sen yeni kızsın." Bu bir soru değil, çünkü çok açık ve sanki az önce ekşi ve acı bir şey tatmış da tükürmek istiyormuş gibi söylüyor. Onun maaş bordrosunda olmama, burada şehir merkezinde bulabileceğim tüm tuhaf işlerden daha fazla para kazanmama rağmen, adımı bile bilmiyor. Düşünsenize. Bu şehirde birisinin

Sadece Jenny Quinn'in kızı olduğum için değil, bir insan olarak benden öğreniyor.

"Evet. Ben Isa. Ya da Izzy. Hangisini tercih ederseniz." "Nereye gittiğine dikkat etmeni tercih ederim."

"Çarpışmak için iki kişi gerekir." Karşılıklı konuşmak kötü bir alışkanlık. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla başımı belaya sokan bir alışkanlık ama aynı zamanda tamamen refleks. Bazen ağzımdan çıkan sözlerle engel olamıyorum ve bu berbat bir şey çünkü belli ki o da bazı şeyler yaşamış. *Reddedilme* ve alay edilme gibi şeylerin insanı nasıl taştan bir duvara dönüştürebileceğini kendi deneyimlerimden biliyorum. "Demek istediğim, geldiğimi gördüğünde kolayca kenara çekilebilirdin."

"Ukala mı?" Öylesine öne eğiliyor ki, teninden yayılan hayal kırıklığının sıcaklığını hissedebiliyorum, sürdüğü nefis kolonyanın tadını alabiliyorum, o ateşli gözlerini sanki yuvalarından fırlayan lazer ışınları gibi bana dikeyyor. "Bu evde çalışmayı sürdürmenin en iyi yolunun benimle iyi geçinmek olduğunu göreceksin."

Hangi tarafının iyi olduğunu düşündüğünü sormamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Yine refleks olarak, yıllarca pislik sınıf arkadaşlarımda ellerinde eziyet çektim, yerimde durmaya ya da onların saçmalıklarını yutmaya zorlandım.

Bu iş benim için çok şey ifade ediyor. Özgürlüğüm. Bağımsızlığım. Ve bu ilk toplantıyı tek başıma mahvediyorum, bu yüzden "Özür dilerim" diye cevap vermek, henüz ustalaşmadığım bir tür dil ısırtıcı öz kontrol gerektiriyor.

"Botların çok gürültülü ve sakar. Onları doğu kanadından bile duyabiliyorum. Koridorlarda koşmakta ısrar ediyorsan başka bir çift bul."

"Bunlar yanımda getirdiğim tek ayakkabılar." Gözlerimi ondan ayırmadan bacağımı kaldırıyorum, tek ayağımın üzerinde dururken dizimi büküyorum, dengede durmak için zıplarken botu çıkarıp yanımda yere koyuyorum. Diğerini de aynı şekilde. "Kıyafetimde beğenmediğin başka bir şey var mı?"

Çenesi küçümseyici bir açıyla eğilmiş, bakışlarını eğiyor ve harap dudaklarına bir alay yerleştiriyor. "Belki de seni bir porsukla kavga etmiş gibi göstermeyen bir pantolon."

Bu adam başka bir şey.

"Onları da çıkarmamı ister misin?" Bir kez daha dilimi ısırarak, parmaklarımı alaycı bir tavırla kot pantolonumun düğmelerine götürdüm, sanki onları çıkaracakmışım gibi

ve gözlerinde bir şeylerin titreşimini yakaladım. Eğlence, belki? Bir cüret mi?

Sorumu duymazdan gelerek, sanki karşılıklı konuşmamızdan sıkılmış gibi yanımdan geçiyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Sampson."

Köpek de onun peşinden koridorda ilerliyor.

Yürüyüşünde muhteşem bir kibir var; ayakkabı yerine balık ayakkabısı giyen yerel bir kasabalı palyaçoğu umursamayan güçlü bir adamın rahat yürüyüşü.

Tekrar yoluma dönüyorum ve titreşen bir nefes veriyorum. Hayatımda hiç bu kadar gergin bir insanla karşılaşmamıştım. Sanki hava onun etrafında çatırdıyor, bana saldırmakla tehdit ediyordu. Muhtemelen bunun yerine aldığım çorbadaki sinek tavrından daha iyi hissederdim. Sanki bu adamın gününde, nereye gittiğine dikkat etmeyen bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi.

Tüm bu süre boyunca, ona bir ölçüde kredi verdim, şüpheden yararlandım ve bunların hepsini yaptım.

Görünüşe göre, Bonesalt Şeytanı gerçekten bir pislikmiş.

L Midge Teyze, Leydi Blackthorne'un nesi olduğunu sorduğunda, ona *fiziksel değil, daha çok duygusal desteğe* ihtiyacı olduğunu yazdım.

Arkadaş. *Muhtemelen kocasının ölümünden sonra yalnız kalmıştır.*

Eğer ona gerçeği, tüm ailenin kafayı yemiş olduğunu ya da çok huysuz olduğunu söylersem, bana sadece haklı olduğunu söylemekle kalmayacak, aynı zamanda gelecek hafta boyunca kilisedeki bağış sepeti gibi Shoal'da dolaştırılacak ve herkes hikayenin kendi versiyonunu ekleyecek. Bu kasabaya daha fazla dedikodu yedirmeyi reddediyorum.

Eminim sana iyi bir eğlence kaynağı bulacaktır. Odan nasıl? Seni bir kuleye mi kilitlediler?

Bakışlarımı bana tahsis edilen odaya kaldırıyorum ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, gözlerim tüm bunların büyüsunü zorlukla içine çekiyor. Kalın, siyah perdelerle kapatılmış uzun pencereler ay ışığının parıltısını içeri alıyor. Yatak ve makyaj masası ağır ama süslü koyu renk ahşaptan yapılmış, sanırım taşımak için yarım düzine adam gerekir. Nevresimler kadife grisi ve siyah, çarşaflarda ise sadece bir parça beyaz var. Odanın ortasından sarkan siyah kristal avize odaya gotik bir Viktorya dönemi havası veriyor. Tüm bunlara rağmen

Havada asılı duran aralıksız soğuk, yatak odası rahat ve karşımdaki şömine yanarken çitirdiyor.

Belki de değiştireceğim tek şey yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran ürkütücü bebeği kaldırmak olurdu. Bahse girerim Laura'nınkilerden biridir. Uzun, sarı saçları ve mavi gözleri, kaşlarının sert açısını ve dudaklarını geren sinsi gülümsemeyi pek azaltmıyor, sanki ben uyurken canlanacakmış gibi. Bunun dışında, oda bir şekilde benim için uygun.

Bir peri masalı gibi, cevap yazıyorum.

Evet, şey. Peri masalları sadece bu. Masallar. Kendini fazla kaptırma.

Benim yapacağım gibi. Ben yokken çok fazla eğlenmemeye çalış.

Midge Teyze'nin mesaja cevap vermesi için geçen süre, benim üç katım kadar, kapı çalınıyor ve telefonumu neredeyse yere düşürüyorum.

Yataktan kalkıp cevap yazıyorum, *"Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."*

Odanın içinde ilerlerken döşemeler gıcırıyor ve kapıyı arkaya atınca koyu bronz tenli, Nell'le aynı yaşlarda ama biraz daha az kasvetli ve oldukça çekici bir kadınla karşılaşıyorum. İpeksi siyah saçları başının arkasında sıkı bir topuz yapmış ve parlak kırmızı rujuyla renk katmış.

"Merhaba, ben Giulia. Sen de Isa olmalısın." Rand dışında adımlı bilen ilk kişi. "Birkaç oda aşağıdayım. Bir uğrayıp merhaba diyeyim dedim." Beyaz yakalı ve manşetli gri kruvaze elbisesi ve önüne bağladığı beyaz önlüğü, temizlik görevlisi olduğunu ele veriyor.

"Buradaki tüm çalışanların bugünlük gittiğini sanıyordum."

"Blackthornes beni gece boyunca tutuyor. Her ihtimale karşı. Ama hemşire dışında bir tek ben varım. Ve sen, öyle görünüyor." Sanki odanın içini görmeye çalışıyormuş gibi yanımdan bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Muhtemelen bir noktada temizlemek için buraya girmiştir. Ben kimim ki ona içeri giremeyeceğini söylüyorum?

Odanın ortasında durup, sanki havadaki bir şeyi içine çekiyormuş gibi başını geriye doğru eğiyor ve yüzünü bana döndüğünde dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Çok güzel, değil mi? Benim geçmişime sahip birinin okyanus kıyısında bir şatoda yaşayacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Geçmişiniz?"

"Fakirdim. Sokaklarda yaşadım. Kızım ve ben."

"Burada seninle mi yaşıyor?"

"Hayır. Buranın çocuklar için bir yer olduğunu düşünmedim. Artık yatılı bir okulda kalıyor." Şömineye ve arkasına doğru başını sallayarak, "Burada rahat mısın?" diye soruyor.

"Evet. Biraz cereyan yapıyor ama onun dışında iyiyim." "Burası Amelia'nın eski odasıydı."

Buraya olan hevesim bir balon gibi sönüyor. Bir balonun uzun uzun ciyaklaması gibi.

Bu şatodaki onca oda varken, neden beni ölü karısının odasına yerleştirdin ki?

"Farkında değildim."

Omzunun üzerinden ürkütücü görünümlü porselen bebeğe doğru bakıyor. "İşte, onu senin için dolaba koyayım."

"Teşekkürler. Tüylerim diken diken oldu."

"Eskiden Roark'ın da tüylerini ürpertirdi. Buraya gelmeyi reddederdi." "İkisini de tanıyor muydunuz? Şahsen mi?"

"Oh, evet, ama uzun sürmedi. Amelia ben başladıktan sadece birkaç hafta sonra öldü. Onlara olanlar çok ama çok üzücü."

"Bekle... yani Roark'a ne olduğunu biliyorlar mı? Yani, ortadan kaybolduğunu sanıyordum? Sormamın sakıncası yoksa?"

Gözleri beni incelerken yüzündeki gülümseme boş, sanki sadece kibarlık olsun diye gülümsüyormuş gibi. Belki de bir şey söyleyip söylemeyeceğini ölçüyor. Midge Teyze'nin yapacağı gibi bu bilgiyi alıp Tempest Cove'da yayacak mıyım diye merak ediyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Sorun değil."

"Bu benim haddime değil. Ama Bayan Blackthorne'u önemsiyorsunuz, değil mi? Belki o size anlatır."

Muhtemelen ölmüş torununun yaşadığını düşünen kadın mı? Elbette. "Bunu bilmek benim için önemli değil."

"Lucian'la tanıştın mı?"

Herkesin onun hakkında ne düşündüğümü öğrenmek için bana onu sorduğunu düşünmeye başladım, sanki benim için bir tür anlaşma bozucu gibi. Şeytan ya da değil, beni bu işten korkutmuyor. "Korkuttum. O... oldukça yoğun."

"Evet. Çok. Ama onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü değil." "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"İnsanları pek sevmez. Kaldığını varsayarsak, eninde sonunda ısınacaktır."

Isınmak mı? Bunu hayal bile edemiyorum. Adamın kişiliğini kutup buzullarını yenileyecek kadar soğuk buldum. "Görünüşe göre uzun süre kalmam beklenmiyor."

İç çekerek odama tekrar göz gezdiriyor. "Burası herkese göre değil. Bazıları burayı depresif buluyor. Asık suratlı. Hatta zaman zaman biraz korkutucu. Sanırım bu bir bakış açısı meselesi. Bazıları için huzurlu bir yer olabilir. Diğerlerini ise tamamen çıldırtabilir."

"Huzurlu buluyorsun o zaman?"

"Elbette... Mezarlıkta oturmak gibi bir şey. Ölümle çevrili olmak sizi inanılmaz derecede savunmasız ve yalnız hissettirebilir ya da hayatta olduğunuz için minnettar olmanızı sağlayabilir."

Giulia ilk karşılaşmamızda tam olarak tanımlayamadığım bir kişiliğe sahip. Bir yanım onun bakış açısını takdir ediyor, çünkü her zaman ürkütücü olana karşı bir tür düşkünlüğüm olmuştur. Çatlamış ölü bir gül. Sabah ışığında bir örümcek ağı. Hatta bir mezarlık. Yine de, Nell'in aksine, onun tavrını neredeyse tuhaf bir şekilde samimi bulmuyorum. Sanki bir şey saklıyor gibi.

"Ben de Sampson'la tanıştım," diyorum ona.

"Oh, o büyük bir tatlı. Korkutucu görünüyor ama çok tatlı."

"Korkutucu, kesinlikle. Bir insanı bir dakikadan kısa sürede yutabilecek gibi görünüyor."

"Bir dakika otuz saniye, aslında." "Pardon?"

Sessiz bir kıkırdamayla başını geriye atıyor ve bu bile bana biraz sahte geliyor. "Şaka yapıyorum. Onu sadece arada sırada izinsiz girenlerin peşine düşerken gördüm. Bize daha sık geliyorlar. Blackthornes'un kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmayı seven insanlar. İnsanların davranış biçimleri bazen can sıkıcı olabiliyor."

"Katılıyorum. Roark'ı sormam sadece meraktan kaynaklanıyordu. Başka bir şey değil." Bakışlarım boynundaki parlak haça takılıyor.

"Kötü bir şey düşünmedim. Sadece bu konuda kimseyle konuşmamaya alışmıştım."

"Eminim birçok insan seni merak etmiştir. Söz veriyorum ben onlardan biri değilim."

"Güzel. Ayrıca, buranın bazen geceleri oldukça tedirgin edici olabildiğini bilmenizi isterim." Belki de akılsızca bir hareketle haçına uzanıyor ve onu narin zinciri boyunca ileri geri çekiyor. "Uçurumdan gelen rüzgâr olduğunu düşünüyorum ama sanki biri ağlıyormuş gibi ses çıkarabiliyor. İlk birkaç gece beni korkutmuştu."

"Bildiğim iyi oldu."

"Pekala, yerleşmene izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli." "Ya da kapıyı çalabilirim."

"Eğer yaparsan cevap vermeyeceğim. Sadece bağır. Seni havalandırmadan duyarım." "Tamam. Bunu yapacağım."

"Oh, ve geceleri kapınızı kilitlemek isteyebilirsiniz."

CHAPTER 7

LUC)AN

On altı yıl önce...

MBabam bugün eve geliyor. Jude'un okula dönmek üzere yola çıkmasıyla birlikte, dikkatimi bu düşünceden uzaklaştıracak hiçbir şey kalmadı. Öfkeli bir nefes üfleyerek bakışlarımı

Yatak odamın yüksek tavanına doğru. Savaş tanrılarıyla bezenmiş tavanda, kan ve savaş içinde çarpışan zırhlı adamların resmedilmediği tek bir santim bile yoktu. Her nasılsa, ailem her gece ona bakmanın beni kayıtsız ve itaatkâr bir gence dönüştüreceğini düşündü.

Yangın söndürücüyle ilgili felaket bir yana, babamla eve dönüşler asla dört gözle beklediğim bir şey değildir, ancak anladığım kadarıyla müzakereler umduğu gibi gitmediği için bu seferki son derece kötü olacağı benziyor. Bu da onun boktan ruh halinin gece bitmeden bu kalenin her köşesine nüfuz edeceği anlamına geliyor. Her zamanki gibi en büyük darbeyi ben alacağım, ama diğer herkes de öyle.

Belki Solange bile.

Göğüslerinin parıltısıyla gözlerimi kapatıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Bütün geceyi şimdiye kadar hissettiğim en korkunç mavi top vakasıyla savaşıyor geçirdikten sonra, şimdi bir kez daha kışkırttığı öfkeli sertleşmeyi bastırmak zorunda kalacağım.

Kapının çalınması kaslarımı geriyor. Herhalde babam çoktan eve varmamıştır.

Başımı kaldırıyorum, son kez başım belaya girdiğinde olduğu gibi adıma küfrederek kapıyı çarpıp çarpmayacağını görmek için bekliyorum.

Onun yerine başka bir kapı çalınır.

Muhtemelen ailemden biri değil, çünkü annem şimdiye kadar kendi yolunu zorlardı.

"Öyle mi?"

Cevap yerine kapı bir kez daha çalındı.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek yataktan çıktım ve hızlı adımlarla odayı geçerek kapıyı açtım.

Solange odamın dışında duruyor. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın." Sesi yavaş bir ölüm için yapılmış sarhoş edici bir zehir gibi. "İçeri girebilir miyim?"

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra kenara çekilip içeri girmesine izin veriyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar gördüğüm tüm odalar arasında en çok bunu beğendim." Tavanı işaret ediyor ve gülümsüyor. "Savaşta tanrılardan daha seksi bir şey yok."

"Ne istiyorsun?"

"Geçen gece beni hayal kırıklığına uğrattın. Ben biraz ... nasıl diyorsunuz

...
aşağılanmış."

"Gözümün önünde arkadaşımı becerdikten sonra ne bekliyordun ki?" "Amımın tadını beğendin mi?"

Bir elimi kalçama koyup diğer elimle çenemi ovuşturarak onun önünde gerilen aletimi tutmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Daha önce tatmadığım bir şey değil."

Dudaklarını yalarken gözlerinde eğlence titreşiyor ve bakışları kasıklarımın tenis topu kaçırıyormuşum gibi görüldüğü yere doğru kayıyor. "Bir sırrım var, genç efendi." Bir şekilde yavaş ve kolay bir yürüyüşle yatağıma doğru geri dönüyor ve yorganın yanında dururken parmak uçlarını yorganın üzerinde gezdiriyor. Gözleri benimkilerde, diz çöküyor ve yatağın altına uzanıyor, altından bir şey çıkarıp ayağa kalkarken dudaklarının kenarından bir gülümseme yükseliyor. "Annen bunun hakkında ne düşünürdü?"

Kaşlarımı çatarak önümde tuttuğu şeye odaklanıyorum. Porno, derginin kapağında sevişen bir çift gösteriliyor ama sıradan bir porno değil. Bu ikisi deri giymiş ve kadın bağlanmış. Yüzündeki korkudan iki büklüm olmuş ifade tecavüze uğramış gibi gösteriyor.

"O benim değil."

"Tabii, tabii."

"Ben ciddiym. Bunu daha önce hiç görmemiştim." Tanrım, eğer bu Jude'un küçük şakasıysa, onu bir daha gördüğümde ölü bir adam olacak. Bu annemin eline geçerse kalp krizi geçirir.

Solange yavaş adımlarla bana doğru dönerken dergiyi gözümün önünden ayırmıyor. "Asıl soru, gördüğün şeyden hoşlanıyor musun?"

Buna cevap vermeyeceğim. Tabii ki gördüklerimden hoşlanıyorum. Ara sıra zorla seks fantezisi kurmadığını söyleyen her erkek lanet bir yalancıdır.

Yine de harekete geçer miydim? Hayır, ben tecavüzcü değilim. "Bunu yapmak ister miydin, mesela... *bana*?" "Sana zaten söyledim. Ben baştan savma--"

Bir eliyle ağızımı kapattı ve zaten babamla birlikte bok çukurunda olduğum için şanslı, yoksa bana elini sürdüğüne pişman olurdu. Kimse sormadan dokunamaz.

Parmaklarını dudaklarımdan çekiyorum ve bunu kanıtlamak için elini fırlatıyorum.

"Bu gece benimle mağarada buluşmanı istiyorum. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bu hatun acımasız. Benden en az on yaş büyük olmalı. Benden ne istiyor? "Eminim cezalı olacağım."

"Ah, zavallı bebeğim." Sınırlarımı tekrar test ederek avucunu göğsüme dayıyor. "Geceleri emekleyerek çıkamayasın diye beşiğini kilitliyorlar mı?" Ukalaca bir yorum yapmama fırsat bile vermeden bana doğru eğildi. "Sana bir numara göstermek istiyorum."

"Ne tür bir numara?"

Bir şey pantolonumun üzerinden aletimin başını okşuyor ve midem düğümleniyor. Annem her an kapıdan içeri girebilir ve bu kadının umurunda değil gibi görünüyor. "Öğrenmek istiyorsan *gelmen* gerekecek."

Dergiyi göğsüme bastırarak, elimi dergiyi almam için yönlendiriyor. Onu.

"Benden bir hediye," diye fısıldıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Keyfini çıkarın."

Göz çukurumun arkasında zonklayan bir ağrı oluşuyor ve mağaranın içindeki bir kayanın üzerine otururken acıyı dindirmek için oraya bir buz torbası koyuyorum. Gözüme gelen bir yumruk benim için hiçbir şeydir.

A Şiddet yanlısı bir piç babayla büyümenin dışında, Okuldayken sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştım. Bu da azalan otokontrolüme karşı bir başka çip. Gerçek şu ki, Solange beni buraya davet etmemiş olsa bile, eninde sonunda buraya gelirdim. Hıyardan kaçmak istediğimde gittiğim yer burası. O eve gelmeden önce annem valiumunu çoktan yutmuştu. Onu durduracağından değil. Elbette, her anne gibi itiraz ederdi ama aptal değil. Griffin Blackthorne olurdu mutlu bir şekilde doled dışarı ve Aynı cezayı ona da verdiler, o yüzden bu işe karışmaması daha iyi oldu. Pislik herif yangın söndürücü konusunda bile o kadar kızgın görünmüyordu, bu yüzden tahmin ediyorum ki ben sadece beceriksizce yapılan bir işten duyduğu hayal kırıklığına kum torbası görevi gördüm.

iş anlaşması.

Son birkaç ay içinde ikinci kez, bu da yaşlı adamın yeteneğini kaybettiğini gösteriyor.

Mağaranın ağzındaki gölgeler dikkatimi girişte duran kıvrak bir forma çekiyor. Nihayetinde gözümün morarmasına neden olacak yaralarımı ciddiyle tedavi ederken, onun şu anda hoş bir manzara olduğunu söyleyebilirim. Buz torbasını indiriyorum, sol gözümün hala görmediğini teyit ediyorum ve o da bana doğru koşuyor, kayanın önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

"*Mon bébé!* Benim tatlı oğlum, sana ne oldu?" Parmak uçları çürüğün üzerinde geziniyor ve en ufak bir baskı bile ağrıyı şiddetlendiriyor.

Tatlı çocuk mu? Beni tanımıyor bile.

"Ben iyiyim." Elini kenara iterken, hayal kırıklığını anlatan dudak büküşünü yakalıyorum.

"Geleceğini düşünmemiştim."

"Senin için gelmedim."

"Benden etkilenmiyor musun?"

"Ne fark eder ki? Benim için çok yaşlısın."

Sanki ona tokat atmışım gibi gözleri irkiliyor. "Yaşlı," diye yankılanıyor ve ayağa kalkıyor. "Şimdi size numarayı gösterebilir miyim, genç efendi?"

"Nasıl istersen." Ses tonumdaki umursamazlık, gözbebeğimin arkasında giderek artan zonklamadan kaynaklanıyor. Bu acıyı dindirecek bir ot için neler vermezdim.

O da bunu hissetmiş gibi parmağını çenemin altından geçirip başımı geriye doğru eğiyor. "Acı çekiyor musun?"

"İyiym dedim."

Gömleğinin içine uzanarak göğüslerinin arasından gümüş bir şişe çıkardı. "Sana yardımcı olabilecek bir şey getirdim."

Teklif edilen içkiyi kabul ederek kapağını açıyorum ve hiç şüphesiz likör olan ama şeker gibi tatlı bir kokuyu içime çekiyorum. "Nedir bu?"

"Rom. Biraz iç. Acını dindirmeye yardımcı olur."

Bir koklama ile şişeyi uzun bir yudumla geri atıyorum. Bir yanık boğazımdan aşağı kayıyor, mideme doğru ilerlerken göğsümü ısıtıyor. Tekrar geri deviriyorum.

Solange kıkırdıyor ve önümde diz çökerek kalçalarımın arasına yerleşiyor. Ellerini bacaklarımda aşağı yukarı gezdirirken gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor. "Ne kadar güçlü bacaklar. Spor mu yapıyorsun?"

Bir an için yüzü bulanıklaşıyor ve onu tekrar odak noktasına getirmek için iki kez göz kırpmıyorum. "Lacrosse ve yüzme." Kelimelerimdeki bulanıklık beklenmedikti ve kaşlarımı çatarak şişeyi tekrar kaldırdım. "Buna bir şey mi kattın?" İki yudum likör beni bu kadar çabuk sersemletmezdi. Okuldayken Jude'la kâğıt oynarken tekila shot yapardık ve ben yine de yüzde seksen kazanırdım.

Sinsi bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor ve kulağımın kabuğunu yalıyor. "Evet," diye fısıldıyor.

Kaslarım zayıflıyor, gevşiyor, bir yere uzanmak istememe neden olan o şömine rahatlığıyla. Solange kalçalarıma basıp gömleğimi çıkarırken kollarımı başımın üzerine kaldırıra kadar kayadan kuma doğru kaydığımı fark etmiyorum bile.

Bunu yapmalı mıyım? Ne oluyor?

İtiraz etmeden, mağaranın tavanına bakarken beni soymasına izin veriyorum. Uzun bir göz kırpma gibi kısa süreli karanlık anlar oluyor. Soğuk bir his. Sonra sıcaklık. Gözlerimi ovmak için elimi kaldırıyorum, çoktan kalkmış olduğunu görünce şaşıyorum ve uzuvlarımdan yolunu takip ederek bileklerimi birbirine bağlayan bir çift kelepçeye ve eskiden '*Tehlike Dışarıda Kal*' tabelası olan eski, paslı bir direğe bağlanmış bir ipe ulaşıyorum. Asıl tabela bir süre önce yerinden çıkmış olsa da, yılların gelgitine bir şekilde dayanmış.

Uzun göz kırpma.

Kaslarım sarsılıyor ve direğe bağlı ipe bakıyorum. Çekiyorum ama ip kopmuyor.

Uzun göz kırpma.

Bir spazm beni sarsarak uyandırıyor. Soğuk bir şey ayaklarımı gıdıklıyor. Başımı kaldırdığımda suyun bacaklarımın etrafına sıçradığını görüyorum.

Gelgitle birlikte yükseliyor.

Panik damarlarımı donduruyor. İpi tekrar çekiyorum ama nafile. Uzun bir göz kırpma.

Buz gibi soğuk sıvı yüzüme çarpıyor ve nefes nefese kalıp kendimi geriye atıyorum. Su göğsüme kadar yükselmiş, bacaklarım tamamen suya batmıştı. Yan taraftaki bir kayanın üzerine tünemiş siyah bir nesne, gözlerimi kısana kadar hemen netleşmiyor. Bu bir kuş. Siyah bir kuş. Kayıp göz küresine odaklanıyorum. Jude ile vurduğum kuş.

Gaklaması mağarada yankılanıyor ve gelen bir dalgayla birlikte tuz ve öfke dolu bir yumruk yüzüme çarparak başımı yana savuruyor. Deniz bu gece çok dalgalı.

"Yardım edin bana!" Seslenmeyi başarıyorum, sesimin tınısı boş mağaranın içinde yankılanıyor. "Biri yardım etsin!"

Kuş uçup
gidiyor. Uzun bir
göz kırpma.

"Bana yüzmekten biraz daha bahset." Solange yanımda diz çöküyor, bana bakıyor ve elini etrafına doladığında açıkta kalan sikimi sıcaklık kaplıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi. Pantolonumu ne zaman indirdi? İpi çekiştiriyorum, ama sadece kaldıraç olarak, onun vuruşlarına doğru eğilirken.

"Su... derinleşiyor." Düşüncemi tamamlayamadan bir dalga tekrar yüzüme çarpıyor ve başımı sallayarak sinüslerime doğru fırlayan tuzu burnuma çekiyorum.

"Annen bana çocukken bir kaza geçirdiğini söyledi. Neredeyse boğuluyormuşsun."

Bu doğru. Üç yaşımdayken havuza düştüm. Neyse ki birkaç personelimiz vardı ve ben *resmen* nalları dikmeden önce biri beni çıkarmayı başardı. Bu olay beni yıllarca sudan uzak tutacak kadar travmatikti, ta ki babam yüzme takımına katılmamı talep edene kadar.

Terapi diyor.

Su korkuma iyi gelmiş olabilir ama boğulma korkuma iyi gelmedi.

"Gelgit çok güçlü. Buradan çıkmak zorundayız." Sesim zayıf ve bilincimin tekrar azaldığını, saçaklardaki karanlığın yaklaştığını hissediyorum.

"Yapacağız." Elini inatçı ereksiyonumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.
"Boşaldıktan sonra."

"Yapamam. Boğulmak üzereyken olmaz."

"Hissettiğin kadarıyla zaten yolu yarılamışsın."

Su başımın üzerinden akıyor ve üzerimden geçerken nefes almaya fırsat bulamıyorum, geri çekilirken de beni çekiyor.

Daha hızlı vuruyor. "Benim için gel, Lucian."

Ona siktir olup gitmesini söylemek, onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum. Avucunun hissine, yumruğunu pompalarkenki hassas basıncına kendimi kaptırmışım.

"Eğer reddedersen, boğulacaksın. Burada, bu mağarada."

"Sen de öyle." İnliyorum, ses göğsümde titreşiyor, su ıslak bir kayma sağlarken saf mutlulukla noktalanıyor. Soğuk ama buz gibi değil.

"Çok derinleşmeden gideceğim. Seni burada ölüme terk edeceğim." Delirmiş bu kadın!

Üzerime bir dalga daha çarpıyor, bu dalga bedenimi kumdan yukarı kaldırıyor ve geri çekildiğinde bağlarımı çekiyor.

Sinüslerimdeki sıvıları öksürerek boşaltıyorum, başka bir dalgaya hazırlanıyorum. Vuruşları hızlanıyor.

Vücudum sertleşiyor.

Tuz burun deliklerimi tekrar doldururken yakıyor, dalgalar öncekinden daha hızlı geliyor. Bir öncekinden daha yüksek.

Başka bir dalga.

Suyun altındaki boğuk haykırışlarım, kayalara çarpan sessiz sesin üzerinden kulaklarıma çarpıyor. Kabarcıklar son nefesi de dışarı atıyor ama kalçalarımın arasındaki his dikkatimi başka her şeyden uzaklaştırıyor. Bir kez daha su çekiliyor ve alabildiğim kadar havayı içime çekiyorum.

Bir sonraki dalga bu sefer geri çekilmiyor.

Kalçama bastıran eline tekme atarken, diğeri beni orgazma ulaştırıyor. Dalgadan önce alabildiğim nefes serbest kalmak için göğsümü yumrukluyor. Umutsuzca havayı çekmek beni suyun altında kemerli bırakıyor. Panik doruk noktasına ulaşıyor. Bedenim bir sonraki aşamaya geçiyor. Boğulma. Bu lanet mağarada boğulacak bir sonraki çocuk ben olacağım.

Ama bir şekilde, *bir şekilde* umurumda değil, çünkü okyanus başka bir kurban için avuçlarını ovuştururken bile, aletimin her inanılmaz sürtünmesine uyum sağlıyorum.

Taşaklarımla oynarken başım dönüyor ve hisler birbirine karışıyor, korku, panik, heyecan, kaslarımı sıkıyor, ta ki bırakmaktan başka çarem kalmayana kadar.

Ağzımdan daha fazla baloncuk çıkıyor, gözlerimin arkasına ışık düşüyor ve bir anlığına ölüp ölmediğimi merak ediyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, dik oturduğum, suyun boynuma ulaştığı, vücudumun soğuk ve titrek olduğu, bir insanın bayılmadan hemen önce hissettiği gibi. Öksürerek ve nefes nefese yan dönüyorum, bu sırada bir sonraki dalga yüzüme çarpıyor. Kollarını benimkilerin altına sokan Solange tökezleyerek ileri atılıyor ve bana çarpıyor ama ben tekme atıp ayağa kalkıyorum. Hâlâ öksürüyorum, kaslarım güçsüzlükten gevşemiş durumda, mağaranın ağzını dönüp yamacı tırmanırken su uyluklarıma kadar geliyor, girişe doğru topallayarak ilerliyorum.

Yeterince yükseldikten sonra kayalık dış yüzeye yaslanıyorum ve nefes almaya çalışıyorum. O zaman hâlâ tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum. Solange öne doğru eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde duruyor ve bakışlarını benimkilere doğru kaldırırken kıkırdıyor.

Onu boğmak istiyorum ama daha önce bana verdiği şey ve bir saniye önce neredeyse ölüyor olmam beni güçsüzleştirdi. O kadar zayıf ki, bana doğru adım atıp beni kayaya hapsettiğinde ona karşı koyamıyorum bile.

"Bana bunun şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazm olmadığını söyle." Keşke ona öyle olmadığını söyleyebilseydim.

Keşke doruğa ulaşma ihtimalinden çok ölme paniğiyle yanıp tutuştuğumu söyleyebilseydim.

Keşke ona ne kadar deli bir kaltak olduğunu söyleyebilseydim ve ailem az önce olanları duyduğunda, bu adada bir daha asla çalışamayacağını söyleyebilseydim.

Keşke ona bunun hayatımda yaşadığım en kötü deneyim olduğunu söyleyebilseydim.

Keşke tüm bunları ona anlatabilseydim ama yapamam. Çünkü dışlerimin arasından yalan söylemiş olurum.

İçimde bir şey uyandı. Korku ve coşkunun kesiştiği yerde, tehlikeli bir şey buldum. Heyecan verici.

Açıklanamaz.

Dudaklarını yalayarak eteğini yukarı kaldırıyor ve külotunu aşağı indiriyor. Kısmen sarkmış sikimi tutarak ucunu yarığının üzerinde gezdiriyor. Bir sonraki nefeste, sertleşip içine giriyorum ve bizi döndürüyorum, böylece o kayaya yaslanıyor ve ben onu beceriyorum.

Sert.

Çılgınlıkları ve inlemeleri etrafımda yankılanıyor, omurgamı sarıyor ve doruk noktası vücudumda tekrar titreşiyor.

Titreyen bir nefesle itişlerimi yavaşlatıyorum ve alnımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. "Bana ne oldu? Neden?"

"Fransızca'da orgazm için kullanılan kelime *la petite mort*'tur. Küçük ölüm. Bir daha asla geri dönemeyeceğiniz gerçek ölüm gibi değil. Bu yeni bir hayat verir. Bitti. Ve tekrar. Ve tekrar." Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve tırnaklarını sırtımda gezdiriyor, bu his içimdeki ürpertiye daha da artırıyor. "Bu noktadan sonra başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Başka hiç kimse."

CHAPTER 8

) S A D O R A

Günüümüz ...

T Çıglık sesleri boşluğu yarıyor ve bir nefes nefese ayağa fırlıyorum. Karanlık beni yutuyor, bilmediğim çevreyi araştırırken kafam karışıyor. Bir anlığına nerede olduğumu unutuyorum ama hafızamın yavaş yavaş yerine gelmesiyle tekrar pelüş yastıklara yerleşip titrek bir nefes veriyorum.

Titreyen bir eli alnımda gezdirerek rüyamın son birkaç dakikasını hatırlamaya çalışıyorum.

Yoğun altın rengi gözleri olan bir adamın karanlık gölgesi üzerimde durmuş, bana bakıyordu.

Lucian mı?

Başımı kaldırdığımda yatak odamın kapısının aralık olduğunu görüyorum, koridordan gelen loş ışık zemini kesiyor. Bir gece önce kapatmışım ama Giulia'nın önerdiği gibi kilitlememiştim.

Soğuk bir panik dalgası tekrar tenimi sarıyor ve yastığın altına uzanıyorum, parmak uçlarım yatmadan önce oraya tikiştirdiğim çakının soğuk metalini yokluyor. Bir süre onu yastığın altında saklamak, kestiklerimi Midge Teyze'den gizlemek için bir girişimdi. Bugünlerde ise daha çok kendi rahatım için.

Gözlerim kırık kapıya kilitlenmiş, zihinsel olarak gece rüyamda kolumu bir şeyin gıdıkladığını hissettiğim zamana geri sarıyorum. Bunun anısı hayali bir hissi tetikliyor, o noktayı kaşımama neden olurken bir ürperti omurgamda spiraller çiziyor.

Odamda biri mi vardı?

Bacaklarımı yatağın kenarına atıp dik oturuyorum. Hafif adımlarla odayı geçip kapıyı iterek kapatıyorum. Kilit bir hareketle açılıyor ve kısa bir an için kendimi birinin yanına kilitleyip kilitlemediğimi merak ediyorum. Parke zeminde yatağa doğru koşarken bu düşünce aklımdan çıkmıyor.

Ayak parmağıma bir şey çarptığında duruyorum, tökezleyerek ilerliyorum. "Ah! Kahretsin!" Kötü edici karanlıkta ayağımı kaldırıyorum, elimi zonklayan yerin üzerine koyuyorum ve başucu lambasını arıyorum.

Zinciri bulup takıyorum ve sadece ucunda küçük bir kızarıklık olduğunu fark ediyorum. Kırılmadığından emin olmak için etrafta dolaştırıyorum ve nabız gibi atan şişlik sakinleşmeye başladığında iç çekiyorum.

Komodinin altındaki bir nesne dikkatimi oraya çekiyor, zonklayan ayak parmağımdan memnuniyetle uzaklaşıyorum.

Öne doğru eğilip parmaklarımı özenle oyulmuş ahşabın altına kaydırıyorum ve bir resim çıkarıyorum. Yana çevirerek, arka planda taştan bir çeşmenin olduğu renkli bir bahçede duran aileyi inceliyorum. Kısa sarı saçlı bir kadın. Daha önce tanıştığım canavar Sampson'un yanında duran, kum sarısı tutamları olan küçük bir çocuk. Ama gözlerim adamın üzerinde. Çarpıcı derecede yakışıklı. Altın rengi gözler ve koyu kestane rengi saçlar. Geniş omuzları, kaslı pazularını gösteren rahat polo tişörtünü geriyor. Dudakları sert bir çizgi halinde.

Lucian.

Yara izleri olmadan.

Onu bu şekilde görmek garip, sanki yasaklanmış bir anıya bakıyormuşum gibi. Zamanın unutulmuş bir anına.

Kadının hafif gülümsemesine, kahkahanın eşliğindeki çocuğun ıslıl ıslıl gülümsemesine rağmen, Lucian'ın ciddi gözleri diğer herkesin neşeli mizacına uymuyor. Görüntüden bana bakışı sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi. Farkında olmayan gözlemcisine yalvarıyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca resmi biraz daha inceliyorum, parmağımı kusursuz yüzünde, mükemmel simetrisinin üzerinde gezdiriyorum ve o parlak gözlerin arkasındaki karanlığa odaklanıyorum. Herhangi bir renkte olabilirlerdi ve

yoğun, ama altın ona uygun. Egzotik, neredeyse. Evet, işte bu. Resimde, evcil hayvan olarak yakalanmış egzotik bir hayvana benziyor. Kafeste.

Komodinin çekmecesini açtım ve resmi, normalde bir İncil'in bulunabileceği boş alana yerleştirdim.

Lambayı kapatarak üstümü örtüyorum ve ötesinde ayın yükseldiği uzun pencerelere dönüyorum. Giulia'nın daha önce uyardığı gibi rüzgârlar uğulduyor, cama karşı gecenin öfkeli fısıltıları gibi. Kolumdaki hayali gıdıklanma geri dönüyor ve ben tekrar kolumu kaşımaya başlıyorum. Ama görüntü kafamın içinde kalıyor ve beni bu odadaki, Amelia'nın bir zamanlar uyuduğu bu lanetli yerdeki ürkütücü alt akıntıdan uzaklaştırıyor. Lucian'ın acı verici derecede yakışıklı yüzünün, başına her ne geldiyse artık mahvolmuş halini görüyorum ve merak ediyorum:

Ona ne oldu?

CHAPTER 9

LUC)AN

On altı yıl önce...

RBanyo suyunu karıştırıp sıcaklığını test ederken elimi elmalar kovalıyor. Sadece birkaç yıl önce, göğsüm üşümeden ve avuç içlerim soğumadan suya bu kadar derinden bakamazdım.

terliyordum. Bu, babamın yüzme takımına katılmamı talep etmesinden önceydi ve bir şekilde rekabetçi doğam korkularımı yenerek yarışları kazandım ve madalyalar kazandım.

Ama Griffin Blackthorne'un asıl amacı, her ne kadar buna inanmak istesem de, korkularımın üstesinden gelmeme yardımcı olmak değildi.

Takım arkadaşımın babası ülkedeki en büyük market zincirlerinden birine sahipti ve babam da daha sonra onunla ortaklık kurdu ve beni yüzerken izliyormuş gibi yaparken ara sıra karşılaşmalarımızı iş konuşmak için kullanırdı.

Gözlerimi kapatıyorum, Solange'la mağarada geçirdiğim, göğsümün hava almak için yandığı, kaslarımın korku ve heyecandan kaskatı kesildiği anları hatırlıyorum. Elinin sikimde aşağı yukarı kaydığı ve vücudumun adrenalin olduğunu tahmin ettiğim bir aceleyle karıncalanması anısına odaklanıyorum. O zamandan beri birkaç kez o anları düşündüm.

Tamamen soyunmuş bir halde, soğuk ve tuzlu okyanus suyundan çok daha sıcak olan küvete giriyorum ve vücudum ol a c a k l a r ı n ı n heyecanıyla sertleşiyor.

Suyun içinde mastürbasyon yapmak benim için yeni bir şey değil. Duşta birkaç kez yapmıştım ama hiç böyle olmamıştı.

Korkuma kocaman bir *siktir* çekmek ve bunu yaparken boşalmak gibi.

Devasa, dairesel gömme küveti çevreleyen perdeleri çekiyorum ve sadece bir parça ışık bırakıyorum.

Omuzlarıma oturana kadar suyun içine yerleştiğimde sıcaklık beni sarıyor ve antrenmandan önce yaptığımız gibi diyafram nefesi alıp veriyorum. Nefesimi uzun süre tutmaya alışmıştım ve bu sefer bu becerimi iyi bir şekilde kullanmak niyetindeyim.

Dünyanın sessizleştiği ve yalnız olduğum su yüzeyinin altına kayıyorum ve küvetin çapını yansıtan dairesel tavan boyunca boyanmış çarpık takımyıldızlarına bakıyorum. Kendi karanlık dünyama.

Vuruşlar hafif ve alaycı başlıyor. Bu sefer, onu dışarı çekmeye niyetliyim. Doruğa ulaşmak. Adrenalinin ilk dalgası içimde titreşirken taşaklarımın gerilmesi uzun sürmüyor.

Siktir, evet.

Solange'ın üstüme bindiğini, sikime binerken beni suyun altında tuttuğunu hayal ediyorum. Her kasım sertleşiyor, göğsümün içindeki yanma yoğunlaşıyor. Beynimin içindeki küçük elektrik şoklarını, bir yudum hava almamı isteyen uyarı sinyallerini neredeyse hissedebiliyorum.

Bilmiyorum.

Ben sertçe vurdukça kan aletime hücum ediyor, su öfkeli ve çalkantılı, şu anda vücudumun içindeki kaosu yansıtıyor. Tünel görüşü yerleşiyor. Bayılmaya hazırlanıyorum.

Havaya ihtiyacım var. Vücudumdaki her hücre kasıtlı olarak esirgediğim oksijene muhtaç.

Kaslar daha sıkı sarılır. Daha sıkı. Çok sıkı. Yaklaşan doruk noktasıyla, kaygan ereksiyonumu pompalamaya devam ederken kasıklarımın sudan çıktığı yerdeki serin havayla eğildim.

Gözlerimin arkasındaki bir ışık patlaması, vücudumdan bir ısı patlamasıyla aynı anda vuruyor ve aletimin başından sıcak sıvı püskürüyor.

Soluk soluğa ayağa fırlıyorum. Yeterince hava alamıyorum ve küvetin kenarına eğilip tırnaklarımı soğuk fayanslara geçiriyorum. Hızlı ve sık nefeslerle bedenim ciğerlerimi doldurmak için elinden geleni yapıyor, ta ki her nefes alışım artık zorlayıcı değil, uzun ve kolay olana kadar.

İçimde zerre kadar güç kalmadı. Şu anda o kadar rahatlamış durumdayım ki, bulunduğum yerden kıpırdamayı bile düşünemiyorum. Başımı fayanslara dayayıp uzanırken bir kıkırdama duyuyorum.

Solange haklıydı.

Artık hiçbir şey kıyaslanamaz.

CHAPTER, o

Günümüz ...

H Yemek yüzüme düşüyor, yoğun ışık boşluğu delip geçiyor. Kaşlarımı çatıyor ve gözlerimi siper ederek güneş ışığının süzüldüğü açık pencereden uzaklaşıyorum. Yanımdaki saat 10'u gösteriyor.

Yediye dakikalar var ve uykusuz kaldığım için inliyorum ama evde uyandığımda hissettiğim gibi kendimi bitkin hissetmiyorum. Ne boynum tutuluyor ne de sırtım bazen Midge Teyze'nin karton gibi yatağında uyuduktan sonra hissettiğim gibi ağrıyor.

Bütün gece bulutların üzerinde uyumuş gibi hissediyorum.

Esniyorum ve geriniyorum, yatakta dönüyorum ve henüz çalmamış olan alarmı kapatıyorum. Uyandığımda kendimi en son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen iskelede kayıp omzumun üzerine düştüğüm zamandı. Doktor Midge Teyze'ye beni birkaç saat bayıltan ağır Tylenol'ler vermişti ve uyandığımda sanki günlerdir uyuyormuşum gibi hissediyordum.

Yataktan kalkıp temiz kıyafetlerimi topladıktan sonra banyoya gidiyorum. Kendimi içeri kapattıktan sonra duşun suyunu açıp ısınmasını beklerken dişlerimi fırçalıyor ve diş ipi kullanıyorum. Aynanın önünde durup kollarımı kavuşturarak gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum ve yanımda yere atıyorum. Belki banyonun ışığından, ama ön kollarımdaki yara izleri eskisinden daha da fazla göze çarpıyor. İnce, küçük çizgiler, düzensiz aralıklarla, aylarca kendimi kestiğim yerler. Tabii ki, bu

oldu. O zamandan önce bu düzeyde bir kendine zarar verme davranışına başvurmadım. Belki okulda işler stresli olduğunda üzerimdeki baskıyı azaltmak için ara sıra bir yerimi keserdim ama böyle bir şey yapmazdım.

Sadece biraz eğleniyoruz.

Sen çok güzelsin.

Kafamın içinde yankılanan yasak yalanlara gözlerimi kapatıyorum.

Yapma, yapma, yapma. Şimdi olmaz.

Kimse bilmeyecek.

Zihnim dikkatimi dağıtmak için çabalarken görüntüler beynimde yanıp sönüyor.

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum ve anılarımın sesi, duştan dökülen suyun sürekli uğultusu içinde kayboluyor. Buhar cam kapının üzerinden yuvarlanıyor ve suyun sıcaklığının beni bir gece önce gördüğüm resmin görseline sürüklemesine izin vererek içeri giriyorum.

Lucian.

Bunu düşünmeden edemiyordum. *Onu*. Onu o zaman hayal ettiğim gibi, koridorda karşılaştığım pislik gibi değil. Belki de hep böyleydi. Fotoğrafta kesinlikle mutlu görünmüyordu. Aslında, çok mutsuz görünüyordu.

Neredeyse unutulmaz. Sanki serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Çabucak yıkar ve kuruturum ve saçlarımı şekillendirmeye ya da hazırlamaya zahmet etmem. Ara sıra göz kalemi sürmek dışında pek makyaj da yapmam. Bronz tenimin babamdan geldiği söyleniyor, ancak onun nasıl görüldüğünü bilmem mümkün değil. Annemde hiç fotoğrafı yoktu, ondan hiç bahsetmezdi, Midge Teyze de öyle. Ne zaman onu sorsam, kısa ve tatlı bir cevap alırdım ve konu daha da hızlı bir şekilde değişirdi.

Annemin ondan bu kadar nefret edebilmesi, ölümünden sonra bile, artık onu tiksindirecek bir şey kalmadıktan sonra bile adam hakkında iyi bir şey söyleyememesi bana hiç mantıklı gelmemişti ama Jenny Quinn işte. Tanıdığım en kindar, sığ ve bencil kadın.

Aceleyle giyiniyorum, sonra bir fincan kahve ve hafif bir şeyler almak için aşağı iniyorum. Kahvaltı hiçbir zaman bana göre olmamıştır, bu yüzden yemek salonuna vardığımda beni bekleyen obur yiyecekleri görünce şaşırıyorum.

Bir önceki geceden farklı bir şef olan Jose, dudaklarında kurnaz bir gülümsemeyle sandalyemi çekiyor. Aslında bana adını hiç söylemedi, sadece üniformasına kazınmış bir isim ve oturduğumda, parmağını yanağımda gezdirmeden önce göz kırpmıyor.

Oh, hayır.

Bu jest karşısında tamamen sinirlenmiş görünmemek için elimden geleni yapıyorum ama adam arkaya taranmış saçları ve şivron bıyığıyla bana bir kartel patronunu hatırlatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum fısıltının biraz üzerinde bir sesle, adam bakışları sürekli üzerimdeyken yürüyüp giderken. Midge Teyze her zaman yüzümün bir bela mıknaatısı olduğunu, hayal güçleri kalçalarının arasındaki beyinle sınırlı olan kötü çocukları çektiğini söylerdi.

Onun sözleri, benim değil.

Erkekler etrafımda hep böyle olmuştur, geniş gülümsemelerinin ardında niyetleri her zaman şeffaf görünen kurtlar gibi. Ya da belki de son zamanlarda bunu fark etmeye daha hevesli hale geldim. Ne yazık ki Jose ya da adı her neyse, Kırmızı Başlıklı Kız kadar saf değilim, bu yüzden önümde duran mükemmel demlenmiş French press kahve bile görünüşe göre aradığı türden bir ilgiyi kazanamayacak.

O gözden kaybolana kadar bekleyip, yiyecek büfesinden bir Danimarka çöreği alıyorum ve yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmekten oluşan büyük tabağı, bir yığın krep ile birlikte kenara itiyorum.

Kim bir oturuşta bu kadar yiyebilir ki? Midge Teyze'nin yerinde olsaydım, restorana gittiğimiz birkaç durum için sık sık çantasında sakladığı plastik Ziploc poşetlerinden birine doldururdum. Tempest Cove'da bilinen bir alışkanlık. Öyle ki, bir restorandaki garsonlar sık sık masaya onun için bir torba bırakırlar.

Son kahvemi bitirdiğimde Giulia yemek odasına giriyor, yaklaşırken gözlerini deviriyor.

"Jose yeni bir aşk ilgisi bulmuş gibi görünüyor. Yemeğini bitirdin mi?" "Evet. Bir hafta sonra bu kadar çok yiyeceğimi sanmıyorum."

Başını sallayarak bir parça domuz pastırması kapıyor ve bir yandan onu yerken bir yandan da bulaşıkları topluyor. "Anlaşılan annesi ona bir kadının kalbine giden en hızlı yolun, bir kişinin muhtemelen bitiremeyeceği aşırı bir kahvaltıdan geçtiğini söylemiş."

Kıkırdayarak tabakları toplamasına yardım ediyorum, meyve ve yoğurdu yumurta ve kreplerle aynı tabağa sıyrmasını izliyorum. "Tüm bu yiyecekleri ziyan etmek çok yazık."

"Akşam yemeği partileri en kötüsüdür. Artan yemeklerle muhtemelen bir köyü doyurabilirsin. Benim geldiğim yerde? Kim bitirecek diye kavgaya çıkar."

"Sokaklarda yaşamak zor olmalı."

"Kışlar en kötüsüydu. Sadece ısınmak için çoğu zaman sığınaklarda kalmak zorunda kalırdık. Ama Jackie bu konuda iyiydi." Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve kızından bahsettiğini tahmin ediyorum. "Her sabah uyandığında, *"Anne, bugün hangi maceralara atılacağız?"* diye sorardı.

"O okuldayken onu özölüyor olmalısın."

"Seviyorum. Ama... o benim hiç sahip olmadığım bir hayata sahip. Bir gün önemli biri olacak. Saygı görecekt. Blackthorne bu tür yerlerde saygı duyulan bir isimdir."

Bu tür yerler, yani Tempest Cove dışında her yer. Temel olarak, insanların Blackthorn'lar kadar parası olduğu ve onların dedikodularıyla kör olmadıkları her yer.

"Hey, dün gece uyandım ve kapım kırıldı. Kilitlemeyi unutmuşum. o."

"Seni endişelendirmek istememiştim. Sadece bazen Lucian uyurgezer oluyor. "Lucian'ın

Bu yerde, onu yatak odanızın önünden geçerken görmek sinir bozucu olabilir. Zombi ya da onun gibi bir şeye benziyor. Gerçekten kendinden geçmiş."

"O zaman tamamen kendinden geçti?"

"Bir keresinde ona seslenmiştim, uyuduğunu fark etmemiştim." Tabakları Jose'nin kahvaltı servisi için kullanmış olabileceği tepsiye yerleştiriyor. "Çok yavaşça döndü ve bana baktı, sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu, sonra koridorda ilerlemeye devam etti. Ama bana bakışı ensemdeki tüyleri diken diken etmişti."

"*Şeytan* çıkarma *filminden* fırlamış gibi."

"Makaio, akıl hastanesinde geçirdiği zaman yüzünden kâbuslar gördüğünü düşünüyor." Başını sallıyor ve elini sallayarak geçiştiriyor. "Bu konuda dedikodu yapmak istediğimden değil. Söylediklerimi unutun. Özür dilerim."

"Büyük adam Makaio mu?"

"Lucian'ın koruması." Gülümsemesini gizlemeye çalışırken yanağındaki gamzeler bana onun için daha fazlası olduğunu söylüyor ama burnumu sokmaya zahmet etmiyorum. "Her neyse, kapıyı açmasan daha iyi olur."

"Ve kilitle." Tepsiye yığıldığı tabaklara doğru başımı sallıyorum, yiyecekler büyük bir yığın halinde birbirine karışmış durumda. "Bunları taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Muhtemelen mutfakta Jose'yle karşılaşmaman en iyisi. Alınan olma eğilimindedir."

"Ah. Evet, ben almayayım."

"Sonra görüşürüz o zaman."

Asansöre ulaştığımda saat neredeyse sekiz buçuktu ve Bayan Blackthorne'un bugün başka bir uykuya ihtiyaç duymayacak kadar uyumuş olmasını umuyorum, çünkü bebek odasında oturup duvarlara bakma düşüncesi gözlerimi oymak istememe yetiyor.

Asansörün kapısı Rand'in üzerine açılır ve Rand arabadan çıkarken sadece yarım bir gülümseme sunar. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

"Evet, teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım." "Çok iyi. Bayan Blackthorne ile ilk günün nasıl geçti?" "Olaysız."

Ne yetersiz bir ifade.

"Düşünüyordum da belki bugün onu piyano odasına götürebilirsin. Seni çalarken dinlemeyi çok ister."

"Elbette, bunu yapabilirim."

"Mükemmel." Ben asansöre girerken kollarını arkada kavuşturup bana doğru döndü. "Efendi'nin bugün önemli toplantıları var, o yüzden Laura'nın duymaması en iyisi. İş konuşmalarından hiç hoşlanmaz."

"Ben onu eğlendiririm."

Keskin bir baş hareketiyle uzaklaşıyor ve ben de ikinci katın düğmesine basıyorum. Kapılar, dünden sonra korkmaya başladığım tanıdık bebek odasına açılıyor, ama duyduğum derin ve içten kahkahalar iyiye işaret.

Sesi takip ederek hayatımda gördüğüm en lüks yatak odasına ulaşıyorum. Altın süslemeli koyu, zengin ahşap mobilyalar, duvarlarda ve tavanlarda melek ve tanrıça resimleri, geniş açık alanın etrafına serpiştirilmiş yemyeşil bitkiler. Belki de buradaki hayat dolu tek oda.

Bir adam tekerlekli sandalyede oturan Laura'nın yanında durarak stetoskopla kalbini dinlemesine izin veriyor.

"Bir metronom gibi sabit." Kulak uçlarını çekip çıkarıyor ve enstrümanı boynuna asıyor. "Elinize dokunduğumdaki o hafif titreme dışında."

Ağırbaşlı bir gülümsemeyle onu itiyormuş gibi yapar. "Oh, dur, seni yaşlı çapkın." Bakışları kapı aralığında bana takılıyor ve bana el sallıyor. "Michael, bu benim bakıcım, Isabelle."

"Isadora, aslında." Elimi ona uzatıyorum ve öpmek için eğildiğinde boğazımı temizliyorum. Elimi çekme arzusu kaslarımı seğirtiyor. "Ben onun yoldaşayım."

"Şanslı kız. Yıllardır onun yoldaşı olmak istiyorum. İnatçı kadın hala beni geri çeviriyor."

Laura'nın içinden bir kahkaha fırlıyor ve elini göğsüne götürüyor. "Çok utanmazsın, Michael."

"Siz doktor olmalısınız?"

Kaşlarını çatarak başını öne eğiyor. "Neden böyle bir izlenime kapıldın?"

Bu kez ikisinin birlikte attığı bir başka kahkaha, kendimi küçük ve aptal hissetmeme neden oluyor.

"Sadece seninle oynuyorum hayatım, evet. Ben onun uzun süredir doktoru ve aile dostuyum. Dr. Powell." Saatine bakıyor ve ofluyor. "Ve korkarım bunu hemen kesmezsem, bir sonraki randevuma geç kalacağım."

"Beni aldatıyor musun?" Laura'nın sesindeki çapkın tınıları dinlemek acı verici, ya da belki de ben bu tür oyunlara alışık değilim. Kimse Midge Teyze'yle flört etmezdi, aylardır denizde olan balıkçılar bile. Çekici olmayan bir kadın olduğundan değil. Tahminimce, altın çağında, muhtemelen iyi bir avdı, ama erkeklerin bu tür davranışlarına asla müsamaha göstermedi.

"Kendimi sadece size adadığımı biliyorsunuz, Leydi Blackthorne." Bana yaptığı gibi öne doğru eğildi ve elinin tersini öptü. "Tekrar görüşene dek."

"Bir dahaki sefere daha düzgün bir şeyler giyeceğimden emin olacağım." Ahududu tonundaki ruju dudaklarının köşesine bulaşmış, gül rengi allığı da sanki aceleyle sürmüş gibi solgun yanaklarına çok az sürmüş. "Artık beklenmedik ziyaretler yok."

"Söz veriyorum. Ve yeni formülasyonu Nell'e verdim. Bu sabah sizin için senaryoyu alması için onu gönderdim."

"Mükemmel."

O geçerken dudaklarımı büzerek gülümsüyorum ve odadan çıktığında gözlerindeki ışıltının hemen söndüğünü fark ediyorum. "Seni piyano odasına götürmek istiyorum. Biraz çalmak için. İster misin?"

"Bilmiyorum." Ellerini kucığında kavuşturuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Ben de yatağıma dönebilirim."

"Chopin yok o zaman?"

"Chopin'i biliyor musun?" Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Sanırım bunu öğrenmek için benimle gelmeniz gerekecek, değil mi?"

Burnundan sert bir nefes çıkıyor ve gözlerini deviriyor. "Madem ısrar ediyorsun. Sonra da beni yatağa yatırmanı istiyorum."

Tekerlekli sandalyesinin kollarını tutarak, bebeklerini sayarak geçireceği uzun ve sıkıcı bir öğleden sonra daha düşüncesiyle içten içe inliyorum.

CHAPTER , ,

I Aynadaki yansımada kravatımı düzeltirken, Rand tahta bir takım elbise fırçasını omuzlarımda ve sırtımda gezdiriyor.

"Bunu yeniden planlamayı reddediyorlar mı?" Kelepçelerini çekiştirerek soruyorum

Kollarım.

"Korkarım bunu çok erteledik, Efendim. Sabırsızlandılar." Boy aynasının yanındaki masanın üzerinde duran mücevher tepsisinde, atılmış alyansım da dahil olmak üzere birkaç yüzüğü karıştırıp gümüş, oksitlenmiş bir güve yüzüğü buluyorum. Göğsündeki kafatası

Death's Head türleri.

Serçe parmağımın üzerine kaydırıyorum ve elimi yumruk yapıyorum. "Görünüşe göre para söz konusu olduğunda her zaman sabırsızlanıyorlar."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onları çeken şey para değil. Babanın bu organizasyondaki pozisyonunu devralmaya hazır olduğuna dair güvence istiyorlar."

"Peki bunu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Bunu onlara tekrar tekrar kanıtlamak için zaten ne yapmadım ki?"

"Senin yokluğun onları tedirgin ediyor."

"Bugünlerde yas tutmanın hiçbir önemi yok mu?"

"İki yıl sonra mı?" Bu soru karşısında bakışlarını kaçırıyor. "Bağışlayın beni, Efendim."

Babam hayattayken ona karşı çok az sevgi beslediğim ya da onun iş ilişkilerinden mümkün olduğunca uzak durmak için elimden geleni yaptığım bir sır değil. Rand ayrıca birinin bu konuda otoriteme meydan okumasını umursamadığımın da farkında.

"Finansmanı ben sağladım. Bağlantıları." Babam son nefesini verene kadar vermem için ısrar ettiği tüm sözler.

"Bu senin varlığın. Ya da saygısızlık etmek istemem ama yokluğunuz."

İnleyerek aynadan uzaklaşıyorum ve bir dizi kol düğmesi takıyorum. "Bakmak istedikleri benim yüzüm mü? O zaman belki de maskeleri kaldırmalıyız. İlk işim bu olacak."

"Lucian..." Rand'in sesi, iki kuşak Blackthorn'u idare etmek zorunda kalmış bir adamın yorgunluğunu taşıyor. "Her üç ayda bir toplanırlar. Her zaman ittifaklarınızı güçlendirmekle ilgiliydi."

"Bu mudur yani? Yani, karnavaldaki sikiş gösterisinden daha saygın bir şeye geçtik, öyle mi?"

Rand oflayıp puflayarak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Babanızın kadın tebaayı bu toplantılara davet etme kararına katılmasam da, bunun bir geçerliliği olduğunu düşünüyorum."

"Bu grubun arkasındaki amacı desteklediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Rand'in bir özelliği de asla düşünmeden cevap veren biri olmaması, bu yüzden bir süre gözlerini kaçırdığında soruyu düşündüğünü anlıyorum. "Eğer her iki taraf için de faydalıysa, bunda bir sakınca görmüyorum. Bu BDSM seks kulüplerinden farklı değil ve unutmayın, bu denekler grubu arıyor, tam tersi değil."

"Haftalarca o cehennem enstitüsüne atıldığımda grubu aradığımı mı sanıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Ama saygısızlık etmek istemem efendim, siz... arayışlarınızda biraz pervasızdınız. Babanız bir müdahalenin gerekli olduğunu düşündü."

"Müdahale mi? Buna böyle mi diyordu?" Bana olanlar konusunda Rand'le tartışmanın bir anlamı yok. Orada geçirdiğim zamanın ayrıntılarını, onların ellerinde şahsen çektiğim cezaları bilmiyor ve asla da bilmeyecek. "Gruba göre, istediği para miktarı bunu *gerektirdiği* için bir adamın öldüresiye dövüldüğünü gördüm. BDSM seks kulüpleri ile Schadenfreude arasındaki fark arzuya dayanıyor. Ceza olmadan para verilseydi, hiçbiri işkenceyi seçmezdi."

"Muhtemelen değil. Ama korkarım bu dünyada hiçbir şey bedava değil. İsterseniz, sizin de çok güzel ifade ettiğiniz gibi, *karnavaldaki sikiş şovu* yerine bir akşam yemeği partisi düzenleyebiliriz."

Bir akşam yemeği partisini düşünmek bile bana eziyet gibi gelirdi. "Sosyal aktiviteleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Maskeli balo o zaman. Avluyu biraz aydınlatmak için bir ekip kiralayacağız." "Eğer bu onları benden uzaklaştıracaksa..."

"Açık konuşabilir miyim?" Rand hiçbir zaman saygısızlık etmek istemedi, otoriteme meydan okuduğu durumlarda bile.

"Al bakalım."

"Bağlılığınızın hiçbir zaman babanızın ve büyükbabanızınki kadar sağlam olmamasından korkuyorlar."

"Haksız değiller. Ama endişelenecek ne var? Büyürken hiç seçeneğim yoktu, şimdi neden birden bire olsun ki? Diktatörlük sona erdi diye mi? Babamın ölümünün bana sağladığı tek şey, onun ve büyük büyükbabamdan bu yana her neslin h i ç şaşmadan taktığı aynı lanet prangalar oldu."

"Anladığımı biliyorsun, belki de herkesten daha fazla. Ama bu senin mirasın Lucian. Eğer baban için kendini adamayacaksan, o zaman bunu sana yetiştirme fırsatı verilmeyen oğlun için yap."

"Onu lanetime maruz bırakmazdım. Onu özgür bıraktırdım, ona seçenekler verirdim."

"Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın ama örgütün böyle bir şeye asla izin vermeyeceğini siz benden daha iyi biliyorsunuz."

Beni istiyorlar çünkü bir şeyler biliyorum. Gömülü tutmak için cinayet işleyecekleri sırlar. Böyle şeyleri biliyorum çünkü babam beni bu sırlara vakıf kıldı. Beni küçük topluluklarıyla tanıştırdığı gün, boynuma albatrosu astığı gündü.

"Hiç şüphesiz kendinizden daha iyi bir baba olurdunuz. Ama bu artık senin seçimin değil. Tıpkı bunun artık babanın olmadığı gibi."

Durumumu ölüme benzettiğini duymak garip. Rand her zaman örgütü diğer her şeyden üstün tutmuş gibi görünüyordu. Bunun kendi isteğiyle mi yoksa babamın bunca yıldır kafasına kazıdığı bir şey mi olduğuna henüz karar veremedim.

"Ne büyük bir trajedi."

O ofisime giderken, Chopin'in eşsiz sesi karanlık ve kasvetli koridoru dolduruyor ve beni avluya doğru çekiyor. Kapı aralığından baktığımda annemi piyanonun yanında tekerlekli sandalyesinde buluyorum,

Yeni kız, tecrübeli bir piyanistin ustalığıyla çalışıyor. Çenesini havaya kaldırmış, müziği takip ediyor gibi görünmüyor ve ben onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Bakışlarını bir kez bile sayfaya çevirmedi ya da bir sonrakine geçme zahmetine girmede. Sanki tüm parçayı nota nota ezberlemiş gibi.

"Bana müzik okuyamadığı söylendi." Rand'in arkamdan gelen sesi bakışlarımı böldü ve bir göz atmak için boynunu eğdiğini görmek için arkama baktım. "Olağanüstü bir yetenek, öyle değil mi?"

Dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde cevap verme zahmetine girmiyorum, sanki duştan sonra hiç uğraşmamış gibi saçlarının ıslaklığına odaklanıyorum. Uzun siyah saçlarının ince omuzlarına dökülüşü ve güneş ışığının dokunduğu belli olan yüzünün sıcak ışıltısını çerçevelemesi.

Gençliği ile canlı, denemeden bile güzel. Büyüleyici.

Yanında, annem başını öne eğmiş, gözleri kapalı oturuyor, ben ona piyano çalarken sık sık yaptığı gibi, her notanın tadını çıkarıyor. Piyanoya olan aşkımla alay eden babamın aksine, o bunu teşvik eder, çiçeklerini düzeltirken ya da oturup çayını içerken sık sık bana çaldırırdı. Annemle kurduğum tek gerçek bağ buydu.

"Onları bekletmemeliyiz, Efendim."

"Hayır. Yapmamalıyız. Şu boktan gösteriyi bitirelim."

Kıza bir kez daha bakıyorum, çalarken nasıl da sallanıyor, sanki notalar onun içinden geçip bir kanal gibi tuşlara aktarılıyor. Gözlerini açıyor ve bakışlarını bana yöneltiyor. Kısa bir an için utançtan yüzüm kızarıyor ve pencereden bakarken yakalanmış bir okul çocuğu gibi arkamı dönüyorum.

Tenim Blacksuits ya da Schadenfreude Kolektifi Başkanları olarak adlandırdığım kişilerle y a p ı l a n toplantılar her zaman bir köpek ve midilli gösterisidir. Nesiller önce kurulmuş olan bu örgütün amacı esasen başkalarının talihsizliğinden güç, para, eğlence ve itibar devşirmektir, ancak şüphesiz ki bunun çok daha anlamlı ve bilimsel bir yolu vardır tarif etmek için.

"Beyler." Masamın önündeki sandalyelerde beni bekleyen iki yaşlı adama doğru ilerliyorum. İkisi de siyah takım elbise giymişlerdi.

Bana eski İtalyan mafya babalarını anımsatıyor, ama onların büyük olaylardaki rolü çok daha az önemli. Bunlar sadece haberciler.

"Lucian, seni görmek güzel." Dominic şimdi yetmişli yaşlarında olmalı ve neredeyse babamla birlikte büyüdü. Onu hep sevdim ama hiç güvenmedim. "Bizimle buluşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler. Annen nasıl?"

"Gayet iyi."

Dikkatini hafifçe soluma, Rand'in arkamda durduğu yere kaydırıyor. "Ya Rand? Sen nasılsın?"

"İyiym Dominic, teşekkür ederim."

Diğer adam, Louis, bu toplantılarda nadiren pek bir şey söylemediği için çoğunlukla sadece manevi destek için burada. İkisi birlikte zararsız bir sinir bozucu olsalar da ülkedeki en güçlü kişilerden bazılarını temsil ediyorlar, bu yüzden onlarla buluşma fikri hayalarımıdaki kılların envanterini çıkarmak kadar heyecan verici olsa da kibar olma çabasına değer.

Her ikisinin de benimkiyle aynı mühür yüzüğünü taşıyan ellerini sıkıyorum ve masanın etrafından dolaşıp sandalyeme oturuyorum. Rand her zamanki gibi kenarda duruyor. Bu toplantılarda ne kadar çok oturmasını istesem de her seferinde kibarca reddediyor. Ben de sormayı bıraktım.

"Sizin için ne yapabilirim?" Sandalyeye yaslandığımda soğuk deri sırtıma baskı yapıyor.

"Grupla ilgili bir soruşturma aldık. Birisi üye olmakla ilgilendiğini ifade etti."

Schadenfreude, Facebook'ta tesadüfen karşılaşılan türden bir grup değildir. Nesiller boyunca gölgelerde, radarın altında, üyeleri dünyanın en zenginlerinden bazıları olan gizli bir topluluk olarak kaldı. Bir soruşturma büyük bir olaydır. "Oh? İlgisinin doğası nedir?"

"İşte bu yüzden buradayız. Eski kayınpederiniz oluyor." "Patrick Boyd mu?" *Tüm o lanet olası pislikler arasında.*

"Bu o. Etrafa sorup duruyor. Ve açıkçası, bunu yaparken çok fazla gürültü çıkarıyor."

"Nasıl duydu--?"

"Görünüşe göre bizi, onu Thomas'la tanıştıran baban aracılığıyla duymuş ve iş yerine gelip Schadenfreude hakkında sorular soruyor."

Yüce İsa. Thomas son derece saygın bir cerrahdır ve bir zamanlar çalıştığı hastaneye özel bir ziyarette bulunan bir Orta Doğu kralı da dahil olmak üzere en etkileyici bağlantılara sahip grubun aktif bir üyesidir.

"Motivasyonunun tamamen siyasi olabileceğini düşünüyoruz."

Dominic'in sesindeki onaylamayan ton beklediğim şeydi. Grup, niyetleri kendi felsefeleriyle örtüşmeyen kişilerin sorularını hoş karşılamama eğiliminde. "Kesinlikle öyle. Üyelik aramakla hiç işi yok." Rand'e hızlıca bir bakış fırlatıyorum, yüzü soğukkanlılığını koruyor.

Dinliyorum.

"Olabilir. Ancak bildiğiniz gibi, güçlü ittifakları olanlara karşı açık fikirli olmayı severiz."

Güçlü ittifaklar. Adam, görünüşe göre seks yapmak için para ödediği genç bir kızla ilgili bir skandalın ardından halkının gözünden düştü. Amelia'nın ölümünden sonra ağır bir depresyona girdiğini ve bunun da onu biraz delirmeye ittiğini iddia etti. Karısı daha sonra onu terk etti. Tahminimce ittifaklarını yeniden kurmaya çalışıyor.

"Onun ittifaklarına ihtiyacımız olmadığını söylediğimde bana güvenin."

"Açıkçası Lucian, baban öldüğünden beri işlerin gidişatı konusunda biraz endişeliyiz. Tanrı ruhunu şad etsin."

Ne yazık ki babamın ruhunun Tanrı'nın yanında olduğundan şüpheliyim. "Endişelenecek bir şey yok, Domini--"

"Babanla aynı duruşa sahip değilsin ve bu uyum için iyi değil." Sözümü keserek ellerini havaya kaldırdı. Adam Kaliforniya büyüklüğünde bir işitme cihazı takıyor, bu yüzden çok sinirlenemiyorum. "İnsanlar kimin yetkili olduğunu unutmaya başlıyor. Kendi bildiklerini yapmaya başlıyorlar. Bu çağda her şeyin farklı olduğunu biliyorum ama benim kuşağımda yüz yüze iş yapmak geçerliydi. El sıkışmak anlaşmayı mühürlerdi. Göz teması güvence anlamına gelirdi. Güven."

Ya da birini öldürmek için güçlü bir arzu. "Anlıyorum. Rand ve ben sadece bir akşam yemeğini tartışıyorduk--"

"Belki bir parti ya da başka bir şey düzenlemelisiniz diye düşünüyorduk. Bir toplantı. Bazı büyük oyuncularını davet edin. Bırakın kaynaşsınlar. Açıkçası uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık."

Onun olayı bu. *Dürüst olmak.* Bu toplantının sonunda, Frank'i öldürmeye hazır olacağım.

"Maskeli balo mu? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bingo. Süslü bir şey. Belki birkaç kadın davet ederiz." Başka bir deyişle, karıları evde kalırken evli erkekleri eğlendirmek için fahişeler, çünkü onlar bile bu grubun varlığından haberdar değil. "Boyd'u davet etmeni istiyorum. Nasıl etkileşime girdiğini göreceğiz. Gözleme dayalı olarak kendi kararlarımızı veririz. Her zaman yaptığımız gibi."

"Elbette." Cevap olarak çarpık bir gülümsemeden fazlasını toplayamıyorum, ama önemli değil. Yüzümdeki yara izleri, öyle olmasam bile kaşlarımı çatmış gibi görünmeme neden oluyor.

"Bundan sonra bizimle daha düzenli bir şekilde görüşmenizi rica ediyorum.

İşlerin nasıl gittiğini bize bildirin. İşler nasıl bu arada?"

Bu noktada, sadece aile nakliye şirketinin Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yapıyorum ve toplantılarım çok az. Bunun gibi diğer işler günümün çoğunu alıyor. Babam nalları diktiğinde bana bıraktığı ufak tefek işler.

"Evet. Geçen çeyreğe göre artış var." Blackthorne Enterprises'ın mali durumuyla ilgili bir saat süren bir soruşturmada kaçınmak için her toplantıda kullandığım cümlelerin aynısı. Kısa ve öz.

"Harika. Biz de bunu duymak isteriz."

"Evet, beyler, işleri aceleye getirmek istemem ama başka toplantılarım var--"

"Eminim bugün başka toplantılarınız vardır, bu yüzden daha fazla zamanınızı almayacağız."

Başımı sallarken sahte bir gülümseme yüzümdeki kasları çalıştırıyor.

"Teşekkür ederim." Her iki adam da ayağa kalkıyor ve bir kez daha el sıkışıyor. "Sizde

Rand bize akşam yemeği partisinin ayrıntılarını ver."

"Yapacağım. Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Sert bir şekilde başını sallıyor ve iki adam da ofisimden çıkıyor. Asansör kapıları kapanır kapanmaz sandalyemde geriye doğru itiliyor ve ayaklarımı masaya vuruyorum.

"Boyd ile görüşmek istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede." İlk etapta bu konuda bana gelmemiş olması garip ama adamın bana karşı her zaman hem küçümseme hem de korku beslediğini hissediyorum.

"Hemen ayarlayacağım." Rand masamın önündeki sandalyeleri düzeltiyor.

"Bu maskeli baloya gelince." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, gözlerimin üzerinde durup onları ovuyorum. "Ne prodüksiyon olacak ama."

"Detayları ben hallederim ve ekibin atriym üzerinde çalışmasını sağlarım. Bu arada sana bir smokin ve maske alırız." Boğazını temizliyor, ellerini arkasında kavuşturuyor. "Bu akşam için bir randevu ayarlayayım mı?"

"Hayır." Burnumun kenarını imdikliyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Karıştığım için kusura bakmayın efendim ama sizi bir hanım arkadaşınızla görmek onları rahatlatabilir. Dul Lancaster sizi sorup duruyordu."

"Lancaster?" Kaşlarımı çatarak elimi yüzümden indiriyorum. "Peki onların endişesi ne? Evli olmam mı? Blackthorne tahtının, hayatı boyunca izleyip gzlemleyebilecekleri olası bir varisi olmam mı? Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler. Benden on yaş büyük ve gelecekteki şehir kulübü üyeliğini güvence altına almak isteyen çaresiz bir kadınla evlenmeyeceğim. Bir kez görücü usulü evlilik yaptım."

"Anlıyorum. Sadece bir neri. Bu planlar üzerinde çalışmaya başlayacağım." "Rand? Annemin arkadaşının kaç yaşında olduğunu söylemiştiniz?"

Sanki soru onu hazırlıksız yakalamış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Isadora mı? Dosyasına göre on dokuz yaşında."

Young. "Onu seçmenize ne sebep oldu?"

"Telefon görüşmesi sırasında onu hoş, konuşkan ve iyi biri olarak buldum... kusura bakmayın ama annenizde olmayan hemen hemen her şey vardı."

Nankr bir homurtuyla başımı sallıyorum. "Gerçek bu değil mi?"

"Görünüşüne rağmen, aslında oldukça zeki ve annenizin hoşlandığı müzik ve edebiyatın çoğunu iyi biliyor."

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "İşe yaramaz aşk romanları ve modası geçmiş bestecilerden oluşan bir repertuar."

"Gerçekten de yle. Onunla tanışma fırsatınız oldu mu?"

"Kısaca. Dün gece karşılaştık. *Kstah* birine benziyor." Onun bu cretkr tavrını, bir kedinin pençelerini kırbaçlamaya teşvik edilmesi gibi, biraz eğlenceli bulduğumu söylemeye zahmet etmiyorum. Çok da çekici, bunu da kendime saklıyorum.

"Bu çok garip. Ben hiç de öyle bir izlenim edinmedim."

"Birinin içindeki iyiliği ilk kez ortaya çıkartıyor değilim."

"Ve eminim ki onun alaycı tavrı senin sarsılmaz cazibenle karşılanmıştır." Hakkını vermek gerekirse, bakışlarını indiriyor ve gülümsüyor.

Takım elbisemin i cebinden bir kutu elle sarılmış sigara çıkarak bu sze dudak büküyorum. "Korkarım ki hayır." Ben masamdan Zippo'yu

alamadan Rand yanıma geliyor, alev çoktan beni bekliyor.

"Ona bir şans vermek istiyorum. Tanrı biliyor ya, annen getirdiğimiz yoldaşların hiçbirini kabul etmedi. İyi yetiştirilmiş ve eğitimli olanlara. Isadora genç ama farklı. Ve şu ana kadar anneni yatağından diğerlerinden daha uzun süre uzak tuttuğunu kanıtladı."

Annemi son kez odasının dışında görmeyeli haftalar oldu. Bu durum ondan uzak durmamı kolaylaştırırsa da, onun orada yitip gittiğini düşünmek de vicdanımı kemiriyor.

Affetmek hiçbir zaman bana göre olmadı ama geçmişimiz ne olursa olsun o hâlâ benim annem.

"Umalım da yeni kız işe yarasın. Bu arada, sanırım planlamamız gereken bir parti var."

"Akşam yemeği partilerinin seni her zaman endişelendirdiğini biliyorum ama bence bu doğru bir adım."

"Eminim. Beni görünmez yapan bir kostüm bulabilirsen sana zam yapacağım."

"Sanırım buna sıradan diyorlar efendim ve ne yazık ki siz bunu iyi giymiyorsunuz."

Hafif bir kıkırdamayla öne doğru eğilip sigaramın külünü savuruyorum. "Görüyorum ki yine de zam için uğraşıyorsun."

"İnsan her zaman arzulamalıdır."

CHAPTER, 2

LUC)AN

On altı yıl önce...

I akşam yemeği partilerinden nefret ederim.
Annem ve yeni evlenen Darla Lancaster arasında sıkışmışken, kanal tedavisi yapan iki dişçinin arasında oturmayı tercih ederdim.

Novocain olmadan yüzümün iki yanında. Darla eğilip anneme yüzük parmağındaki beş karatlık elması gösteriyor, annem de hayatında gördüğü en etkileyici şeymiş gibi davranıyor.

Annemin hakkını vermeliyim, bu oyunu nasıl oynayacağını bu odadaki tüm kadınlardan daha iyi biliyor. Öyle olmasaydı, eminim babam onunla uğraşmazdı.

Darla'nın yeni sevgilisi hakkında yazılacak bir şey yok. Adam Darla'nın iki katı yaşındadır ve gösteriş yapmayı sevdiği parasına rağmen, kendisine Lancaster'ın Troll'ü lakabını kazandıran burnundaki devasa siğıli aldırma zahmetine girmemiştir.

Bir şey kalçamı kavradığında kaskatı kesiliyorum ve annemle konuşmaya devam ederken Darla'nın yüzündeki kurnaz sırıtışı yakalıyorum. Nikâhı hakkında gevezelik edip elini kalçamda gezdirirken, annem diğer yanımda kayıtsızca oturuyor.

"Lucian'ın kızlara ilgi duyacağı günü iple çekiyorum."

"Oh..." Darla'nın eli tekrar aşağı kayar. "O... eşcinsel mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama annem benim yerime cevap veriyor.

"Oh, Tanrım, hayır. Sadece henüz doğru kızı bulamadı."

Tanrı aşkına, biri bana dokunurken sanki aralarında oturmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmalarından nefret ediyorum.

Sandalyemde dönüyorum ve yan tarafta duran, tabakları toplamaya, içecekleri doldurmaya, ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan Solange'ı görüyorum. Bakışlarını kısa bir süreliğine bana kaydırıyor ve midemdeki sıkışma beni şaşırtıyor.

Ona karşı böyle hissetmemeliyim. Annemin deyimiyle *yardıma*.

Bu akşam mağarada buluşmak üzere sözleştik ve bu parti ne kadar çabuk biterse, birlikte o kadar çabuk sıvışabiliriz.

Darla'nın eli tekrar kalçamın üzerinde kayıyor, seve seve kendine pay çıkaracağından emin olduğum ereksiyona çok yaklaşıyor. Boğazımı temizleyerek sandalyemde doğruluyorum ve elini dizime doğru çekiyorum.

"Başkan Boyd! Sizi gördüğüme çok sevindim!" Annem oturduğu yerden kalkarak başka bir konuğu daha selamlamak için ayağa kalkıyor ve kolumu dürttüğünde omuzlarım çöküyor ve ben de onu takip ediyorum. Bu kadının ellerini üzerimden çekmesini sağlayacaksa, bir kez olsun kibar davranmayı umursamıyorum.

Daha önce sadece bir kez karşılaştığım Belediye Başkanı Boyd'un yanında, belki de benim yaşlarımda, parlak bir gülümsemesi ve mavi gözleri olan bir sarışın duruyor. Saçlarının pürüzsüz parlaklığı, kabarık elbisesiyle birleşince bana annemin oturma odasında hapsettiği bebeklerden birini hatırlatıyor.

Annemin de aynı şeyi düşündüğüne şüphe yok, kızın ellerini tutup elbisesine iyice bakabilmek için uzatıyor.

"Tanrım, ne kadar da hayalperestsin! Şu elbiseye bak Lucian, muhteşem değil mi?"

Kızın geyik gözleri üzerime düşüyor, gülümsemesi yanaklarının kızarmasıyla ağırbaşlı bir hal alıyor.

"Bu benim kızım, Amelia." Belediye Başkanı Boyd elini kızın omzuna koyuyor ve ben de kolundaki hafif seğirmeyi fark ediyorum. "Annesi bu akşam hastalandı, bu yüzden nezaket göstererek bu gece benimle çıkmaya karar verdi."

"Amelia, bu benim oğlum. Lucian." Bir başka dürtme de annemin, el sıkışacak ve parmak eklemlerini öpecek yaşa geldiğimden beri oynamak için yetiştirildiğim rolü oynamamı işaret ediyor.

"Memnun oldum, Amelia."

"O kadar da hevesli değilsin Lucian." Annem kıkırdıyor ama ben daha iyi biliyorum. Bu yeterince nazik davranmadığıma dair bir uyarı. "Yemekten sonra belki Amelia'ya bahçeyi gösterebilirsin. Onu bahçelerde

yürüyüşe çıkar."

"Bu hoşuma giderdi." Kızın gözleri bir kez daha iyi yetiştirilmiş bir politikacı kızınıninkiler gibi parlıyor.

"Elbette." Annemin benden beklediği coşkuyu kendime yakıştıramıyorum ama aynı zamanda daha iki hafta önce küstahlığım yüzünden gözüm morarmıştı.

"Mükemmel. Şimdi, hangi okula gidiyorsun, Amelia?" Bu annemin yıllar içinde geliştirdiği bir numara. Oğlunun ya da kızının hangi okula gittiğinden birinin ne kadar parası olduğunu ve ne kadar nüfuz sahibi olduğunu anlayabilir ve hiç şüphesiz, oturma odasında bir hafta boyunca yırtıp attığı korse yırtıcılardan biri gibi Başkan Boyd'u okuyor.

"Biz, uh... devlet okullarını tercih ettik. Belediye başkanlarının kızının kendi çocuklarıyla aynı okula gittiğini bilmenin yerel halkla yakınlık kuracağını düşündüm."

"Elbette." En iyi gülümsemesi bile sesindeki tiksintiyi gizleyemiyor.

Boğazımda düğümlenen homurtuyu tutmak zorunda kaldım. Birdenbire Amelia Boyd annem için o kadar da büyüleyici gelmemeye başladı, bu da onun benim gözümde bir kademe daha yükseldiği anlamına geliyor. "Yemekten sonra seni ararım."

Yüzündeki gülümseme, hiç şüphesiz ortodontik çalışmalardan nasibini almış mükemmel dişleri ortaya çıkarıyor.

Yemeğe oturuyoruz ve Darla'nın kalçamdaki eli, Amelia'nın utangaç bakışları ve Solange'ın boğucu, kıskanç bakışları arasında, tatlı servis edildiğinde bu lanet olası popstandı patlatmaya hazırım.

"Lucian tam bir atlet!" Darla yanımda coşkuyla konuşuyor, bacağıma doğru ilerliyor ve parmak eklemleri iki kez taşaklarıma değiyor. "Bunu senden mi yoksa babasından mı almış?"

"Tanrım, Griffin okulda hiç spor yapmadı. Ancak ben son seneme kadar jimnastikte baton çeviriyordum."

"Jimnastikçi miydin?" Belediye Başkanı Boyd masanın karşısından bir kadeh şarabı dudaklarına götürüyor. "Büyüleyici."

"Evet, birkaç yıl boyunca rekabetçi jimnastik yaptım."

Annemin yanında, babam çenesini gıcırdatarak Belediye Başkanı Boyd'a bakıyor ama kafasında dönen düşünceleri içkisini uzun uzun yudumlayarak bastırıyor gibi görünüyor. Boş kadehi havaya kaldırıyor ve Solange öne atılarak kadehi daha fazla şarapla dolduruyor.

"Sopam hâlâ oturma odamda asılı duruyor. Bazen hâlâ bende mi diye bakmak için indiriyorum." Annem kıkırdayarak şarabını yudumluyor,

Babamın gururunu kemirdiğini bildiğim çapkın bir tavırla bardağın üzerinden bakıyordu. "Kırk iki yaşında olabilirim, ama kimseyi ilgilendirmemiş gibi arkaya doğru bükülebilirim."

"Ciddi misin?" Boyd boğazını temizler. "Sürprizlerle dolusunuz, Leydi Blackthorne."

"Lütfen. Bana Laura de."

"Ailenizdeki yetenek... inanılmaz." Darla beni kavırıyor ve ben ayağa fırlıyorum, elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve Solange için olan ereksiyon kendini belli ettiği için sertçe yutkunuyorum.

Annem sağır ve gözleri bağlı olsaydı bile bu kadar ilgisiz olamazdı. "Lucian'ı piyano çalarken dinledin mi?"

Tanrım. Hayır. Bu masadan kalktığım an, New England'ın iyi yarısı sert olduğumu anlayacak.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan annem kolunu benimkine doluyor ve çekiştiriyor. "Hadi, onu dinlemek için avluya gidelim."

"Avluya gitmiyoruz." Babamın sesi akşamın tüm sıkıntısını taşıyor ve ilk kez onun konuştuğunu duymak beni rahatlatıyor. "Oğlum piyanoyla uğraşıyor ama Mozart değil. Kesinlikle bütün bir akşam yemeği partisini altüst etmeye değmez."

"O oldukça iyi, Griffin, sadece fark etmek için hiç zaman ayırmadın, hepsi bu."

"Düşündüğünden daha fazlasını fark ediyorum, Laura." Şüphesiz gecenin büyük bölümünde Başkan Boyd'un ilgisini çekmişti. Anneme olan yavru köpek hayranlığını gözden kaçırmak zor.

"Sanırım biliyorsun. *Yardımın* ne olduğunu öğrenmen uzun sürmedi. isim."

Bakışlarım, gergin çenesi yüzüne yapıştırılmış sahte gülümsemeyi ele veren Solange'a kayıyor.

"Birilerinin onlara evcil hayvanlardan daha fazlasıymış gibi davranması gerekiyor."

Annem beni bırakıp bardağına uzanıyor ve neşesiz bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Eminim biliyorsundur."

"Ne oynuyorsun?" Amelia masanın karşısından soruyor.

Herkesin gözleri tekrar bana çevriliyor ve bir anlığına, beni bu duruma soktuğu için Amelia Boyd'dan nefret ediyorum.

"Pek çok şey."

"Pek çok şey." Babam alaycı bir şekilde yankılanıyor. "Gördün mü? Mozart yok."

"Haklısın. Ben Beethoven'ı tercih ederim, baba. Mozart'ın yapısal mükemmelliğine sahip ama daha duygusal."

Babamın gözünün seğirmesini yakalıyorum ve eminim ki, sosyetenin seçkin üyeleriyle dolu bir odada oturmuyor olsaydık, babam çoktan beni terslerdi.

"Seni çalarken dinlemeyi çok isterim." Amelia başını eğiyor ama gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Bana avluyu gösterir misin?"

Hiç şüphesiz babamın hakaretlerini özümseyerek yarın aralarında patlayacak bir tartışmaya zemin hazırlayan anneme ve utanç, öfke ve çok fazla içkinin etkisiyle kızarmış suratıyla babama hızlıca bir bakış attıktan sonra başımı sallayarak Darla'nın gezinen elini geri itiyorum.

I Amelia'ya dönüp bakma zahmetine girmeden koridordan avluya doğru ilerledim. Bunu onun iyiliği için kabul etmedim. o boğucu odadan dışarı.

"Bir kalede yaşadığın için çok şanslısın. Bir prens gibi."

Ona cevap vermenin bir anlamı yok. Bu her neyse, benim için olduğu kadar onun için de sadece bir gösteri. Gelmeden önce babası tarafından eğitildiğinden eminim, tıpkı annemin her sosyal toplantıdan önce beni eğitmeye devam ettiği gibi.

"Sen, şey... özel okula mı gidiyorsun?"

Öfkeyle ona hızlı bir bakış attım. Tanrım, ailelerimizden uzakta olmanın bu boku yapmak zorunda olmadığı anlamına geldiğini anlayacağını sanmıştım. "Özel öğretmen. Okuldan atıldım."

"Gerçekten mi? Ne için?"

"Müdürün koltuğunu yakmak."

Arkamdan kıkırdadığını duyunca gülümsememi gizlemek için elimden geleni yapıyorum ve ertesi gün Jude ile onun ofisinde oturduğumuzu hatırlıyorum. Tabii ki suçu ben üstlenmiştim. Benim babam bir piç olabilir ama Jude'un ki tepesinde kiraz olan bir piç.

"Bu harika."

"Harika mı? Okuldan atıldım. Şimdi mezun olana kadar burada tıklıp kaldım." "Peki... buna değdi mi?"

Müdürün yüzündeki kızgın ifadeyi hatırladığımda gülümsememi saklamaya çalışmam anlamsızdı. Yıl başladığında beni uyaran hıyar, sırf bir Blackthorne olmamın, o yıl ona bir bok verdiğim takdirde yükselteceği cehennem alevlerinden muaf olduğum anlamına gelmediğini söylemişti. Daha sonra ofisindeki kanepenin eski üniversite günlerinden kalma bir hatıra olduğunu ve kardeşlik arkadaşları tarafından kendisine hediye edildiğini öğrendim. Ben de bir kese kağıdına biraz köpek boku doldurup ateşe verdim ve kanepenin üzerine fırlattım.

Evet. Buna değdi.

"Sanırım öyle." Avlunun önünde duruyorum ve kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyor musun? Bunu yapmak zorunda değiliz. Parti bitene kadar burada oturabiliriz."

"Seni çalarken dinlemek istiyorum. Yalan söylemiyorsan tabii."

"İyi." İtiraf etmeliyim ki, bu kız sandığımdan biraz daha ilginç.

Ben piyanonun başına oturuyorum, o da karşımdaki birkaç sandalyeden birine oturuyor. Parmaklarım tuşlara vurduğu anda etrafımdaki her şey yok oluyor. Babam. Annem. Bu aptal akşam yemeği partisi. Suyun altında yüzüyorum, notalar etrafımda, içimde titreşiyor, *Les Adieux*'yü tuşlara vururken, gecenin hayal kırıklıklarını müzikten çıkarıyorum. Kendimi parçaya o kadar kaptırmışım ki Amelia'nın yanımda oturduğunu fark etmiyorum, ta ki eli dizime dayanana kadar.

Oynamayı bırakıyorum ve o zaman fark ediyorum ki bu onun için politik bir oyun değil. O başka bir şey için bu işin içinde.

"Annen haklıymış. Oldukça iyisin." Ben onu durduramadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bu ne istediğim ne de talep ettiğim bir öpücük ama yine de kendimi onu öpmekten alıkoyamıyorum. Bunun için içimdeki öfkeyi suçluyorum. Annemle babamın getirdiği adrenalin patlaması ve akşamın endişesi.

Öpüşmeyi kesip yüzümü ondan çeviriyorum. "Özür dilerim, bunu yapmamalıydım."

"Üzgün değilim, Lucian Blackthorne. Aslında, bir gün seni tekrar öpmek niyetindeyim."

ev sessiz, son misafir yaklaşık yarım saat önce ayrıldı. Her zamanki gibi babam kütüphanede viskisini yudumluyor ve sonunda sızıp kanepede uyuyakalıyor. Bu geceki olaylardan sonra, çoktan bilincini kaybettiğinden şüpheleniyorum, ama beni gizlice dolaşırken yakalayıp sinirini benden çıkarmaya karar vermediğinden emin olmak için kütüphaneye doğru ilerliyorum. Sesler koridorda yankılanıyor. Babam mırıldanıyor kadınsı bir sesle sessizce bir şeyler söyledi.

Ben yaklaşırken, kadın sesi yumuşak iniltiler çıkarıyor. Bir an için annem olduğunu düşünerek duraksıyorum, ama sonra kalın aksanıyla konuştuğunu duyuyorum.

Bağırıyor ve kapıdaki aralıktan baktığımda Solange'ı çıplak bir şekilde kanepenin koluna eğilmiş buluyorum. Bilekleri, benim görüş alanıma kadar mobilyanın üzerine gerilmiş bir iple bağlanmıştı. Babam onun arkasında duruyor, bir elinde annemin copu, diğerinde içkisi.

İçkisinden bir yudum almadan önce, *"Kırk iki yaşındayım ve kimsenin yapamadığı gibi arkaya doğru bükülebilirim,"* diye alay ediyor.

Solange kıkırdıyor ve boynunu bükerek ona bakıyor. "Benden daha mı esnek?"

"Hadi öğrenelim." Sopayı kızın içine doğru itiyor ve kızın ilk şehvet çılgılığında midemde bir iğrenme dalgası çalkalanıyor.

Babam Solange'ı annemin eski sopasıyla sikmeye devam ederken, ellerimi yumruk yapıp uzaklaşmak için kendimi zor tutuyorum.

"Bir dahaki sefere hala onda olup olmadığına bakmaya karar verdiğinde, senin amın gibi kokacak."

Solange tekrar inliyor ve dudağını ısıırıyor. "Beni becermen istiyorum. Onu hiç sikmediğin gibi sik beni."

Damarlarımda dolaşan öfkeyle oradan uzaklaştım.

CHAPTER,

) S A D O R A

Günümüz ...

"W Sırada ne çalmalıyım?" Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, piyanonun başına oturmuş, Bayan Blackthorne'un bir sonraki parçayı çalmasını bekliyorum.

"Müziği nasıl ezberledin?" İster doğası gereği ister kasıtlı olsun, ses tonunda her zaman şüpheli bir yan var gibi görünüyor.

"Teyzem bir keresinde benim için çalmıştı, ben de dinlemiştim." "Teyzen piyano mu çalıyor?"

"Hayır. Ben ödevimi yaparken arka planda çalıyordu. Bir yerde klasik müzik çalmanın insanı daha zeki yaptığını falan okumuş."

Parmağıyla kucağındaki kitaba dokunurken gözlerini bana diyor. "Bir kez duydun. Ve ezberledin."

"Evet. Ben..." Başımı işaret ederek danışmanımın onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi düşünmeye çalışıyorum. "Bir çeşit yeteneğim var. Daha çok bir lanet. Parmaklarım hareket etmeden şarkı dinleyemiyorum." Bunun bir başkasına nasıl görüneceğini düşünmek beni kıkırdatıyor ama yüzündeki sert ifadeye bakılırsa hiç de eğlenmiyor.

Bu kadını çözmek imkansız olacak.

"Peki, madem bu kadar muhteşem bir *yeteneğin* var, neden burada çalışıyorsun?" Bunu sanki bu bir yetenek değilmiş gibi söylüyor.

"Az önce sana dinletmeme rağmen bana inanmıyor musun?"

"Bu parçayı öğrenmek aylarını, yıllarını almış olabilir. Bir kez duyduğunu iddia ediyorsun. Uzun yıllar piyano öğretmenliği yaptım. Neyin mümkün neyin imkansız olduğunu bilirim."

"Başka bir tane çalmamı ister misiniz?" "Israr ediyorum."

"Tamam o zaman." Tekrar piyanoya dönerek parmaklarımı Vivaldi'nin *Summer*'ının ilk notasına koydum. Keşke kolay ve zor parçalar arasındaki farkı bilseydim, ama benim için hepsi aynı. Onları birbirinden ayıran tek şey parmaklarımın tökezlemeye meyilli olduğu müzik. Bunu ilk duyduğumda gözlerimi kapattım, her vuruşumu spazmik bir hızda hayal ettim ve bastığım her tuştan çıkan her sesi hayal edebildim. Hangi standart notayı çaldığım ya da diyez veya bemol hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece sesi biliyordum ve kulaklarım onu duyduğunda, parmaklarım onu bulmak için can atıyordu.

Müzik öğretmenim zaman zaman benimle oynar, taklit yeteneğimi etkileyip etkilemediğini görmek için şarkıyı hızlandırır. Kıskanmak ya da yeteneğime kızmak için değil, yeteneklerimi test etmek için. Hangi hızda ya da tempoda olursa olsun, her seferinde tuş vuruşlarını yakaladım.

Son notada parmaklarımı tuşlara götürüyorum ve gülümsüyorum. Bayan Blackthorne için değil ama yıllardır duymadığım bir parçayı bu kadar çabuk hatırladığım için. Müzik öğretmenimin, kafamda akıcı bir şarkı olarak birleştirip birleştiremeyeceğimi görmek için kırık parçalar halinde çaldığı bir parça.

"Vivaldi. En zor bestelerden biri."

Zihni her zaman güvenilir olmayan bir kadın için, müzik ve bebekler söz konusu olduğunda kesinlikle şaşırtıcı sezgisel anları var.

"Lucian'ım benim için oynamayı severdi. Çok iyiydi." Gözlerini uzaklara dikerken dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Notaları biliyordu elbette." Duraksayarak başını eğiyor, yüz ifadesi kaşlarını çatarak sertleşiyor. "Babası bundan nefret ederdi. Oğlumuzun bir zayıflığı olduğunu düşünürdü." Alaycı bir ifadeyle başını sallıyor. "Hayal edebiliyor musunuz? Bu karmaşık parçaları çalmak için gereken konsantrasyon ve zihnin odaklanma seviyesi ve bunun zayıf olduğunu düşünüyordu."

"Çok yazık. Her zaman nota öğrenmek istemişimdir." "Okulda sana gösterecek biri yok muydu?"

"Müzik öğretmenim, ama okuldan sonra onunla yalnız kalma fikri tüylerimi ürperti."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Korkularımıza dayanarak kendimizi inkar etmemiz ne kadar komik, değil mi?"

Sözlerini özümseyerek bir süre sessizce oturuyorum. "Sen piyano öğrettin.

Bana öğretebilir misin?"

"Tanrım, hayır. Piyano öğretmenliği günlerim çoktan geride kaldı. Artık hiç ilgim yok." Zayıf parmakları kalkıyor ve çenesini kaşıyor. "Lucian hâlâ hatırlıyordur, eminim. Sana öğretebilir."

Oğlundan piyano dersi isteyeceğimi düşünüyorsa yine aklını kaçırmış gibi görünüyor.

"Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Lucian'dan da mı korkuyorsun?"

"Hayır, ben sadece... meşgul bir adam olduğumu biliyorum. Eminim piyano dersleri için zamanı yoktur."

"Yardımcıyı becermek için zamanı var. Eminim sana piyanoda birkaç nota göstermek için bir ya da iki saatini ayırabilir."

Onun yorumuyla derimin altında bir rahatsızlık parıltısı beliriyor, ta ki hangi *yardımcıyı* becerdiğini merak edene kadar. Giulia mı? Yoksa son iki gündür etrafta koştururken gördüğüm diğer hizmetçilerden biri mi?

"Yüzünün yarısı mahvolmuş olsa bile, hala kadınları etkilemeyi başarıyor." Belki de etkilendiği kadınları.

Bir gece önce bulduğum görüntü aklıma geliyor ve ona ne olduğunu sormak istesem de Laura'nın yanında dikkatli olmam ve her soruyu olası bir tetikleyici olarak görmem gerektiğine inanıyorum. "Kadınlarla arası hep iyiydi o zaman?"

"Aman Tanrım." Gözlerini devirerek sandalyenin üzerinde kayar. "Okulda onu bir türlü rahat bırakmıyorlardı. Tamamı erkeklerden oluşan bir okula gidiyordu ama bir de kardeş kampüs vardı ve o kızlar..." Başını iki yana sallar. "Hiç utanma yok. Onunla ne yapmayı hayal ettiklerine dair notlar gönderiyorlardı. İkinci sınıfın başında okul çantasında bir tane buldum. İlkokuldan beri ona hayran olduğumu iddia eden bir kız. Bir banka CEO'sunun saygın kızı. Yine de, onu düşünerek bir *şeyler yapmak* için geliştirdiği bir bağımlılığı anlattı. İğrençti."

Bir yanım kıkırdamak isterken, diğer yanım oğluyla hiçbir ilgim olmamasına rağmen sözlerinin bir şekilde bana yönelik olduğunu hissediyor. "Bazen... insan sadece fark edilmek ister."

"Yanlış sebeplerden dolayı." "Elbette."

"Bazılarını görmezden geldi. Diğerlerini ise şımarttığına eminim. Erkekler erkektir, falan filan. Yakışıklıydı, atletikti ve hangi yaşta oldukları önemli değildi, kadınlar ona çekilirdi."

"Hiç sevdi mi?" Bu soruları neden sorduğumu bilmiyorum. Sormamalıydım ama yüzünün görüntüsüyle uyudum, hüzünlü, asık suratıyla ve bunu düşünmeden edemiyorum.

"Lucian elinden geldiğince seviyor. İster bir saat, ister bir gün, isterse bir hafta. Ama hiçbir *kadının* onun kalbine tamamen sahip olabileceğini sanmıyorum. En yakını tek oğluydu."

Roark'tan bahsedildiğinde başka bir halüsinasyona kapılmadığından emin olmak için bir an onu inceledikten sonra başımı sallayıp piyano sehпасından kalkıyorum. "Yürüyüşe falan çıkmak ister misin?"

Kapının hafifçe vurulmasının ardından Giulia kapının eşiğinde durur ve Laura ona doğru döndüğünde duruşunu düzeltir.

"Böldüğüm için özür dilerim hanımlar. Bayan Amy gardırop için burada."

"Ah, harika!" Laura arkasını döndü, gözleri tıpkı daha önce doktor onun yanında flört ederken olduğu gibi parlıyordu. "Sana uygun kıyafetler bulma zamanı."

Oh, Tanrım.

"Bilmiyorum..." Laura, parmağını yanağına bastırarak başını bir aynanın önüne yerleştirilmiş üç aynanın yansımasına doğru eğiyor. Yatak odasında sergilendiğim uygun bir platform. "Bana sorarsanız çok cafcıflı görünüyor."

Yüzündeki genç ve kırışksız ışıltıya bakarak Amy'nin otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Desenli pantolonu ve omzu açık, havadar üstüyle tarzı bana daha bohem bir şeyleri hatırlatıyor. Boynundan sarkan kolye dizileri, pantolonunun renkleriyle uyumlu farklı boyutlarda boncuklar.

Benim için seçtiği kıyafete bakıyorum: beyaz, dökümlü bir köylü üstü ve kot pantolon, ince örgülü deri bir kolye. Benim zevkime göre biraz fazla hippı, ama geleceğini hayal ettiğim tüvit takımlardan daha iyi.

"Benden on dokuz yaşındaki birine uygun bir gardırop seçmemi istedin. Sen değil, Laura."

Sanırım bu hatun, onunla böyle konuşarak paçayı kurtaran birkaç kişiden biri. Bazı açılardan onu kıskanıyorum. Saçları yana yatırılmış, koyu ve açık renklerin bir arada örüldüğü tellerle vurgulanmış ve gülümsediğinde gördüğüm en düz, en beyaz dişlere sahip. "Merak etme, seni yanlış yönlendirmeyeceğim," diye fısıldıyor, gömleğimin sadece ön kısmını kot pantolonumun içine sokarken eğiliyor.

"Başka neyiniz var? Elbise var mı?"

"Oh, ben... ben elbise giymem." Aslında elbise giymeyi on iki yaşımdayken bırakmıştım ve Abigail Watson sınıftaki herkese bacaklarımda çok fazla kıl olduğunu söylemişti. Kısa bir süre sonra tıraş olmaya başladım elbette ama hiçbir zaman elbiselerle ya da şortlarla uğraşmadım. Bir yaz marinada çalıştığım bile.

"Bir tane getirdim. Ama çok cıfcaflı bulacağını tahmin ediyorum." Amy gözlerini devirir, Laura'nın az önceki yorumundan rahatsız olduğu bellidir.

Laura, "Üzerinde görmek istiyorum," diye ısrar ediyor ve şu anda altımdaki platformun açılıp beni bütünüyle yutması için her şeyimi verirdim.

Arkasını döndüğünde Amy'nin kaşları sessiz bir özürle kalkıyor.

Oflayarak platformdan iniyorum ve Amy'nin yanında getirdiği giysi dolabının yanındaki rafta asılı bulduğum elbiseyi almak için banyoya gidiyorum.

Beyaz ve keten, ince askıları ve cırt cırtlı korsajıyla nefret ettiğim her şeye sahip. Bana plajda sosyal medyalarını güncellemeye çalışan zengin turist kadınların giydiklerini hatırlatıyor. Üzerime tam oturduğunu görünce dehşete düşerek isteksizce üstümü değiştiriyorum. Bu noktada tek umudum Laura'nın da en az benim kadar nefret etmesi. Ön kollarımdaki çizgiler dikkat çekmek için adeta çığlık atıyor ve ne onları ne de dövmemi saklamak mümkün. Kollarımı vücudumun önünde çaprazlamak, en azından hasarın en kötüsünü koruyor. Ön kolumun dış kısmındaki birkaç tanesi yaralanmayla karıştırılabilir.

Banyonun eşiğinden içeri adımımı attığım anda, ilk nefes alışım bana mahkum olduğumu söylüyor.

"Aman, Amy. Bu ... mükemmellik. Mutlak mükemmellik!"

Başımı sallayarak, beni her açıdan süze bilmeleri için utanç sahnesine tırmanmaya zahmet etmiyorum. "Gerçekten, elbise giyemem."

"Başka seçeneğin yok canım. Beni temsil ediyorsun. Sence Giulia temizlik için giydiği üniformayı *seviyor* mudur?"

"Hayır."

"Hafta sonları ve mesai saatleri dışında istediğinizi giyebilirsiniz. Benim refakatçim olarak hizmet ederken mi? *Ben* ne istersem onu giyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Ugh. Aynaya bile bakamıyorum. Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. İlk kez yüksek topuklu ayakkabı giyen ve tökezleyen bir çocuk gibi. Doğal olmayan bir şekilde kadınsı. "Evet, tabii ki."

"Kolundaki ne öyle? *Dövme* mi?" Laura'nın ses tonundaki onaylamama, bunu bir ağız dolusu solucanın arasında söylemiş gibi geliyor.

"Evet." Gariptir ki ilk değil. Bugünlerde ne kadar yaygın olsalar da birilerinin hâlâ dövmelele alay ettiğine inanmak zor, ama burası Tempest Cove.

"Bu da ne demek, *zarar görmez*?"

Amy'ye bakıyorum, meraklı ifadesinden açıklamamla en az Laura kadar ilgilendiğini anlıyorum. "Hiçbir şey, gerçekten," diye yalan söylüyorum.

"Benim zamanımda bunlara serseri pulu derdik." Laura kıkırdıyor ve parmağını üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Yine de hep bir tane istemişimdir." Sonunda söylediği beklenmedik söz, boğazımın arkasında düğümlenen iğneleyici cevabı kapatıyor. Ayrıntıya girme zahmetine girmeden elini sallayarak geçiştiriyor. "Bu elbiseye uygun ayakkabın var mı Amy?"

Sonraki bir saat boyunca aynanın karşısında, diğer odaya kapatılmış birçok oyuncak bebekten biri gibi duruyorum, ta ki kendi başıma asla seçmeyeceğim kıyafetlerden oluşan bir gardırobum olana kadar. Şikayet ettiğimden değil, çünkü tüm masraflar Blackthorn'lar tarafından karşılandı.

Amy gittiğinde, Laura'nın isteği üzerine kendimi yine beyaz elbisenin içinde buldum.

"Bu gerçekten gurur verici. Bildiğiniz gibi ben böyle şeyleri öyle rahatça kabul eden biri değilim."

"Teşekkür ederim."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette." Bu odadan çıkmak için her şeyi yaparım.

"Kütüphaneye git ve bana birkaç kitap getir. İyi bir seçki. Bunları son iki ay içinde en az iki kez okudum bile." Yatağın yanında duran ve gerilim romanlarından korsanlara kadar uzanan bir kitap yığınının işaret ediyor. "Onları geri götür."

"Tarihi ve gerilim kitaplarını sever misin?" Bir düzine kadar kitabı kollarımda topluyorum, kaslarım onları düşürmemek için seğiriyor.

"Griffin aşk romanlarıma saçma derdi. İlginç buluyorum, evliliğimizde eksik olan tek şey onun saçma bulduğu tek şeydi." Onun bu yorumu yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, teyzem de onların saçma olduğunu düşünüyordu.

Buna *anlamsız okuma* derdi."

"Teyzen hiç evlendi mi?" "Bir kere. Onu aldattı."

Alay ederek başını pencereye doğru çeviriyor. "Aldatmak erkeklerin doğasında var. Aldatmasalardı onlardan başka ne için nefret ederdik?"

"Ben kitapları alayım." Asansörle birinci kata çıkarak, Rand'la yaptığımız turdan hatırladığım kütüphaneye doğru aceleyle ilerliyorum. Umudum, kimsenin beni bu saçma elbise ve onunla birlikte giymem için ısrar ettiği askılı sandaletlerle görmemesi. En azından topukları yok ve boyasız ayak parmaklarımı örtüyorlar.

Kütüphaneye girdiğimde, sanki başka bir dünyaya adım atmışım gibi üzerimden tanıdık bir rahatlama perdesi geçiyor. Benim için her zaman böyle oldu, işler çok stresli hale geldiğinde bir kaçış kaynağı. Çocukken, yaşadığım yerden çok uzaktaki dünyalarda ve masallarda kaybolurdum. Prenseslerin ve prenslerin, şövalyelerin ve bakirelerin büyülü hikayeleri. Hayatın hiç de kurguyu taklit etmediğini ancak büyüyünce fark ettim. Aslında, daha doğru bir anlatım isteseydim, parçalanmış çocukların ve evlerin anılarına bakmam gerekirdi, çünkü oldukça boktan bir ev hayatı olan *Sindirella* bile bir keş anneyle uyanmak zorunda değildi.

Tavana kadar uzanan kat kat kitaplara bakıyor ve olasılıklar karşısında gülümsüyorum. Raf raf dizilmiş sonsuz bir öykü seçkisi. Başlamak için sabırsızlanıyorum, etrafımda dönüyorum ve bir duvara çarptığımda, kollarımdaki bir avuç kitap yere yuvarlanıyor. "Oh, kahretsin!" Duvarın aslında bir ceset olduğu ortaya çıktı. Bir gece önce karşılaştığım, sağlam kolları olan ve göğüs kılları arasından görünen aynı beden.

Düğmeleri açık gömleğini.

Bu kez hiç şüphesiz kızgın olan yüzüne bakma zahmetine girmeden yere diz çöküp yere düşen kitapları topluyorum. "Çok özür dilerim."

"Senden kaçamıyor gibi görünüyorum," diyor, biraz da kızgınlıkla. Kaşlarımı çatıyorum, hafifçe güceniyorum.

Parlak rugan ayakkabılar diz haline gelirken, yanıma çöküp sayfalarına yayılmış romanlardan birkaçını eline alıyor.

öyle bir şekilde. "Gördüğüm kadarıyla annemin edebiyat tercihi değişmemiş. Tabii bu sana ait değilse."

Bana bir kitap uzatırken yanaklarım utançtan kızarıyor; kitabın kapağında gömleksiz bir adam, elbisesi yukarı doğru sıyrılmış bir kadının açıkta kalan kalçasını okşuyor, yüzü yarı kup bir korsajdan taşan göğüslere gömülmüş. Laura'nın daha önce kocasının okumasını onaylamadığına dair yorumlarını hatırlayarak kaşlarımı daha sert çatıyorum, alnıma neredeyse kramp giriyor. Kitabı elinden çekip alıyorum. "Eğer öyleyse, bunda yanlış bir şey yok."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Sonunda bakışlarımı onunkilere yönelttim, sadece gözlerindeki dikkat dağınıklığını yakalayabildim. Aşağıya doğru bir bakış, bu aptal elbiseden sarkan kendi göğüs dekoltelerimi gösteriyor ve omuzlarımı geriye atarak hızla doğruluyorum.

Kolumu nazikçe kavrayışı kaslarımı sertleştiriyor ve ön kolumu yara izlerine doğru çevirdiğinde, kaşları iğrenme olarak yorumlayabileceğim bir şekilde alçalıyor, göğsümde panik çiçekleri açıyor. Kendimi geri çekmek istiyorum ama vücudum şok içinde donup kalıyor, bir yandan da bunu kendime neden yaptığımı sormasını bekliyorum. Kendi derimi nasıl sakatlayabilirdim ve daha da kötüsü, ne amaçla?

Bu soruya kendi kendime cevap veremiyorum, ancak o anda kendimi iyi hissetmişim. Beni patlayacakmışım gibi hissettiren o acıyı ve öfkeyi serbest bırakmak iyi hissettirdi. Sanki bir şeytan çıkarma ayini gibi hayatımdaki tüm toksinleri serbest bırakıyor ve kanımı tüm şeytanlardan arındırıyordum.

Başparmağı, acımın en kötüsünün kalıcı olarak tenime yazıldığı ince yara izleri kümesinin üzerinden geçiyor ve yüzüm, kafamın içinde biriken tüm baskı ve utançla birlikte mühürlenmiş bir volkan gibi hissediyor.

Onlar hakkında tek bir soru bile sormadan beni serbest bırakıyor ve son kitabı bana uzatıyor. Yığın göğüslerime sıkıca yapışmış, göğsümün kızarmasını gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Aşağılanmamın kanıtı.

Parmak uçları dirseğimi kavlıyor, daha önce ön kolumda kalan yumuşak darbeler, beni ayağa kaldırırken tenimde bir ürperti yaratıyor. Ayağa kalktıktan sonra beni bırakıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Bir dizi yan aynanın işinize yarayacağını sanmıyorum."

Saniyeler önceki gerginliğim suçumla bastırıldı. "Senin için bir kornadan fazlası yok."

Sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi çenesi kayıyor. Hiç de eğlenceli bulmadığım bir hareket. "Yine de bir şeylere çarpmaktan kaçınamayan

sensin."

"Belki o *şeyler* duvara karışmasaydı, onları fark ederdim." Aman Tanrım. Bunu söylemek bile istememiştim. Gerçek şu ki, bu

Eğer böyle bir kelime varsa, bu adam *kariştirilamaz*. Girdiği her odayı küçültebilecek türden gizemli, heybetli bir varlık. Yara izlerine rağmen ilgi çekici ve görkemli.

Gözlerindeki mizah kötülükle sertleşiyor. "Güzel elbise. Eminim annem senin için seçerken bayılmıştır. Bütün gün bebek giydirmenin sıkıcı olduğuna hiç şüphem yok."

"Ben onun ... giydirme şeyi değilim."

Ne?

Yine dudakları bir kahkahayı bastırıyormuş gibi seğiriyor, bu da benim hayal kırıklığımı artırıyor. "Seninle oynamayı bitirdiğinde bir dolap dolusu elbisen olacağından şüpheleniyorum."

Zihnim ona savurabileceğim uygun bir hakaret bulmaya çalışırken çenem çözülüyor. Dürüst olmak gerekirse, ona gerçekten çok yakışan ve beni daha da sinirlendiren kıyafetine daldırdığım bakışlarımla, sırtarak başımı eğiyorum. "Görüyorum ki senin gardırobunu da o seçiyor."

Bu adamda ne var böyle? İki seferdir, sanki küstahlığım yüzünden beni kovmak *istiyormuş* gibi kötü yanımı ortaya çıkardı.

Bana doğru adım atıyor, ben de arkamdaki duvar omurgama baskı yapana kadar geriye doğru adım atıyorum. Bir elini duvara dayayarak öne doğru eğiliyor. Şu anda beni korkutan yüzü değil, vücudunun yakınlığı ve birdenbire benimkine kıyasla onun büyüklüğünün farkına varıyorum. Onun yanında ne kadar küçük ve narin görünüyor olmalıyım. Küçük. Narin. Tamamen kırılabilir.

"Dikkatli ol kızım," diye fısıldıyor kulağıma, ses tonundaki karanlık vaatle tüylerim diken diken oluyor. Vücudunun her hücresinden bir kırbaç şaklaması gibi yayılan otorite havası. Benden uzaklaşıyor ve arkasındaki masadan kitapları topluyor - müzik kompozisyonu için referanslar, fark ettim - ve parmak eklemlerini tahtaya vuruyor. "En azından pantolon giyebiliyorum."

Sürdüğü parfümden nefis bir iz bırakarak yanımdan geçip giderken bir nefes verip başımı sallıyorum.

Aptal elbise.

Asansörden çıktım ve çığlık sesleri üzerine Laura'nın yatak odasına doğru koştum, omzumu çarparak

A kapıdan içeri. "Laura?"
Laura kıvranarak kurtulmaya çalışırken, Nell yatağın yanından onun kollarını sıkıştırır.

"Amelia! Neden bana cevap vermiyorsun? Cevap ver bana!"

Kitapları yakındaki bir sandalyeye bırakıp odanın diğer ucuna, yatağın karşı tarafına geçiyorum. "Ne oldu?"

"Bana söylemeden gidemezsin." Nell'in sesindeki öfke yüzüne bir tokat gibi çarpıyor.

"Beni bazı kitaplar için gönderdi. Sadece adresindeydim. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim."

"Onu balkonda Amelia'yı çağırırken buldum."

Aman Tanrım. Bu kadının akli durumu beşinci kategori bir kasırga kadar tahmin edilebilir. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Her ayrılışımda sizi bilgilendireceğim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Ona uyuması için bir şeyler verdim. Sadece sakinleşmesini bekliyorum.

Gitsen iyi olur. Günün geri kalanında dışarıda olacak."

Omuzlarım çöküyor, onu yine hayal kırıklığına uğrattığım hissine engel olamıyorum. Odadan çıkarken Laura'nın nihayet yerleştiği yere dönüp bakıyorum. Tavana bakarken sadece başı öne arkaya sallanıyor.

CHAPTER, 4

LUC)AN

On altı yıl önce...

W Bir kolumu başımın altına sokmuş, yatağında uzanmış, havaya bir tenis topu fırlatıyor ve tek elimle yakalıyorum. Yatak odamın kapısı çalındığında cevap vermeyip tek başıma oyunuma devam ediyorum.

Başka bir vuruş.

Çenem gıcırıyor, topu bir öncekinden daha sert atıyorum ve tekrar yakalıyorum.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve Solange içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. Onun görüntüsünün kaslarımı sertleştirdiğini inkâr edemem, ama babamın onu copla becerdiğini görünce dudaklarımı kıvrıp başka tarafa bakıyorum.

Kollarını arkada birleştirip kapıya yaslanıyor. "Seni bekledim. Mağarada."

"Eminim öyledir."

"Hiç gelmedin. Neden?"

İlgisiz bir şekilde omuz silkiyorum. "Babamın aleti içine girdikten sonra seni becermekle ilgilenmedim."

Bakışlarını indirerek, gülmesini engellemek istercesine dudaklarını büzüyor ve beni daha da sinirlendiriyor.

"Çık dışarı."

"Onu öptüğünü gördüm. Piyanoda." Hayal kırıklığı oflaması odada yankılanıyor. "Ben... aklımı kaçırmıştım. Kıskançtım. Kızgındım. İncindim."

Topu bir kez daha yakalayıp ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve dik oturuyorum. "Beni öptü. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Ama sen onu itmedin."

"Hayır. Sanırım yapmadım. Tıpkı senin babamı uzaklaştırmadığın gibi."

"Annene katlanamıyorum... bana sürekli onun *tasarımcı* ayakkabılarının altında boktan başka bir şey değilmişim gibi hissettiriyor. Sopa mı? Evet. Kötüydü. Ama kendimi aşağılık biri gibi hissetmekten bıktım." Başını eğiyor, şüphesiz dikkatimi çekmeye çalışıyor, ben de ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Babana gelince? Başka seçeneğim yok. İsteddiği zaman onunla yatmazsam benden kurtulmakla tehdit etti."

Kaşlarımı çatarak sonunda bakışlarıyla buluştum. "Seni kovmak mı?"

"Bir tek sen varsın, Lucian." Odanın içine doğru adım atarken elbisesinin alt etekleri dikkatimi çıplak bacaklarına çekiyor. "Beni iyi hissettiren tek kişi. Bana kendimi değerli hissettiren tek kişi."

"Ve sen bunu mahvettin. Dediğim gibi, defol." Topu tekrar havaya fırlatıyorum ama bu sefer o yakalıyor.

"Bana kızgınsın." "Belli oluyor mu?"

Topu yere bırakarak, ben onu durduramadan kucağıma tırmanıyor ve beni yatağa geri itiyor. Vücudumu sararak arkasından bir şey almak için uzanıyor. "Sana başka bir numara göstermek istiyorum."

Ellerimi kalçalarına koyup onu itmeye çalışıyorum ama kasları etrafımı sararak beni esir alıyor. "Senin numaralarınla işim bitti."

"Bu işine yarayacaktır." Gülümseyerek onu çevirirken gözümün köşesinde bir bıçak parıldıyor. "Kızgın olduğunda. İçindeki tüm o gerilimi boşaltmak için uzun bir dilim kadar kolay."

Çelik ucu göğsüme dayayıp düğmelerimden birini patlattığında soğuk metal gömleğimden akıyor. Nereye düştüğüne bakma zahmetine bile girmiyorum. Gözlerim onunkilere dikilmiş, bıçağı kaburgalarımın saplayabileceğine dair herhangi bir işaret arıyor. Bir düğme daha. Ardından bir başkası, ta ki geniş bir boşluk çıplak göğsümü gösterene kadar.

"Korku nasıl bir afrodisyak olabilir, acı da öyle olabilir. Eğer onu sevmeyi ve kucaklamayı öğrenirseniz, yenilmez olursunuz."

Kalbimin durmaksızın çarpması korku değil, vücudumun sertleşmesiyle kanıtlanan heyecandır.

Bıçağı sürükleyerek etimi çizdiği yerde göğsümde soğuk bir yanık oluşuyor ve acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Siktir," diye homurdanıyorum, kaslarım kovalayan acıyla titriyor. Gözlerini benden hiç ayırmadan bıçağı kaldırıyor, çelikten akan kan görünüyor ve onu yalayarak uzaklaştırıyor.

"Tadın öfke ve şehvet gibi."

İçimdeki her şey onu üstümden atmam ve odamdan defolup gitmesini söylemem için yalvarıyor. Bunun yerine boynunun arkasını kavrıyorum, onu yanımdaki yatağa ittiğimde öfkem yüzeye çıkıyor. Bıçağı elinden çekip alıyorum ve daha önce yaptığı gibi alaycı bir tavırla çeviriyorum.

Dudakları, yüzünden kesip çıkarabileceğim bir gülümsemenin etrafından ayrılıyor. "O bıçakla ne yapmak istiyorsun?"

Bıçak hızlı bir şaşırtmaca oldu ve metaldeki çarpık yansımama baktım. Kafamdan fazla bir şey geçmeden, soğuk çelik boğazına dayandı, gözlerim onunkilere kilitlendi, uzanıp elbisenin altındaki külotunu yırttım. Ona karşı öfkeliyim.

Tek elimle sikimi pantolonumdan çıkardım.

Benimle savaşmak istercesine altımda kıvranıyor ama ben daha güçlüyüm.

Bacaklarımı kalçalarının arasına sıkıştırıyorum ve bana tokat attığı yerde yanağıma soğuk bir acı saplanıyor. Ardından gelen kıkırdama öfkemi daha da körüklüyor ve bıçağı çenesini kaldıracak kadar bastırıyorum.

"Eğer onu seni bir daha becerirken yakalarsam, bu bıçağı alır ve boğazına saplarım."

Bir inilti çıkarıyor.

Lanet bir inilti.

Sikimi içine sokarken, gözlerinin geriye kayışını, dilinin dudaklarında gezinişini izliyorum.

Fransızca anlamsız kelimeler kafamın içinde dans ediyor, ben ise

On

u. "Bana ne dediğini söyle," diye talep ediyorum.

Arzuyla dolu gözlerini kırıştırıyor ve tekrar inliyor. "I

"Beni daha sert becer, genç efendi." dedi. Ben de öyle yaptım.

CHAPTER, μ

Günüümüz ...

W On beş yaşımdayken, Midge Teyze ekstra para kazanmak için komşu çocuklarından birine bakıcılık yapmamın eğlenceli olacağını düşündü. Annesi öğleden sonraları geç saatlere kadar çalışan, beş yaşında küçük bir kızdı.

Onu okul servisinden alacak kimsesi olmayan bir kız. Hiç kardeşim, evcil hayvanım ya da hayatta tutmaktan sorumlu olabileceğim herhangi bir şeyim olmadı, bu yüzden Midge Teyze'nin bunun benim için iyi olacağı fikrine nereden kapıldığından emin değilim.

Günde sekiz dolar karşılığında çocukla durakta buluşuyor, onu eve bırakıyor ve annesi eve gelene kadar *Larva*'nın akıllara zarar bölümlerini izliyordum. O kadar da kötü bir iş gibi görünmüyordu, ta ki bir gün arka bahçede oynayıp oynayamayacağını sorarak durumu değiştirmeye karar verene kadar. Çitle çevriliydi, bu yüzden bir şey düşünmedim. Annesinin eve gelmesine yaklaşık on dakika kala, onu çağırmak için dışarı çıktım.

Cevap vermedi.

Bahçenin her köşesini aradım. Onu bulamadım.

Paniklediğimi söylemek hafif kalır. Onu aramak için evin içinde koştururken kelimenin tam anlamıyla bir anksiyete krizi geçirdim. Nefes nefese kalmıştım, başım dönüyordu ve bayılmak istiyordum. Tam anlamıyla panik.

Annesinin gelmesine sadece birkaç dakika kala, ön tarafı kontrol etmek için dışarı çıktım ve onu yolun ortasında kamp kurmuş, tebeşirle resim yaparken buldum.

Lanet yolun ortası.

Aklım başımda değilken, onu kaldırdım ve tekmeleyip çığlık atarken kaldırıma taşıdım, orada ona ne halt düşündüğünü düzgünce sorabilirdim.

"Annem sokakta oynamama izin veriyor." Elbette yalan söylüyordu ve bir dakika geçmeden annesi, çizilmiş kalplerden ve gökkuşaklarından tamamen habersiz bir şekilde arabasını çekti.

Bir şey söylemeye zahmet etmedim ama o gecenin ilerleyen saatlerinde suçluluk duygusu içimi kemirdi. Öyle ki, ertesi gün olanları itiraf etmek için okulu astım ve kendimi tam bir başarısızlık içinde hissederek işimden ayrıldım. Bir yıl sonra küçük kızın öldüğünü öğrendim. Evinin önünde oynarken bir araba çarpmış. Makaleye göre, okuldan sonra evde yalnız bırakılmış.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, yatağa oturmuş, karşımdaki duvara bakıyorum. Laura'nın bugün erken saatlerde balkonda olmasının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Atlamaya çalışacak ya da ölü torununu korkulukların üzerinden kovalayacak kadar akli dengesi yerinde değil miydi? Tek bildiğim, kafatası yarılmış bir halde kaldırımda yatarkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım. Şu anda uyuyor olmalıydım ama senaryo dönüp duruyor ve tecrübelerim bana onun iyi olup olmadığını kontrol edene kadar durmayacağını söylüyor.

Soğuk parke zemin çıplak ayaklarıma çarpıyor ve sessizce kilitli kapıma doğru ilerliyorum. Kapıyı kırarak açıyorum, koridoru boş ve sessiz buluyorum ve bir kat merdiven inip fuayeyi geçtikten sonra kayarak duruyorum. "Kahretsın."

Ben yaklaşırken Sampson başını kaldırıyor ama Blackthorne tepesini gece için yatağı yaptığı yerden kımıldama zahmetine girmiyor. Onun yerine, ben sessizce yanından geçerken koca kafasını yavaşça arkamdan çeviriyor.

Onu görmek sinirlerimi daha da geriyor ve ben asansöre doğru koştururken köpeğin de bunu hissettiğine, tetikte beklediğine inanmak zorundayım. Sadece hızlı bir kontrol, umarım gözlerimi kapatıp biraz uyumamı sağlar. Yarın baştan başlarız.

Asansörün kapıları açılıyor ve bir gün içinde ikinci kez çığlık sesiyle sarsılıyorum. Laura'nın yatak odasına doğru koştum.

Lucian'ı kapısının yanında yerde kamp kurmuş bulduğumda ikinci kez durdu.

Bir bacağını kaldırmış, dirseğini dizinin üzerine koymuş, elinden bir içki sarkıyor. Bana sadece anlık bir bakış atıyor, gözleri yorgunluk ve ilgisizlikle dolup taşıyor.

"Ben... üzgünüm. Seni yalnız bırakayım." Gitmek için döndüm ama durakladım ve ona doğru geri döndüm. "O iyi mi?"

Bana bakma zahmetine katlanmadan başını hafifçe sallıyor ve içkisini yudumluyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak başını sallar.

Kalbim göğsümde çarpıyor, çoğunlukla beklenmedik karşılaşmadan dolayı, ama aynı zamanda adam beni cehennem gibi gerginleştirdiği için.

Yine arkamı dönüyorum ama yarı yolda duruyorum. "Öğleden sonra yaptığım yorum için özür dilerim. Kıyafetiniz hakkında mı? Bazen ağız ishali oluyorum." Bir yudum daha içmek için bardağını tekrar kaldırırsa kadar yüzünde bir hoşnutsuzluk titreşiminin dans ettiğini yakalıyorum.

Buzun şingirtısı sonuncusunun geldiğini haber veriyor.

"Sakıncası yoksa... Sadece sakinleşene kadar beklemek istiyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

Cevap vermiyor. Bana bakma zahmetine bile girmiyor ve varlığımdan rahatsız olduğunu hissediyorum. Aslında, o bir bardak likör gibi, adamı rahatsız *etmeyen* çok az şey vardır muhtemelen.

Ne yazık ki onun için, bütün gece kafamın içinde yankılanan çığlık sesleriyle uyuyamayacağımı biliyorum. O yüzden rahatsız olması umurumda değil.

Kapının karşı tarafında yere oturup bacaklarımı yukarı çekiyorum ve kollarımı onlara doluyorum. Bu taraftan bakınca hiçbir yara izini göremiyorum, sadece çekici ama korkutucu bir adamın keskin profilini görüyorum. Beni tanımaya zahmet etmeyen biri.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturuyoruz, inleme ve hıçkırık sesleri kapıdan içeri sızıyor. Nell'in sesi düz ve emredici, kadına karşı pek şefkatli değil, sanki onunla uğraşamayacak kadar yorgun.

Lucian iç çekip omuzlarını geriye atıyor ve ne kadar zamandır burada oturduğunu merak ediyorum. Ona neler oluyor?

Gömleğinin düğmelerini biraz açmış, kravatını çözmüş, sanki rahatlamak zorunda kalmış gibi. Yine de aramızda garip bir sessizlik var.

"Annen bana piyano çaldığını söyledi. Ya da çaldığını. Hâlâ çalışıyor musun, çalmıyor musun, belirtmedi." Pek konuşkan biri değilimdir. Tanrı biliyor ya, şu anda elimde bir kitap olsaydı, nefes alıp vermesi sinirlerimi bozardı, ama bu tek yönlü konuşma onunla çok saçma. Yaralı yarısına bakıyor olsaydım muhtemelen daha kolay olurdu. En azından ona biraz acırdım, ama bu açıdan, mükemmel bir çene çizgisine sahip, kibirli, huysuz bir herif gibi görünüyor.

Bu gidişle bütün gece uyanık kalıp tavanlarımdaki çatlakları saymayı tercih ederim.

Ayağa kalkmaya çalışırken boğazını temizliyor. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Tanıdık suçluluk duygusu yerleşiyor ve bir an için kendimi Bayan Phillips'e kızını bir dakikalığına kaybettiğimi itiraf etmeye hazırlanan on beş yaşındaki ben gibi hissediyorum. Ama o Bayan Phillips değil. O Deli Oğul. Bonesalt Şeytanı. Ve avuçlarım terliyor. "Ben... kütüphanedeyken, o balkona çıkmış. Bunu yapacağını ya da yapmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim."

"Demek istediğim bu değil. Neden buradasınız? Malikanede mi?" "Sen. Yani, Rand beni kiraladı."

"Yok artık."

"Çalışmak için buradayım."

Yüzü yana eğildi, kaşları düştü. "Öyle mi? Kasabadaki küçük arkadaşlarına götürmek üzere, boktan Blackthornes hakkında bilgi toplamaya gelmediğine emin misin? Yolda yeterince haç olduğunu sanmıyorum. Belki birkaç tane daha eklemeleri için onlarla konuşabilirsin."

Bir kez daha utançtan yüzüm kızarıyor. "Buraya dedikodu yaymak için gelmedim. İşimi yapmak için buradayım."

"Görünüşe göre bunu zaten iyi yapmışsınız."

Diğer odadan tiz bir çığlık daha yankılanıyor ve sözlerinin tokadı derimin altına yerleşirken bakışlarımı indiriyorum. İçimden bir öfke patlaması yükseliyor. "Bunu biliyorsun çünkü *sana* her şeyi berbat ettiğimi *söyledim*. Gerçekten umurunda olduğu için değil."

Zaten söylenmiş olanlardan, evrende şu anda var olanlardan sonra elimi ağzıma kapatmak nafi. Şu anda evrende var olanlarla

o ve annesi. Tek bildiğim, burada bulunduğum iki gün boyunca ona pek ilgi göstermediği.

Bana attığı ters bakış kemiklerimi çatırdatıyor ve beni tam burada kovduğunda ona bakmak zorunda kalmamak için ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Kaslarım titriyor, kendimi hakaretlere ve gözlerinde çalkalanan öfkeye karşı hazırlıyorum.

Saniyeler utanç yürüyüşüm için acı verici bir geri sayımla geçiyor, odama geri dönmek ve Midge Teyze'ye beni alması için mesaj atmak zorunda kalıyorum çünkü lanet olası ağzımdan yine bir şeyler döküldü.

"Özür dilerim." Söyleyebildiğim tek şey bu, ne kadar değersiz olsa da. "Son kız gibi değilsin."

Parmaklarımın arasından bakmaya cesaret ettiğimde, onu karşılarındaki bebek duvarına doğru bakarken ve bardağındaki buzu döndürürken buluyorum.

"Hepsi sinmiş durumda. Ama sen... sen dudaklarını ne zaman büzeceğini bilmiyorsun."

"Bu neredeyse tıbbi bir durum. Gerçekten bazen kendimi durduramıyorum."

"*Dürüstlük* önemli bir kelime." Hâlâ küpleri döndürürken iç geçiriyor. "Hayatım boyunca etrafım yalancılarla çevriliydi. Dürüstlüğü duymak garip. Ne kadar acımasız olsa da."

Az önceki çığlıklar yerini inlemelere ve sessiz hıçkırıklara bıraktı. "Söylediklerimde ciddi değildim. Annenle olan ilişkini bile bilmiyorum."

Başparmağıyla burnunu yokluyor ve kokluyor. "Ben küçükken korkunç kabuslar görürdüm. Çığlıklar atar, tekmeler savururdu ve onu izlemek rahatsız ediciydi. Yanına gidemezdim tabii, çünkü personel yüzüme tekme atmasından falan korkardım. O yüzden sakınleşene kadar kapıdan izlerdim. Bazen saatlerce. Ağlamasını dinlerdim. Bu ondan duyduğum en dürüst şeydi."

Onun bu yorumu göğsümde bir ağırlık gibi oturuyor, çünkü kendi annemin yükseklerden indiği geceleri hatırlıyorum, yere uzanıp hıçkırığa ağlıyordu, bir yandan da bizim için her şeyi ne kadar berbat ettiği konusunda benden özür diliyordu. Günün her dakikasında ondan nefret ederdim, onu çıplak ve savunmasız bir şekilde gördüğümü hissettiğim o birkaç dakika hariç.

"Yarın onu yürüyüşe çıkarabilirim diye düşünüyordum. Biraz temiz hava alır."

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve Nell elini alnına sürterek dışarı çıkıyor, ta ki gözlerini bana dikip bir solukta durana kadar.

Gözlerini kocaman açarak Lucian'a döner ve bakışlarını indirir. "Ben... senin odanın dışında olduğunu fark etmemiştim."

Lucian ayağa kalkarak doğrulur, ben de nihayet ayağa kalktıktan sonra bile onun ve benim üzerimde yükselir. "O zaman yerleşti."

"Evet. Uyuması için ona bir şeyler verdim. Durumu iyi. Bilseydim size daha erken haber verirdim." Herkese karşı bu kadar soğuk davranan Nell'in onun yanında bu kadar gergin olması, kıpırdanması ve bakışlarını onunkilerden kaçırması garipti.

"Daha erken bir güncelleme aramıyordum. Çıglıkları oldukça açıklayıcıydı."

"Tabii ki." Laura'nın uyuması için ona sürekli verdikleri şeye bağımlı olduğunu görmek için dahi ya da keş olmaya gerek yok. İlacı almak için her şeyi yapabileceklerini bilecek kadar bağımlılarla birlikte oldum. Bu nöbetleri pekala gerçek olabilir ama Nell'in uyku ilaçlarını şeker gibi dağıttığı düşünülürse, merak ediyorum.

Gözleri üzerimde, tek kelime etmeden ikimizin de yanından geçip asansöre doğru ilerliyor. Onu takip etmeye meyilliyim ama bekliyorum.

Asansör kapıları kapandığında Nell bir elini göğsüne götürür ve uzun bir nefes verir. "Ofisinde çalışıyor olmalıydı. Çıglığını duydum. Tanrım, beni sinirlendiriyor."

O benden çok daha uzun süredir burada, bu da adamla ilgili rahatsızlığımın yakın zamanda ortadan kalkma ihtimali olmadığı anlamına geliyor.

"Yara izleri yüzünden mi?"

"Hayır. Çünkü o sadece ..." Bana hızlı bir bakış attı ve kaşlarını çatı. "Boş ver. Ben yorgunum. Biraz uyumam lazım."

"Evet, tabii ki. Sadece onu kontrol etmek istedim. Daha önce olanlar beni hâlâ rahatsız ediyor."

"Bunun için endişelenmeyin. Bunu hepimiz yaptık."

"Gerçekten mi? Aptalca bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum." İnsan sakız makinesi gibi hap dağıtmak dışında.

"İnanın bana, bu evdeki herkes bir noktada aptalca bir şey yapıyor." Başını bana doğru salladı. "Yatağına git. Yarın lunaparkta yine eğlenceli bir gün olacak."

Homurdanarak asansöre doğru ilerliyorum.

"Hey," diye sesleniyor bana ve Laura'nın odasına bir göz attıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Onun yanında dikkatli ol. Lucian. Ben olsam fazla samimi olmazdım."

"Arkadaşça davranmıyordum. Sadece annesi hakkında öylesine sohbet ediyorduk."

"Onlar için hiçbir şey sıradan değildir. Buradaki herkes gerçekte kim olduğunu saklamakta ustadır."

"Ne saklıyor?"

Tekrar Laura'nın odasına bakar. "Sadece kendine dikkat et. Ben yatmaya gidiyorum."

CHAPTER, 6

LUC)AN

On altı yıl önce...

S Bir öğretmenle altı saat geçirmek, kaplumbağaların sevişmesini izlemek kadar heyecan vericidir.

Her zaman hızlı öğrenen biri oldum ve bu öğretmenin öğretmek için kullandığı türden bir çekiçlemeye asla ihtiyaç duymadım. Bana bir kez göster ve devam et.

Bugün Solange'ı görmedim ve kaslarımı düğümleyen bu bastırılmış hayal kırıklığının bir kısmını tüketmek için onunla buluşmak için sabırsızlanıyorum.

Omzuma astığım kitap çantamla yatak odama giriyorum ama babamı yatağın yanında görünce duruyorum. Çantamın yere düşmesine izin veriyorum ve o da sese doğru dönüyor. Son birkaç haftadır mutfaktan topladığım farklı boyutlardaki bıçaklar Solange'ın bana hediye ettiği BDSM dergisinin yanında duruyor. Daha önce de söylediğim gibi, çabuk öğrenirim ve eğer bir şeyden zevk alırsam, biraz da hevesli olurum. Bıçakların uzmanı gibi bir şey oldum. Kör, keskin, tırtıklı, pürüzsüz.

Ve tüm bunları annemden saklamayı başardım, sadece yalnız olduğum ve kafamın iyi olduğu zamanlarda onları yatağın altından çıkarıyorum. Onun yüzünü hayal kırıklığı ve tiksinti arasında bir yerde hayal etmek beni paranoyak ve temkinli yapmaya yetiyor.

Her nasılsa, önce babamın bulmuş olması daha kötü.

İçgüdüsel olarak gömleğimin manşetlerini çekiştiriyorum, tenimde açtığım birçok yarığın hayali hissi ani rahatsızlığımınla birlikte kaşınıyor.

"Bu ne Lucian?"

Cevap vermek yerine bakışlarımı indiriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Cevap vermenin bana hiçbir faydası olmayacak. Belli ki yüzümde bir kara leke daha bırakmak için bahane olarak kullanabileceği bir şey arıyor. Beni personelin ve annemin önünde küçük düşürecek. Daha önce odamı hiç aramamıştı, neden şimdi?

Dergiyi yuvarlıyor ve bir an için bu sefer bana vurmak için bunu mu kullanacağını merak ediyorum, ta ki bıçakları da toplamaya başlayana kadar. Başını yatağın üzerinde kalanlara doğru salladı. "Şunları al. Ve beni takip et."

Sikeyim.

Seyirci istiyor.

Şimdi görebiliyorum, Solange da dahil olmak üzere tüm hizmetçiler, uşak ve aşçılık personeli, hepsi ofisinde toplanmış, bıçaklarım ve dergim ortaya konmuş. Yatağımın altını kimin temizlemediğini, bıçakların kaybolduğunu kimin fark etmediğini soracak, sırf onları orada bulundurmak için bir bahane olsun diye.

Kabzalara uzanarak tırtıklı bir biftek bıçağı ve çok daha yumuşak bir soyma bıçağı aldım. Biftek bıçağının çok fazla çekme ve sürüklemeye gerektirdiğini, daha fazla hasar verdiğini ve dağınık olduğunu, kontrolünün zor olduğunu fark ettim. Çoğunlukla inerken deriyi kazımak için kullanıyorum, asla kesmiyorum. Bulduğum en iyi bıçak aslında babamın elindeki hançer. Özellikle de uylukta. Ama artık onları bulduğuna göre bu ne burada ne de orada.

Yatak odasından çıkarken babamı takip ediyorum, yanından geçebileceğimiz herhangi biriyle göz göze gelmemek için başımı eğiyorum. Asansöre ulaşıyoruz ve bir zamanlar beni affetmesi için yalvarırdım, içinde kaynayan öfkeyi benden esirgemesi için, ama artık buna zahmet etmiyorum. Onun söz konusu olduğu yerde bunun faydasız olduğunu fark ettim.

Gümüş kapılar açılıyor ve önce babam içeri giriyor. Ben de onu takip ediyorum ve kapılar kapanıyor. Ancak, ofisinin bulunduğu üçüncü katın düğmesine basmak yerine, elini kaldırıyor ve her zaman bozuk olduğunu düşündüğüm bir düğmeye mühür yüzüğünü basıyor.

Üzerinde 'S' harfi olan düğmenin yanmasını merakla izliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en garip şey.

O düğmeyle kaç kez oynadım, neden diğerleri gibi yanmadığını öğrenmeye kararlıydım. Asansörü nereye götürdüğünü. Neden başka kimsenin ona erişmeye çalıştığını görmedim.

Babamın iş ortakları olan siyah takım elbiseli bir grup adamın asansöre bindiğini gördüğüm anı hatırladığımda düşüncelerim yerine oturdu. Annem beni oturma odasına çağırmıştı ve ben de adamların gelmesini bekledim.

Önce asansörü temizleyin. Yanlışlıkla babamın ofisinin düğmesine bastım, bu beni paniğe soktu, ama araba geldiğinde ve kapılar açıldığında ofisi boştu. Sanki bütün o takım elbiseli adamları yarım yamalak bir rüya gibi hayal etmiştim.

Babam arkasını dönüp arka duvara bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor, sanki her an arkasını dönüp o bıçaklardan birini sırtıma saplayacakmış gibi.

Asansör durdu ve kapıların açılmasını beklerken kemiklerimi hafif bir titreme sardı. Arkadan gelen metal sürtünme sesi merakımı uyandırıyor ve arkamı döndüğümde arka duvarın apliklerle aydınlatılmış kavernöz bir odaya açıldığını görüyorum.

Eminim yeraltı mezarlarıdır, gerçi buraya inip emin olamadım.

Beni taştan yapılmış gibi görünen koridorlara götürdüğünde, ince bir soğuk hava tülü tenime yapışıyor. Metal bıçakların çınlaması aramızdaki tek ses, ayak seslerinin sabit gümbürtüsü ve kulaklarımda zonklayan kanın acelesi.

Başka tünellere açılıyor gibi görünen girişlerden geçiyoruz, sanki içinde kolayca kaybolunabilecek bir labirent gibi. Babam pirinç pervazlarla süslenmiş, ortaçağdan kalma ama yakın zamanda güncellenmiş gibi duran ahşap bir kapının önünde duruyor. Bir kez daha yüzüğünü kapının üzerindeki bir panele bastırıyor ve kapı küçük, karanlık bir odaya açılıyor.

"Burası neresi?" Sonunda sordum.

"Nesiller önce, büyük büyük büyükbabanız bu kaleyi yerel halkın buldozerlerle yıkmak istediği bir Kızılderili mezarlığı üzerine inşa ettirdi. Ona burayı muhafaza etme ve kendi akrabalarını buraya gömme izni verildi. Atalarımızın kemiklerini burada saklıyoruz."

Bir ışık yanıyor ve duvara asılı bir dizi aletin bulunduğu odayı aydınlatıyor. Bıçaklar. Kırbaçlar. Zincirler. Bazılarını hayatımda hiç görmedim. Bana bir dişçi muayenehanesini hatırlatan eski bir sandalye tam ortada duruyor, sadece bu sandalyede kayışlar ve başlığın etrafında on üç yaşımdayken taktığım dişçi ekipmanına benzeyen bir tür mekanizma var.

Bıçakları sandalyenin karşısındaki tezgâhın üzerine bırakırken odayı daha fazla çınlama doldurur.

"Her şeyin hayvanlarla başladığını söylerler ama bu her zaman doğru değildir. Benim takıntım kemiklerle başladı." Alt çeneye ait gibi görünen bir parça

Tezgâhın üzerinde, içinde çeşitli kavanozlar bulunan bir dolabın altında bir şey oturuyor, bazıları solüsyonlarla ve içlerinde ne varsa onlarla dolu. "Babam beni buraya getirdi ve burada hissettiğim rahatlık beni çok etkiledi."

"Hayvanlarla ne başlar?"

Kemiği tekrar yerine koyarken öyle bir bükülüyor ki dudaklarında bir gülümseme belirtisi görüyorum. O kadar tuhaf ve nadir ki, neredeyse yanılıyor muyum diye merak ediyorum. "Sadizm."

Sadizm mi? Tanrım, o bıçaklarla bahçedeki tavşanları kestiğimi mi sanıyor?

"Bu görüldüğü gibi değil--"

"Yıllarca, annenin pençelerini sana geçirdiğini ve seni hercai *bir piyaniste* dönüştürdüğünü düşündüm. Belki de teorilerimi suya düşürürsün diye düşünmüştüm. Meğer sende o gen varmış."

"Gene?" Sadizmin öğrenildiğini sanıyordum.

Odayı rahatça geçtikten sonra, silah duvarının önünde durup parmaklarını oradaki bir kırbacın örgülü iplerinde gezdiriyor. "Sanırım süslü eğitiminiz size davranış epigenetiği hakkında pek bir şey öğretmedi. Bu benim erken yaşlarda ilgimi çeken bir şeydi. Büyükbabamın yaşadığı travmanın nesilden nesile nasıl aktarılabilirdiği, yavrularının genlerini nasıl değiştirebildiği. Grubumuzun amacı da bu. Evrimsel biyoloji."

"Takip etmiyorum."

"Başkalarına acı çektirmeye olan yatkınlığınızdan bahsediyorum. Bu sizin genetik yapınızın bir parçası haline gelmiş."

Kaşları çatık bir şekilde alçalıyor, açıklamasında hala kaybolduğumu yüksek sesle söyleme zahmetine girmiyorum, çünkü babamın çok az sabırlı bir adam olduğunu biliyorum. Beni basit ve yavaş olarak küçümseyen biri.

"Grubumuz açıklamaya çalışıyor--" "Grup mu? Ne grubu?"

"Biz kendimize Schadenfreude diyoruz. Biz bir kolektifiz. Sadizmin epigenetiğini incelemeye adanmış nesillerden oluşuyoruz. Baskınlık ve hayatta kalmanın evrimi." Cebinden bir puro çıkarıp ucunu yakarken, benim zihnim de ona ayak uydurmaya çalışıyor. "Her şey senin büyük büyükbaban Dane ile başladı. Tüm bunlardan önce bir zaman vardı." Etrafımızı işaret ediyor. "Büyük Buhran'dan sonra. O kadar fakirdi ki ne kendisini ne de ailesini besleyebiliyordu. O zamanlar

Gloucester'daki New England Balıkçılık Şirketi için çalışıyordu. Kârlılık düşüktü ve filolar savaş sırasında mayın taramalarında kullanılmak üzere küçültüldü. Erkekler işsiz kalmıştı." Bunu izleyen duraksamada purosundan bir nefes çekerek bana bakıyor. "Açlık insana çaresiz şeyler yaptırır. Mantıksız şeyler. Mahallede iki Alman'ın fısıltıları dolaşıyordu. O zamanlar, savaş sırasında bir fabrikada çalıştıklarını iddia ediyorlardı. Daha sonra bu adamların aslında Nazi doktorları, zulümden kaçmak için Almanya'dan kaçan savaş suçluları olduğu anlaşılacaktı. Ama konudan sapıyorum. Çalıştıkları konu sadizmin gelecek nesiller üzerindeki etkileriydi. DNA kavramı yakın zamanda keşfedilmişti ve öjenik çok büyüktü. Kalıtım özellikle Naziler için büyüleyiciydi."

Bakışlarımı dışçı koltuğuna doğru kaydırıyorum, yapmak istediği şeyi düşündükçe göğsüm soğuyor. Eğer bu hikâyenin amacı beni onun bana yapacağı işkencelere hazırlamaksa.

"Bu adamlar büyük büyükbabanıza bir süre boyunca işkence etmek için büyük miktarda para teklif ettiler. Teorilerine göre yaşadıkları travma onun davranışlarını değiştirecek ve gelecekte sadist eğilimleri olan çocuklar doğuracaktı."

"Nasıl? Eğer işkence gören oysa?"

"Schadenfreude'un doğasında bu var. İşkencesinin bir parçası da başkalarının işkencesine tanık olmaktır. Zamanla empatisi değişmeye başladı. Elbette Almanlar bu davranışı ödüllendirdi. Bu, deneylerinin bazı kişisel motivasyonlara dayanmadığı anlamına gelmiyor, biliyorsunuz. Ve sonunda, kendi balıkçı teknesini satın alacak, kendi şirketini kuracak kadar parası oldu. Bugün olduğumuz şeyin temellerini attı. Ancak yaşadıklarının psikolojik etkileri onu asla terk etmedi ve bu yüzden Almanlarla bir tür dostluk kurdu. Ve çok geçmeden kendisi de bu çalışmaya katılmaya başladı."

"Masum insanlara işkence mi etti?"

"Fakir olanlar ya da bir tür iyiliğe ihtiyacı olanlar onun yerine getirebileceği kişilerdi. Karşılıklı yarar vardı, çünkü birçoğu başarılı olmaya devam etti. Bu çalışmanın doğası bu. Sadizm genetik olarak üstün bir özelliktir. Ve kolektifimizin fikri, bizi aç bırakanı beslemektir. Büyükbabam zamanla, zihnin açıklığının midenin açıklığından çok daha güçlü olduğunu keşfedecekti."

Bakışlarımı onunkilerden ayırmak, beni gözlerinde yanan incelemeyi korumayı başaramıyorum. Tepkimi izlediğinden hiç şüphem yok.

O bıçakların da aynı sebepten yatağımın altında saklı olduğunu söyle. Büyük büyükbabamın boktan bir sonucu olduğunu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü deney devam ediyor, Lucian."

"Ben öyle biri değilim. Ben İnsanları incitmek için dışarıda değilim."

"Henüz değil. Dediğim gibi, benim için basit bir şeyle başladı. Kemiklerle. Çok geçmeden kendi kemiklerimi toplamaya başladım."

Bakışlarım ona kayıyor, göğsümdeki soğuk gıdıklanma panikle patlıyor. "Öldürdün mü?"

"Schadenfreude'un amacı öldürmek değildir, ama bir adam düşman edinmeden bu kadar güç biriktiremez. Birinin beni, anneni, seni öldürmek için kaç kez komplo kurduğunu bilseydin, bu evden asla ayrılmayacağından şüpheleniyorum. Neyse ki genetik olarak hayatta kalmamı tehdit eden şeyleri ortadan kaldıracak donanıma sahibim."

Sözleri derimin altına sızıyor, kemiklerimin derinliklerine işliyor, hayatımın perdesi geri çekilip göremediğim üzücü gerçekliği ortaya çıkarıyor.

"Biri sevdiğiniz şeyi tehdit etse öldürürsünüz, değil mi?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Hayatımda herhangi bir şeyi bu kadar çok sevdim mi ya da sevdim mi? Uğruna cinayet işleyebileceğim kadar?

"Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü bu ailedeki yerini bilmenin zamanı geldi. Schadenfreude'da. Bu rolde beklentiler olacak. Görmezden gelmeyi seçemeyeceğin şeyler."

"Ne gibi? Masum insanlara işkence etmek gibi mi?"

"O insanlar bir gün size gelecekler. Onları siz aramayacaksınız. Bizim hakkımızdaki fısıltıları duyacaklar ve çaresizlik içinde gelecekler. Sizin yaşadığınız hayata sahip olma şansı için kendilerini size teslim edecekler."

"Peki ya onlara yardım etmek istemezsem?" "Korkarım başka seçeneğiniz yok."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, herhangi bir eğlence ya da mizah belirtisi için gözlerini inceliyorum, ama bakışlarım ondan tanıdığım aynı sertlikle karşılanıyor.

"Schadenfreude'u oluşturan adamlar dünyanın en güçlü insanlarından bazıları. Onları yok edecek sırları öğreneceksiniz. Bu nedenle onlar da sizi yok edecek. Siz de aynısını yapacaksınız. Kolektifimizi koruyun. Nesiller boyu süren çalışmaları koruyun. Etkilerini gözlemlemek için

Genetik çevre. Büyük büyükbabanızın başına gelenlere bağlı olarak genetik yapınız değişir. Ve bunun gelecek nesillerde nasıl ortaya çıktığını görmek ilginç olacak."

"O adamların Nazi olduğunu söylediniz. Onlarla ilgili herhangi bir şeyi neden koruyayım ya da muhafaza edeyim? *Siz* neden koruyasınız ki?"

"Bu onlarla ilgili değil. Sonunda grup tarafından ortaya çıkarıldılar ve diyelim ki, bu iki kişinin işleri tarafından tüketilmesiyle ilgili sessiz bir meseleydi. Şiirsel adalet sanırım."

Çok fazla kelime kullanmadan, Almanlar yalanları yüzünden işkence gördü ve öldürüldü.

"Bu yine de bunu doğru yapmaz. Yani siz... başkalarına zarar vermekten zevk alan insan nesilleri mi yaratıyorsunuz? Bu dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getirir?"

Kıkırdayarak purosunun külünü savuruyor ve tekrar üflüyor. "Dünya sadist ve mazoşistlerle dolu. Ya acı vermekten ya da acı çekmekten zevk alırsınız."

"Ben psikopat değilim. Başkalarına duygusuzca zarar vermekten hoşlanmıyorum."

Yanındaki dergiyi kaldırarak tartışmamı susturdu. "Kitaplarınız aksini söylüyor. Ve bu duygusuzlukla ilgili değil. Nasıl hissettirdiğini bildiğin için iniyorsun. Çünkü bıçağın kendi derinizin üzerinde kaydığını hissettiniz. Bir nefeslik hava için savaşırken kaburgalarınızın altındaki yumruğu hissettiniz."

Kaslarım sertleşti.

Göğsümün içindeki hava soluyor.

Solange'ı biliyor. İkimizi birlikte gördü. Başka bir açıklaması yok.

"Benim için de bu şekilde başladı. Denemeler. Sınırlarımı test etmek. Ve yakında, oğlum, artık doğru olduğunu bildiğin şeyi başkalarının keşfetmesini izlemekten keyif alacaksın. "Acıda zevk vardır."

CHAPTER, 7

LUC)AN

Günümüz ...

"**L**ucian! Seni gördüğüme çok sevindim!" Patrick Boyd bana bir evangelist ile bir araba satıcısının karışımını hatırlatıyor. Yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme.

Oy isterken İncil'den ayetler okuyan bir gangster gibi. İnce çerçeveli gözlüklerin ona eğitimli bir hava vermesi gerekiyor, ama aslında sadece kafası karışmış gibi görünüyor.

Elini sıktığımda ince, soğuk tenim beni selamlıyor. "Uzun zaman oldu, Patrick."

"Annen nasıl?"

"Peki." Annemi tercih ettiğini hiçbir zaman saklamayan kayınpederimi hiçbir zaman fazla önemsemedim. Genç kadınlara olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, annemi o kadar da çekici bulması mantıklı gelmiyordu, bu da duygularının siyasi nedenlere dayandığına inanmama neden oluyordu. "Formalitelerle lafı dolandırmayalım. Anladığım kadarıyla Schadenfreude hakkında sorular soruyormuşsunuz."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, sandalyesinde kayıyor ve gülümsüyor. "Haber çabuk yayılıyor."

"Yeterince gürültü yaparsan, tabii."

"Aslında bana gizli gruptan bahseden babandı. Ölmeden önce. Sadece benimle tam olarak bağlantı kurma şansı olmadı."

Belki de babama kurnaz olduğu için çok fazla kredi verdim. Elbette Boyd'la görüşmemin amacı da bu. Griffin Blackthorne'un bu adamı bu kadar güçlü kişilerle görüştürürken ne düşündüğünü görmek için. Bir çocuğun bir füzenin kontrolleriyle oynamasına izin vermek gibi. "Peki senin ilgi alanın ne?"

"Bunun bir parçası olmak istiyorum. Seçkinlerden biri."

Gözlerim ona kilitlenmiş, beni ikna etmeye çalıştığı sakinliğe ihanet eden vücudunun ince, zarif hareketlerini inceliyorum. Gözlerinin sürekli seğirmesi. Boğazının sallanması. Ara sıra kirpiklerinin ve başının ucunun titremesi. Sanki tüm sinir uçları aynı anda ateşleniyor ve o bunu kontrol edemiyor. Politikacılar tuhaf insanlardır, çünkü halkın büyük bir kısmında maske takma yeteneğine sahiptirler. Ancak onları gerçekten biraz korkabilecekleri birinin önüne koyun ve biraz daha şeffaf olma eğilimindedirler. "Bu grubun doğasının farkında mısınız?"

"İnsanlar size iyilik için gelir. Belirli bir eğlence karşılığında..."

"Sadizm. Sizin gibi bir adam neden böyle bir şeyle bağlantılı olmak istesin ki? Geçmişteki suçlarını düşünürsek?" *Söyle Boyd. Bu politik bir şey.*

"Anladığım kadarıyla bu grup kimsenin haberi ya da müdahalesi olmadan nesiller boyu varlığını sürdürmüştü."

"Bana başkalarının acı çekmesine seyirci kalacak bir adam gibi gelmiyorsunuz."

Dudakları kıvrılıp sırtarak bacak bacak üstüne atıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Ben bir politikacıyım, Lucian. Tüm kariyerim boyunca bunu yaptım."

Sandalyemden kalkarak bu toplantının yarattığı hayal kırıklığını bastırıyorum ve pencerenin önünde duruyorum. Altımda, Isa tekerlekli sandalyedeki annemi itiyor ve durup görüş alanımın dışındaki bir şeyi işaret ediyor. Parmağının açısına bakılırsa sera.

Buradan, giydiğı soluk pembe bluz göğüs dekoltesini görebileceğim kadar aşağıdan kesiyor, tıpkı kütüphanede o *lanet* olası beyaz elbiseyi giydiğı gün fark ettiğim gibi. Aslında, bu tuhaf kızı yoluma çıkardığı için genel olarak Tanrı'yı suçluyorum.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor ve ellerim saçlarını kaç kez dolayabileceğimi düşünerek yumruk oluyor. Bir bıçağı tutarken boynunu çekerek, ağzını açarak öğretti ...

"Lucian?" Boyd'un sesinin sinir bozucu tonu yüzüme ıslak bir havlu gibi çarpıyor ve önceki düşüncelerim geri dönen sinirimle birlikte dağılıyor.

İyi oldu, gerçekten. Ona o şekilde bakmaya hakkım yok. Çok genç.

İçimde uyandırdığı bu şehvet dolu düşünceler yanlış olsa da, ona her yaklaştığımda beni cezbediyor. Teninin iğrenç, tatlı kokusu ve her konuştuğunda sinir bozucu bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet eden sesindeki sızan şehvet. Gözlerinin ardındaki korku kırıntısına rağmen bana meydan okuması. Kafamı karıştırıyor ve her şeyden çok nefret ettiğim bir şey varsa o da kafamı karıştırmasıdır.

On dokuz. Çok büyük bir fark değil, ama babamın yardıma baktığı hissine kapılmama neden olacak kadar genç, bu düşünce dudaklarımı büzüyor.

"Anlamıyorsun," diye gevezelik ediyor Boyd arkamdan, ben annemi ve sevimli arkadaşını izlemeye devam ederken. "O Krishner denen kızla işleri berbat etmek istememiştim. Sadece... çok genç ve güzeldi. Çok... farklıydı. Amelia'mı çok özlemiştim. Perişan haldeydim. Özellikle de Greta beni terk ettiğinde. Yalnızdım."

Bu yorum kaşlarımı çatmama neden oluyor ve pencereden ayrılıp onunla yüzleşiyorum. "Yani kırık kalbini yatıştırmak için bir gençle mi yattın? Bu çok rahatsız edici Patrick."

"Aptalcaydı. Sorumsuzcaydı. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kız rıza gösterecek yaşıydı."

Kız daha on sekizindeydi, adamsa elli altı. Rızası olsun ya da olmasın, bu iğrenç bir şey.

"Telafi etmeye çalışıyorum. Tabiri caizse kalemi yeniden inşa ediyorum.

"Bağlantılar arıyorsun." Lafı dolandırmanın canı cehenneme. Bu adam bu oyunda tam anlamıyla bir profesyonel ve bunu açıkça söylemediğim sürece hiçbir yere varamayacağım.

"Bu sadece kısmen doğru. Çalışmayı çok merak ediyorum."

"Bu çalışma hakkında herhangi bir merak duymak için kafadan hasta olmanız gerekir."

"O zaman neden bu işe bulaştın?"

Çünkü ben çalışıyorum. Tabii ki bunu ona asla söylemeyeceğim. "Neden önce bana gelmedin?"

"Her şeyden sonra benimle bir şey yapmak isteyeceğini düşünmemiştim." "Peki bunun senin casusluk girişimin olmadığını nereden bileceğim?"

"Üyelerin kim olduğu düşünöldüğünde - özellikle de siz - bunun oldukça maliyetli bir çaba olduğunu düşünürdüm." Şaka yapmıyor. Bazıları eski asker, FBI mensubu, politikacı ve hatta kraliyet mensubu olan üyelerden herhangi biri kötü niyetli olduğunu anlarsa, sadaka dilenmeye gelen diğör zavallılar gibi kendini asılmış bulur.

Sandalyemi döndürerek tekrar oturuyorum ve cebimden sigara tabakamı çıkarıyorum. "Bu bana bağılı değıl," diyorum, bir tanesini kutuya vurarak. "Seni iki hafta sonra maskeli baloya davet etmemi istediler. Reddetmeni rica ediyorum."

Bir kahkaha atan Boyd başını sallar. "Sen... sen bana bunu borçlusun. Tüm ailen bana borçlu."

"Bunu bir iyilik olarak kabul edin. Dostça bir uyarı."

"Reddetmiyorum Lucian. Senato'yu istiyorum ve bu benim için bir fırsat. Diz kapaklarını kırmaktan ve birkaç talihsiz ruhu tokatlamaktan zevk alıyormuş gibi davranmam gerekiyorsa. Öyle olsun."

Topluluk onun isteğini anlayacaktır. Zaten anladılar, yani bu konuda başka bir şey söylememe gerek yok.

"O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok. Rand sizi geçirecek."

Dudaklarını sıkıca bastırarak sandalyesinden kalktı. "Seninle daha iyi bir ilişki kurmayı gerçekten umuyordum. Amelia ve Roark'ın hatırı için."

"Karım ve oğlum öldü. Bir anlamı yok."

Boğazını temizleyerek omuzlarını geriye atıyor, belli ki gücenmiş. "İyi günler dilerim."

Başka bir şey söylemeden, yılan gibi kapıya doğru sürünüyor ve ben öfkeyle ofluyorum.

Kayınvalidem.

CHAPTER, 8

I Boş vakit geçirmek için dışarı çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmiyorum. Eskiden Midge Teyze ile sahilde uzun saatler geçirir, kitap okur ve onun çalışmak zorunda olmadığı günlerde güneşin tadını çıkarırdım.

daha sonra Shoal'da olacağım. Bronzlaşmak için çalışmak, her şeyin bu kadar kaygısız olduğu o günlerde başardığım tek şeydi.

En azından olaydan önce.

Sonrasında hayat karmaşıklaştı. Daha karanlık. Güneş o kadar parlak görünmüyordu ve dünyamdaki hiçbir şey kaygısız değildi.

"Buranın bu şekilde harabeye dönmesi çok yazık." Ellerini kucağına koymuş, şu anda boynuma vuran yaz güneşi için fazla kalın görünen bir battaniyenin üzerinde duran Laura ofluyor, sesi düşüncelerimi kırıyor. "Eyaletteki en iyi bahçıvanları tuttum. Blackthorne Malikânesi bir *dergide* yer aldı. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım." Bir zamanlar canlı ve rengârenk olan çiçeklerin solmuş kabuklarına bakarken böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum. "Bir zamanlar çok güzel olmalı."

"Oh... Easton bir sanatçıydı. Kesinlikle inanılmazdı. Keşke adam bu kadar aptal olmasaydı, kendini uyuşturucuya ve üçkâğıtçılığa kaptırmıyaydı."

"Easton?"

"Bahçıvan. Uyuşturucuyu Lucian'a dayattığını öğrendik ve derhal buna bir son verdik."

Adını duyunca ofis penceresine bakıyorum ve şeytanı bana bakarken yakalıyorum. Onun gibi ciddi bir adamı uyuşturucu kullanırken hayal edemiyorum. Hafif bir gülümsemeyle el sallıyorum.

Sadece bana bakmaya devam ediyor ve hareket eden tek şey sigarasından çıkan dumanın yukarı doğru kıvrılması.

"Pislik herif," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Aman Tanrım, bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş! Patrick Boyd." Laura'nın sesi beni kendimden geçiriyor ve dönüp baktığımda altmışlı yaşlarında, saçları ağarmış, gri takım elbiseli yaşlı bir adamın bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Yaşına göre biraz yakışıklı, Midge Teyze'nin bazen söylediği gibi ondan *gümüş* bir *tilki* olarak bahsettiğini neredeyse duyabiliyorum. Gözlüklerini düzeltiyor ve yanımdaki kadına doğru bir el uzatıyor.

"Laura Blackthorne, sen her zaman göz kamaştırıcı oldun." Elini tutarak, parmak eklemlerini öpecek kadar eğildi. "Bugün güneşin neden bu kadar parladığını merak ediyordum."

"Oh, seni büyücü. Bu kadar yeter."

Bakışları üzerime düşüyor ve nedense midem kıvrılıyor. Derin mavi gözleri donuk bir yorgunluk taşıırken, dudakları fazla parlak bir gülümsemeyle geriliyor. "Peki bu kim olabilir?"

"Arkadaşım, Isadora. Bu da eski Belediye Başkanı Boyd."

"Yakında kulağa daha etkileyici gelen yepyeni bir unvanım olacak." Elini uzatıyor, ben de kendi elimi uzatmakta tereddüt ediyorum.

Biraz önce Laura'nın parmak eklemlerini öptüğü gibi, ben de isteksizce parmak eklemlerimi öpmesine izin veriyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Vay, vay. On sekiz yaşında olmalısın?" "On dokuz."

"Bana çok şey hatırlatıyorsun..." Dudakları birbirine çarparak başını sallıyor, parmak uçlarını sıkıca kavırıyor. "Amelia'mın."

Tanrım. Sonra onun Amelia'nın babası olduğunu hatırladım. Görünüşüne o kadar odaklanmışım ki, kim olduğunu unutmuştum.

"Üzgünüm. Kaybınız için." Bu tür şeylerde hep berbat olmuştumdur. Sempati ve minnettarlık sözleri. Midge Teyze her zaman söylenecek doğru şeyi biliyor gibi görünürken, muhtemelen uzun yıllar barmen olarak çalıştığım için, ben her zaman garip bir sessizlik içinde tökezledim.

"O bir ..."

"Zarafet ve güzellik vizyonu," diye bitiriyor Laura. "Şimdi dinleniyor mu? Yemin ederim bu çocuk günün her saati uyuyor."

Belediye Başkanı Boyd'un eli elimden kayıyor, kaşları çatılıyor. "Bunun komik olması mı gerekiyor?"

"O, şey..." Yana doğru hızlı bir bakış Laura'nın bana baktığını gösteriyor ve ona gözlerimle yalvarmak umuduyla başımı hafifçe sallıyorum. "Başka bir... doz için zaman gelmiş olabilir."

Bakışları önce benimkine, sonra onunkine ve tekrar benimkine kayıyor. "Anlıyorum. Seni tekrar görmek güzeldi, Laura." Benim bile sahte olduğunu anlayabileceğim bir gülümsemeyle onun elini tutuyor. "Yapacak çok işim var."

"Roark'ı getireyim de vedalaşın. Roark! Roark!"

Elini çekerek gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve diğer yöne doğru adım atıyor.

"Şey... ne kadar kaba. Roark'ın büyükbabasını ne kadar özlediğini biliyor musun? Adamı zar zor görüyor ve böyle mi davranıyor? Griffin çok kızardı. O adam için yaptıklarımızdan sonra."

Olur muydu?

"Griffin şimdi nerede?"

"Ciddi olamazsınız. O öleli birkaç yıl oldu."

İlginç. Kocasının öldüğünü kabul ediyor ama gelini ve torununun öldüğünü kabul etmiyor.

"İtiraf etmeliyim ki, ben hiçbir zaman bir çocuk insanı olmadım. Evet, Lucian benim tatlı oğlumdu ama bazı kadınların yaptığı gibi çocuklardan hoşlanmadım. Çoğu zaman beni rahatsız ederlerdi. Onlara şeytanın kuzuları derdim. Ama Roark. Roark benim küçük meleğim. Benim küçük, lezzetli güneş ışığım." Kıkırdamasında bir sevgi var ve ondan bahsederken gözleri parlıyor gibi görünüyor. "Acaba uykusundan uyanmış mıdır?"

İç çekerek bakışlarımı indiriyorum. "Hayır. Henüz değil." Onun kafa karışıklığına oynamak akıllıca mı değil mi bilmiyorum. Psikoloji anlayışım mikrocerrahi anlayışım kadar geniş. Sadece bir bağımlıyla yaşadığım için, onlarla işler sarpa sarmaya başladığında konuyu değiştirmem gerektiğini biliyorum. "Hey, biraz çiçek diksem nasıl olur? Senin için bu çiçek tarhlarını temizlerim."

"Ne anlamı var ki? Ölecekler. Burada her şey ölür." "O zaman belki sadece birkaç saksı? Üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Başını eğmiş, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bahçıvanlık hakkında ne biliyorsun?"

"İki ay kadar bir peyzaj şirketinde çalıştım. Bu kadar karmaşık olan ne? Bir çukur kaz, içine biraz tohum ve su at. Voila. Çiçekler."

"Sen umutsuz vakasın, çocuk. Hiçbir şey olmasa bile, sanırım bir ders sana iyi gelebilir. Hizmetçilerden biri bahçe malzemelerimi getirsin. Bu arada ben de uzanmak istiyorum."

"Daha öğlen oldu. Hâlâ yapabileceğimiz çok şey var." "Yorulдум. Ve üşüyorum."

Tanrım, şu anda dışarısı seksen derece olmalı. "Emin misin? Tüm angarya işleri seve seve yaparım. Saksıları doldurmak, çukurları kazmak."

"Yarın. Beni odama götür."

CHAPTER, 9

LUC)AN

On altı yıl önce...

DAğaçların arasından ilerideki açıklığa doğru giden patikayı takip ederken karanlık beni yutuyor. Ay hala yeterince yüksek, gelgitler henüz mağaranın içinden geçmemiş, çimenlik alanın hemen altında

bir tepecik var. Kenarın ötesinde, balıkçı teknelerinin uzakta durduğu deniz neredeyse sakın görünüyor.

Babamla yaptığım konuşma boynumda bir çapa gibi duruyor. Son on altı yıl boyunca onunla ortak bir nokta bulmaya çalıştım, öyle ki denemekten neredeyse vazgeçtim. Biz farklıyız. Her zaman öyleydik.

Yine de bir parçam geliştirdiğim bu hayranlığı anlamak için can atıyor. Acı ve zevk, yaşam ve ölüm arasındaki kırılma noktası. Ya bunu anlayan tek kişi, hiçbir düzeyde ilişki kuramadığım kişinin ta kendisiyse? Bu dünyada dayanamadığım kişi?

Schadenfreude kavramı benim anlayışımın ötesinde. Kendi eğlenceleri uğruna evrimleşmemeyi seçen bir grup sadist çocuk gibi. Acı çekmekten zevk almıyorum, sadece bunu algılamaktan ve hayal etmekten zevk alıyorum.

Peki ya haklıysa? Ya gelişmeye devam ederse? Ya gelecekteki çocuklarım da onun bana yaşattığı aynı kontrol edilemez dürtülerden muzdaripse?

Hayatım boyunca bana yaptığı gibi oğlumu cezalandırmak ve taciz etmek için bahaneler arayabilir miydim? Bir gün ben de onun kadar zalim olur muyum?

Cevabım hayır. Onun teorilerine inanmadığım için değil, bu dünyaya çocuk getirmeye niyetim olmadığı için. Keşfettiğini düşündüğü şey her neyse benimle birlikte ölecek.

Mağaranın kenarı boyunca patika daralıyor ve sahile yaklaşırken dalgaların çarpmasıyla düşüncelerim bastırılıyor. Midemde bir heyecan rüzgârı esiyor, olacakları düşündükçe kaslarım sertleşiyor. Sınırlarımı tekrar test etmenin heyecanı ve her zaman ardından gelen doruk noktasının enfes ödülü. Mağaraya girdiğimde, Solange'ın kıvrak formunu buluyorum, uzun koyu bukleleri kumun üzerine yayılmış, elleri kumun derinliklerine yerleştirilmiş tabelaya bağlı iple çoktan başının üzerine bağlanmış, elbisesi darmadağınık ve kalçalarını ortaya çıkarıyor.

"Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?"

Cevap vermiyor ve ancak yaklaştığımda cildindeki düzensiz solgunluğu fark ediyorum.

Adımlarımı yavaşlatıyorum.

Mor çürük çiçekleri bacaklarını ve bağlı kollarını süslüyor. Bükülmüş dirseğinin anormal kıvrımı, sanki yanlış yöne bükülmüş gibi, midemde bulantı uyandırıyor ve elimi ağzıma götürüyorum.

Ta ki onun üzerinde durana kadar, nihayet bakışlarındaki boşluğu görene kadar, içinde hiç yaşam kalmadığından emin oluyorum ve göğsümün içinde dehşet patlıyor, başım kaslarımı hareket etmeye ve buradan cehennem olup gitmeye çağırıyor, ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum. Onun cansız yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Görüntü artık kalıcı olarak kafamın içine kazınmıştı.

Boğazım çığlık atma isteğiyle kasılıyor ama sıkı bir yumruk ciğerlerimi sıkarak çığlığımın dışarı çıkmasını engelliyor.

O öldü.

Sen ne yaptın?

Açık ağzının köşesinden siyah bir böcek çıkıyor ve yüzünde gezinip kumdan keçeleşmiş saçlarının arasına girerken dudağımı kıvrıyorum.

Bacağım seğiriyor ve geriye doğru tökezleyerek arkamdaki kayanın üzerine düşüyorum. Topuğumun üzerinde dönerek mağaradan çıkıyorum, mağaranın kenarındaki patikadan yukarı çıkıyorum ve tarlayı geçiyorum. Göğsüm yanıyor, bacaklarımdaki kaslar yorgunluktan çökmeye hazır, ama durmuyorum. Rand'in beni karşıladığı taş merdivene ulaşana kadar koşmaya devam ediyorum.

"Yardımdin!" Doyurucu bir öksürük sesimin törpüsünü kesiyor. "O Yardımdin!"

Dizlerim sonunda bükölüyor ve yere düştüğümde araba yolunun çakılları derimi kemiriyor. Dişlerimin kırılmasını önlemek için avuçlarımı açıyorum. "O... öldü. I Öldü!"

"Sakin ol, Lucian." Elleri sırtıma yerleşiyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Ne oldu? Ne diyorsun sen?"

"Solange! O öldü! Mağarada! Onu gördüm!"

Kaşlarını çatı, başını eğdi ve bakışlarını koşarak geldiğim yöne doğru kaldırdı. "Gördüğünün bu olduğundan emin misin?"

"Evet!" Şok etkisini kaybediyor ve kaslarım yeniden gevşiyor. Göğsümden bir hıçkırık koparken kollarına yığılıyorum. "O... öldü."

CHAPTER 20

Günümüz ...

I Sandalyeyi Laura'nın bebek odasına götürüyoruz. Nell bizi orada karşılıyor.
"Bugün kısa bir gezi." Laura'nın bastonunu uzatarak kenara çekiliyor ve kadının ayağa kalkmasına izin veriyor. Laura bastonuna uzanırken

Laura'nın ellerinden biri onu sabitlemek için tuttuğunda, yaşlı kadın onu uzaklaştırır.

"Bir dakika." Laura topallayarak cam vitrindeki bebeklere doğru ilerliyor, yansımasında memnun bir gülümseme var. "Bakın ne kadar güzeller. Benim güzel küçük çocuklarım."

Sabırsızlıkla gözlerini deviren Nell'le bakışıyoruz ve Laura'ya arkadan yaklaşıyorum. "En sevdiğin hangisi?"

"Bir annenin favorileri olmaz."

"Yeterince adil, en paha biçilmez olan hangisi?"

"İronik bir şekilde, en çok ödediğim de bu." Küçük bebeklerden birini işaret ediyor; eski püskü giysiler ve bir bone içinde, kabarık yanakları ve kalp şeklinde dudaklarıyla eski moda görünen bir bebek. Çok daha renkli ve detaylı bebeklerin olduğu bir denizde tamamen fark edilmiyor. "Onu neredeyse unutmuştum. Onu Theriault'dan üç yüz bin dolara satın almıştım."

Kalbim neredeyse duracak ve bir oyuncak bebeğe bu kadar para vermenin saçmalığı karşısında öksürüyorum.

Laura elini bileğindeki bileziğe ve bağlı zincirlerden sarkan küçük anahtara götürür. Kapının kilidini açar ve içeri uzanıp

Başparmağı bebeğin yanağını hafifçe okşarken hayranlıkla gülümsüyor. "Fransız heykeltıraş Albert Marque tarafından bin dokuz yüzlü yılların başında Parisli modacı Jeanne Margaix-LaCroix için yapıldı."

"Sizin için çok özel olmalı."

"Griffin bunun şimdiye kadar satın aldığım en saçma şey olduğunu düşündü." Bastonuna yaslanarak bebeği kutusuna geri koyuyor ve camı kilitliyor. "Küçük akşam yemeği partileri için hiçbir masraftan kaçınmayan bir adam. Bir keresinde yarım düzine kadına canlı heykel olarak çıplak poz vermeleri için para ödediğini biliyor musunuz?" Alay ediyor, topallayarak yatak odasına doğru geri dönüyor. "Birkaç saatlik müstehcen bir eğlence için yüz bin dolar. Ve o genç kızları okşayan kaç erkek vardı."

Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, Blackthorn'ların para konusunda ne kadar az sağduyuya sahip olduğunu o kadar iyi anlıyorum.

Nell ve ben onun peşinden gidiyoruz ve ben yatağının örtülerini tutarken, Nell de Laura'yı yerleştirmek için önden koşuyor.

"Kadınlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Biraz mahremiyet, eğer isterseniz." Bastonunu yere vuran Laura, güçlkle tuvalete doğru ilerliyor.

Nell başını bana doğru salladı. "Ben balkona çıkıyorum. Katılmak ister misin?"

"Elbette." Tekerlekli sandalyeyi yerine kilitliyorum, Laura'nın kapıyı arkasından kapattığını görmek için arkama bakıyorum ve Nell'i kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Nell oflayarak en uzaktaki sandalyeye oturuyor, muhtemelen dumanını benden uzak tutmak için, ama havadaki hafif esinti yüzüme çarpmasını sağlıyor.

"Düşünebiliyor musun? Lanet bir oyuncak bebek için üç yüz bin dolar mı?" diye soruyor koltuğa çökerek. "Ben doğru dürüst kullanılmış bir araba bile alamıyorum, o ise diğer oyuncaklarıyla birlikte bir kutuda kilitli tuttuğu lanet olası bir oyuncak bebeğe para döküyor."

"Bu kesinlikle alışık olduğum bir şey değil. Bu tür bir parayı harcayabileceğim pek çok şey düşünebilirim."

"Sen de ben de." Sigarasını dudaklarına götürürken gömleğinin dirseklerine kadar sıyrıldığını ve birkaç dövmesinin ortaya çıktığını fark ediyorum.

Bileğinin arkasına kazınmış çapaya doğru başımı sallıyorum. "Güzel mürekkep."

Uzun bir nefes çektikten sonra kolunu büküyor ve dumanı yana doğru üflüyor. "Teşekkürler. Bu benim küçük hatırlatıcım."

"Neyin?"

"Tutunmak için. Topraklanmış kalmak." Bir an duraksıyor, sonra bir nefes daha çekip uzaklara bakıyor. "Bir oğlum var. Kız kardeşimle yaşıyor. Onu geri almak için kıcımlı yırtıyorum."

"Uzakta mı yaşıyor?"

"Kaliforniya. Oralı olduğum yer. Neden bu boktan adaya gelmeye karar verdim, asla bilemeyeceğim ama işte buradayım."

"Okul yüzünden mi bu kadar uzağa taşındınız?"

Dilini dişlerinin dibinde gezdiriyor, sessiz bir düşüncenin içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Beş yıl boyunca bir bağımlıydım. Alkol, hap, kokain. Elime ne geçerse onu kullandım."

Bir parçam hiç şaşırmadı. Keş bir anneye sahip olduğum için edindiğim radar diyebilirsiniz ama bu kadının yüzünde eski bir bağımlı olduğu yazıyordu. Hemşire olmayı ve uyuşturucu vermeyi seçmesi çok garip.

Başparmağıyla çenesini kaşıyor. "Bunu kendine sakla. Tüm uyuşturucu testlerini geçtim ve herhangi bir suç geçmişim yok. Şu anda sadece LPN'im. Hâlâ okula gidiyorum."

"Bence bu harika. İşleri bu şekilde tersine çevirmek çok şey gerektirir."

"Evet. Bazen zor oluyor." Gözleri bileğine takılıyor ve çenesini ona doğru uzatıyor. "Seninki ne?"

Başparmağını koluma kazınmış kelimenin üzerinde gezdiriyorum. Bu dövmeyi işler biraz yoluna girdikten ve nihayet yataktan kalkmaya başladıktan birkaç ay sonra yaptırmıştım. "Ben de bazı şeyler yaşadım. Uyuşturucu değil ama... kişisel şeyler."

"Sana bunu kişiselleştirmek için söylemedim. Sen sordun. Ben de cevapladım." "Özür dilerim. Bu benim için kolay bir konu değil."

"Sorun değil. Anlıyorum." Sigarasının izmaritini yanındaki bardağa doldurarak son dumanını da üflüyor. "Bak, sana sormak istedim, bu akşam bir işim var. Büyük bir yaygara koparıp başka bir hemşire çağırmalarını istemiyorum. Bu gece ona göz kulak olma şansın var mı? Saat 10'a kadar falan?"

"Ya kabus görürse? Yani, ilaç olarak ne vereceğimi bile bilmiyorum."

"İlaçlarının yarısı şeker hâpı." "Ciddi misin?"

"Bir süre Valium'a kötü bir bağımlılığı vardı. Bazen onu ikna etmek mümkün olmuyor. Kabus gördüğünde mi? Çoğunlukla onu sakinleştiriyorum. Aylardır ona bir şey vermek zorunda kalmadım."

"Ben de ona aşırı ilaç verdiğinizi falan sanıyordum."

"Eğer ona hiçbir şey vermezsek, çıldırır. Bir şeker hapı mı?" Ellerini birbirine vuruyor. "Sanki gerçek bir şeymiş gibi."

"Bu çılgınlık."

"O da öyle. Neyse, birkaç saatliğine gizlice çıksam sorun olur mu?" "Evet, tabii."

"Eğer kabus görürse, kendine zarar vermemesi için çoğunlukla onu tutmanız gerekir. Ama kendine de dikkat et." Dudakları bir gülümsemeyle bükülür. "Kadının kötü bir sol kroşesi var."

"Tamam."

"Ben artık gidiyorum." Sandalyeden kalkıp balkonun parmaklıklarından sigara izmaritleriyle dolu bardağı aldı. Bahse girerim bir günlüktür. "Nereye gittiğimi sorarsa, bir senaryoyu yenilemek için dışarı çıkmam gerektiğini falan söyle. Bu onun başını döndürecektir. Bunun için de teşekkürler," diyor içeri girmeden önce.

"Sorun değil."

Kahretsin. Berbat olduğum pek çok şey var ama yalan söylemek kesinlikle en iyisi. Nell büyük kaçışını gerçekleştirirken, Laura'nın banyosu olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısı tıklıyor ve ben de içeri giriyorum.

"Nell, lütfen yatmama yardım et!"

Yüzüme garip bir gülümseme yerleşti, odasına girdim ve ona doğru ilerledim. "Nell bir senaryo almaya gitti. Benden sana yardım etmemi istedi."

"Giderken bana söylemesi gerekiyordu. Diyelim ki kalp krizi geçirdim. Ya da felç. Bununla başa çıkabilecek donanımınız var mı? Kesinlikle hayır."

Kesinlikle hayır, ama Nell ona haber verse de vermese de durumun böyle olacağını söyleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, yorganı geri çekip kolunu sabitliyorum, o da kendini yatağa atıyor.

"Bana kitap okur musun, Isa?" Laura battaniyeyi üzerine örtüyor ve arkasındaki pelüş yastık yığınının uzanıyor.

"Elbette. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Şu." Yanındaki istifte duran gizemli bir cinayet kitabını işaret ediyor. Kitabı açıyorum ve sayfalarından bir şey f ı r l ı y o r . Fotoğrafa benzeyen şeyi almak için öne doğru eğilip uzanıyorum ve ters çeviriyorum. Diğer tarafta, tahminimce en fazla on yaşında, yan yana duran iki genç çocuğun resmi var. Saçlarının ve gözlerinin renginden soldakinin Lucian olduğu anlaşılıyor. Kolunu çocuğun sırtına dolamış.

Lucian'ın boynunda, diğer çocuğun yüzünde beni gülümseten kurnaz bir sırıtma var. Islak saçları ve gömleksiz göğüslerine dağılmış kumlar plajda olduklarını gösteriyor.

"Orada ne var?" Laura soruyor.

Fotoğrafı ona uzatıyorum ve gözleri gülümseyerek kırışıyor. "Oh, şuna bakın. Lucian'ım ve onun en iyi arkadaşı Jude. Hatırladığım kadarıyla bu fotoğrafta on yaşındalar." Yüzündeki gülümseme yerini kaş çatmaya bırakıyor. "O çocuğa olanlar ne kadar utanç verici."

"Ne oldu?"

"Ah, babası çok iyi tanındığı için tüm haberlerde vardı. İkisi bir mağarada oyun oynuyorlardı. Bu fotoğraf çekildikten yaklaşık dört yıl sonra olmalı."

"Lucian şimdi kaç yaşında?"

"Ah, bir bakalım." Yanağına dokunarak başka tarafa bakıyor, bir an dalgın görünüyor ve acaba hatırlayacak mı diye merak ediyorum. "Aralık ayında otuz üç yaşına girecek."

Otuz üç. O fotoğraf çekildiğinde benim daha doğmamış olduğumu düşünmek garip. "Özür dilerim, devam et."

"Her neyse, keşfetmeyi seviyorlardı. Erkekler, bilirsiniz. En sevdikleri oyunlardan biri tavuktu. Gelgiti ne kadar bekleyebileceklerini görmek. Gelgit çok hızlı geldi ve yüzerek çıkmaya çalıştılar. Jude'un kayalardan birinde ayağını kaybettiğine inanılıyor." Alnındaki yiv derinleşiyor ve başını sallıyor. "Lucian sağ salim çıkana kadar arkadaşının denize sürüklenişini izleyememiş. Jude'un ölümünü atlatması birkaç yılını aldı. Yaşlandığında bile onunla ilgili canlı halüsinasyonlar görüyordu. Rand onu bazen mağarada kendi kendine konuşurken yakalıyordu."

"Lucian kötü halüsinasyonlar mı gördü?"

"Doktorlar travma olduğunu söylediler. Ama sonra onu hastaneye yatırdım.

... durdu." Bakışlarını yana çevirdi, sanki bana bakmaktan kaçınmaya çalışıyor gibiydi. "Ne yaptıklarını bilmiyorum. Ama işe yaradı." Konuştukça ifadesi daha da sıkıntılı bir hal alıyor. "Ta ki çalışmayı durdurana kadar."

Yatağın üzerinde kayıyor ve battaniyeleri daha yukarı çekiyor. "Bir daha düşündüm de, okumamanı tercih ederim. Ben sadece uyuyacağım."

CHAPTER 2,

LUC)AN

On beş yıl önce...

"Lucian." Annemin sesini duyunca döndüğümde onu yanımda buluyorum. "Bu Dr. Voigt. Sana yardım edecek."

"Yardım edin?" Bana her ne verildiyse beni güçsüz ve halsiz bıraktı, parlak floresan ışıkları beni kör ederken sırtüstü yatıyorum. "Ne? ... neredeyim ben?"

"Bir hastanedeyiz." Bu kez bir erkeğe ait yabancı bir ses cevap veriyor. "Sizin gibi rahatsızlıkları olan genç erkek ve kadınları tedavi ediyoruz."

"Affliction?"

"Cinsel sapkınlıklar." Yatağın yanında, uzun boylu, zayıf, siyah saçlı ve gözlüklü bir adam ellerini önündeki panonun üzerinde kavuşturmuş duruyor ve parmağındaki yüzüğü fark ediyorum. Babamın taktığının aynısı.

Damarlarımda buz kıvrılıyor ve gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum.

"Ben... buraya ait değilim." Kollarımdaki kayışları çekiştirmek nafile, çünkü deri derimi ısıırıyor.

"Tanrı aşkına Lucian, boğuldun." Annem çantasını açıyor, bir selpak çıkarıp burnuna götürene kadar karıştırıyor ve o zaman gözlerindeki yaşları fark ediyorum. "Canlandırılman gerekiyordu. Hiç olmamış gibi davranma. Son birkaç haftadır neler yaşadığımız hakkında bir fikrin var mı? Bu nasıl görünüyor?"

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum."

"Keşke öyle olsaydın! Gerçekten alternatifinin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Uyuşturucunun etkisiyle banyoyu hayal meyal hatırlıyorum. Nefesimi tuttuğumu. İnışimi. Solange'ı kaybedişimi. "Anne, ben sadece oynuyordum. Bunun için kabul edilmeme gerek yok."

"Baban buraya yatırılman için ısrar etti ve sana yardım edebilmeleri için Tanrı'ya dua ediyorum. Tek oğlumun hastalıklı ve iğrenç davranışlarda bulunmasına izin vermeyeceğim. Sen hastasın Lucian. Terapiye ihtiyacın var."

"Ben hasta değilim! Ölü bir kadın görmenin beni biraz mahvetmiş olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Bu yıllar önceydi. Sen daha küçük bir çocuktun. Hatırlamazdın bile."

"Sen neden bahsediyorsun? Bir hafta önceydi! Onu o mağarada gördüm!"

"Lucian, o mağarada hiç kadın yoktu. Rand kendisi araştırdı. Direğe bağlı bir kadın yoktu."

"Vardı! Solange'dı! Ne gördüğümü biliyorum!"

"Solange kim?" Dr. Voigt, bir şırınga iğnesinin ucuna kıvrılmış bir laboratuvar faresine duyacağını tahmin ettiğim merakla başını eğerek soruyor.

"Açıkçası neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok." Annem çenesini kaldırarak gözlerini başka yöne çeviriyor, sanki yalanların arasından bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onun kim olduğunu biliyorsun. Kim olduğunu biliyorsun!"

"Söyle bana Lucian. O kim?" Dr. Voigt'un ses tonu benimle dalga geçtiğini gösteriyor. Şu anda benim annemin saçmalıklarına inandığım kadar o da bana inanmıyor.

"Hizmetçi!" Başımı yataktan kaldırarak yüzünün yan tarafına bakıyorum, onu bana bakmaya zorluyorum, beni deli gibi göstermeye çalışarak yarattığı maskeye teslim olmaya zorluyorum. "Ondan nefret ediyordun. Ona en ufak bir ilgi bile göstermezdin."

"Solange adında bir hizmetçimiz hiç olmadı."

"Yaptık." İlaçlara rağmen içimdeki öfke alevleniyor. Tüm vücudum titriyor, başım gerginlikten patlamanın eşiğine geliyor. "Ve sen ondan nefret ediyordun. O kadar çok ki, onu öldürttün."

Sonunda bakışlarını benimkilere diktiğinde, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "O bir halüsinasyondur, Lucian. Tıpkı Jude gibi."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yalan söylüyor. Adı Solange'dı ve onu öldürdüler!"

Başını eğen annem hıçkırıklarla sarsılıyor ve hâlâ avucunda tuttuğu selpakla yüzünü siliyor. "İyi değilsin, tatlı oğlum. Bir süredir iyi değilsin."

Gözyaşlarımdan bir kalkan oluşturarak ona bakıyorum ve onu ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Buraya ait olduğuma çoktan karar vermiş olan doktoru ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. "Anne, lütfen."

"Endişelenme Lucian." Dr. Voigt bacağımı okşuyor ve ayak bileğimin de bağlandığı yeri sıkıyor. "Senin için hâlâ zaman var. Annen seni buraya yatırarak doğru olanı yaptı. Kaçınma terapimizde yüzde yüz başarı oranına sahibiz."

Hâlâ bana bakma zahmetine katlanmıyor, gözlerini yere dikmiş. "O zaman iyi olacak, doktor?"

"O emin ellerde, Laura. Merak etme."

"Babası burada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor."

"Bize güvenebilirsiniz. Tüm iletişimi kesinlikle sizin aracılığıyla yapacağız."

"Buna minnettarım, Doktor. Teşekkür ederim."

"Ve Lucian." Bana bakıyor, gözlerindeki hüznün daha kararlı bir hal alıyor. "Onlarla savaşıma, sevgilim. Bu senin iyiliğin için."

I gözlerimi açtığımda üzerimde duran maskeli yüzleri görüyorum. Favandan gelen çok parlak bir ışık, odanın içinde pençeleriyle ilerleyen bir böcek gibi eğiliyor.

Mide bulantısı midemde gurulduyor. Şakaklarımdaki zonklayıcı ağrı kafatasıma vuran bir çekiç gibi.

Delici parlaklığı engellemek için kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama kolum hâlâ yatağın deri kayışlarıyla bağlı olduğu için hareket etmiyor. Kalbim kulaklarımdan akan kanla aynı anda atıyor. "Bu da ne böyle?"

Kimse cevap vermiyor.

Yüzüme beyaz bir havlu konuyor ve onu çıkarmak için başımı ileri geri sallıyorum ama boynuma bir şey dolanmış ve onu yerinde tutuyor. Beni tutan kayışlara karşı kıvranmak ve tekmelemek nafi.

Havlunun üzerine buz gibi sıvılar dökülüyor ve ben çok içinde soluk soluğa kaldığımda, doymuş kumaş ağzımın açıklığını içine çekiyor.

Hava azalıyor.

Kasıklarına keskin bir acı saplanıyor ve ağlayarak yatağa yığılıyorum. Yanan bir çıtırtı, en hassas etimde bir kıvılcım gibi.

Yüzümün etrafına daha fazla sıvı damlıyor ve başka bir nefesle başımı ileri geri sallıyorum. İkinci bir zap, üzerimden geçen bir elektrik akımı gibi taşaklarına çarpıyor. "Siktir!" Acıya karşı dişlerimi sıkıyor, bağların izin verdiği kadar eğiliyorum.

Boğazımdaki baskı gevşiyor ve havlu çekiliyor. Ben kirpiklerimden damlayan suyu göz kırparak uzaklaştırırken ve uzun, acı dolu nefesler çekerken, göğsüm hava ihtiyacıyla çarparken bulanık figürler başımda duruyor. Dr. Voigt daha önce hiç görmediğim bir kadının yanında duruyor. Koyu renk saçlı ve badem biçimli kahverengi gözlü. Asyalı olabilir.

"Anladığım kadarıyla suya karşı bir hayranlığın var. Boğulduğunu hatırlıyor musun, Lucian?"

Hâlâ nefes almaya çalışıyorum, onlara cevap vermeye zahmet etmiyorum.

Kasıklarına bir elektrik çarpması daha oluyor ve karnım kramplı bir ağrıya sıkışırken gözlerim kapanıyor. "Hayır. Ben... Ben banyo yaptığımı hatırlıyorum. Ve uyuyakalmışım."

Taşaklarına bir kırbaç darbesi gibi bir şangırtı daha.

"Ah, siktir!"

"Uyuyakaldığınızı sanmıyorum. Boşaldığınıza dair kanıtlar vardı. Fayansların üzerinde meni bulundu."

"Ne zamandan beri ... mastürbasyon yapmak ... lanet olası bir suç sayılıyor?" Acı uyluklarımda ve karnımın alt kısmında titreşiyor, göğsümde soğuk bir mide bulantısı uyandırıyor.

"Beni ilgilendiren mastürbasyon değil Lucian." Eldivenlerini çıkarıp mühür yüzüğünü gösterdi. Çeliğe kazınmış güve. "Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu öğrenmek."

"Hayır." Başımı sallıyorum ama oda kayboluyor, yüzüme tekrar örttükleri ıslak havlunun arkasında bulanık bir beyaza dönüşüyor.

"Hayır!"

CHAPTER 22

LUC)AN

Günüümüz ...

I Malikânenin dışına pek sık çıkmıyorum ama bir dolandırıcıyla iş yaparken öğrendiğim bir şey var: asla nerede yaşadığınızı görmesine izin vermeyin. Feribot yolculuğu, artı Boston'a bir buçuk saatlik yolculuk.

Franco Scarpinato gibi bir pisliğin uyuduğum yere ayak basmasını istemiyorum.

McCorkle balıkçı iskelesinin sonundaki bankta oturmuş, dirseğimi arkaya atmış, genç bir çocuğun bana bakışını izliyorum. Yanında, babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca bir adam oltasına bir solucan takmış, talimat verir gibi tutuyor ama çocuk umursamayacak kadar bana odaklanmış görünüyor.

Yüzümdeki yara izleri gençleri korkutuyor ama bu çocuğun tereddütsüz bakışları ne gördüğünü merak etmeme neden oluyor, o kadar kötü ki bir canavarın gözlerinin içine hiç irkilmeden bakabiliyor.

Cebimden sigaralarımı çıkarıyorum ve tam o sırada babası onu çenesinden yakalayıp kancaya doğru sert bir sarsıntı yapıyor. Çocuk başını babasının koyduğu yerde eğik tutuyor, sadece pislik oltayı yemlemeye geri döndüğünde gözlerini bana doğru kaydırıyor.

Sigaramı yakarken, babamın beni kıyıdan kilometrelerce uzakta kiralık bir balık tutma gezisine götürdüğü zamanı düşünüyorum. Onunla birlikte açık denizde yüzmek fikri yeterince tedirgin ediciydi, ama gezi için paketlediği içkiyi görünce, bunun onun için bir risk olup olmadığını merak ettim.

Geri çekildiğim için bana hercai dedi. Yolculuğun hiçbir bölümü mutlu bir anı olarak değerlendirilemezdi ama çok sarhoş olmadan önce elini omzuma koyduğu tek bir an vardı. Beni teknenin kaptanıyla tanıştıyordu ve kısacık bir an için kendimi babasına eşlik eden herhangi bir evlat gibi hissettim.

Bir saat sonra, omzumda duran aynı el beni kenardan suya düşürecek kadar güçlü bir şekilde itti. Babam teknenin mutfağında hıçkıra hıçkıra ağlarken beni gemiye çıkarmak için üç mürettebat üyesi gerekti.

Yüzeyin altında yüzen her neyse onunla birlikte buz gibi sulara sallanırken, can yeleğim boğazımı sıkıca sarmışken, tek düşünebildiğim şey onu bir kez olsun korkutmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi.

"Bu iskeledeki son bankı seçmek zorundaydın, değil mi?" Franco'nun sesi bana *Goodfellas*'tan fırlamış bir mafya babasını hatırlatıyor. Soyumuz, büyük büyükbabamın büyük büyükbabası için içki kaçakçılığı yaptığı günlere kadar uzanıyor. Birlikte büyüdüğümüzden değil. Babam aile barbeküleri ve diğer eğlenceler için Scarpinatos'a asla yeterince güvenmedi. Her şeyi ticari tutardı. New England Mafyası'nın Boston fraksiyonuna bağlı olduklarını düşünürsek akıllıca.

Franco 1.75 boyuyla pek tehdit gibi görünmüyor ama bağlantıları düşünüldüğünde, kızdırılacak biri de değil.

Ne yazık ki onun için, yaşamı ölümden ayıran çizgiyi hiçbir zaman sağlıklı bir şekilde takdir edemedim, bu yüzden bu buluşmanın Katolik okulundaki bir porno dergisi gibi geçeceğini tahmin ediyorum. Makaio atış mesafesinde bekliyor ve Rand onun yanında oturuyor, muhtemelen neler olduğunu öğrendiğinde beni saygıyla azarlamaya hazır. Burada tek başıma oturmama rağmen yalnız gelecek kadar aptal değilim.

"Burası sessiz olur diye düşünmüştüm," diyorum.

Franco bankın diğer ucuna oturur, kendi sigarasını yakar ve iskelenin etrafına bakar, şüphesiz dinleyebilecek kulakların yakınlığını ölçer. "Üzgünüm geciktim. Elli bin dolar değerinde ürünle şehirden kaçan bir distribütörümle ilgili bir sorun çıktı."

"Bir yönetim sorunu gibi görünüyor."

"Bu çocuk hakkında içimde kötü bir his vardı ama en iyi adamımla kankaydı. Kimin aklına gelirdi ki? Sadece göstermeye gidiyor, bir koyamazsın

Bugünlerde herkes için iyi bir kelime." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak külünü güverteye savuruyor. "Bir sevkiyat geliyor. Büyük bir mal. Bir milyondan fazla, doğrudan Kolombiya'dan. Adamın bana iki gün önce bir konteynere yüklediklerini söyledi."

Son birkaç yıldır ailesi, Güney Amerika'dan doğrudan kokain paletleri getirmek için babamın nakliye şirketine güveniyor; birkaç mil açıkta yükü boşaltıyor ve yerel balıkçı filolarına uyuşturucuyu teslim ettiriyor, bazı durumlarda da dağıtıyor ve zahmetlerimiz için mütevazı bir pay teklif ediyor. Neyse ki bu, radarın altında var olan bir sistem, ancak bir adamın şansının sadece bir yere kadar sürdüğüne inanıyorum.

Dikkatimi tekrar iskelenin korkuluğunda oltasını tutarak duran çocuğa çeviriyorum. Kollarımı kavuşturmuş babası yanında duruyor ve çocuk yanlış bir şey yapıyormuş gibi başını sallıyor. "Bu senin için yaptığım son iş Franco. Amcana haber vermeni istiyorum."

"Ne?"

İç çekerek ona dönüyorum ve sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. "Sevkiyatlarınızı yürütmek için başka bir şirket bulmanız gerekecek."

Her zamanki Scarpinato tiyatrosuyla kendini koltuğa geri atar, sonra tekrar öne eğilir ve sigarasını yere atar. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Şu anda ne söylediğinin farkında mısın?" Cevap vermek için ağzımı açtığımda bir parmağını kaldırarak başını sallıyor. "Sana bir dakika vereceğim, çünkü sanırım bu lanet temiz hava beynini karıştırıyor."

"Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Başka bir şirket bulacaksın." "Bu işler böyle yürümez Lucian. Biz uzun zamandır ortağız. Öylece geri çekilemezsiniz."

Kollarımı bankın üstünden uzatıyorum ve suya bakıyorum. "Bu büyük bir okyanus, Franco. Bir milyon dolar değerindeki kokainin denizin dibinde bir yerlerde kaybolmasını hiç istemem."

Banktan fırladı. "Delirdin mi sen?"

Ona bakmak için döndüğümde güneş yüzüme vuruyor ve gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. "Kime sorduğuna bağlı."

"Amcam öylece çekip gitmene izin vermeyecek. Seni uzun zamandır tanıyan biri olarak, tekrar düşünmeni tavsiye ediyorum."

"Ve sizi sesinizi alçaltmaya çağırıyorum."

Sanki bizden uzakta duran adam ve oğlunun birden farkına varmış gibi etrafına bakınıyor. "Bu büyük bir şey Lucian. Fark ettiğinden daha büyük. Sen

Ailemin geçim kaynağıyla oynarsan bu işin sonu senin için iyi olmaz."

"Ailenin geçim kaynağıyla oynamaya niyetim yok. Artık benim için bir değeri yok."

Tekrar bankın üzerine oturup, yaklaşıyor. Çok yaklaştı. Kıç deliği kişisel alanımdan sert bir itme mesafesinde. "Daha büyük bir kesinti hakkında konuşacağız. İstedğin bu mu? Daha fazla para mı?"

"Hayır. Sana ne istediğimi söyledim. Söz verdiğim gibi bu sevkiyatı teslim edeceğim. Ve yollarımızı ayıracağız. Dostça. Birbirimizi uzun zamandır tanıdığımıza göre, bunu istemek çok da zor değil, değil mi?"

İnleyerek ellerini başının üzerinde gezdiriyor, sanki kafatasındaki saçları ovalamak istiyormuş gibi. "Bak. Bununla amcama geri dönemem. Kafayı yer ve Boston'daki her tetikçinin boktan listesinde senin de adın geçer."

"Bu bir tehdit mi?" "Bu bir gerçek."

Kollarımı banktan indirip kalçalarımın üzerine koyuyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Madem gerçekleri paylaşıyoruz, ben de bir tane sunayım. Tüm New England mafyasının toplamından daha fazla param var. Kesinlikle senin kavgacı kışından daha fazla. Eğer bana misilleme yapmayı aklından bile geçirirsen, bil ki dünyanın en yetenekli tetikçilerini bulup aile üyelerini ve uşaklarını tek tek avlatacağım ve bir daha asla bir Blackthorne'un karşısına çıkmaman gerektiğinin dersi olarak kellelerinizi kazıklara geçireceğim."

Başını sallayarak geri çekiliyor, gözleri inançsızlık ve belki biraz da korku dolu. "Sen gerçekten Deli Oğul'sun, bunu biliyor musun? Sen delisin."

"Daha önce de söylediğim gibi, Franco. Kime sorduğuna bağlı."

R Makaio I-93'te Malikâne'ye doğru ilerlerken pencereden dışarı bakıyor. Boston'dan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedi. Söylemedi.

yapacağını söyledi. Ne kadar deli olduğumu bilen biri varsa, o da odur. "Bağları koparmamın aptallık olduğuna inanıyorsun."

Boğazını temizleyerek dikkatini pencereden çekti ama bakışlarımla buluşmaya zahmet etmedi. "Pervasızca belki ama aptalca değil."

"Eğer bu şirketi, babamın bana bıraktığı bu pisliği ben yöneteceksem, suçluları finanse etme günleri sona erdi."

"Anlıyorum. Keşke... bana da danışsaydın. Bu konularda kendimi işe yaramaz hissediyorum, Lucian." Boğazının düğümlenmesi cesaretini ele veriyor.

Yine de dürüstlüğüne saygı duyuyorum.

"Bana bunu yapmamamı söyledin. Tıpkı babama bunca yıl onlarla bağlantıda kalmasını tavsiye ettiğin gibi."

"Kendi koruması için. Anlaşmayı kabul ettiğim için değil." "Yüzüme bak. Bana bak."

Çenesini, aşağılanmış bir köpek yavrusunun öfkeli tavrıyla kaldırıyor.

"Korkacak bir şeyi kalmış bir adama benziyor muyum? Bir karımı ve tek oğlumu kaybettim. Gözlerimin içine korkmadan bakabilecek tek bir erkek bile yok. Eğer misilleme yapmaya karar verirlerse, kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Tüm saygımla, Üstat, kararlarınız sadece sizi etkilemiyor. Hepimizi etkiliyor. Scarpinatos gibi bir aileye karşı kendimi korumak için gerekli olan fonlara erişimim yok."

Koltuğa yaslanıp camdan dışarı, otoyoldan geçen yeşil ağaçların oluşturduğu bulanıklığa bakıyorum. "Aptal değiller. Pazarlık yapmaya çalışacaklarını umuyorum."

"Bunu reddedeceğinizi umuyorum."

"Elbette. Bu arada Franco bu hafta bir milyondan fazla değerinde bir sevkiyat bekliyor. Su geçirmez konteynırlarla, filolarının tarayamayacağı kadar uzağa, açık denizlere boşaltılmasını istiyorum. Bir süre elimizde tutacağız ve tamamen kaybetmenin ne kadar yıkıcı olacağını anladıklarında, iyi davranacaklarından şüpheleniyorum."

"Bu sevkiyattan haberim yoktu."

"Ben de öyle. Bu haftaki ikinci göreviniz topu kimin düşürdüğünü bulmak ve onun kışına tekme basmak."

"Konuyla ilgileneceğim, Efendim."

"Güzel. Bu arada, Franco Scarpinato için endişelenme. O benim sorunum. Ve ben sorunların uzun süre büyümesine izin vermem."

CHAPTER 2

Todanın balkonunda oturmuş Nell'i gözetlerken ay ışığı yükseliyor ve havadaki hafif serinlik gömleğimin ince kumaşını karıştırıyor. Bir saat önce dönmüş olmalıydı ve ben

Arada geçen her saniye Laura'nın bir sonraki kabusuna bir saniye daha yaklaşmak demek. İhtiyacım olan son şey, Lucian'ın kim bilir ne yapmak için kaçan hemşireyi aramak için buraya hücum etmesi. Böyle bir adama yalan söylememin imkanı yok.

Benim içimi görebilecek bir adam.

Hayatım boyunca kendimi sınır tanımayan bir dünyadan korumak için duvarlar inşa ettim. Bazıları bariyerlerimi umursamadan geçip gittiler. Ama hiçbir erkek, sanki yarı saydammışlar gibi, onların arkasını göremedi.

Bağırma sesi kaslarımı geriyor ve sesin Bayan Blackthorne'a değil de bir erkeğe ait olduğunu fark edene kadar sandalyemde donup kalıyorum. Yukarıdan bir yerden bana ulaşıyor.

Sandalyemden kalkıp balkonun parmaklıklarına doğru eğilerek boynumu kulenin çatısına ve Lucian'ın yukarıdaki ofisine doğru uzatıyorum.

Kalbim duracak gibi oluyor ve ağzımdan bir nefes çıkıyor.

Titreyen ellerimle uzanmaya çalışıyorum ama çok içinde ellerimi yüzüme götürüyorum.

Korkuluğun kenarında dengede duran Lucian elinde bir içkiyle sallanıyor ve ne dediğini bile tam olarak anlayamadığım küfürler savuruyor.

Onu ürkütmemek için seslenmeye zahmet etmiyorum ve bunun yerine asansöre doğru koşarak içeri giriyorum.

"Siktir!" Yarı yolda durup geri dönüyorum, Laura'nın kaçmaması için kapıyı kapatıp kilitlemek üzere balkona doğru aceleyle ilerliyorum, sonra tekrar asansöre yöneliyorum.

Tanrım, lütfen atlama. Lanet çatıya çıkıp da onu yerde kanlar içinde yatarken bulursam, muhtemelen kendimi akıl hastanesinde bulurum.

Parmağım *yukarı* düğmesine basıyor, tüm vücudum adrenaline titrerken lanet olası arabanın kayarak durmasını ve kapılarını açmasını bekliyorum. İçeri girdikten sonra üçüncü düğmeye basıyorum ve kapılar nihayet açıldığında, karanlık ofisin etrafına bakıyorum, çevreyi pek göremiyorum ve odanın karşı tarafında bir kapı buluyorum. Çatıya çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum ama yine de oraya doğru yöneliyorum.

Kapıdan hızlı bir koşuyla geçip merdivenlerden yukarı çıkınca kulenin düz çatısına ulaşıyorum. Önümde, Lucian sırtı bana dönük, siyah takım elbisesi darmadağın, ceketi bir omzundan düşmüş halde duruyor.

Onu ürkütmek için dikkatlice yaklaşıyorum.

"Kimse bir Blackthorne'u tehdit edemez. Bana söylediğin bu değil miydi? Siktiğimin yalancı piçi." Elinde içki şişesi, şişenin ağzını bardağına dayayıp doldurmaya çalışır gibi dengesini sağlamaya çalışıyor. Bardağın kenarından küçük bir parça damlıyor ve onu çatıdan aşağı atıyor, onun yerine şişeyi geri deviriyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onu uçurumun kenarında sallanırken izlerken zorlukla nefes alabiliyorum. Ona yaklaşmak tökezlemesine neden olabilir.

"Bu boktan kurtulmak istedim. B'you ... bir ceza daha vermen gerekiyordu, değil mi? İçinden geçmem için bir cehennem daha."

Boğazımı sessizce temizleyip bir adım daha yaklaşıyorum. "Bay Blackthorne?"

Benimle yüzleşmek için dönerken kolu dışarı fırlıyor ve kendini yakalamadan önce bir nefes hırıltısıyla uzanmama yetecek kadar ayağını kaybediyor.

Lanet olsun, çok yakındı!

Tekrar dengesini bulmuş bir şekilde bir süre bana bakıyor, gözleri karanlık ve değerlendirici; aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. "Isa. *Isa Bella.*" Bir kahkaha atarak içkisini tekrar yudumluyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bağırdığını duydum. Bak, şu anda her ne oluyorsa, bunu yapmak zorunda değilsin."

Kaşları inanmaz bir şekilde çatıldı, kıkırdıyor ve damarlarımda dolaşan korkuya rağmen, tiz ses kısa bir süre için

Dikkat dağıtıcı. Benimle alay etmek için bile olsa, onun eğlenme sesinin hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. "Ben korkak değilim. Ben Lucian'ım. Lanet olası. Blackthorne'um. Bir şeyler yaparım. İnsanlar benden korkar."

"Biliyorum. Bunu biliyorum."

"Bunu biliyorsun." Sesi inançsızlıkla karışık ve dudaklarını yalıyor, bakışları küçümseyerek üzerimde geziniyor. "Ne gibi şeyler biliyorsun, Isa Bella?"

"Şey, birincisi... Alkol ve yüksekliğin birbirine karışmayacağını biliyorum."

Dudakları, yaralarına rağmen inanılmaz derecede gösterişli bir gülümsemeye geriliyor ve gözünü şişeyi tutan elinin tersiyle ovuşturarak dengesiz bir şekilde sallanıyor. Dili dudaklarının üzerinde gezinmeden hemen önce, bir kahkahanın sonu gibi uzun bir inilti dökülüyor dudaklarından. "İşte böyle kurtuluyorum. Bunun gibi kötü kararlar."

"Ölümün eşiğinde durmanın sizi tahrik ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Ah, evet." Uzun uzun göz kırptıyor ve alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor. "Sen ne bilirsin ki? Gençsin. Aşırı derecede yakışıklısın. Erkekler muhtemelen sevişmen için sana para ödüyor. Tam tersi değil."

Bir utanç parıltısı yanaklarımı ısıtıyor, konuşma rahatsız edici bir hal alıyor. "Hayır... bu fahişelik... ve ben bunu ölümü kışkırtmak için iyi bir neden olarak görmüyorum."

"Sikişmek mi?"

"Hayatta daha fazlası var."

"Şey..." Bir yudum daha almak için şişeyi kaldırıyor ve ağzının yarısında duraklıyor. "O zaman doğru düzgün sikilmedin."

Bir başka aşağılanma patlaması derimin altında yanıyor. Kalçalarımın sıkışmasını ya da muhtemelen sayısız kadınla çok daha fazla deneyimi olan yaşlı bir adamdan gelen sözlerindeki gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum. Çoğunlukla kullanıldım, daha fazlası değil. "Yapabilir misin Şimdi aşağı inebilir misin? Beni geriyorsun."

"Neden korkuyorsun?"

"Oh, bilmiyorum... bu gece benim önümde ölebileceğini mi?" Burnunun ucuyla bana bakarken, dudağının iç kısmını çiğniyor gibi görünüyor.

"Bu seni rahatsız eder mi?" "Evet. Hem de çok."

Oflayıp puflayarak tekrar sallanıyor ve boynunu bükerek aşağıya, aşağıda anında öleceğinden emin olduğum yere doğru bakıyor. "Neden burada olduğunu biliyorum. Bana musallat olmaya geldin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kuş. Ben daha çocukken. Onu incittim. Şimdi buradasın. Kuzgun güzeli. Yaptığım şeyi geri almak için. Lanetimi."

Kelimelerin hiçbir anlamı yok, sarhoş saçmalığından başka bir şey değil, ama gözleri bana yalvarıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Aşağı gel."

Uzun uzun göz kırpmıyor ve tekrar kıkırdıyor. "Peki. Sen kazandın." Öne doğru adım attığı anda ayağı kayar.

Cesedi korkuluğun arkasına kayar.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ama ileri atılıyorum.

Binanın kenarından, sadece kollarıyla tutunduğu korkuluktan sarkıyor. İçki şişesi, altındaki zeminde kırık cam parçalarının arasında yatıyor. Düşmemek için kendini tutarken kasları titriyor ve geriliyor.

"Bay Blackthorne!" Ağırlığımın çoğunu bir tarafa vermek için diz çöküyorum ve kenardan uzanmak için duvara yaslanıyorum. "Elimi tut."

Adam muhtemelen benden iki kat daha ağır ama umurumda değil. Onun aşağıdaki betona düşüşünü izlemek hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak bir manzaraydı.

"Elimi tut, Lucian."

Bir eliyle hâlâ kenarı tutarken, kolumu kavrayacak kadar kendini kaldırıyor ve ben de iki elimle onu kavriyorum, kaymasını önlemek için geriliyor ve esniyorum.

"Eğer bu boktan bir karma değilse." Tekrar kıkırdıyor, göğüslerim taş duvara bastırılana kadar beni öne doğru çekecek kadar kayıyor.

"Biri yardım etsin! Bize yardım edin! Makaio!"

"Makaio seni duyamaz. O kalenin diğer tarafında." "Rand!"

"Rand de."

"Tanrım, biri yardım etsin!"

"Bağırmayı kes, kızım. Siktir." Çenesi çabayla sertleşiyor, kendini yukarı itiyor, belki de baskının çoğunu korkuluğa tutunan eline uyguluyor. Yine de kendimi çatının duvarına dayıyorum ve kaslarım güçsüz düşene kadar onu çekiştiriyorum. Tenimi kavradığı yerde bileklerim yanıyor ama omuzları kenara ulaştığında ellerimi koltuk altlarından geçirip onu kendime doğru sürüklüyorum.

"Kayma, Lucian. Bacaklarını kullan!"

Vücudumdaki her kas bu zahmetten dolayı hem sıcak hem de soğuk, ta ki üst yarısı duvarın benim tarafıma gelene kadar ve o aşağı düşene kadar. Çakıllı yatak omurgama çarpıyor ve iri vücudu benimkinin üzerine devriliyor, iki yanıma dikilmiş devasa kolları tarafından tutuluyor.

Bunu takip eden duraksamada nefes nefese kalıyorum ve başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum, gözleri büyümüş, kurnaz bir kedinin heyecanıyla dönüyor, sonra dudaklarıma doğru kayıyor.

"Adımı tekrar söyle," diye fısıldıyor, gözleri ağzımda perçinlenmiş. "Lucian."

Altında kaskatı kesilmiş ve felç olmuş bir halde, bakışlarının bedenini yaklaştırmasını ve dudaklarının ilk nazik dokunuşu dudaklarıma değene kadar kendini alçaltmasını izliyorum. Kokusu likör ve kolonyanın sarhoş edici bir karışımı, nefesi ağzımı tatmak için sulandıran tatlı bir viski.

Dili, sanki beni örnek alıyormuş gibi ayrık dudaklarımda dolaşıyor ve temasla midem sıkışıyor.

Kalbim şu anda göğsümün içinde o kadar sert çarpıyor ki, duymaması bir mucize.

Patronum, Şeytan'ın ta kendisi, bu adadaki en zengin, en münzevi adam. Ve beni öpüyor. Kaslarım hala titriyor, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, hava her titrek nefes verişimde burnumdan kekeleyerek çıkıyor.

Yüzünü benimkinin üzerine eğiyor, dili dişlerimin arasından geçerek öpücüğü derinleştiriyor. Benim yaşımdaki çocukların özensiz, öğürten dil dalışlarına hiç benzemiyor. Uzman ve acelesiz, olgunluğu odaklanmasında ve dikkatinde parlıyor. Fransız öpücüğü sanatını mükemmelleştirdiği belli olan bu adamın yanında kendimi çok çocuksu ve deneyimsiz hissediyorum.

Burnundan bir iniltiyle hava çıkıyor ve beni çakıllara daha sert bastırıyor ama umurumda değil. Ondan bana akan her şeyin tadını alıyorum; çaresizliğin, hüznün, yalnızlığın. Öpücüğü, biraz önceki sarhoşluğunun ötesinde benimle konuşuyor.

Viski ve özlem tadı var.

İçimden bir inilti kaçtı. Hayatımda daha önce hiç bu şekilde öpülmemiştim. Erkekler benden aldılar, alay ve oyun sırasında öpücükler çaldılar, ama asla bu kadar tutkuyla değil. Hepsini tüketmek, her saniyesini hafızama kaydetmek istiyorum, böylece bir daha asla daha azını kabul etmeyeceğim.

Vücudunun ağırlığı üzerime baskı yapıyor, öpücüğü saldırganlaşırken beni altına hapsediyor. Zorlayıcı. Boğazından çıkan inilti benimkinde titreşiyor ve arzuyla başımı döndürüyor. Sıcak, güçlü bir el kenarından yukarı kayıyor

Parmak uçları göğsümün kenarına ulaştığında ağzının içinde nefes alıyorum.

Benden uzaklaşıyor, eli tekrar aşağı kayarak yanımdaki yere yerleşiyor. Pişmanlık ya da utanç titreşimleri, bilemiyorum, kaşlarının sertçe kıştırılmasıyla noktalanıyor. Sarhoş sersemliğinin maskesi, tüm bunların altındaki ayıltıcı gerçekliğe doğru kalkıyor.

"Lucian?" Yüzünü avuçlamak için uzandığımda beni itiyor ve arkasındaki duvara doğru geriye düşüyor. Yerden doğrulup karşısına oturarak, yüzündeki şaşkın ve tiksiniş ifadeyle sessizce kendini azarlamasını izliyorum.

Hangisi daha kötü bilmiyorum: şu anki pişmanlık dolu bakışları mı, yoksa okuldaki çocukların benimle işleri bittiğinde takındıkları kibirli sırıtişları mı?

Onları düşünmek benim de kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Özür dilerim." Lucian'ın sesi düşüncelerimi ona geri çekiyor, gömleği açık, kravatı çözülmüş, bir eliyle kafatasını tutarak kambur durduğu yere. Tamamen darmadağın ve işkence görmüş.

"Beni öptüğüne pişman mısın?"

"Bunu istediğim için pişmanım. Bu yanılttı." Yanlıştı. Beni öpmek yanılttı.

Hayır. Bu anı ucuzlaştırmasına ve beni bir tür hataya dönüştürmesine izin vermeyeceğim.

"Belki senin için."

Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerindeki karanlık şiddetle yanıyor, ama kafasının içinde ne dönüyorsa açığa vurmuyor. Özrü ne olursa olsun, orada uğursuz bir şey var. Şeytani bir şey. Tehlikeli bir şey. İçinde var olan bir ikilik, tek bir bedene hapsolmuş iki kişilik gibi, ikisi de kontrol için yarışıyor. Beni öptüğünde bunu hissettim, ıssızlıktan saldırganlığa, vahşiliğe geçişi, uykusundan uyanan bir hayvan gibi.

Bir şey için açıktan ölüyorum.

Ayağa kalkarak bakışlarını yakalıyorum ve kendimi kapıya doğru geri çekiyorum. Belki de şu anda hissettiği pişmanlık değil, iş kıyafetlerinin ve kayıtsızlığının altında sakladığı adama küçük bir bakış attığımın farkına varmasıdır. O yaraların altındaki tutkulu adamın tadına baktım. Muhtemelen aşkı herkesten daha zor yaşadığını asla kabul etmeyecek biri.

Aslında, tek bir öpücükle ruhunu açtığından oldukça eminim. "İyi geceler, Bay Blackthorne."

Cool saten arşıaflar bacaklarımın üzerinden kayıyor, ben yatakta kıvrılırken görüşüm göz bağıının zifiri karanlığının ardına hapsoluyor. Yumuşak, ipeksi bantlar bileklerimi sıkıyor, kollarımı boşuna çektiğimde, bir adamın sessiz, anlaşılmaz fısıltıları sanki başka bir dilde konuşuluyormuş gibi kafamı dolduruyor. Bir avuç içi arşıafın üstünden kayıyor ve vücudumdaki hassas gıdıklanma Sadece ince bariyer tarafından kreltilen uyluk, bana altımda çıplak olduğumu söylüyor.

"Lütfen." Beni esir alan kişiye yalvarırken yorgunluk sesime ağırl geliyor. "Bırakın beni."

"Şşşt, Isa Bella." Lucian'ın sesinin derin tınısı tenimde bir tüy gibi szlyor ve bu hissin etkisiyle başım dönerek titriyorum. "Korkarım bu mümkün değıl."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" "İzlemek istiyoruz." "Biz mi?"

Gözlerimin zerindeki perde kalkıyor ve yan tarafa bakıp ipek bağlarla yatağı bağlanmış kolumu görüyorum. Lucian odamda yanımda duruyor, üzerinde yarım düğmeli beyaz bir gömlek var ve parmak uçlarını yanağıma değıdiriyor.

Bir el karnımda geziniyor ve sağıma bakıyorum. Yanımda ikinci bir Lucian yatıyor, bu seferki siyah bir gömlek giymiş, elleri arşıafın altından kayarken sert ve talepkâr.

Dikkatimi tekrar ilk Lucian'a veriyorum, o da çeneme nazik bir öpücük kondurmak için eğıliyor.

"Sen ikimize de aitsin, Isa."

Bir parmağı kalçalarımın arasında, oradaki hassas yarığın üzerinde geziniyor ve dizlerimi birbirine çekerek doğıruluyorum.

"Sakin ol Isa," diye nefes alıyor nazik Lucian. "Onunla kavga etme."

Dizlerim birbirinden ayrılıyor ve yanımdaki Lucian daha yakına yerleşerek bacağıma ona doğıru tutuyor. "O seninle sevişecek, Isa. Ama ben seni becereceğim." Parmaklarını sertçe içime sokarken aynı anda çenesi de sertleşiyor.

Bir solukta ayağı fırlıyorum, parmaklarım göğsümde tuttuğum arşıafın etrafında sıkıca kıvrılıyor. Hızlı nefes alışlarım ciğerlerimi doldurmuyor. Etrafımda ikisini arıyorum ama hareketsiz odada sadece karşımda usulca dalgalanan perdeyi buluyorum.

Elimi yastığın altına kaydırarak çakıyı oraya sokuyorum, soğuk metal parmak uçlarımı rahatlatıyor ve uzun bir nefes veriyorum.

Titreyen elimi alnıma götürüyorum, zihinsel olarak hiçbir uzvumun bağlı olmadığını fark ediyorum ve göğsümü ve bacaklarımı yokladığımda gecenin erken saatlerinden kalma eşofmanlarımın ve tişörtümün hala yerinde olduğunu görüyorum.

"Sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum, nefesimi toparlamak için alnımı avucumun içine dayıyorum.

Kalp atışlarım hızlandığında parmaklarımı dudaklarıma götürüp daha önceki öpücüğünü hatırlıyorum. Laura'nın odasına döndüğümde ve Nell nihayet geldiğinde, Lucian'ın kokusunun kıyafetlerime sinmiş olduğuna yemin edebilirim, o yasak öpücük beni çağırması için yüzümün her yerine yazılmıştı. Şimdi bile tenini tenimde hissedebiliyorum, nefesinin sıcaklığını. Tadını. Kafamın içindeki küçük bir ses beni öyle öpmesine izin vermemin yanlış olduğunu söylüyor. Yaşlı bir adam. Hem de patronum.

Sanki başka seçeneğim varmış gibi!

Aynı ses bana öpücüğü unutmamı, bunun sarhoşken yapılan bir hatadan başka bir şey olmadığını söylüyor. Onu unut ve uyumaya devam et. Ama o ses bana ait değil. Teyzeme ve benim için en iyisini bildiğini düşünen diğer herkese ait.

İçime kalıcı olarak kazınan öpücüğü unutamıyorum. Ve Lucian'ı bir daha öpme fırsatım olmasa bile, bunun ne kadar harika bir his olduğunu asla unutmayacağım.

Duvarların yerinden oynamasına benzeyen bir çatırtı sesiyle irkiliyorum ve yanımdaki lambaya koşup açtığımda hiçbir şey bulamıyorum.

Ama orada bir şey olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Bakmadığım zamanlarda bu yerle ilgili bir şey derimin altından kayıyor. İnce ama her zaman mevcut, kolayca ince bir saç teli veya ince bir ağ ile karıştırılabilir. Gözlerimi her kapattığımda benimle oynayan bir hayal gücü gıdıklaması. Lucian'ın yanımdayken hissettiğim aynı tuhaf duygu.

Lucian.

Daha önce bana bakarken, şeytani zevkler vaat eden o soluk kehribar gözlerinin benimkileri delip geçtiğini görmek, tüylerimi diken diken ediyor. Bu adamı neden bu kadar karanlık ve merakımı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde cezbedici bulduğumu bilmiyorum. Aynı merak beni her uyandığımda odada gezinen gölgeler kadar hayali rüyalara sürüklüyor, sarsıyor ve tedirgin ediyor. Akıl sağlığımı sorguluyorum.

Belki de ona Şeytan demelerinin sebebi budur.

Çünkü bu duvarların içinde nefes alan delilik, onu besleyen adam kadar gerçektir.

CHAPTER 24

LUC)AN

On beş yıl önce...

I Karanlıkta teselli bulurlar. Beni göremedikleri tek yer. Işıktaki çıplak, çırılçıplak, açıktayım ama burada hiçbir şey bana dokunamaz. Ben görünmezim. Sessiz bir gözlemciyim.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, odamın köşesinde oturmuş, pencereden aya bakıyorum. Üç hafta önce, gece mi gündüz mü olduğunu bilmeden yatağa bağlı bir şekilde yatıyordum. Sadece ışık ve karanlık vardı ve karanlıkta huzur buldum.

O haftalar boyunca kaldığım yer hastane değildi. Annemin beni bir torba eski, istenmeyen kıyafet gibi attığı yer bir maskaralıktı. Bir yalandı.

Hastaneye benziyordu. Hastane gibi kokuyordu. Soğuktu ve acı kokuyordu. Ancak tüm bu steril görünümün ve tıbbi ekipmanın altında uğursuz ve yanlış bir şey vardı. Kafatasımın içine girmek ve kafamın içindeki sinaptik bağlantıları yeniden düzenlemek için tasarlanmış bir şey. Heyecan verici ve heyecan verici olarak algılamayı öğrendiğim şeyi almak ve onu korktuğum bir şeye dönüştürmek. Acı ve nefretle ilişkilendirdiğim bir şeye. Panik.

Tek sorun, beni iyileştirmeye çalışan sözde doktorların hiçbirinin yaşam ve ölüm arasındaki çizgide gerçekten yürümemiş olması. Öyle olsaydı, panik ve korkunun orada var olmadığını bilirlerdi.

Bir böceğin vızıltısı kulağımı gıdıklıyor ve onu uzaklaştırıyorum. Tekrar uçarak geçiyor, titreşimli uğultusu öncekinden daha yüksek ve irkiliyorum. Uğultu

Tıslama. Kafeslerindeki güvelerin aralıksız tıslaması. Çok gürültülü. Avuç içlerimi kulaklarıma dayıyorum, duymamak için gözlerimi kapatıyorum.

Ciyaklamalar yoğunlaşıp çığlıklara dönüşüyor. Çığlık atıyorlar. Kulak zarlarımı tırmalayan tiz bir işkence.

Yardım istemek için ağzımı açıyorum ama yapamıyorum. Bunu yaparsam, yine iyi olmadığımı düşünüp beni geri gönderecekler.

"Dur," diye fısıldıyorum. "Lütfen dur."

Siyah güvelerin kafeslerinin köşesine yerleştiklerini hayal ettiğimde tıslamalar kafamın içinde azalıyor. Onları aramak için gözlerimi açıyorum, burada benimle olduklarından eminim, bir yandan da nabzımın hızlı atışını sakinleştirmek için burnumdan nefes alıyorum.

Karanlıktan başka bir şey yok - ta ki kapı tıklanıp koridordan gelen ışık odama girene kadar.

Babamın silueti, yarı içeride yarı dışarıda durduğu alanı dolduruyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Tabii ki hayır. Bana asla aklımdan çıkmayacak şeyler yapıldı, hepsi de beynimi yeniden programlamak için büyük bir plan dahilinde. Solange'ı ve bana öğrettiği her şeyi unutturmak için.

Bunu babama söylemiyorum, sadece omuz silkip başımı sallıyorum. "İyileşiyorum." "Güzel. Benimle gelmeni istiyorum."

Bir zamanlar bu kelimeler beni dehşete düşürüyordu, ama o zamandan beri bu tür şeylere karşı hissizleştim. Kelimeler. Beni ne kadar cezalandırmış ve aşağılamış olursa olsun, artık kalıcı bir parçam haline gelen acıyla kıyaslanamazlar. Derime nüfuz etmesine izin vermediğim bir et tabakası. Bunun yerine, her şeye karşı uyuşmuş halde kalıyorum ve sanki hiç olmamış gibi.

Babamı asansöre kadar takip ediyorum, orada yeraltı mezarlarına ulaşmak için yüzüğünü anahtar olarak kullanıyor. Beni daha önce götürdüğü odanın kapısına varıyoruz, ancak içeri adım attığımızda bizi bekleyen iki adamla karşılaşınca içim burkuluyor.

Bir tanesini daha önce hiç görmedim. Dişçi görünümlü bir sandalyeye bağlanmış, gözleri bağlı, vücudunda sadece donu ve çorapları var. Tuzlu ve biberli saçlarına bakarak kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum.

Diğer adamın görüntüsü vücuduma bir titreme gönderiyor ve babam beni Dr. Voigt'a doğru ittiğinde tüm kaslarım geriliyor.

"Sana çalışmamızdan bahsetmiştim Lucian. Şimdi de iyi doktorla tanıştın. Kendisi Schadenfreude'un lideri. Schadenfreude konusunda son derece saygın bir uzman.

epigenetik."

Tanıdık adamın dudakları bir gülümsemeyle geriliyor ve beni karşılamak istercesine kollarını açıyor. Daha birkaç hafta önce bana çektiirdiği eziyet için basit bir açıklama bile yapmaz, bana bir kobay faresinden farksız davranırdı ama şimdi sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi.

"Ah, Lucian, oğlum. Daha sağlıklı görünüyorsun."

Daha sağlıklı mı? Günün her saati odamda kalmaktan başka bir şey yapacak ne enerjim ne de isteğim var.

"Çektiğiniz acı, çalışmalarımızın bir sonraki aşamasına sizinle birlikte taşınacak," diye ekliyor ve sanki bu onun için heyecan verici bir habermiş gibi ellerini birbirine kenetliyor.

"Sonraki aşama?" Bakışlarımı masanın üzerindeki adama çevirdiğimde, kollarının titreyerek bağlandığı metalleri salladığını fark ediyorum. Çok uzun zaman önce ben de onun gibi bağlanmışım ve o gün neyle yüzleşmek zorunda kalacağımdan emin değildim. 'Doktorların' ve 'hemşirelerin' ne tür işkenceler yapacağından.

"Bu Robert Tackas." Dr. Voigt koltuk başlığının arkasında durmuş, adama bakıyor. "Bize neden kolektifi aradığını anlat Robert."

Dili kuru, çatlak dudaklarında geziniyor ve yutkunurken adem elması sallanıyor. "Benim... borçlarım var. Paraya ihtiyacım var, yoksa ... evimi kaybedeceğim." Ağzı titriyor, belli ki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ama sesindeki titreme ona ihanet ediyor. "Ailemi."

"Bugünkü seansının sonunda kendisine talep ettiği miktarda para ödemeyi kabul ettik. Bu parayla ev kredisini ödeyebilecek, ailesine yiyecek alabilecek ve yeniden yoluna devam edebilecek."

"Ne seansı?"

Dr. Voigt bana bakarken çenesini kaldırıyor ve ondan uzaklaşma dürtüsü cesaretimi kırıyor ve sinmemi söylüyor. Ama burası benim evim. İçimi kaplayan korkuya rağmen, arkasındaki duvara yaslanırken bakışlarını üzerimden ayırmıyorum. Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla duvardaki nesnelerden birini kapıyor: ucundan deri, düğümlü örgüler dökülen uzun bir sopa. Bu aleti, enstitüde geçirdiğim süre boyunca benim üzerimde kullandığı pek çok aletten biri olarak hatırlıyorum. Gözlerimin irkilmesi, o örgülerin derimde çatırdayarak kemiklerimi zedelemesinin anısını yankılıyor.

Bize doğru geri adım atarak parmaklarını örgülerin arasında gezdiriyor ve gülümsüyor.

"Cat o' nine. Dokuz örgü, dokuz hayat. Adını nereden aldığını biliyor musunuz?" Kısa bir ara verdikten sonra devam ediyor: "Mısırlılar kedi postuyla dövülen kurbanın kırbaçtan erdem kazandığına inanırlardı." Elindeki nesneyi göğsüme sokuyor ve kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Baban bunun bizim yöntemlerimizi öğrenmen için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü."

"Hangi yollarla?"

Başını Robert'a doğru salladı. "Elli kırbaç. Yapabildiğin kadar sert."

"Hayır." Babama dönüp bakmak kararlılığımı daha da zayıflattı. bana bakıyor, dudakları tiksintiyle aralanmıştı.

"Terapi seanslarımızdan beri yumuşadığını düşünmekten nefret ediyorum Lucian. Bu kırbacın etinde nasıl bir his yarattığını ilk elden biliyorsun. Hayatta kaldın."

"Kırpiklerin yarısı bile yok." Bakışlarım daha da titriyor gibi görünen Robert'a ve tekrar Dr. Voigt'a kayıyor. Tenime inen her darbeyi hatırlıyorum. Beni nasıl morarttığını ve kestiğini. "Bunu yapmayacağım."

"Yıllar boyunca seni izledik. Okuldaki her kavgayı. Sonrasında her okuldan atılmanı. İyi ve kötü arasındaki bu içsel savaşı taşıyorsun, ama ya bu senin çağrınsa, Lucian? Ya genetik olarak bu davranış için yaratılmışsan?"

"Her dövüşüm nefsi müdafaaydı. Başkalarına zarar vermek için yolumdan sapmam. Yapmayacağım da."

Dr. Voigt'un dudakları düzleşir ve bir elini Robert'ın çıplak omuzlarına koyarak adamın dokunuşuyla seğirmesine neden olur. "Üzgünüm dostum. Sana yardım edemeyiz."

Adam sanki vücudu aniden paniğe kapılmış gibi yer değiştiriyor. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen yap şunu. Paraya ihtiyacım var. Ailemin bu paraya ihtiyacı var."

Adamın ceza için yalvarışını dinlerken derimin altında bir yılan hissi geziniyor. Sanki cezayı vermek istemediğim için birdenbire kötü adam ben olmuşum gibi. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, kafam karışıklık içinde yüzüyor, doğru ve yanlış kafatasımın içinde çarpışıyor.

"İğrenç, değil mi? Zenginleri fakirlerden ayıran kağıt ve mürekkep gibi sıradan bir şey için nasıl da acı çekmeye hazırız. Sen bu duyguyu bilemezsin, Lucian. Doğduğundan beri zenginliğin içinde doğdun. Konfor ve güvenlikten başka bir şey bilmiyorsun. Hiç bilmedin

Açlık. Açlıktan ölmek üzere olan ailenizi doyurmak için ne gerekiyorsa yapmanın nasıl bir his olduğunu."

"O zaman neden parayı ona vermiyorsun?"

"Kaç tanesinin bize geldiği hakkında bir fikriniz var mı? Merhamet için yalvarıyorlar. Sadaka mı? Onu diğerlerinden daha fazla hak eden ne?" Ellerini adamın omuzlarında gezdiriyor. "Bu şekilde en azından karşılığında bir şey almış oluruz."

"Ona işkence ederek mi?"

"Bu bir çalışma. Kökleri bilime dayanan bir çalışma. Evrim. O sadece bir katalizör. Test edilecek bir değişken."

"O da bir insan."

"Bize kim geldi. Biz onu aramadık. Kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı çok iyi biliyordun."

"Bu kadar yeter! Ya sana söyleneni yaparsın ya da Tanrı şahidim olsun ki seni bir hafta daha o enstitüye geri atarım." Babamın sesi arkamda gürlüyor, omurgamdan aşağı kayıyor. "Buna seyirci kalmayacağım ve--"

Dr. Voigt elini kaldırarak babamı susturuyor ve bir an için Griffin Blackthorne'un gururunu tehdit eden herkese yaptığı gibi ona da saldırıp saldırmayacağını merak ediyorum. Onun yerine başını eğiyor.

Dr. Voigt, "Çocuk kendi seçimini yapar," diyor. "Bu adamın cezasını verin, biz de ona istediği parayı ödeyelim. Bir yılda kazandığı paradan daha fazlasını alıp gidecek. Ya da ona reddettiğinizi söyleyin."

Adamın çenesi titriyor, sanki ağlamak istiyor ama ben yapmayacağım. Benim seçimim. Beni bir canavara dönüştürmelerine izin vermeyeceğim.

"Reddediyorum."

TAradan iki gün geçti ve babam benden uzak durmaya özen gösterdi. Küstahlık olarak gördüğünden emin olduğum şey için beni cezalandırmadı. Sanki eğer ben hiç var olmasaydım.

Bugüne kadar.

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturuyorum, kıpırdanışımı görmesin diye ellerimi kucağıma koyuyorum.

Karşımda, elinde rulo haline getirilmiş bir gazete tutuyor, alay edercesine masasının üstüne vuruyor ve bir yandan da bana bakıyor.

Acaba o şeyle bana vuracak mı?

Düşüncelerime cevap olarak gazeteyi önüme fırlattı ve manşetin yer aldığı ön sayfaya döndü: *Bostonlu Adam Kendini Üst Geçitten Yoğun Trafiğe Atınca Feci Şekilde Öldü.*

Makalenin girişinde Robert Tackas'ın adını gördüğümde midem bulanıyor.

"Söyle bana, sence ne yapsaydım daha az acı çekerdim?" Babamın alaycı sözleri, vicdanıma saplanan bıçağı sadece büküyordu.

"Bu benim hatam değil."

"Senin hatan değil mi? İsteddiği parayla buradan çıkıp gittiğini düşünsene?"

"Bunun için beni suçlamana izin vermeyeceğim."

"Suçlamak zorunda değilim. Kendini suçluyorsun. Yüzünün her yerinde bu yazıyor." Gözlerim yaşıyor, öfke ve suçluluk duygusu beni çekip geriyor,

içimde büyüyor. "Ona parayı verebilirdin."

"Hiçbir şey bedava değildir, Lucian. Hiçbir şey. Sen de dahil." Masasından kalktı, belki de arkasındaki gölgeler yüzünden, ama her zamankinden daha iri görünüyordu. Daha korkutucu. Masanın etrafında dönerken nabzım hızlanıyor, ellerim yumruk oluyor, kendimi savunmak zorunda kalacağım anı bekliyorum. "Bu dünya güçlü ve zayıflardan oluşuyor. Doğuştan sahip olduğumuz bazı genetik özelliklere dayanarak kimin gelişip kimin yok olacağına doğanın karar verdiğine inanılır. Ama bu doğru değil. Büyük büyükbabanız ve ondan önceki babası açlık çeken balıkçılardı. Ailelerini beslemeye gücü yetmeyen adamlar. Tüm hesaplara göre, zayıflarla birlikte yok olmalıydı. Acı çekerken güç buldu ve bu güç onun kaderini değiştirdi." Kül tablasının kenarında duran yarım içilmiş purosuna uzanıyor ve yakıyor. "Bir gün bu şirket senin ellerinde olacak. Ve korkarım orada yok olacak. Nesiller boyu süren çalışma ve emek--"

"İstemiyorum."

"Pardon?"

"Şirketinizi ya da gizli grubunuzu istemiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum."

Kısa bir sessizlik anında bana bakarken gözleri seğiriyor. "Peki sen hayatın boyunca ne yapacaksın Lucian? Müzik mi çalacaksın?" Sesindeki alaycı ifade karşısında dişlerimi sıkıyorum ve o da kıkırdıyor. "Dünyada binlerce, binlerce müzisyen var. Ancak tüm bu ülkede sadece bir tane başarılı nakliye şirketi var. Alın teri ve fedakârlıkla kuruldu."

"Ve kan. Masum insanların kanı. Zirvede kalmak için kaç kişiyi öldürdün baba?"

"Ne kadar gerekiyorsa." Sanki beni inceliyormuş gibi başını eğiyor. Her zaman ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor. "Tanrı aşkına, hiçbir oğlum hayatını kazanmak için *piyano* çalmayacak. Bunca yıl bale eğitimi de almış olabilirsin. Sadece Tanrı'nın lütfuyla sporda bu kadar başarılı oldun."

Tanrı'nın lütfu mu? Kışımı yırttım. Sıkı çalıştım. Hiçbir antrenmanı kaçırmadım ve eyalet rekorları kırmaya devam ettim. Ama sadece *Tanrı'nın lütfuyla*, öyle görünüyor.

"Bu şirketi devralacaksın. Schadenfreude'daki yerini alacaksın. Ya da ben--"

"Beni öldürmek mi? *Onu* öldürdüğün gibi mi?" "Kimi?"

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Onu *gördüm*. Mağarada. Ölmüştü.

Onu becerdiğini gördüm."

Dudakları, yakalandığını umursamayan bir adamın kötü niyetli gülümsemesini oluşturuyor. "Pedofil mi? Küçük çocuklarla oynamayı seven mi? Evet. Onu becerdim. Sonra da ondan kurtuldum."

Yarım yamalak bir rüya gibi kafamda yasak olmayan anılar yanıp sönüyor.

Güzel bir kadın. Uzun siyah saçlı. Elleri kalçalarımın arasında.

Solange'a benziyor ama belki onun kadar egzotik değil, onun sulandırılmış bir versiyonu gibi.

"Onu dadın olarak tuttuğumuzda sen daha çocuktun. Altı yaşındaydın. Annen seninle fazla zaman geçirenlerden şüpheleniyordu, biz de malikânenin her yerine kameralar yerleştirdik." Sesi, zihnimde hızla akıp giden görüntülere anlatıcılık katıyor. "Her şey okşamayla başladı. Çoğunlukla küvette. Sana dokunurdu. Çoğunlukla zararsızdı. Annen... her zaman çok korumacıydı, ama Monique'e karşı daha da korumacıydı."

Monique. *Bayan Monique*. Onun adını duyduğumda, kafamın içinde daha fazla görüntü patlak veriyor.

Kıkırdamalar. Yumuşak okşamalar. Gıdıklanmalar ve karnımdaki düğümlerin peşinden koşmalar. "Annen ondan kurtulmamız için ısrar etti." Gözleri üzerimde, purosunu üflüyor.

"Ben de öyle yaptım."

Anılar beynimin içinde dönüp duruyor, anlamsız bir karmaşaya karışıyor. "Yalan söylüyorsun. Öldürdüğün kadın

Solange'dı."

"Friedrich'e göre, sürekli bahsettiğiniz Solange, Jude'un ölümünden sonra yaşadığınız travmanın ve dadınızın tacizinin bir sonucu. Bir halüsinasyon."

Onu hayal etmedim. Hayal edemezdim. O gerçektir. Bana yaptığı şey gerçektir. Her şeyi hissettim. Başımı sallıyorum ama onunla tartışmaya hazırlanırken bile gözlerimin önünden titrek görüntüler geçiyor. Annem Solange'ı odada hiç kabul etmiyor. Birlikte yürürken personelin bana garip bakışlar atması. Günlerce kaleden kaybolması ve sadece ben üzgün ya da stresli olduğumda ortaya çıkması.

Hayır. Onu hayal edemezdim. Bu kadar gerçek hissettiren bir şeyi nasıl hayal edebilirdim?

"Beni deli gibi göstermene izin vermeyeceğim. O yüzden beni oraya geri atabilirsin. Orası hastane değildi!"

"Burası bulduğumuz enstitü. Orada bir dizi çalışma yürütülüyor ama Friedrich ilk seansınızı burada yapmanın daha rahat olacağını düşündü."

"Bana orada işkence ettiler!"

"Friedrich halüsinasyonlarınızın doğasını incelemek istedi. Başarmaya çalıştığımız şeyi nasıl etkileyebileceklerini görmek için. Bu sanrılar sayesinde kendini defalarca riske atıyorsun. Kendini öldürmekle hiçbir şey başaramazsın Lucian. Hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum."

"Yakında öğrendiğimiz gibi. Mazoşist eğilimler geliştirmişsin." Omuz silkiyor ve purosunu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Utanılacak bir şey değil. Seninki kadar tehlikeli olmasa da bende de vardı."

"Bu çalışmadan çıkmak istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil." Purosunu tekrar üflüyor ve diğer ucundaki parlak turuncu ışıltıyı göstermek için çeviriyor. "Tek çıkış yolu ölüm."

İçimde biriken öfke patlıyor ve sandalyemden kalkıyorum. Tek bir kelime daha dinlemeyi reddederek, kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

"Lucian!" Babam arkamdan sesleniyor ama ben ofisinden koşarak çıkıyorum ve yolda Rand'e çarpıyorum.

"Lucian, nereye gidiyorsun?"

Fuayeden koşarak geçip ön kapıdan çıktım. Avluyu geçip ormana giriyorum. Yerdeki çalı çırpı ve dallar ayaklarımın tabanını oyuyor, bacaklarımı tırmalıyor ve kazıyor. Hafif bir akşam esintisi açıkta kalan tenimde biriken teri serinletiyor. Çok geçmeden ağaçlar yerini küçük bir açıklığa ve uzaktaki uçuruma bırakıyor. Oraya doğru daha hızlı koşuyorum.

Aşağıya çarpan dalgaların sesi, kafamın içinde dönen düşünce kasırgasına bir ağıt gibi eşlik ediyor.

Solange. O gerçek değildi. Hiç olmadı. Ben deliyim. Onu hayal ettim ve sadece deliler böyle şeyler hayal eder. Annem haklıydı. Ben hastayım. Çok hastayım. Bana yaptığı şeyleri yapan koca bir insanı insan nasıl hayal edebilir?

Kayarak duruyorum ve yüz metre altımdaki karanlık sulara bakıyorum. Ay, kayaya çarpan dalgaların tepesini aydınlatıyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Hava inceliyor.

Zıplıyorum.

Midemde bir gıdıklanma panikle patlıyor.

Gözümün önünden dünyanın baş döndürücü bir hızla akıp gitmesinden başka bir şey geçmiyor.

Soğuk bir sızı tenime çarpıyor, denize daldığımda göğsümü sıkıştıran bir basınç. Buz gibi su beni kucaklıyor, daha derine, dibe doğru çekiyor. Aşağıdaki karanlığa.

Hâlâ

hayattayım.

Hâlâ

hayattayım.

Çekişten kaçmak için tekmeliyorum. Etrafımdaki kaygan sıvı duvara tırmanırken kaslarım yanıyor. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla nabız gibi atarken, yüzeye ulaşana kadar kendimi yukarı doğru itiyorum.

Uçurum uzakta duruyor, deniz ise beni daha da uzağa taşıyor. Yorgunluk üzerimde ağırlaşırken, ileriye doğru itiyorum ve kayanın karşı tarafındaki kıyıya doğru yüzüyorum.

Su, havasızlık ve kaslarımla savaşmak yirmi dakika kadar sürmüş olmalı. Sığ kum yatağı ayaklarıma çarptığında ayakta zor duruyorum.

Kemiklerimi titreten bir soğuk vücudumu sarsıyor, dişlerim takırdıyor, çenem gerginlik ve sertlikten ağrıyor. Dizlerimin üzerine çökerek dalgaların çekişine karşı sürünüyorum, ta ki elimin topuğu kuru kuma değene kadar ve sırt üstü dönerek yıldızlı gökyüzüne ve aya bakarak uzanıyorum, zayıf ve nefes nefese.

Ben hayattayım.

Tek bir sonuç düşünmeden o uçurumdan atladığım anı zihnimde canlandırıyorum. Ölmüş ya da yaşamış olmamın benim için hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, içimde yanan korku ve pervasızlığın enfes telaşıydı. Yaşadığımı hissetmek için ölüme doğru koşmanın paradoksu.

Bu düşünce zaten yorgun olan göğsümü bir kahkaha patlamasıyla yırttı.

Vücudum sertleşiyor ve elimi ıslak pantolonumun içine, aletimin tam direkte durduğu yere kaydırıyorum.

Birkaç hızlı pompa ve daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

CHAPTER 2 μ

Günümüz ...

I Bir haftanın geçtiğine inanmak zor ve garaj yoluna park edilmiş şık siyah araca doğru ilerlerken, yanında Makaio olduğunu öğrendiğim uzun boylu, iri yarı adam dururken, elimde olmadan ama hafta sonu için ayrılmak zorunda kalmaktan biraz üzüntü duyuyorum.

Aynı zamanda, muhtemelen buradan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Lucian'ın ofisinin penceresinde bir figürün durduğu yere bakıyorum.

Arkalarını dönüp gözden kaybolurlar, ötedeki odada gözden kaybolurlar.

Şüphesiz o. Ofisinde geçirdiği geceden beri benden kaçıyor. Son birkaç gündür onu pek gördüğüm söylenemez. Çoğunlukla böyle anlarda, uzaklaşmadan hemen önce onu bana bakarken yakalıyorum.

Belki o öpücükten de pişmanlık duymalıyım ama yapamıyorum. Şimdi bile, dudaklarının benimkilere değdiği o hayali his hâlâ tenimde. Viskinin acı tadı. Nefesinin sıcaklığı benimkine karışıyor.

Makaio arka yolcu koltuğunun kapısını açıyor, dudaklarında sadece yarım bir gülümseme var.

"Teşekkür ederim," diyorum ve içeri tırmanırken duraklıyorum. Tanrım, daha önce hiç bu kadar lüks bir arabanın içini görmemiştim. "Vay anasını."

"İşte sana bir Bentley."

Çantamı taba rengi deri koltuklardan birine bırakıp önümdeki minderli koltuğa uzanıyorum, yumuşak deri bir bulutun üzerinde oturmak gibi. Temiz ve davetkâr,

Lucian'ın parfümünün kalıcı kokusu ben yerleşirken lezzetli bir karşılama yapıyor.

Makaio bana doğru uzanıyor, yakınlığı karşısında irkiliyorum ama o sadece iki yolcu koltuğunu ayıran uzun orta konsoldaki bir düğmeye basıyor. Önümdeki koltuktaki bir yarıktan bir ekran yukarı kayıyor. Bir düğmeye daha basıyor ve arabadan geri geri çıkarken topuklarımdan bir şey itiyor.

İrkilerek aşağıya baktığımda, ayaklarımı yerden kaldıran, yatar koltuklardakine benzer bir ayak desteği buluyorum.

"Ön tarafta içinde soda ve Perrier suyu olan bir soğutucum var. Yanınızdaki düğmeye basarsanız katlanabilir bir masa var. Ve şuradaki düğmeye basarak penceredeki perdeleri kapatabilirsiniz." Yanımdaki kapı panelinde gümüş rengi bir düğmeyi işaret ediyor.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar lüks ve yüksek teknolojili bir şeyin içinde bulunmamıştım.

"Ben, ben iyiyim." Etrafıma bakarken yanımdaki deri koltuğa dikilmiş *25'te 1* yazısını fark ediyorum. "Yirmi beşten biri nedir?"

"Bu araba Birleşik Devletler'de sadece yirmi beş tane var."

"Ciddi misin?" Bu şey bir servete mal olmuş olmalı. Tekerlekler üzerinde binlerce dolar. "Bay Blackthorne'un çalışanlarını taşımak için kullanılmasına izin vermesine şaşırdım."

"Tüm çalışanlar değil, hanımefendi. Sadece siz. Efendi Blackthorne eve dönerken rahat olmanız konusunda ısrar etti."

Israr mı etti? Neden ısrar etti? "Çok rahatım. Teşekkür ederim."

"Güzel." Kapıyı kapatıp beni içeri kapatıyor ve Lucian'ın ofisinin boş penceresine bakıyorum. *Bonesalt Şeytanı*.

Teve dönüş yolculuğu neredeyse çok kısa sürüyordu.

Ever After'ı tabletin Netflix uygulamasından *izledim*. Filmler genelde bana göre değildir ama ya öyle olacaktı ya da dikiz aynasından Makaio'nun bakışlarından kaçacak ve her on dakikada bir bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soracaktım. Ayrıca, Midge Teyze ve ben küçükken bu filmi izlemeyi çok sevdiğimiz için film ev ziyareti için uygundu.

İtiraf etmeliyim ki, huysuz yaşlı kadını özledim.

Kaldırımında duruyoruz ve yanımdaki çantayı alıp arabanın kapısının koluna uzanıyorum. Kapı benden önce açılıyor ve Makaio dışarı çıkmama yardım etmek için bekliyor. Nezaketen elini tutuyorum, yoksa bu jest bana garip geliyor.

Araçtan kurtulduğumda öne doğru eğilip elini çantamın kayışından geçiriyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Sorun yok. Sorun değil..."

Çantayı alıp götürüyor ve bana cep telefonumdan başka bir şey taşımama gerek bırakmıyor.

Öfkeyle, çitlerle çevrili araziden geçerek son dokuz yıldır büyüdüğüm yıkık dökük eve doğru ilerliyorum. Girişe çıkan merdivenleri tırmanırken ön verandada boş çiçek saksıları devrilmiş duruyor ama Blackthorne'ların bahçeleri bakımsız ve bakımsız görünürken, buradakiler mahalledeki bir başka yıkık dökük evi parlatmak için yapılan başarısız bir girişimden ibaret.

Sol taraftaki eski ve boyası çatlamış salıncak bana Midge Teyze'yle ılık yaz gecelerinde oturup saatlerce konuştuğumuz zamanları hatırlatıyor. Her ne kadar göze batan bir şey olsa da, orada olmamasını hayal bile edemiyorum.

Evin dış cephesinin de yeni bir boyaya ihtiyacı var ama bu, iç mekanın ihtiyaçlarının yanında devede kulak bile değil, bu yüzden kapıda durup çantama uzanıyorum. "Ben burada iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Bıraktığın için teşekkürler." Blackthorne'ların bahçe kulübesi buradan daha iyi durumda olduğu için kapıyı açmayı reddediyorum.

"Pazar gecesini seni almak için döneceğim."

"Emin misin? Yani, Midge Teyze muhtemelen beni götürebilir." "Efendi Blackthorne sizi bırakıp almam konusunda ısrar etti."

Onun gibi bir adamın beni böyle bir talepte bulunacak kadar önemli gördüğünü hayal etmek zor. "Tamam. Eğer ısrar ettiği buyusa."

"Evet, öyle. İyi bir hafta sonu geçirin. Beladan uzak durun."

Eve girip her zamanki gibi kapıyı arkamdan kilitlediğimde bir aşinalık perdesi çarpıyor yüzüme. Midge Teyze kilitleri, ocağı kontrol ettiğim ve perdeleri kapattığım için bana paranoyak diyor ama hayatımın yarısını terk edilmiş yerlerde geçirmek bana dostlarıma o kadar çabuk güvenmemem gerektiğini öğretti çünkü bazen sormadan bir bok alıyorlar.

Muhtemelen seksenli yıllarda satın alındığını tahmin ettiğim yorgun ve kırık dökük mobilyalar, oturma odasının çirkin kahverengi kaplamaları

oda ve baştan aşağı nikotin lekeli modası geçmiş duvar kâğıdı, iğrenç görünümüne rağmen beni hâlâ rahatlatıyor.

"Midge Teyze! Evde misin?" Çantamı kanepenin üzerine bırakıp mutfığa doğru ilerliyorum. Havaya kahve ve sigaranın ezici kokusu sinmiş. Blackthorn'larda takdir ettiğim bir şey var: Ara sıra gelen yoğun sigara kokusu dışında, burada olduğu gibi boğazın arkasına yapışan bayat dumanlı bir koku yok. "Hey! Midge Teyze!"

Kahve cezvesi sıcak, son zamanlarda kullandığı gibi sıcak değil ama uzun süredir duruyormuş gibi soğuk da değil.

Yatak odasına baktığımda boş, yatağı toplanmamış, geceliği yere atılmış bir halde buldum. Belki markete falan gitmiştir, bana hafta sonu izin aldığını söylemişti ve saat daha öğleni yeni geçmişti. Shoal için çok erken.

Mutfığa dönerken kapıda bir tıkırtı duyuyorum ve donup kalıyorum. Kapı açılıyor ve Midge Teyze içeri giriyor, anahtarı kilitten çıkarırken ağzına bir sigara sıkıştırıyor.

Arkasında, dünyada eve dönmenin heyecanını ekşitebilecek tek kişi duruyor.

Annem.

Onu otoyoldaki küçük kamp alanında topallayarak dolaşırken gördüğümünden beri birkaç ay geçti. Midge Teyze bazen ona yiyecek bir şeyler ya da fazladan bir battaniye getirmek için uğramayı seviyor. Neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette arabanın içinde kaldım. Beni kız kardeşinin üzerine attıktan sonra anneme onu önemsedığım izlenimini vermenin bir anlamı yoktu.

Tenin beyaz solgunluğu sadece gözlerinin etrafındaki koyu halkaları, çökük yanaklarını ve zayıf vücudunu vurguluyor. Buradan bile kollarındaki eroin izlerinin kabuklarını ve morluklarını görebiliyorum.

Midge Teyze'yi eve kadar takip edişini izlerken öfke ve tiksinti midemi bulandırıyor.

"Onun burada ne işi var?" Kollarımı kavuşturmam, derimin altında titreşen öfke titremesini gizleyemiyor.

Mutfığa doğru giderken Midge Teyze durup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sigarasından bir nefes çekerken sol gözü kısılıyor. "Yeni kıyafetler mi?"

"Evet, alakasız. O neden burada?"

"Süslü, şatafatlı," diyor yanımdan geçerken, soruma cevap vermeden.

Annem odanın ortasında duruyor, kolunu ovuşturuyor, sanki iğne yapacak bir iğne arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Görünüşe göre gergin.

Kahve cezvesini ocağa fırlatan Midge Teyze'nin peşinden gidiyorum ve sesimi alçaltarak dikkatini çekmek için ona doğru eğiliyorum. "O neden burada?"

Bıkkın bir iç çekişle daha yakına eğiliyor. "Bilinmeyen bir numaradan aradı. Erkek arkadaşı şehri terk etmiş. Yanında bir sürü uyuşturucu götürmüş. Sanırım büyük bir uyuşturucu satıcısı şimdi onun peşinde." Bakışları benimkilerden kayıyor. "Ve onun."

"Yani, onu *buraya* mı getirdin? Delirdin mi sen?"

"Ne yapacaktım ki? Ona siktirip gitmesini mi söyleyecektim? O benim kardeşim."

"O benim annem ama bu, her bok yığınınına basıp kirlendiğinde ona yardım etmen gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmiyor."

Sigarayı dudaklarının arasına geri iterek başını sallıyor ve ocağı yakıyor. "Anlamıyorsun. Sorun değil. Sen daha çocuksun."

"On dokuz yaşındayım. On yıl boyunca onun pislikleriyle uğraştım. Sandığından daha fazla anlıyorum."

Elini kalçasına koyması onu kızdırmaya başladığının ilk işareti ama umurumda değil. Bu onun akıllıca kararlarından biri değildi. "Ve sen de öylece durup bir suçlunun onu vurmasına izin mi verecektin?"

"Karma bir sürtüktür. Hep böyle demiyor muydun?"

"O senin annen, Isa. Senin annen. Evet, boktan bir iş yaptı ama bu onun kim olduğunu değiştirmez. Onun acı çektiğini görmek istemen doğru değil. Roxbury'deki torbacılar dalga geçmez."

Orospu çocuğu. "Roxbury mi? Roxbury'de miydi?" "Görünüşe göre öyle."

"Tanrım, Midge Teyze." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak her bir tutamı kafamdan koparmamak için elimden gelen tek şeyi yapıyorum. "Burada kalmasına izin veremezsin. Uyandığında bütün eşyalarımızın kaybolduğunu göreceksin."

"Nakit paramı bir kenara koydum. Bütün mücevherlerimi de sakladım. Değeri olan tek şey boktan televizyon ve şu anda bir fincan kahveyi kaldıracabileceğinden bile şüpheliyim."

"Burada kalmayacağım." Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Onu seçim yapmaya zorlamaktan nefret ediyorum ama annemin denemeden bile ne tür bir bok fırtınası yaratabileceği hakkında hiçbir fikri yok. "Ya o gider, ya da ben."

"Hadi, Isa. Böyle davranma. Tanrı aşkına, o aileden biri. Ailem arasında seçim yapmayacağım."

"Seni benden çok daha fazla becerdi." "Ayrıca daha çok kez yanımdaydı. Uyuşturucudan önce."

"Sen lanet olası bir azizesin." Oturma odasına geri döndüğümde annemi kanepenin kenarında oturmuş, ellerini birbirine sürterken buluyorum.

"Selam bebeğim. Nasılsın?"

Sorusunu duymazdan gelerek spor çantamı elime alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum; sesinin tiz tonu ve gözlerindeki tuhaf bakıştan tiksiniyorum. "Bu gece Kel'lerde kalıyorum!" Kapıya doğru ilerlerken Midge Teyze'ye sesleniyorum.

"İsa, bekle!" Midge Teyze ellerini havaya kaldırarak arkamdan sesleniyor. "Akşam yemeği için taco planlamıştım!"

"Eminim yenecekler." Kanımda dolaşan korkuyla kapıyı itiyorum.

Temiz hava yüzüme çarptığı anda gözlerim doluyor ve kaldırım sulu kalkanın arkasında bulanıklaşıyor. Annem ilk kez yardım istemek için gelmiyor. Birkaç ay önce Midge Teyze'den elli dolar aşırmaı başarmış ve elektrik faturası için bize para bırakmamıştı; ondan önceki sefer de Hal Amca'nın ona verdiği evlilik yüzüğüydü. Teyzem için pek bir şey ifade etmediğini kabul ediyorum, ancak annemin şüphesiz onun için rehine koyduğu parayı kesinlikle kullanabilirdik. Belki de hiç kardeşim olmadığı için teyzemin ona olan sempatisini anlayamıyorum. O kadar çok kazık yedikten sonra bir şeyi bu kadar çok sevmeyi hayal edemiyorum. Bir noktadan sonra bu zahmete değmezmiş gibi geliyor.

Kelsey'nin evine yürümek yaklaşık on beş dakika sürüyor ve ben şimdiden sakinliğimin geri geldiğini hissedebiliyorum. Lisedeyken Kelsey Donovan dışında pek arkadaşım yoktu. O da benim gibi müziğe karşı her zaman içten bir sevgi beslemişti, ilk tanışmamız da bu sayede olmuştu. Ne dinlediğimi sormak için yanıma ilk geldiğinde kulaklıklarım takılıydı ve Arctic Monkeys son ses çalıyordu. O andan itibaren bir dostluk filizlendi. Benim aksime, okuldaki diğer çocuklar arasında çok daha popülerdi. Aeden ve Brady ile olan olaydan sonra bile. Aslında, ne kadar garip olsa da, okulun geri kalanı benden kaçarken, Kelsey ve ben yakınlaştık.

Bu da muhtemelen sonunda beni kurtardı.

Düşünmekten nefret ettiğim bir şey ama bazen aynaya baktığımda gizlice aklıma geliyor. Özellikle de o gecenin kafamı ne kadar karıştırdığının kanıtı olan kesikleri gördüğümde.

Bana her zaman asla onlar gibi olamayacağımı hatırlatıyor. Asla onlara ait olamayacağımı.

İşte tam da bu yüzden Blackthornes'daki işi kabul ettim. Bu adayı terk edecek kadar param olduğu an buradan gideceğim.

Bir kornanın iğrenç sesi düşüncelerimi böldü ve bir araba hızla geçerken geri sıçradım. Jeep'in Brady'nin eski futbol arkadaşlarından birine ait olduğunu fark ettim. Muhtemelen üniversiteden yaz tatiline gelmişlerdi.

Onların işkencesiyle uğraşmak zorunda kalmayalı aylar oldu ve yaz boyunca onlarla, yani onunla karşılaşma düşüncesinden korkuyordum.

Çocuklardan biri "Siktiğimin psikopatı!" diye bağıyor ve bir şey kafama çarparak yeni gömleğimin üzerine sıvı döküyor.

Nefesimi tutarak kendime bakıyorum; koyu renkli kola lekeleri beyaz gömleğimi kaplıyor, kırmızı kutu ise koyu renkli bir soda havuzunun içinde yerde yatıyor.

"Touchdown!" diye bağıyorlar yola çıkarken lastiklerin gıcirtısından.

Bir hıçkırık göğsümü çekiştiriyor ama yutkunuyorum. Şakağımda tenekenin çarptığı yerde zonklayan ağrıyı dürtüyorum ve daha fazla gözyaşı gözlerimin kenarlarını yakıyor. "Siktir git," diye fısıldıyorum ve Kelsey'nin evine doğru devam ediyorum.

"T şapka çıkmıyor."

Kelsey'nin yatağında onun tişörtlerinden biriyle otururken Bayan Donovan lekeli gömleğimi tutuyor. En iyi arkadaşım bana sarılmış, kolunu karnıma uzatmış yatıyor. Son bir saattir, evine perişan ve ağlamaklı bir halde geldikten sonra beni teselli etmeye çalışıyor.

"Ne kadar da utanç verici," diye devam ediyor. "Bu bir Ulla Johnson."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Bakışlarımı, gözlerini devirerek başını sallayan Kelsey'e kaydırıyorum.

"Annem önümüzdeki hafta sonu New York'a bir gezi planlıyor," diyor yanıma oturmak için itinerek. "Tüm tasarımcıları ezberleyerek moda oyununu geliştirmeye çalışıyor."

"Kimse ülkenin moda başkentine bir balıkçı kasabasından gelmiş gibi görünerek gitmez."

Başını sallayan Kelsey iç geçirir. "Ama yaptın anne."

"Her neyse, bunu nasıl aldın Isa? Bu gömlek muhtemelen üç yüz dolar tutmuştur. Kolay."

Midem bulanıyor ve yüzümü avuçlarımın arasına alıyorum. "Üç yüz mü? Ciddi misin sen?" Öne doğru eğilip karnımı tutarken, kusma tehdidi boğazımın arkasını gıdıklıyor. "Kahretsin."

"Izzy Blackthornes için çalışıyor." Kelsey sırtımı okşarken ben de başımı dizlerimin arasına alıp nefesimi sakınleştirmeye çalışıyorum. "Ona koca bir gardırop aldılar."

"Şaka yapıyorsun." Annesi kaşlarını çatarak gömleği yatağın üzerine bıraktı. "Midge Teyze bunu yapmana izin mi verdi?"

"Gerçekten izin istemedim."

"Dina!" Başka bir odadan tanıdık bir ses sesleniyor, Bayan Donovan'ın neredeyse burada yaşayan en iyi arkadaşı Tracey'ninki olduğunu fark ediyorum.

"Buradayım, Trace!" Bayan Donovan dikkatini tekrar bana yöneltmeden önce omzunun üzerinden sesleniyor. "Dikkatli ol, tamam mı? Bir Blackthorne'un karşısına çıkmakla ilgili ne derler bilirsin."

"Peki ya Blackthorn'lar?" Tracey göğsüne dayadığı bir paket patlamış mısırla kapıda duruyor. Ağzına birkaç tane atıyor ve odaya giriyor. Kırk beş yaşında olmasına rağmen fena görünmüyor. Başının üstünde dağınık bir topuz yaptığı kumral saçları. Soluk mavi gözler ve birkaç çocuk sahibi olmasına rağmen düzgün bir vücut. Yine de yıllarca güneşlenmekten oluşan kırışıklıklar ve kötü cilt onu daha yaşlı gösteriyor.

"İsa onlar için çalışacak bir iş buldu."

"Bir bok yok mu?" Yüzü hayranlıkla parlıyor, yanımızdaki yatağa oturuyor ve biraz patlamış mısır ikram ediyor. "Kalede mi kalıyorsun?"

Sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum ve patlamış mısırı reddediyorum. Hastalık hâlâ içimi kemirirken, bir şey yemeyi düşünemiyorum bile. Umarım Midge Teyze'de lekeleri çıkarabilecek bir şey vardır.

"Bir *kalede* kalmak için! Bir prenses gibi." Tracey dudağını ısırıyor, gözleri birden parlıyor. "Bugünlerde nasıl biri? Lucian."

"Bugünlerde mi? Neyin aksine?" Kelsey uzatılan poşete uzanıp bir avuç patlamış mısır alıyor.

"On yıl önce onunla takıldığım zamanın aksine."

Ne?

O zamanlar bu kadar yaşlı görünmediğini tahmin ediyorum, ama kadın hala ondan yaklaşık on üç yaş büyük.

"Şaka yapıyor olmalısınız." Bayan Donovan arkadaşlarının dikkatini çekmek için başını öne eğer. "Bana şaka yaptığını söyle. Bana hiç kanca taktığını söylememiştin."

Bonesalt Şeytanı'yla birlikte."

"Şeytan haklı." Tracey homurdanarak ağzına biraz daha patlamış mısır tıktırıyor. "Hadi ama, burada gençler var."

Kelsey inleyerek gözlerini devirir. "Yetişkinler, anne. Bize neler olduğunu anlat Trace Teyze." Sanki sürükleyici bir hikâye dinleyecekmişiz gibi bacak bacak üstüne atarak yanına oturuyor. "Ve detayları atlama."

"Kels." Başımı sallıyorum, onun takılma haberi sadece içimdeki guruldama hissini körüklüyor.

"Bir parti için Tom Garrison'ın evindeyiz, değil mi?"

"Tom Garrison? *Tom Garrison mı?*" Bayan Donovan, elleri kalçalarında, Tracey'ye sanki bu ismi hepimizin bilmesi ve nefret etmesi gerekiyormuş gibi bakıyor, yüzündeki iğrenme ifadesine bakılırsa öyle olduğu anlaşılıyor. "O kalabalığa takıldığını bilseydim arkadaşlığımızı bitirirdim. Adam tanıdığım en büyük erkek fahişesiydi."

"Doğru. Ama Lucian ve birkaç üniversiteli arkadaşı geldi. Hepimiz içiyoruz, sahilde şenlik ateşinde kafayı buluyoruz. Lucian *çok lezzetli* görünüyordu." Dudaklarını yalayıp gülümsüyor ve göğsüme bir batma hissi gönderiyor. "Neyse, çocuklar bisiklet yarışı yapmak gibi parlak bir fikir buldular. Ve tabii ki, zil zurna sarhoş olmasına rağmen Lucian kazanıyor."

İki gece öncesine ait anılar gözlerimin önünden geçiyor; çatının kenarında dikildiğini, *zil zurna sarhoş* olduğunu ve hayatını korumak için ne kadar az özen gösterdiğini hatırlıyorum. Kulağa doğru geliyor.

"Yani, bisiklet meraklısı olduğum için..."

Bayan Donovan elini patlamış mısır poşetine sokarak, "Oh, ne demezsin," diye araya giriyor. "Muhtemelen ona bisikletiyle ilgili onca soru sordun ve bisiklet sürmek umurunda bile değildi."

Tracey'nin sırtışı daha da genişler. "Kesinlikle haklısın, ama bu fırsatı kaçıramazdım. Adam tam bir rock yıldızına benziyordu. Ve kadınların onunla flört etme şekli? Ona yaklaşmama fikrine dayanamadım. Birkaç dakika konuştuk. Daha sonra beni bisikletiyle gezdirmeye karar verdi ve ne olduğunu anlamadan otobanda yüz otuzla gidiyorduk."

"Tracey! Delirdin mi sen?" Bayan Donovan başını sallayarak ona tokat attı. "Siz kızlar bu kadar aptalca bir şey yapmasanız iyi olur."

"Bu... harikaydı." Tracey kıkırdıyor ve arkadaşından gelen bir başka darbeyi savuşturmak için öne doğru eğiliyor. "Görünüşe göre tam bir adrenalin bağımlısı. Bu boktan zevk alıyor. Motosikleti yolun kenarına çekti,

ve o benim her yerimde. Yani, tam bir canavar. Saçımı çekiyordu. Kıyafetlerimi çekip çıkarıyor. Ciddiymiş gibi beni öpüyor." Yüzündeki gülümseme çatık kaşlara dönüşüyor. "Orada yatıyorum, neredeyse çırlıçıplak, bu adam için *nefes nefese* kalıyorum. Beni hemen al, tamam mı? Ve... hiçbir şey olmuyor. Taş gibi sert ama onu boşaltmama izin vermiyor. Beni partiye geri götürdü, yollarımızı ayırdık ve ..." Dudakları büzülmüş, omuz silkiyor. "Ondan bir daha haber alamadım."

"Bu da neyin nesi?" Kelsey'nin dudağı kıvrılıyor ama bir yanım rahatlıyor. Nedenini gerçekten bilmiyorum ama aralarında bir şey olmamasına sevindim.

"Hiçbir fikrim yok. En kötüsü de ne? İyi olacağını biliyordum. Gözlerindeki o sinsî bakıştan anlayabiliyorsun, sanki dünyanı mahvetmek üzerelermiş gibi, anlıyor musun?"

"Tamam. Masal zamanı resmen sona erdi." Bayan Donovan çantayı Tracey'nin elinden kapar ve arkadaşını yataktan kaldırır. "Hadi ama. Bu kızlar bir avuç yaşlı kadının bütün gece etrafta dolanmasını istemez."

Tracey'nin gözleri benimkilere odaklandı. "Onun yanında dikkatli ol, Izzy. O kadar da değişmemiş gibi bir his var içimde. Senin gibi tatlı ve masum bir şey mi? Şey, kötü olanlar ona akın ediyor gibi görünüyor. Tıpkı pervanenin ateşe düşmesi gibi." İç çekerek yataktan kalktı ve bacağına okşadı. "Elbette herkes senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyor."

CHAPTER 26

Isa'nın bütün hafta uyuduğu kameradaki boş yatağa bakarak bardağımdaki likörü döndürüyorum.

Çatıdaki öpücük sarhoş bir aptalın hareketiydi, ancak Ne kadar denesem de bunun etkilerini görmezden gelemiyorum. Sersemlemiş haldeyken bile dudaklarındaki baştan çıkarıcılığı, öpücüğünün ardındaki kara büyüü tadabiliyordum. Sesi gibi, onu bir rafa yerleştirmek isteyen karanlık ve ilkel bir yanıma çağırıyor, böylece başka kimse ona dokunamıyor.

Bu kızda ne var böyle? Bu öğleden sonra gidişini izlemek uzun zamandır hissetmediğim garip bir duyguya kapılmama neden oldu. Şu anda ne yaptığını merak etmekten nefret ediyorum. Kiminle birlikte olduğunu. Tecrübelerim bana bu duyguların iltihaplanmaya başlayacağını ve en sevmediğim şey olan saplantıya dönüşeceğini söylüyor.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerim bölünüyor ve bakışlarımı kaldırdığımda Rand'in kapıda durduğunu görüyorum.

"Bir dakikanızı alabilir miyim, efendim?"

"Elbette." Öne doğru eğilip son yarım saattir baktığım kamerayı kapatan kumandayı tıklıyorum.

"Görünüşe göre sevkியatta bir dikkatsizlik olmuş. Yeni bir çalışan. Onu kovma cüretini gösterdim."

"Güzel. Peki arkadaşımız nasıl davranıyor?" Franco Scarpinato'yu şok ve öfke içinde bırakmak muhtemelen en iyi fikir değildi.

"Görünüşe göre sevkiyatı açık denizde bekletme konusunda haklıymışsınız. Her şey sakın ve müzakereleri boş vaktinizde görüşmeyi teklif ettiler."

"Biraz daha beklemelerine izin vereceğiz. Çok aceleci görünmek istemeyiz."

"Elbette efendim. Sizin açınızdan çok akıllıca bir hareket." Kollarını önünde kavuşturan Rand başını salladı. "Sadece hızlı bir güncelleme yapmak istedim. Sizi işinize dönmeniz için yalnız bırakayım."

"Gitmeden önce, benim için bir şey araştırmanı istiyorum."

"Kesinlikle. Ne yapabilirim?"

"Isadora hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

Boğazını temizleyerek omuzlarını geriye attı, sanki bu istek onun itiraf etmek istemediği bir rahatsızlığıymış gibi. Anlaşılabilir bir durum, çünkü daha önce hiçbir işçi hakkında soru sormamıştım. Hiç umursamadım. Ama zaten hiçbir de beni üç katlı bir binanın kenarından çekip almamıştı. "Görüşme dosyası bende, efendim. Hemen getiriyorum."

"Hayır. Daha derine inin. İhtiyacınız olan her kaynağı kullanın. Onunla ilgili her şeyi istiyorum. Her şeyi."

"Evet, elbette. Bağlantılarımızla temasa geçip ne bulabileceğime bakacağım."

"Bu ikimizin arasında kalsın. Onda ne bulursan bul."

"Sana söz veriyorum." Başını sallıyor ve kollarını arkaya doğru kaydırıyor. "Başka bir şey var mı? Sizin için Giulia'yı getirmemi ister misiniz?"

Giulia. Bir zamanlar o bir rahatlama kaynağıydı. Gerginliği azaltmanın bir yoluydu, ama son zamanlarda, kendimi ondan bir oral seks bile almaya ikna edemiyorum. "Hayır. Yapmazdım."

"Eğer rahatça konuşabilirsem,
Efendim." "Konuşmamayı
tercih ederim."

"Pekâlâ." Benden uzaklaşarak kapıya doğru yöneliyor ve ben iç çekiyorum.

"Ne?"

Dönüp bana baktığında kaşları kırıışmış, elleri kıpır kıpırdı. "Sadece... onun hizmetlerini kullanmamayı tercih ettiğin zamanlarda oldukça..."

Sessiz kalıp bana söyleyecek cesareti olup olmadığını görmek için bekliyorum.

"Sinirli. Özellikle son bir haftadır durumun böyle olmadığını fark ettim."

Düşüncelerim üç gece öncesine, Isa'nın altımda olduğu ve dudaklarındaki çilekli bokun tatlı tadının dilimi büzdüğü zamana geri dönüyor. "Mafyayı tehdit etmek bana uygun görünüyor, sanırım."

Rand bir kahkaha atar ve bakışlarını indirir. "Belki. Kız hakkında bulabildiğim her şeyi bulacağım. Ayrıca avludaki tadilatın yarın başlayacağını da belirtmeliyim. Tasarımcının odaklanmasını istediğiniz özel bir tema var mı?"

"Şaşırt beni."

"Pekâlâ. İyi geceler, Efendim."

"İyi geceler." Ofisten çıkar çıkmaz içkimi alıp sandalyemde arkama yaslanıyorum ve monitörü tekrar açıyorum.

CHAPTER 27

LUC)AN

Sekiz yıl önce...

"**Y** Beni gururlandırıyor, oğlum." Babam masasının üzerinden uzanarak önümdeki bardağı kendi bardağıyla aynı kehribar rengi likörle dolduruyor. "Sınıfının birincisi ve Harvard'dan. Dünya senin istiridyendir, Lucian." Kadehini kaldırıp şerefe dedi ve geri kaldırdı.

İlk oyuncağımı başka bir çocuktan çaldığımdan beri acımasız bir iş için yetiştirildiğimden, derecemi büyük bir başarı olarak görmüyorum, ancak bir anlık tereddütten sonra kendiminkini geri attım.

"Bir hafta sonra Blackthorne Enterprises'da yeni bir yolculuğa çıkacaksınız ama bu gece bunu kutluyoruz."

Anladığım kadarıyla New England'ın yarısını mezuniyet partime davet etmiş. Babamın gururla gülümsediğini görmek beni heyecanlandırması gerekirken, tek düşünebildiğim ona gururunu kışına sokup tüttürmesini söylemek istediğim.

Parmağını havada sallayarak sandalyesinden kalktı. "Sana bir hediyem var."

"Baba, buna gerek yok--"

"Bana neyin gerekli olup olmadığını söylemene izin vermeyeceğim." Topallayarak bir dolaba gider, etrafı karıştırdıktan sonra bir şeyle geri döner

Avucunun içinde. Elini benimkine doğru uzatıyor, ben avucumu açana kadar bekliyor ve avucumun ortasına bir nesne bırakıyor.

Yüzüğe bakıyorum, kendi parmağında taktığı yüzüğün aynısı, alyansın olması gereken yerde. "Baba, ben--"

"Tek kelime bile etmedim. Bu Friedrich'in fikriydi. Bu yüzükle artık tüm toplantılarımızın yapıldığı enstitüdeki gizli odalara ve Malikânedeki yeraltı mezarlarına erişiminiz var."

Ben bunu istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Bu hediyeği kabul ederek, onların yöntemlerini benimsememe izin vermiş oluyorum. Son birkaç yıldır babamın gazabından kaçınmak için onlara ayak uydurdum ama onların küçük kulübünde aktif bir katılımcı olmak için ne bir arzum ne de bir eğilimim var. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Artık Schadenfreude'un resmi bir üyesisin. Ne istersen parmaklarının ucunda, evlat. Daha önce de söylediğim gibi, dünya senin."

O Partinin üzerinden sadece bir saat geçmişti ve ben sıkılmış, üçüncü kadeh şarabımı yudumlarken babamın tüm arkadaşlarını ve tanıdıklarını izliyordum

Benim şerefime kaynaşın.

Sebastian bana doğru adım atıyor, babamın davet etme zahmetine katlandığı bir avuç arkadaşından biri ve sadece babası yüzünden. "Bence bu berbat partiyi bir kenara bırakalım ve gece geç saatlerde dalış yapmak için uçuşuma gidelim."

Kıkırdayarak içkimi kaldırıyorum. "Sen önden git, ben arkandan geleceğim," diyorum içkimin sonunu devirmeden önce. "Bu hızla gidersem, o piç kadeh kaldırmaya bile tenezzül etmeden ben zil zurna sarhoş olacağım."

"Ben de o zamana kadar köşede sikimi kırbaçlıyor olacağım."

İkimiz de gülerken, garsonlara bir içki daha almalarını işaret ediyorum.

"Lucian Blackthorne. Hiç değişmemişsin." Tatlı

Kadını ses beni sandalyemde iki büküm etti.

Amelia Boyd arkamda bir kenarda duruyor. Pastel pembe bir elbise giymiş, saçları kulaklarının üzerine dökülen mükemmel bukleler halinde toplanmış, politik bir prenses görüntüsünde. Yıllar önce öpüştüğüm kız, sadece göğüsleri daha büyük ve bakışları daha bilge.

"Amelia Boyd."

"Sebastian Thoms." Arkadaşım elini uzatıyor ve bakışlarını benimkilere kilitlerken elini kabul etme zahmetine girmiyor. "Ben... köşeye doğru gideceğim."

Gülümseyerek, geri çekilişini izlemek için bakışlarımı kaçırıyorum. "Babası doğu yakasının en büyük ilaç şirketinin sahibi. Bu gece aşırı dozda antidepresan almasının sebebi sen olabilirsin."

"Göğüslerime baktığı için hak etti."

Bakışlarım demi kesim elbisesinin üstünden görünen derin göğüs dekoltesine kayıyor. İlk tanıştığım masum küçük bebekten çok farklıydı. "Belki de kendine engel olamadı."

"Peki senin bahanen ne?"

"Bahanelerle uğraşmıyorum. Göğüslerini çok çekici buluyorum."

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Konuşmak için sessiz bir yer bulmak ister misin?"

"Hem de çok."

"Bana yolu göster o zaman."

Sandalyemden kalkıp elini tutuyorum ve onu ana koridora açılan kapıya doğru yönlendiriyorum.

"Lucian! Lucian, oğlum, neredesin?" diye sesleniyor babam, övünen ve böbürlenen zengin adamların kakofonisi arasında.

Amelia kolumdan çekiştirerek durdu. "Tost zamanı geldi mi?"

Başımı sallayarak onu öne doğru çektim. "Hadi. O beni görmeden buradan gidelim."

"Lucian! Lucian, neredesin?" diye sesleniyor babam, siyah smokinlerin içinde boğulduğu odanın ortasından.

Kalabalığın arasından geçip kapıdan çıkarken kıkırdayarak arkamdan koşturuyor.

"Lucian!" Koridorun yarısında, tanıdık bir sesin bana seslendiğini duyuyorum. "Bekle! Baban seni arıyor!"

Rand.

Kaçışımız üzerine kıkırdayarak Amelia'yı sonsuz koridordan aşağıya ve köşeye sürüklüyorum. Kaçmak için acele ederken kıkırdamaları arkamdan yankılanıyor.

"Lucian!" Rand sesleniyor, hâlâ peşimizde.

"Burası." Sola vurup ilk kapıdan içeri giriyorum, onu da benimle birlikte içeri çekiyorum ve kapıyı kapatırken kapı tıkırdıyor. Dolabın karanlığında, beklerken parmaklarının benimkilere kıvrıldığını hissediyorum.

"Lucian!" Rand'in sesi öncekinden daha yakın. "Lucian Blackthorne!"

Zifiri karanlık odayı kaplıyor ve eli karnımın üzerinde kayarak temas ettiği anda mide kaslarımı sıkıyor. Yumuşak parmak uçları orada oyalanıyor, kemerimin üst kısmı boyunca oynuyor. Diğer eli hala benimkinden, tek elimle tokamı gevşetiyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve elini içeriye doğru yönlendirerek parmaklarını shaftımın etrafında kıvırıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, fazla yönlendirme yapmadan sikimi okşuyor. "Lucian!" Rand kapının hemen dışında görünüyor ve ben altımı ısııyorum.

Küçük ve narin ellerini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdirirken dudakları kasılıyor, karın kasları geriliyor. "Yüce Tanrım, bu bok için yeterince para almıyorum," diyor, sesi yorgun ve mesafeli çıkıyor.

Geri çekilen ayak seslerini duyunca dönüp Amelia'yı bir rafa çarpıyorum ve orada ne saklanıyorsa sarsılıyor. Körü körüne eteğini yukarı kaldırırken, parmak uçlarım nemli pamuklu külotuna kadar pürüzsüz bir cilt tarafından karşılanıyor.

Sessiz bir inilti çıkarıyor.

Hareketlerimiz hızlı ve çılgınca, sert nefesler ve pençeleyen parmaklarla noktalanıyor. Külotunu kalçalarından aşağı kaydırıyorum ve kolumu sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Bekle. Prezervatifin var mı?"

Tabii ki biliyorum. Ivy League üniversitesinde geçirdiğim altı yılın bana öğrettiği bir şey varsa, o da asla bir partiye prezervatifsiz katılmamaktır. Arka cebimden prezervatifi çıkarıp yırtarak açıyorum ve karanlıkta shaftımdan aşağı yuvarlıyorum. Yerine oturduktan sonra elbisesini topluyorum ve hızlıca kontrol etmek için parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Sırılsıklam.

Aletimi onun girişine hizalıyorum ve ileri doğru itiyorum, parmaklarının bir iniltiyle enseme girdiğini hissediyorum.

"Oh, Tanrım, Lucian. Bu... beni ikiye böleceksin." "Sakin ol," diye fısıldıyorum ve karanlığın içinden çenesine uzanıyorum.

Sıkıca tutarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, onu susturuyorum ve tekrar itiyorum. Bu sefer öncekinden daha sert ve haykırışının titreşimi dudaklarımda güm bür d ü y o r . Kalçalarımı her ileri attığımda sıcak, ıslak duvarları beni karşılıyor ve nefes nefese kalması uzun sürmüyor.

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım. Sakın durma. Lütfen." Yumuşak, nefesli ses kulağımı gıdıklıyor.

Ona vuruyorum ve yanımdaki bir şey yere düşüyor. Tüm vücudum sertleşmiş, serbest kalmak için yalvarıyor. Haykırırken amcığı etrafımda kasılıyor ama tetiği çekemiyorum. Yirmi dakika geçti.

Ben gelemem.

"Lucian? Neyin var?" Parmak uçları saç çizgimden aşağı kayıyor ve dikkatimin dağılmasından rahatsız olarak başımı başka yöne çeviriyorum.

Sinirle içinden çıkıyorum ve prezervatifi kaydırarak çıkarıp yere atıyorum ve kendi elimle öfkeyle sikimi pompalıyorum.

Hala bir şey yok.

Parmaklarımı onun içine daldırıyorum, doruk noktasının kalıntıları tenimde sıcak yapışkan bir tabaka bırakıyor ve burnuma tutarak amının kokusunu içime çekiyorum.

Hiçbir şey.

"Siktir!" Aşağılanma beni en iyi şekilde etkiliyor, sikim sarkarken içimdeki öfke kabarıyor.

"Emmemi ister misin?"

"Hayır." Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum ve boşalmak için nafîle bir çabayla kendimi yarım yamalak okşuyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde hâlâ ona karşı duruyorum ve ellerimdeki gevşek eti son bir kez daha sıkıyorum. Kaçırdığım orgazmın acısıyla kendimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum ve yanımdaki zincire hafifçe vurarak dolabın ışığını yakıyorum.

Amelia'nın saçları dağılmış, elbisesinin şifonu buruşmuş ve darmadağın. Yanı yanımdaki zeminde bir çeşit temizlik sıvısının kırık cam kavanozu yatıyor, güçlü kokusu şimdi küçük dolap alanını dolduruyor. Atılmış prezervatif ve ambalajı berrak sıvı havuzunun içinde duruyor ve ben onu almak için uzanıyorum, hem prezervatifi hem de kırık cam parçalarını duvara dayalı duran yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum.

Tekrar edepi bir şekilde dolaptan çıkıp partiye dönüyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Odaya girdiğimizde, annem gece başladığından beri sohbet ettiği bir grup tavuktan uzaklaşıyor ve gözleri parlıyor.

"Lucian! Baban seni arıyordu!" Dikkati Amelia'nın üzerindeydi. "Ve Amelia, seni tekrar görmek ne güzel, canım. Pembe içinde çok hoş görünüyorsun. Siz ikiniz nerede--" Gözleri kısılmış, bakışları Amelia'nın saçlarının dağınıklığını aniden fark etmiş gibi değerlendirici bir hal alıyor. Dudaklarında ince bir gülümseme beliriyor ve bir şey onu rahatsız ettiğinde yaptığı gibi boğazını temizliyor. "Amelia, hayatım, baban ve ben

birkaç günlüğüne burada, malikanede kalmanı tartışıyorduk. İster misiniz?"

Kanım damarlarımda donuyor ve bakışlarımı Amelia'ya ve tekrar anneme çeviriyorum.

"ok naziksiniz ama..." Amelia kekeliyor, sanki birden utanmış gibi.

"Lütfen. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız." Annem başını eğerek, babamın arkadaşlarının eşleri için ayırdığı sahte gülümsemeyi bana da fırlatıyor. "Değil mi, Lucian?"

CHAPTER 28

Günüümüz ...

D Çantamı omzuma atıp Kelsey'in eski Corolla'sının yolcu kapısını çarpıyorum ve annemin burada olmaması için zihinsel olarak dua ederek evimin ön kapısına doğru ilerlerken el sallıyorum.

Hafifçe çatlamış kapı, bir şeylerin yolunda gitmediğinin ilk işaretidir. Midge Teyze benim gibi tüm kapı ve pencereleri kilitleyen biri olmasa da, ön kapıyı herhangi birinin içeri girmesi için açık bırakacak kadar da güvenilmez değildir.

İçeri giriyorum, annemin bir gece önce uyumuş olması gereken kanepenin üzerine dağınık bir şekilde serilmiş battaniyelere bakıyorum. Sehpanın üzerinde duran ve sigarayla dolup taşan kül tablası bana uzun bir gece olduğunu söylüyor. Yarım düzine bira şişesinden biri yan yatmış, ağzının altında biriken küçük bir havuza damlıyor. Sanki sarhoşken yemek pişirmeye çalışmışlar gibi havada kükürt benzeri, yanık bir koku var.

Dün gece bir parti vardı herhalde.

Ağlama sesi dikkatimi mutfığa çekiyor ve başımı tezgâhın ucundan çıkan çıplak ayakları görecektense kadar eğiyorum. "Midge Teyze?"

Çantamı bırakarak aceleyle ayaklara doğru yürüdüm ve tezgahın etrafında döndüğümde onu yan yatmış, cenin pozisyonunda, hıçkırırken ellerini göğsüne bastırmış halde buldum.

"Midge Teyze!" Dizlerime sert kiremitler çarptı, onun yanına yere düştüm ve onu ters çevirmeye yardım ettim.

Gözü erik gibi şişmiş, dudağı yarılmış ve kurumuş kanla kaplanmış. Bana baktığında, morarmış gözünün akını uzun, düzensiz bir gözbebeğı gibi koyu kırmızı girdaplar dolduruyor. Vücudu titreyerek elini daha da yaklaştırıyor, ama ben uzanıp nazikçe ondan çekiyorum.

Parmaklarını özdüğümde midem bulanıyor. Morarmış ve şişmiş, neredeyse simsiyah, ikisi yanlış yöne bükülmüş gibi görünüyor, inkar edilemez bir şekilde kırılmış.

"Kim yaptı bunu?" Elini bırakıyorum ve gözyaşları ve kan yüzünden yüzüne yapışmış saç tellerini fıralıyorum. "Bu benim annem miydi?" şiddet yanlısı olarak bilinmese de annem uyuşturucu konusunda çaresiz ve zaman zaman aptaldır.

Başını sallıyor, gözleri başka bir hıçkırıkla kapanıyor. "Hayır, annen değıldi."

Sesinin hırıltılı tınısıyla dolaba koşup bir bardak kapıyorum ve suyla doldurup yanına dönüyorum. Elimini ensesine koyarak oturur pozisyona gelmesine yardım ediyorum, çığlık attığında irkiliyorum ve bardağı dudaklarına götürüyorum. Sıvıları yudumlarken ağızının kenarından su damlıyor ve ilk öksürüğünde bardağı indiriyorum.

"Biz... oturuyorduk. Konuşuyorduk. Güzeldi, biliyor musun? Ona yetişmek. Geç oldu." Dudakları titreyerek bardağına bakıyor. "Beni yataktan çıkardıklarında uyuyordum. Tony'yi aradığını söyledi, annenin erkek arkadaşını."

"Uyuşturucu satıcısı. Tanrım, Midge Teyze." Parmaklarımı saçlarımla arasından geçirerek, boğazıma düğümlenen kızgınlığı ve *sana söylemiştim cümlesini* bastırıyorum. Onun yerine buzluktan buz toplayıp bir beze sararak kırık parmaklarına koymakla meşgul oluyorum.

"Beni yumruklayıp durdular. Ne bildiğimi sordular. Diğerk odadan Jenny'nin sesini duydum. İçlerinden biri onu yakıyor olmalıydı çünkü kokusunu alabiliyordum." Bir hıçkırık daha onu öne eğilmiş, titrer halde bıraktı ve ben de eğilerek alnını omzuma yaslamasına izin verdim.

"O şimdi nerede?"

"Onu aldılar." Başını omzumdan kaldırdı, burnu ve yanakları sümük ve gözyaşı izleriyle parlıyordu. Çok çaresiz görünüyor ve dehşete düşmüş. Onu görüne benim de gözlerim yaşardı. "Dediler ki... onu öldüreceklermiş."

Bunu duyduktan sonra bir şeyler hissetmeliyim. Teyzemin şişmesine rağmen gözlerinin açılmasına neden olan gibi bir aciliyet. Bu noktada şaşkınlık bile duyamıyorum. "Eğer ne?"

"Eğer ona elli bin ödemezsek. O pisliğin alıp gittiği elli bin dolar değerindeki uyuşturucuyu."

Göğsüm soğuyor, tiksinti midemin çukuruna çöküyor.

"Üç gün içinde onu almak için geri gelecek." Sesindeki endişe Midge Teyze için doğru değil. Maddi olarak neye bulaşmış olursak olalım, her zaman bir planı ya da her şeyin yoluna gireceğine dair bir inancı vardı. Bu adam her kimse, onun ödünü koparmış. "Parayı almazsam Jenny'yi de beni de öldüreceğini söylüyor."

"Kim? Kim geri geliyor?"

"Adı Franco'ydu. Franco *Scar*-bir şey. Tanrım, geri geliyor."

Öfke, gıcırdayan dişlerimi takırdatıyor. "İşte bu... işte bu yüzden söyledim. Ona yardım edemezsin, Midge Teyze. O yürüyen bir felaket!"

"Onun incindiğini görmek istemedim, Isa. O benim kız kardeşim."

Şokun soğuk dalgaları bedenimi hissizleştiriyor. Bizi bu karmaşadan kurtarmak için çaresizce istediğim mantık, beynimi sıkıştıran gerilim tarafından bastırılıyor. Dikkatini çekmek için başımı eğiyorum. "Polise gitmek zorundayız. Anladın mı beni? Bunu rapor etmeliyiz."

"Hayır!" Sağlam elinin parmakları kolumu pençeliyor, derimi kazıyor. "Polis olmaz! Eğer polise gidersek onu yavaş ve acı dolu bir şekilde öldüreceğini söyledi."

"Midge Teyze, bu bir suçlu. Roxbury'den. Bu seni tehdit eden mahalleden bir çocuk değil. Bir şeyler yapmak zorundayız! Eğer geri gelirse ..." Birinin onun için geri döneceği düşüncesi göğsümü sıkıştırıp acı bir nefret yumağı haline getirirken kelimelerim titriyor, dilimden dökülüyor. Anneme olan nefretim. "Bunu o yaptı. Bu onun sorunu, bizim değil."

"Kız kardeşimi öldürmelerine izin vermeyeceğim."

Teyzemin ona olan sadakatini asla anlayamayacağım. Neden tüm yaptıklarına rağmen Midge teyzem onun için her şeyi yapmaya devam ediyor? Risk ne olursa olsun.

Yine de fark etmez. Sokaklardan gelen bir çocuk olarak, zaten polise o kadar güvenmezdim. Özellikle de yerel polise. Buralarda bu tür şeyleri anlamazlar ve işin içinde uyuşturulmuş annem varken ciddiye alacaklarından şüpheliyim. Şunu söyleyebilirim ki, en kötü ihtimalle Fırtına

Cove polisleri muhtemelen birisinin İhtiyar Murphy'nin metal dedektörünü kulübesinden çaldığı zamanı görmüşlerdir.

Roxbury'li bir uyuşturucu satıcısı onların başını döndürür.

Bunun dışında, Franco'nun maaş bordrosunda kimin olabileceğini bilmek zor. Belki de polise gitmemizi bekliyordur. Belki de onlarla dosttur. Annemden çok Midge Teyze için endişeleniyorum. O bunu hak etmiyor.

"Bunu çözeceğiz. Merak etmeyin."

"O kadar paramız yok, Isa." Dudağı yine titriyor. "O kadar parayı bırakın üç günde, bir yılda bile bulamam."

Kafamın içinde dönen tüm o karmaşanın ortasında bir düşünce belirliyor. Bir hafta önce Laura ile yaptığım konuşma. Oyuncak bebek.

Üç yüz bin dolar değerinde olduğunu söylemişti. Laura dahil kimse fark etmeden gömleğimin içine sokabileceğim kadar küçüktü. Lanet olsun, o şeyin onda olduğunu bile unutmuştu.

Bırakın elli bini, Lucian gibi sert bir adamdan bir bardak su isteyeceğimi bile düşünemiyorum. Peki ona ne diyeceğim? Annemin şehri terk eden keş sevgilisi için bir uyuşturucu satıcısına ödeme yapmak için mi? Muhtemelen beni sinir bozucu bir sinek gibi tersler ve cehenneme gitmemi söylerdi. "Dediğim gibi. Bir yolunu buluruz. Merak etme."

Arabaya binmesine yardım ettikten sonra, Midge Teyze'yi acil servise götürüyorum ve şimdi ödemek zorunda olduğumuz elli bin doların üzerine ödemek zorunda kalacağı yüz dolarlık muafiyet hakkında şikayetlerini dinliyorum.

Üç saat sonra parmakları yerine oturtuldu ve atel takıldı. Doktor sorduğunda, Midge Teyze şifonyerini kendi başına hareket ettirmeye çalışırken parmaklarını kırdığını söyledi. Berbat bir yalan ama hikayesine itiraz etmedim.

Eve vardığımızda öğleden sonra olmuştu. Makaio birazdan beni Blackthorn'lara geri götürmek için burada olacak ve Midge Teyze'yi bu gece yalnız bırakmak istemesem de, bebeği araklamak ve rehine koyacak bir yer bulmak için zamana ihtiyacım var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama şu anda elimdeki tek plan bu. Franco *Scar-şey*'in kana susamış bir şekilde geri dönmemesini sağlayabilecek tek plan.

Lucian'ın arabasının gelmesine sadece birkaç dakika kala yatak odama gidip yatağımın şiltesinin altından fazladan çıkarımdan birini çıkarıyorum ve Midge Teyze'ye veriyorum. Fazla bir şey değil ve adam geri dönerse silahsız olacağından şüpheliyim. Bir çakı, bir adamla boy ölçüşemez.

ama bir savunma aracı olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyor.

"Size yalvarıyorum. Kapıları kilitleyin. Ve eğer biri kapıyı çalarsa, polisi ara. Bu işle uğraşma, Midge Teyze. O parayı nasıl alacağımı biliyor olabilirim."

Onu yalnız bırakma düşüncesi mideme tuğla gibi oturuyor ama Blackthorn'lara dönmemin tek nedeni ona yardım etmek. Laura uyurken anahtarı ondan çalmayı ve çantadan bebeği almayı planlıyorum. Sonra Midge teyzeye beni alması için mesaj atacağım. Evde acil bir aile durumu olduğunu söyleyeceğim. Bebeği rehin bırakacak bir yer bulup parayı alacağız.

Evet, boktan.

Evet, Blackthornes'dan bu şekilde faydalandığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Ama teyzem için her şeyi yaparım.

Bunu bile.

"Çok korkuyorum, Isa." Vücudunun sürekli titremesi de bunu kanıtıyor. "Ya bu gece geri gelirse?"

"Shelly ile kalabilir misin?" Shoal'daki iş arkadaşı beni ne kadar sinir etse de, Midge Teyze'nin en yakın arkadaşı o.

"Evet, muhtemelen."

"Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Hayır." Sigara paketine uzanarak başını sallar. "Shel gelip beni alsın. Zaten yapacak daha iyi bir işi yok."

"Güzel. Bu gece onunla kal."

Dışarıdan gelen korna sesi muhtemelen Makaio'ya ait, ama emin olmak için pencereye doğru ilerleyip perdelerin arasından bakıyorum. Şık siyah araba kaldırımında duruyor ve Makaio yolcu kapısının yanında duruyor. Bir gece önce buralarda olması için neler vermezdim. Bahse girerim Makaio burada olsaydı Franco korkudan altına kaçırırdı.

Çantamı kaptığım gibi Midge Teyze'ye dönüp alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Shelly'lere gittiğinde bana mesaj at, tamam mı?"

"Yapacağım." Parmakları henüz yakmadığı sigarayla kıpırdanırken bakışlarını indiriyor. "Isa, bunun için üzgünüm. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Sorun yok. İyi olacağız, söz veriyorum."

G Lüks arabanın arka koltuğunda otururken, yarın bir gün üç yüz bin dolar dolandıracağımı bilmenin ağırlığı var üzerimde. Terli avuçlarımı onuncu kez kotuma siliyorum.

Makaio'ya bakmamaya çalışıyorum ama dikiz aynasından bana baktığını hissediyorum.

"İyi misiniz, Bayan Quinn? Biraz solgun görünüyorsunuz." "Sadece... yediğim bir şey. İçime sinmedi."

"Kenara çekmemi istersen haber ver. Arka koltukta parçalanmanı istemem."

Bu görüntü boğazımı gıdıklıyor ve dudaklarım kusma ihtimaline karşı kenetleniyor, başımı sallıyorum.

Sonunda malikâneye varıyoruz ve Midge Teyze'den ayrıldığımızdan beri kalp atış hızımın iki katına çıktığından eminim. Makaio'nun elini tutarak Bentley'den iniyorum ve Lucian'ın ofisinin boş penceresine doğru bakıyorum.

Güzel. Bu gece onu görmeye dayanamam.

Merdivenlerden çıkarken, ön kapıyı benim için açık tutan Rand'in yanından geçiyorum.

"İyi akşamlar Bayan Quinn. Umarım keyifli bir hafta sonu geçirmişsinizdir."

Keyifli mi? Yakınından bile geçmedi. "Evet, güzeldi."

"Mükemmel." Kapıyı arkamdan kapatıyor ve ferah ortama rağmen kendimi birden klostrofobik hissediyorum. "Siz odanıza yerleşirken ben de şefe sizin için akşam yemeği hazırlatayım."

Şu anda yemek düşünemiyorum bile. Şu anda *onun* nasıl yemek düşünebileceğini bile düşünemiyorum. "Buna gerek yok, Rand. Gitmeden önce yedim," diye yalan söylüyorum. "Bu benim için iyi değil."

"Ah, evet. Bir şef tarafından hazırlanan bir haftalık yemekten sonra olur. Hazımsızlık için bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Sadece uzanacağım."

"Pekâlâ. Sizi tekrar malikânede görmek güzel."

Odamda saklanmak için sabırsızlanıyorum, aceleyle merdivenleri çıkıyorum, kafam bir dizi düşünce içinde dönerken merdivenleri sayıyorum, ta ki sert bir şey bana çarpana kadar. Dengemi kaybederek kollarımı savuruyorum ve düşmeden önce bir el bileğimi yakalamak için uzanıyor.

Elimi göğsüme götürüp nefes alıyorum ve başımı kaldırdığımda Lucian'ın kaşlarını çatarak bana baktığını görüyorum.

Dünyada onunla karşılaşmak için onca zaman varken, neden şimdi? Neden, suçluluk duygum en üst seviyedeyken?

"Boynuzun senin için daha uygun olabileceğini düşünüyorum."

İçimi parçalayan endişeye rağmen, buna gülümsemeye zorluyorum. Paralel bir evrende olsaydım, flört etme fırsatını kaçırmazdım. Şu anda sadece nazik davranıyorum. "Neredeyse sana rastlamamı izlemekten zevk aldığını düşünüyorum."

"Bunu biraz eğlenceli bulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Her zamanki şakalaşmamıza devam etmek istesem de, çok daha ağır bir yük üzerime çöküyor. Bileğimi onun elinden kurtararak boğazımı temizliyorum ve çantamı omzuma doğru kaldırıyorum. "İzninizle. Nereye gittiğime dikkat etmeye çalışacağım."

O tek kelime etmezken ben merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum, çaresizlik dürtüsü bana flört eden ve görgü kurallarına dikkat eden güzel ve narin bir şey olmadığını hatırlatıyor. Ben kaba bir hırsızım, eski bir sokak çocuğuyum, hayatta kalmak için yapması gerekeni yapan biriyim.

Bu, benim düşüşümü yakalamak isteyenlerin canına okumak anlamına gelse bile.

CHAPTER 29

W Elbisemin kumaşı çınlarken, asansörde durup Laura'nın ikinci kattaki odasına ulaşmayı bekliyorum. Uzun maxi elbise kesinlikle ilk tercihim olmazdı ama

Amy'nin onunla eşleştirdiği büyük boy, hafif askeri ceket, bebeği içine sokmak için mükemmel. Parmaklarımın titremesi, göğsümdeki soğuk ve boş hisle birleşince görmezden gelmek zorlaşıyor. Vücudumun bana, bütün gece kendimi olduğuma ikna etmek için harcadığım kurnaz ve kalpsiz dolandırıcı olmadığımı söyleme şekli bu. Kimseyi incitmek istemeyen, vicdan sahibi bir kızın fiziksel tezahürleri. Aslında, tüm bu fiyasko kimsenin incinmemesini *sağlamakla* ilgili.

Asansörün kapıları boş oturma odasına açılıyor ve buradan, cam kutunun içinde üzerine vuran ışığın parıltısı altında bebeği görebiliyorum. Onun kaybolduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Tüm bebekler bir araya toplanmışken kimse fark eder miydi?

Nell başını eğerek odaya girdi. "Bu sabah erkencisin. Hâlâ uyuyor."

"Sanırım ben de hafta sonu çok fazla uyudum. Biraz huzursuz hissediyorum."

"Ben mutfaktan kahve almaya gidiyorum. Onu dinleyebilir misin?"

"Tabii ki."

Neredeyse çok kolay. Ya da belki de burada işlerin ne kadar öngörülebilir ve verimli yürüdüğüne alışmışımdır. Hâlâ uyuyor olacağını biliyordum. Kadın sabah alarmından önce asla uyanmaz.

Dokuz. Nell'in her şey başlamadan önce her zamanki kahvesini içmek için aşağı koşacağını, acele etmeyeceğini ve beni tamamen yalnız bırakacağını biliyordum.

Asansörün kapıları kapanıyor ve saatime bakıyorum. Dokuz a yirmi var. Nell dönmeden önce anahtarı alıp, bebeği alıp, odama koyup Laura'nın odasına dönmek için bu sürenin biraz altında zamanım var. Döndüğünde mesajlarımı kontrol edeceğim, Midge Teyze bir gece önce konuştuğumuz mesajı çoktan göndermiş olacak ve beni almaya geleceğini söyleyecek.

Çok aptalca. Belki de aklıma gelen en yetersiz plan ve eminim ki henüz keşfetmeye bile başlamadığım bir dizi sonucu var.

Ama zaman lüksüm yok, olsaydı bile bu beni durdurur muydu? Midge Teyze'nin hayatı tehlikedeysen olmaz.

Odanın öbür ucuna, perdeleri hâlâ kapalı olan Laura'nın yatak odasına doğru sürünerek ilerliyorum. Horultuları loş ışıktaki adımlarımı takip ediyor, ben de parmak uçlarımla zeminde ilerleyerek tüm mücevherlerini sakladığı makyaj masasının üzerindeki tepsiye doğru ilerliyorum. Yarı yolda altımdaki döşeme gıcırıyor ve o burnunu çekip yatağında kıpırdanırken ben gözlerim kapalı duruyorum. Odanın karanlığına bakma cesaretini gösterdiğimde, onu başını benden yana çevirmiş yatarken buluyorum ve horlama sesleri odayı yeniden dolduruyor.

Bilezik onun atılmış mücevherlerinin üzerinde duruyor ve ben onu dikkatlice tepsideen kaldırıyorum, ellerimdeki titreme lanet şeyi düşürmekle tehdit ediyor.

Bileziği sabitledikten sonra aceleyle odadan çıkıyorum. Saniyeler sonra, bebeği standından kaldırıyorum ve orada kalan boşluğu doldurmak için çevredeki bebekleri yeniden düzenliyorum.

Hatırladığımdan biraz daha büyük, ceketin içindeki kolumun altına sokuyorum, kaburgalarımdayandığında sert ve garip hissediyorum.

Ve böylece, hayatım boyunca dokunabileceğim en değerli şeyi resmen çalmış oldum.

Bileziği Laura'nın mücevher tepsisine geri koymadan önce çantayı kapatıp kilitliyorum ve aceleyle odadan çıkıyorum.

10'a 9.

Asansör sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ve Rand'ın üzerinde açıldığında, kusma dürtüsü boğazıma safra gönderiyor.

"Bayan Quinn! Aşağıya mı geliyorsunuz?"

"Ben, şey... Kahve almayı unuttum."

"Ah, mükemmel. Ben kahvaltı yapmaya gidiyorum. Sana mutfığa kadar eşlik edeceğim."

"Ben... tamam."

Bok. Bok, bok, bok.

Asansör, bir dizi insanın koşuşturduğu en alt kata ulaşır. Bellerindeki alet kemerlerine ve merdiven taşıyan adamlardan birine bakılırsa inşaat işçileri ya da öyle bir şey.

"Neler oluyor?" Kendimi suçluluk duygusundan uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum. "Atrium için tadilat. Efendi bir maskeli balo planlıyor,

Bugünden itibaren üç hafta sonra. O zamana kadar yapılması gereken epeyce iş var."

"Maskeli balo mu?"

"Evet. Bazı çok önemli konuklar burada olacak."

İşçilerden birinin geçmesini bekliyoruz, daha genç bir adam, belki yirmili yaşlarda, geçerken göz kırpmıyor ve gülümsüyor.

Bakışları onu takip ederken Rand kaşlarını çatı. "Bu adamlarla aranızda mesafe koyacağınıza inanıyorum. Geçmişleri hakkında en ufak bir fikrim yok." Eğiliyor ve yakınlığıyla tüylerimi diken diken ediyor. "Her ihtimale karşı fazladan kamera yerleştirdik."

Kanım dondu. "Kameralar mı?"

Kameralar aklıma bile gelmedi. Neden düşüneyim ki? Burada onları izleyecek bir güvenlik yok ki.

"Evet. Efendi Griffin bunları birkaç yıl önce kurdurdu. Kapsama alanını ortak odaların çoğuna kadar genişlettik."

Ortak oda mı? Ortak oda da neyin nesi? Oturma odası mı? Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kavruluyor, dudaklarım kuruyor. "Hey, ben, um Odamda durmam gerekiyor. Hâlâ kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ah, evet, elbette. Biraz Pepto-Bismol önerebilir miyim? Banyonuzdaki dolapta biraz bulabilirsiniz."

"Teşekkürler. Sana sonra yetişirim, Rand." Hiperventilasyonun eşiğinde, koridorda hızla ilerliyorum, neredeyse kayarak odamın önünde duruyorum.

"İsa?"

İsmimi duyunca geri sıçradım ve bebek yere düştü. Çarpmanın etkisiyle ellerden biri kırıldı.

Oh, hayır. Aman Tanrım.

Bakışlarım Giulia'ya kayıyor, o da kaşlarını çatıyor ve şüpheyile donmuş gözlerini bana çeviriyor. "Bu... bu düşündüğün şey değil." Diz çöküp kırık eliyle bebeği toplarken vücudumdaki her kas çılgına dönmüş durumda.

"Bu nedir, Isa?"

Etrafa bakınıp kapıyı açtım ve onu içeri aldım.

Başını sallayarak elimi silkti. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Lütfen, açıklamama izin verin."

Tereddütle odanın içine adım atıyor, birkaç adım sonra durduğunda omzunun üzerinden bakıyor.

Kapıyı tıklatıp kapatmadan önce koridoru bir kez daha tarıyorum. "Deli misin sen? Onun bebeklerinden birini mi çalyorsun?"

"İnan bana, Giulia. Paraya ihtiyacım olmasaydı bunu yapmazdım."

"Hepimizin paraya ihtiyacı var. Beni çalarken görmüyorsun! Seni yakalarlarsa ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı?"

Beni asmak mı? Cesedimi saklamak mı? Hiçbir fikrim yok.

Şu anda neler yaşadığımı anlayabilecek bir kişi varsa, o da sokaklarda yaşamış bir kadındır. "Bu hafta sonu eve gittim. Annem... o bir keş. Uzun hikâye ama elli bin dolar değerinde uyuşturucuyla kaçan bir pislikle görüşüyormuş. Uyuşturucu satıcısı annemi ve teyzemi dövmüş, iki parmağını kırmış ve parayı ödemezsek onları öldürmekle tehdit etmiş." Soğukkanlılığımdaki küçük çatlaklar içimdeki patlamaya hazır aciliyeti dışarı akıtıyor. "Burada çıldırıyorum Giulia."

Şüpheli kahverengi gözler bana bakıyor, tıpkı annem bana benzer saçma çaresizlik hikayeleri anlattığında ona baktığım gibi.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Delice. Ama teyzeme zarar vermesine izin veremem. Ya da anneme." Beni endişelendiren annem değil ama bunu ona söylemiyorum.

İç çekerek yanımdan geçip odanın derinliklerine doğru ilerliyor ve beni ispiyonlamayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Yapmak zorunda olduğundan değil. Kameranın her şeyi yakaladığından eminim. Ve şimdi, o lanet şeyi geri vermek istesem bile, eli kırılmış durumda.

"Senin için başka bir yol yok mu?" Sırtı bana dönük, yüzümün her yerinde yazılı olan böyle bir olasılığın komikliğini göremiyor.

"Gerçekten böyle bir şey olsaydı, *bir oyuncak bebek* çalacağımı mı düşünüyorsun?"

Bunu nasıl düzelteceğimi bulmak için beynimi yordum."

"Başka bir yolu olabilir. Asıl soru şu: Annenin hayatını kurtarmak için ne kadarını feda etmeye hazırsın?"

"Ne?"

Arkasını dönüyor ve yüz ifadesine kazınmış olan kararlılık, az önceki şok ifadesinden neredeyse daha dehşet verici. "Anneni ve teyzeni kurtarmak için neyi feda edersin? Acıyı mı? Saygınlığını mı?"

"Az önce lanet bir oyuncak bebek çaldım. Bu noktada haysiyetin pencereden dışarı çıktığını söyleyebilirim. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Keskin bir nefes veriyor ve dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını yana çeviriyor. "Bir grup var. İçinde bulunduğum durumdan bu şekilde kurtuldum. İnsanlara yardım ediyorlar. Lucian da bu grubun bir üyesi."

"Hangi grup?"

"Kendilerine ne dediklerini bilmiyorum ama--"

Kapının sertçe çalınması kaslarını ürkütüyor ve neredeyse bebeğİ tekrar düşürüyordum. "Oh, hayır."

Odada etrafıma bakınırken şifonyere odaklanıyorum ve bebeğİ iç çamaşırlarımın altına sokuyorum. Çekmecenin diğer ucundan, hizmetçilerin yastığının altında bulmasını engellemek için sakladığım çakımı çıkarıyorum. Giulia'nın göremeyeceğİ şekilde vücuduma sıkıştırıp askeri ceketimin cebine atıyorum. Buranın hırsızlarla nasıl başa çıktığını bilmiyorum.

Kapıya doğru giderken Giulia kolumu tutuyor. "Bunu ona sor," diye fısıldıyor. "Lucian. O ne demek istediğini anlayacaktır."

"Bunun bana yardımcı olacağını sanmıyorum." Kolumu onunkinden ayırıyorum. "Ne yaptığımı gördüklerinden hiç şüphem yok."

Ağır adımlarla karnımı tutup kapıya doğru ilerliyorum ve onu Rand'in koridorda durduğı yere geri fırlatıyorum. Çenesini havaya kaldırmış, burnunun ucuyla bana bakıyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış.

"Bayan Quinn, Efendi Blackthorne derhal ofisine gelmenizi istedi."

CHAPTER 0

L Sandalyemde arkama yaslanarak, Isa'nın bebeği camekândan aşırđıđı görüntüyü geri sarıyorum. Pahalı oyuncak umurumda bile değil, içimi kemiren ihanet. Bu fikir Kız burnumun dibinden çalacak kadar taşaklı.

Asansörün kapısı çaldığında görüntüyü durduruyorum ve Rand ona ofise kadar eşlik ettiğinde, fermuarıma doğru yalpaladığı için aletimi gazlamak istiyorum. Başını eğmiş, gözümün içine bakma zahmetine girmeden odanın ortasında durdu ve Rand'e başımı salladığımda odadan çıktı.

Asansör kapıları kapandıktan sonra sandalyemde öne doğru itiyorum ve ellerimi masaya dayıyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Başını hafifçe sallayarak öfkemi körüklüyor. "Daha önce görmediğinizi tahmin ettiğim bir şey değil." Ellerini önünde kavuşturmuş, o elbisenin içinde gülünç görünüyor. Yürüyen bir yalan. Ama bir yandan da o dökümlü kumaşı ensemdedir, başımı da kalçalarının arasında hayal edebiliyorum.

Beni daha da sinirlendiren bir düşünce.

"Nerede o?"

"Çekmecemde."

"*Senin* çekmecen. Şifonyer de artık sana mı ait?" İrkilerek başını sallar. "Hayır, tabii ki değil."

"Anneme bakma sorumluluğunu birine vermek çok büyük bir güven gerektirir."

Başını daha da öne eğiyor, muhtemelen suçluluk duygusuyla o kadar ağırlaşmış ki boynuna bir bowling topu dayanmış gibi hissediyor.

"Sana olan güvenime neden ihanet ettin İsa?"

Uzun, siyah kirpiklerinin ardına saklanan gözleriyle iç geçiriyor. "Bunu yapmak istememiştim."

"Ne yapmak istemediğin umurumda değil. Ben *nedenini* bilmek istiyorum.

yaptın mı?"

"Bebeği geri verip gideceğim. Eğer senin için sorun değilse."

Sandalyemden kalkıyorum, masanın etrafından dolanırken ceketimin yakalarını düzeltiyorum ve masanın önüne yaslanıyorum. "Anladığım kadarıyla artık bozuk. Neredeyse değersiz."

İrkilerek benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "Ben Ne diyeceğimi bilemiyorum Bay Blackthorne."

"Eminim bilmiyorsundur. Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Yüz binlerce dolar boşa gitti."

"Bu kadar kırılgan bir şey için bunu aşırı buluyorum," diyor nefesinin altından.

Masadan kalkarken yaşadığım hayal kırıklığı beni ele geçiriyor ve üç hızlı adımda onun önünde duruyorum. "Neyin aşırı olup olmadığını söylemek sana düşmez. Gerçek şu ki, kendinizden çok daha değerli bir şeyi yok ettiniz."

Gözlerini benimkilere dikeyor, orada biriken ince yaşlar parlak gri gözlerini canlandırıyor. Dudakları titriyor, sanki ağzından ukalaca bir şeyler dökülmeyi bekliyor. Bu kız böyledir işte, lafı gediğine koyar ama onun yerine bakışları bir kez daha benimkilerden uzaklaşır. "Kırmak istememiştim."

"En azından benden çalmak zorunda hissettiğin bu kadar önemli şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsin."

İnce omuzları geriye kayıyor, gözleri şalterimi indirecek kadar meydan okumayla dolup taşıyor.

Ona bakarken öfkem patlamak üzere, içimde kaynayan kızgınlığın sıcaklığıyla adeta alev alev yanıyorum.

Saniyeler geçiyor ve tek kelime etmiyor, sessizliğinin küstahlığı yavaş yavaş sabrımı taşıyor.

"Cevap ver bana!"

İrkilir ve meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Artık ne önemi var ki?"

Ben ona doğru hamle yaparken, o kendini geri çekerek arkasındaki sandalyeye tökezliyor ve ellerimi iki yanına koyup eğildiğimde, soğuk çeliğin ısırtığı çenemin altına çarpıyor.

Yüzündeki inatçı ifade, boğazımdaki bıçakla birlikte, içimde ince ve tehlikeli bir ipliği geriyor. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyu uyandırıyor. Aletimin pantolonumu yırtmaya hazır olduğu bir his. Tüylerim diken diken oluyor, kaslarım onu şu anda öpmeme dürtüsüyle yanıyor. Hissettiğim şey öfkenin ötesinde. Adrenalinin ötesinde. Bu şehvet. Saf, siyah, zehirli bir şehvet.

"Ailemin başı dertte. Birisi bana yardım edebilecek bir gruptan bahsetti. Senin bildiğini söyledi. Gizli bir grup."

Hay sikeyim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sanırım biliyorsun." Bakışlarımı tekrar yakalamadan önce sadece bir saniyeliğine, belki de bir anlık belirsizlikle başka tarafa bakıyor. "Sanırım sen de bu grubun bir üyesisin."

Gözlerim seğiriyor, şu anda ne yaptığını bildiğini sanan bu cesur ve küstah küçük pislik. Onun gibi masum bir şeyin Schadenfreude'u bilmesine imkan yok. Ne olduğuna dair bir fikri olsaydı, kesinlikle kendini bu işe atmazdı. "Artık bunun için biraz geç değil mi? Benden çalmakla kalmayıp boğazıma bıçak dayayacak kadar taşaklı olduğunuza göre."

"Çaresizim."

"Sonuçlarına katlanacak kadar çaresiz değilim, sizi temin ederim."

"Bu adam annemi öldürmekle tehdit etti. Hafta sonu teyzemi feci şekilde dövdü ve iki parmağını kırdı. Eğer elli bin doları bulamazsam, ikisini de öldürecek. Yarım iş bırakacağından şüpheliyim, bu da demek oluyor ki sıradaki benim için gelecek."

"Kim bu adam?" "Franco

Scar bilmem ne."

Franco Scarpinato. Lanet olsun. Nasıl oldu da onun gibi bir pisliğe bulaştı?

"Senden ne istiyor?"

Bıçağı hâlâ boynumda tutarken kemik gibi kuru görünen dudaklarını yalıyor. "Annemin erkek arkadaşı uyuşturucuyla birlikte şehirden kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden bizden para koparmaya çalışıyor."

Franco'nun tanıştığımızda yakındığı adam olmalı. Her nasılsa bakışlarım yine dudaklarına takılıyor ve dişlerimin arasında nasıl hissettiklerini merak ettiğim için kendi kıcımı tekmeleyebilirim. "Bu gizli gruptan nasıl haberin oldu?"

Yine bakışlarını indiriyor, sanki bana söylemeye niyeti yokmuş gibi. İnatçı. Bu kızda ne var bilmiyorum, bir yandan onu öperken bir yandan da çıplak kıkına şaplak atma isteği uyandırıyor.

"Nasıl?"

"Giulia." Sanki ona karşı çıkabilirmişim gibi bu ismi söyleyiverdi. "Bana yardım edebileceğini söyledi. Senin ona yardım ettiğin gibi."

"Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Hayır. Ama senin için bedavaya çalışmaya hazırım. Borcumu ödemek için.

Bana sahip olduğun sürece."

Buna gülmek istiyorum, küstahlığının altındaki saflığa, kötü bir şaka gibi. Boğazımdaki bıçağa bastırarak ona doğru daha da eğiliyorum. "Giulia'yı beceriyorum. O da bana böyle karşılık veriyor. Ne zaman istersem. Nereye istersem. Aklından geçen bu muydu, Isa? Seni uygun gördüğüm şekilde kullanmama izin vermek mi?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, onun gibi masum bir şeyi nasıl mahvedebileceğimi hayal bile edemiyor. "Eğer ailemi kurtarmak için gereken buysa. Evet."

Gözümün seğirmesi içimde patlayan kaosu gizleyemiyor. Bu kız. Bu lanet olası güzel, acı verici derecede büyüleyici kız. Bileğini kavrayıp bıçağı elinden alırken çenemi gıcırdatıyorum, yüzündeki parıltı neredeyse komik. Göğsünün hızla inip kalkması, gözlerinde yanan meydan okumaya, boktan bir makyaj gibi giydiği cesarete ihanet ediyor.

Bileğini aramızdan kaldırarak başparmağımı nabzının üzerinde gezdiriyorum. "Bunu hissediyor musun, Isa? Damarlarındaki hızlı nabız? Göğsündeki sert çarpıntıyı? Bu vücudunun doğal savunması, seni uzak durman için uyarıyor. Dinle onu." Onu itiyorum, on dokuz yaşındaki şımarık bir kıza karşı duyduğum ani iştahı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bıçağın hayali hissi hâlâ boğazımda dolaşıyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce onu buradan götür. "Lütfen. Tek şansım sensin."

Bıçağı katlayıp onun kucağına atıyorum. "Sana yardım edemem. Bebeği geri ver, biz de tamir ettirelim. Bunu bir uyarı olarak kabul et, eğer bir daha benden bir şey çalarsan, seni hapse atmadan önce polisin seni kelepçelemesini zevkle izleyeceğim."

"Peki ya ailem?"

"Size yardım edemeyeceğimi söyledim. Teklif ettiğiniz şey için çok gençsiniz."

"Yaşım tutuyor. Çocuk değilim. Erkek arkadaşlarım oldu, biliyorsun. Ve seks!" Sesindeki çaresizlik, düşüncelerimi gıcıklayan ahlaksız görselleri daha da güçlendiriyor.

"Eğer sana sahip olacak kadar çaresiz ve aptal olsaydım, Isa, hiç kuşkun olmasın, o gün bir çocuk tarafından değil, bir erkek tarafından doğru dürüst becerildiğin gün olurdu. Bu eğlenceli bir oyalanma değil, çok yoğun çaba harcadığım bir şey. Zevk benim için iştir ve sen benim acımasız doğamla başa çıkacak donanıma sahip değilsin. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken işler var."

"Lütfen. Sana yalvarıyorum, Lucian."

"Fikrimi değiştirmeden ve hırsızlıktan dava açmadan önce ofisimden çık." Tekrar ona doğru eğildim ve elimi boynunun narin kıvrımında gezdirdim. "Ve eğer bir daha boğazıma bıçak dayarsan, bir tehdidi etkisiz hale getirmekte ne kadar usta olduğumu göreceksin." Gözlerim bir kez daha dudaklarına kayarken başım bir uyarı sesi çıkarıyor ve kaçırdığım temas için anında pişmanlık duyarak onu serbest bırakıyorum.

Gözyaşlarını saklamakta ne kadar zorlansa da, kapıya doğru koşarken burnunu çekişi açıkça belli oluyordu. O gider gitmez, Rand ofisime tekrar girdi.

"Özür dilerim efendim. Onun doğru aday olduğundan emin olmak için elimden geleni yaptım--"

"Franco ile bir toplantı ayarlamayı istiyorum. Ona müzakereleri görüşmeye hazır olduğumu ve bunun için onu buraya davet etmek istediğimi söyle."

"Burada mı, Efendim? Babanız her zaman Scarpinatos'u Malikâneye davet etmenin çok tehlikeli olduğunu düşünmüştür."

"Unuttuysanız söyleyeyim, babam burada şovu yönetmiyor. Ben yönetiyorum." Vücudum o kızın yanındayken başıma gelen her ne haltsa onu düzeltmek için çabalarken sandalyeme çöküyorum. Henüz ereksiyonla nasıl başa çıkacağını öğrenmemiş ergenlik öncesi bir okul çocuğu gibi kendimi kontrol edemiyor gibiyim.

"Unutmadım, Efendim. Saygısızlık etmek istemedim. İstedığınız gibi bu buluşmayı ayarlayacağım."

"Güzel. Makaio'yu da içeri gönder. Onun için gerçek bir görevim olduğunu öğrenince çok sevinecek."

"Elbette. Onu hemen getireceğim. Peki ya kız?"

Kız. O kız. Sinir bozucu, güzel kız. "Ona göz kulak ol. İçimde gitmeye çalışabileceğine dair bir his var. En azından onunla ne yapmak istediğime karar verene kadar burada kalmasını istiyorum."

"Ben hallededeceğim. Bağlantım yakında istediğiniz bilgileri almış olacak. Topladıktan sonra size ileteneğim."

"Harika." Sanki merakım zaten uyanmamış gibi, bıçak olayı ona olan ilgimi daha da pekiştiriyor. Videonun duraklatıldığı ekrana bile bakamıyorum.

Ve şimdi tamamen pervasızca ve düşüncesizce bir şey yapmak için mükemmel bir bahanem var. Çaresiz bir kızın gözyaşları bana beklediğim fırsatı verdi.

CHAPTER,

I Bebeği, kırık eliyle Rand'ın bekleyen avuçlarının içine koydu, gözlerinin içine bakamadı.
"Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kalır. Ben çok düşündüm sende çok hoşlandım, Isa. Ailemiz için mükemmel bir seçim olduğunu düşündüm."

Her ne kadar yaptığım şey için kendimi kötü hissetmek istesem de, gerçek şu ki, evde hala ilgilenmem gereken bir bok fırtınası var ve şu anda bu suçluluk duygusundan daha öncelikli. "Özür dilerim."

"Bakalım Bayan Blackthorne'un bebeğini kurtarabilecek miyim? Bunu gizli tutacağız, çünkü oğlundan daha az bağışlayıcı olacağından eminim."

Ciddi bir şekilde başımı sallayarak ona bakmaya cesaret ediyorum. "Bunu takdir ediyorum."

"Neye değer verdiğiniz beni hiç ilgilendirmiyor. Bunu Bayan için yapıyorum."

Blackthorne'un hatırı için. O da senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor."

Bu adam suçluluk duygusu yaratma konusunda yüksek lisans derecesini hak ediyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde teyzemin evine tehlikeli bir suçlunun gelmesiyle bu kadar meşgul olmasaydım, muhtemelen kendimi geçen gece Lucian gibi utançtan çatının kenarında sallanırken bulurdum.

Rand başka bir şey söylemeden çekip gidiyor ve ben de yatak odamın kapısını kapatıyorum. Yatağın altından bavulumu alıp eşyalarımı toplamaya başladım.

Telefonumda bir mesaj çalışıyor ve teyzemin bana göndermek için beklediği mesajı görmek için açıyorum.

Eve gelmen gerek. Ailevi acil durum.

Kaslarımda gerginlik rüzgarları esiyor, onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın hayal kırıklığı vicdanıma baskı yapıyor.

Görev iptal. Bir şey çıktı. Başka bir plan yapmalıyım.

Başın belada mı, Isa?

Hayır, sorun değil. Bırak bunu ben çözeyim.

Kapı çalındı ve yorgunluktan nefes nefese kaldım. Belki Rand burnuma biraz daha sürmeye karar vermiştir?

"İçeri gel!" Şu anda onunla yüzleşecek enerjim bile yok. Tüm dünyam başıma yıkılıyor ve teyzemin hayatından daha değerli olan aptal bir oyuncak bebeği umursayacak iradeyi kendimde toplayamıyorum.

Kapı tıkırdıyor ve Giulia'yı kapı aralığında dikilirken bulmak için dönüyorum. Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken bakışları bavuluma doğru kayıyor ve geri dönüyor. "Sanırım reddetti."

"Belli oluyor mu?" Belki de bir zamanlar kendisi de çaresiz olan başka bir kadının varlığı sonunda savunmamı delip geçiyor. Gözlerimde yeniden biriken yaşları saklamak için ona sırtımı dönüyorum. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da birinin önünde ağlamaktır. "Şu anda kendimi... kaybolmuş hissediyorum."

Omzuma hafifçe dokununca kaslarım seğiriyor. "Ne yapacaksın?"

"Tek yapabileceğim. Eve git ve teyzemin yanında ol. Onu bu durumda yalnız bırakamam."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Sence kendini bu şekilde tehlikeye atmanı ister miydi?"

"Neye karşı? Burada kalıp hayatım herkesinki gibi mükemmelmiş gibi davranmaya mı? Bir uyuşturucu satıcısı teyzemi hedef tahtası olarak kullanmaya karar verirken, ben bir kaçıkla evcilik oynamayacağım."

İç çekerek başını öne eğiyor. "Ondan yardım mı istedin?"

"İstedığimi fark etmediğim yardım için çok genç olduğumu söyledi."

Bakışları hâlâ benimkilerden uzakta, kıpırdanarak başparmağını karıştırıyor. "O zaman sana anlaşılmamızdan bahsetti."

"Bu kadar çok kelimeyle."

"Seni reddetmesine şaşırdım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü buraya geldiğin günden beri bana dokunmadı."

Önümüzdeki on dakika içinde hazırlamayı planladığım çantanın fermuarını açarken tedirgin bir kahkaha atıyorum. "Bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." "Belki de yoktur. Ama siz gelmeden bir gece önce, beni çağırdı.

Her gece benimle. Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Onu mu çağırdı? Nedense aklıma *Drakula*'da Lucy'nin kurtla seviştiği sahne geliyor. "Lucian benim bir çocuk olduğumu düşünüyor. Bana küçük bir kızmışım gibi davranıyor. Sinir bozucu küçük bir kız."

"Hırsızlarla nasıl başa çıktığını gördüm. Seni kovmamış olması bana seni sandığından daha çok düşündüğünü gösteriyor." Benden uzaklaşarak kapıya doğru yöneldi. "Her neyse, sadece seni kontrol etmek istedim. Sonunda her şeyin yoluna girmesi için dua edeceğim."

"Teşekkür ederim. Ama Tanrı'nın duaya pek inanmayan bir kızı umursadığını sanmıyorum."

"Seni şaşırtabilir, Isa. Onun gizemli yollarla çalıştığını söylerler."

Gerçekten de gizemli. Bu sabah uyandığımda kendimi şeytana kurban edeceğimi tahmin edemezdin.

O odadan çıktıktan sonra kıyafetlerimi toplamaya devam ediyorum. Yeni gardırobu gardıropta asılı bırakıyorum, soda lekeli gömleğe bakıp hayıflanıyorum. O sırada Giulia'nın dikkatini dağıtmak için Midge Teyze'ye gelip beni alması için mesaj atmayı unuttuğumu fark ediyorum.

"Kahretsin." Telefonumu kaldırdığımda, ondan bir mesaj vardı.

Vay anasını, bu çok hızlıydı!!!!

Mesajına ve kullandığı ünlemlere kaşlarımı çatarak bakıyorum ve ona cevap yazıyorum.

Hızlı olan neydi?

Cevap vermesi bir kaplumbağa ömrü kadar sürdüğü için aklıma kaçırmamak için tırnaklarımı yemek zorunda kalıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum ve onun yerine numarasını çeviriyorum.

Telefonu açtığı anda sesindeki kahkahayı duyabiliyorum. "Sen bir azizsin. Bundan eminim!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Anneni geri verdi, Isa. Ve üstüne üstlük özür diledi." "Kim?"

"Franco."

Franco mu? Parmaklarını kıran, annemi yakan ve ikisini de öldürmekle tehdit eden adam Franco mu? Nedense, tüm bu şiddetin içinde bir özür hayal edemiyorum. Bu hiç uygun değil, sadece inançsızlığımı arttırıyor.

"Süslü siyah bir araba kullanan Hawaiiili adamla birlikte buraya geldi. Bahçeye girdiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum ama yanında annen vardı. Biraz yıpranmış, görünüşe göre gece boyunca onu hırpalamışlar ama iyileşecek. Şu anda dinleniyor."

Makaio? Lucian'ın ofisinden ayrılalı sadece bir saat olduğunu görmek için telefonu çekiyorum. "Ne oldu? Ne dedi o?"

"Sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi. Özür diledi ve bizi bir daha rahatsız etmeyeceğini söyledi. Hepsi bu kadar. Hawaiili ile birlikte gitti."

"Makaio olduğuna emin misin?"

"İlk gece bavulunuzu taşıyan adam mı? Evet. O adamda hata yok."

Bunun her yerinde Lucian yazıyor. Bu işin arkasında o olmalı. Annemi geri getirmesi için Makaio'yu başka kim gönderebilir?

"Ne yaptığını bilmiyorum ama teşekkür ederim. Jenny'nin hayranı olmadığını biliyorum ama bugün annenin hayatını kurtardın. Sen de benimkini kurtardın. Seni seviyorum, Isa." Sesi yine titriyor, ağlayacak gibi, bu da görüşmeyi kısa kesmem için bir işaret.

"Tabii, tabii. Ben de seni seviyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bana sonra mesaj at." Hâlâ kafamı toparlayamıyorum. Her şey uyuşmuş ve boşlukta ama aynı zamanda soğuk ve karıncalı hissediyorum. Şok olabilir mi?

"Yapacağım. Bu arada, annenin iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olacak. Birkaç gün kalmasına izin veriyorum."

"Evet. Tamam. Tamam. İşe yaradığına sevindim." "Tamam, bu hafta sonu görüşürüz, tatlım."

Çağırdan çıkıyorum ve rahatlama gözyaşları içinde gözlerimi kapatıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve sonunda yıkılarak yere yığılıyorum.

Humble pie hiçbir zaman en sevdiğim lezzet olmadı.

Rahatlama ve aşağılanma duygularımı bastırarak asansörde durup üçüncü katın kapılarının açılmasını bekliyorum. Habersiz gelmek, adamdan yardım istemek zorunda kalmak kadar korkutucu, ama sadece bir saat önce boğazına bir bıçak dayadığımı düşünürsek, bu muhtemelen bugün yapmak zorunda kaldığım en kolay şey.

Lucian'ın ofisinin kapısı açılıyor ve tıpkı bu sabah geldiğimde olduğu gibi nefis bir kolonya ve deri kokusuyla karşılaşıyorum. Doğal olarak ağzı sulandıran erkeksi bir aroma.

Lucian ayaklarını masanın üzerine atmış, sandalyesinde arkasına yaslanmış, muhtemelen likör dolu bir bardağın yanında, yaklaşmamı izliyor.

Kül tablasının üzerinde aktif olarak yanan bir sigara tutuyor.

Gömleğinin üst düğmelerini açmış ve kravatını gevşetmiş bir şekilde beni avını gözetleyen bir yırtıcı gibi izlemesi midemde kelekler uçuşmasına neden oluyor.

"Son bir saat içinde taşaklarının küçülmediğini görüyorum." Sigarasından bir nefes çekmeden önce bir fiske vuruyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Bu yorum yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor ve ben de eğlendiğimi gizlemek için yanağımın içini ısıırıyorum. "Görünüşe göre sana bir özür borçluyum."

"Hatırladığım kadarıyla bana bundan daha fazlasını borçlusun." "Oyuncak bebek."

"Rand küçük elini tekrar yerine yapıştırmak için çok zorlanıyor. Düşüp duruyor."

İçimden bir kakhaha kopuyor ve avucumu yüzüme vurup boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Tamir masraflarını maaşımdan kesebilirsiniz." Titrek bir nefes vererek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece endişemden kaynaklanan sıkı nefes alış verişlerimi göremiyor. Adamın korkudan beslendiğine ikna oldum. "Teyzem Franco'nun annemi geri getirdiğini bildirmek için beni aradı."

Öne doğru uzanarak masadaki içkiyi alır ve bir yudum içer. "Ve?"

"Ve özür diledi. Makaio'nun onunla birlikte olduğunu söyledi, yani bu işte senin parmağın olduğunu varsayıyorum."

"Bu mümkün. Bugün çok garip şeyler oldu."

Yine gülümseme isteğimi bastırmak için kendimi yanağımın içini ısıırken buluyorum. "Sadece sana teşekkür etmek istedim. Ona ne söyledin ya da ne yaptın bilmiyorum ama minnettarım."

"Franco benim uzun zamandır iş arkadaşım."

Uyuşturucu satıcısı mı? Neden bir uyuşturucu satıcısıyla ilişkisi olsun ki? "Ailesi diyebilirim." Sesindeki bir şey her zaman can sıkıntısı havası. "Son zamanlarda pek de takdire şayan olmayan hobilerle uğraşıyor. Her halükarda, artık sizin ya da aileniz için bir sorun teşkil etmeyecek."

Gözlerimi yere dikerek bir kez daha rahat bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tüm bu karmaşa için sana bir şey borçlu olduğumu hissediyorum."

İçki sürahisine uzanıyor, sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırırken bardağını dolduruyor. "Bunu hayatımı kurtardığın için bir ödeme olarak kabul et," diyor.

"Ne?"

"Geçen gece. Çatıda. Sen orada olmasaydın, muhtemelen kemik ve kan yığınınına dönmüştüm."

Yüzümü buruşturarak, bunun görüntüsünü yutkunuyorum. "Özel bir şey değildi." "Hayatımı kurtarmak mı, yoksa sonrasında ne oldu?"

"Şey... öpücük... çok güzeldi. Çok keyif aldım."

Sigarasını yakmak için tekrar öne eğiliyor ve beni incelemek istercesine başını eğiyor. "Sarhoş bir öpücükten zevk mi aldın?" Sigarasından uzun bir nefes çekip kül tablasına atmadan önce yanakları çöküyor. "Bu kadar anlamsız bir şeyden hoşlanman için oldukça deneyimsiz olman gerekir."

Ouch.

"Sanırım bunun o kadar da anlamsız olduğunu düşünmedim."

"Sanırım aradaki farkı anlayacak kadar öpülmedin."

Bu adamın nesi var böyle? "Amacın beni sürekli aşağılamak mı? Burada bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmeye çalışıyorum ve birden kendimi saldırı altında hissediyorum."

"Saldırı mı?" Bir kahkaha atıyor ve dili alaycı bir sırıtışa dönüşmeden önce dudaklarında geziniyor. "Hayır, seni *sürekli aşağılamak* niyetinde değilim. Minnettarlığınız not edildi."

"Güzel."

"Yarın anneme yardım etmek için geri döneceğinize inanıyorum."

Anladığım kadarıyla sizi istemiş."

"Söz veriyorum. Artık saçmalık yok."

"Harika. Hepsi bu kadarsa, ilgilenmem gereken bazı acil konular var."

"Hepsi bu kadar."

Lucian Blackthorne'u nasıl ele alacağımı hiç bilmiyorum. O benim için bir muamma. Buraya yapmak için geldiğim şeyi başarmış olarak asansöre doğru geri dönerken bile kendimi çözülmüş hissediyorum. Sanki son yirmi dakikamı yerimde dönerek, derimin katmanlarının soyulmasını izleyerek geçirmişim gibi. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum, sanki içimi görüyor, zayıf yönlerimden biri olan gururumu çok iyi biliyor. Keşke onunkini bilseydim. Diğer tarafında bir şey olup olmadığını öğrenmek için delip geçebileceğim tek yumuşak nokta. Bu adamın içinde bir kalp olmalı. Yoksa neden onun için bu kadar az şey ifade eden birine yardım etsin ki?

Asansörün kapısı açılıyor ve dikkatimi kırmızı desenli halıya vererek içeri giriyorum. Ancak kapılar kapanmaya başladığında kafamı kaldırıyorum ve onu bana bakarken yakalıyorum. Şeytanın gözleri, tam karşımda yanıyor.

Eğer kalın gümüş kapılar onu dışarıda bırakmasaydı, muhtemelen bir kül yığınınına dönüşecektim.

Birinci katta, Makaio ve Rand'in yanından, daha önce Malikâne'de hiç görmediğim bir adama eşlik ederek çıkıyorum. Koyu renk saçları ve kaşlarını çatarak indirdiği gür kaşlarının altındaki aynı derecede koyu renk gözleriyle, kibar insanların yanından geçerken yaptığı gibi bakışlarını başka yöne çevirmiyor.

Sanki beni tanıyormuş gibi. Ben onu hiç tanımıyorum. Tanımalı mıyım?

Kafam karıştı, Makaio onu asansöre götürürken arkamı döndüm ve tekrar bana döndüğünde gözleri kocaman açıldı.

"Bekle!" Yanındaki devasa Hawaiiili tarafından tutularak ileri atıldı ve kapılar kapandı.

O anda, Franco ile yüz yüze gelip gelmediğimi merak ediyorum.

CHAPTER 2

SAsansörden yeraltı mezarlarına inerken, Çıglık sesleri gölgeli koridorda yankılanırken içkimi rahatça yudumluyorum. Sağ taraftaki odanın kapısını açıyorum, Makaio'nun görüş alanımın çoğunu kapatıyor. Kapı aralığında görebildiğim tek şey, Makaio daha önceki ricam üzerine Franco'nun dilini çıkarmaya çalışırken, devasa korumanın sağından çıkan bir çift titreyen ayak.

Çünkü en iyi toplantılar benim konuştuğum ve pisliklerin dinlediği toplantılardır. Koltuğun diğer tarafına geçiyorum, Franco'nun eski dışı koltuğunda kanlar içinde yattığı katliamı en ön sıradan görüyorum. yanında gümüş bir tepside dil.

İçkimden bir yudum daha alıp elimi cebime sokuyorum ve onun bir çocuk gibi ağlamasını dinliyorum. "Bu toplantının acelesi için özür dilerim, ama korkarım konu acildi. Şu karara vardım ki ne sevkiyatını iade edeceğim ne de amcandan gelecek herhangi bir saçmalığa boyun eğeceğim. Cesedini kimse bulamayacak. Koleksiyonuma ekleyeceğim bir kemik yığınının başka bir şey olmayacaksınız."

Adam sandalyede inleyip kıvranırken Makaio yanındaki aletlerden birini kapar ve keskin görünümli bir nesneyi adamın böğrüne saplar.

Franco kamburunu çıkarıyor, sesi bir ıglığa dönüşüyor, sonra bir başka hıçkırığın dönüşüyor.

Gözyaşlarını görünce gülümseyerek içkimin son damlasına gömölüyorum. "Görünüşe göre haklıymışsın Franco. Ben lanet olası bir deliyim."

CHAPTER

LUC)AN

Sekiz yıl önce...

A Babamın çağrısına cevap vermek için avludan geçerken koridorda kıkırdamalar yankılanıyor. Kızın varlığı kadar bu ses de canımı sıkıyor ve Amelia'yı gördüğümde Annemin yanındaki sandalyelerden birinde otururken, ikisi de çiçekleri kesiyor gibi görünürken, bunun daha ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Haftayı bizimle geçirmesi için bir davet olarak başlayan şey, annemle birlikte iki iğrenç ergen gibi etrafta koşuşturdukları neredeyse bir aya dönüştü.

Amelia son bir ay içinde pek çok kez olduğu gibi yine çapkınca gülümsüyor, başımı çevirip ondan kaçıyorum ve koridorda babamın ofisine doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Nerede olursam olayım, o hep oradaymış gibi görünüyor. Havuzda, spor salonunda, bahçede, koridorlarda. Her yerde olmasına dayanamıyorum. Her zaman flört ediyor ve annemin duysa onaylamayacağından emin olduğum şeyler teklif ediyor.

Tabii ki, her zaman reddederim.

Onun nesi var bilmiyorum. Tartışmasız Tempest Cove'daki en güzel kızlardan biri ama yine de ondan zerre kadar etkilenmiyorum. En azından her günümü ondan kaçarak geçirmek zorunda kaldığımdan beri.

Annemin evlilik konusunu açmasını bekliyorum, o zaman ben de ayak direyeceğim.

Amelia Boyd ile evlenmemin imkanı yok.

Asansör açılıyor ve Belediye Başkanı Boyd'un karşısında oturan babamın ofisine girerken adımlarımı yavaşlatıyorum. Kaşlarımı çatarak gözlerimi Boyd'dan ayırmıyorum, bir yandan da onun yanındaki koltuğuma oturuyorum ve yüzünde bu toplantının ne hakkında olduğuna dair hiçbir belirti olmayan babama dönüp bakıyorum.

"Merhaba Lucian," diyor Boyd, birbirine dolanmış ellerine bakarken sesi gergin.

"Merhaba."

"Lucian, lafı dolandıran biri olmadığımı biliyorsun, bu yüzden bu toplantının asıl konusuna geleceğim." Babamın dürüstlüğüyle sinirlerimi germek gibi bir huyu var ve bugün de bir istisna olmayacak. "Amelia'yı becerdin mi?"

Bir şok şımşığı göğsümü delip ciğerlerimi sıkıyor ve öksürmek için öne doğru oturuyorum. "Özür dilerim, ne dedin?" Şu anda bakışları neredeyse kafamın yan tarafında bir delik açacak olan Boyd'a bakmamaya çalışıyorum. Kıza en son partimin olduğu gece, temizlik dolabında saklanırken dokunmuştum ve o zamandan beri ona yaklaşmaya hiç niyetim olmadı. "Yani, biraz takıldık. Birazcık."

"İkiniz seks yaptınız mı?"

"Bu ... ne değil ..." Sert bir yudum alıp yan tarafa bakıyorum, Boyd'un sert kaşlarını ve alaycı olmayan ifadesini görüyorum. "Ben buna seks demezdim, gerçekten."

"Tanrı aşkına, evlat. Sikini onun içine soktun mu?" Babamın soruları ellerimi terletiyor.

"Birkaç dakikalığına, sanırım. Evet."

Gözlerini deviren babam inliyor.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Dikkatimi, düz dudakları ve yumuk elleri beni öldürmek istediğinin en iyi işareti olan Boyd ile sandalyesinde kambur durmuş, elini yüzüne sürmekte olan babam arasında kaydırırken, eğilsem mi kaçsam mı bilemiyorum. "Aramızdaki tamamen rızaya dayalı bir şeydi. O da çok istedi--"

"O hamile, Lucian." Babamın sözleri midemi yumrukluyor ve boğazıma safra kaçarken midemi tutuyorum.

"Hamile misin?" Elimin tersiyle soruyu bastırmaya çalışırken, kusmuk selinin serbest kalmasını engellemeye çalışıyorum. "Hamile olduğumu bile bilmiyordum."

prezervatif. Ve ben asla ..."

"Prezervatifler kırılır. Eminim prestijli eğitiminiz size seks eğitimi konusunda bir şeyler öğretmiştir." Boyd'un sesindeki öfke zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor: Babam şu anda karşısında oturuyor olmasaydı, adam muhtemelen beni öldürmeye çalışacaktı.

"Bunun..." olduğuna emin misin? Yine de bunun cevabını biliyorum. Amelia bir ay önceki parti gecesinden beri malikaneden ayrılmadı. Ne kadar korkutucu olsa da, en olası şüpheli benim.

"Hadi bakalım oğlum." Babam önündeki masanın üzerinde duran içki bardağını silip süpürüyor ve kalanını höpürdeterek içiyor. "Eğer o kız senin için biraz daha özlem duysaydı, ayakları toprağa saplanır, kıcından kökler çıkardı."

Boyd omuzlarını geriye atarak boğazını temizliyor. "Onun benim *tek* kızım olduğunu lütfen aklınızdan çıkarmayın."

"Bildiğiniz gibi Boyd'lar Katolik. Hamileliği sonlandırmak ya da evlilik dışı hamile kalmak onların tarzı değil." Parmağını masaüstüne vuran babam bir süre uzaklara bakıyor ve dudaklarını çiğniyor gibi görünüyor. "Onunla evleneceksin."

Karnıma bir yumruk daha. Bu seferki daha sertti, acısı göğüs kafesime doğru yayılıyordu. "Ne? Hayır. Yapamam."

"Başka seçeneğin yok Lucian. Kendini bu karmaşanın içine sen soktun."

"Onun için orada olacağım. Çocuğu büyüteceğim. Hiçbir şey istememesini sağlarım ama onunla evlenemem."

"Yine de ona saygısızlık edebilir misin? İçine pisliğini koyabilir misin?" Boyd dişlerini gıcırdatarak konuşuyor, öfkesi gözlerimin önünde filizleniyor.

"Bu işler böyle yürümez evlat. Belediye Başkanı Boyd'un koruması gereken bir itibarı var. Tek kızının kocası olmadan hamile kalması nasıl görünür sence?"

Nasıl görüldüğü umurumda değil. Karıştırmak istediği benim hayatım ve o gece yaptıklarımızda onun söz hakkı yokmuş gibi davranmıyor. "On yedinci yüzyılda değiliz. Kadınlar her zaman evlenmeden hamile kalır ve çocuk sahibi olur."

Yanakları şişmiş olan babam uzun, dramatik bir nefes veriyor. "Karar verildi. Amelia Boyd'la evleneceksin ve bu son karar."

CHAPTER 4

N Annem ve uyuşturucu satıcısıyla yaşadığım olayın üzerinden iki hafta geçti. Nasıl olduğunu öğrenmek için Midge Teyze'ye her gün, bazen iki kez mesaj attım. Bir şey duymuş mu diye. Gördüm Herhangi bir şey. Geri gelebileceğine dair bir his var.

Her şey sessizdi.

Lucian, teşekkür etmek için ofisine girme cesaretini gösterdiğimden beri bana tek kelime etmedi. Bazen koridorda karşılaşıyoruz ama bu sakın bir denizde geçen iki gemi gibi. Aramızda tek bir kelime bile konuşulmuyor. Bahçeye çıktığımda ya da piyano çalarken birkaç kez beni izlerken yakaladım onu, ama hiçbir zaman gözlerini kaçırmadan önce kısacık bir andan daha uzun sürmedi.

Belki de çok fazla düşündüm, çünkü son zamanlarda onunla ilgili daha fazla rüya görmeye başladım. Kimseye anlatmaya cesaret edemediğim karanlık rüyalar, Kelsey'e bile. Beni bu yere hapsettiği ve kendimi onun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sorgularken bulduğum rüyalar. Geçen gece, ter içinde ve nefes nefese uyandım ve ona seslendim.

Giulia'nın beni duymuş olabileceğini düşünmek utanç verici.

Sanırım yaşıtım olan çoğu kızıdan çok daha önce geliştığım için her zaman benden büyük erkeklere ilgi duymuşumdur. Birlikte büyüdüğüm oğlanlar olgunlaşmamış ve aptaldı, hep dokunurlardı. Elleme.

Sormadan almak.

Yetişkin erkekler bana karşı farklı davranıyor. Dikkatli, meraklı değilse bile.

Asansörden çıkıp yemek salonuna doğru ilerlerken beni birinci katın karanlık koridoru karşılıyor. Yolumun üzerindeki avluda durup, son birkaç haftadır müteahhitlerin ve inşaat işçilerinin bir zamanlar dağınık ve bakımsız olan binayı ne hale getirdiklerine bakıyorum

merak ve hayranlık uyandıran bir görüntüye dönüşüyor. Yıldızlı demir parmaklıklardan aşağı, küçük beyaz ışıklarla örülmüş sağlıklı sarmaşıklar dökülüyor. Yeni boyanmış duvarlar ve gür yeşillikler muhteşem bir renk cümbüşü yaratıyor. Fenerler gece gökyüzündeki yıldızlar gibi tavandan sarkarken, cilalanmış ve parlayan zeminler yukarıdaki ışıltıyı yansıtıyor.

Nefes kesici.

Öğle tatilinde olması gereken çalışanlardan boş olan odaya giriyorum ve piyanonun başına oturuyorum. Müzik rafına yaslanmış bir cihaz duruyor. Küçük ve hantal, bana bir telsizi hatırlatıyor.

Ortasında büyük, yuvarlak bir düğme oyun sembolünü taşıyor ve sırf meraklı olduğum için ona basıyorum. Müzik, hoparlörlerinden etrafımda uçuşan siyah kurdeleler gibi süzülüyor. Unutulmaz ve karanlık bir güzellik.

Daha önce duymadığım bir parça, gözlerimi kapatıyorum, tuşların her vuruşunu içime çekiyorum, duyularımda dolaşmasına izin veriyorum.

Hüzün. Özlem.

Notalar kafamın içinde yaşayan, nefes alan bir varlık gibi şekilleniyor. Lucian'ın elleri beyaz tuşların üzerinde dans ediyor ve kollarımın üzerinde, parmak uçları tenimde geziniyor. Burnumdan nefes alıp, ayrık dudaklarımdan nefes verirken, müzik beni onunla ilgili en son rüyama geri götürüyor. Dudaklarıma dokunmak için uzanıyorum, beni çatıda öptüğü geceyi hatırlıyorum, gözlerim hala her şeye kapalı ama göz kapaklarımdan arkasında oynayan sahne hariç.

"Ne yapıyorsun?"

Keskin, tehditkâr ses tonuyla düşüncelerimden sıyrılıp cihazı kapatmak için çabalıyorum ve müziği durduran ilk düğmeye basıyorum. Kaslarım titreyerek döndüğümde Lucian'ı karşımda, kalçasında bir not defteriyle dururken buluyorum.

"Bana hiçbir şeyi berbat etmediğini söyle." "Ben... Ben yapmadım."

Kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi ve cihazı aldı.

"Kayıt cihazının orada durduğunu gördüm ve ..."

"Bu bir Tascam," diyor ekipmanı incelerken. "Bir ne?"

"Bir Tascam. Parça kaydetmek için kullanılır."

"Bu senin müziğin o zaman?" Sesimdeki şaşkınlığa engel olamıyorum, böylesine güzel bir parçanın onun kafasının içinden çıktığını hayal ediyorum. "Yemin ederim sadece

o."

Omuzları çökmüş, başını arkaya eğmiş, gözlerini kapatmış oynat düğmesine basar.

"Bana hiçbir şeyi berbat etmediğini söyle."

"Ben... Ben yapmadım. Kayıt cihazının orada durduğunu gördüm ve ..." *"Bu bir Tascam."*

Bu bizim konuşmamız. Yanlışlıkla müziğin üzerine kaydetmiş olmalıyım.

Elimi yüzüme vuruyorum, şokun acısı içime saplanıyor. "Oh, hayır."

"Saatlerce o parçayı doğru yapmaya çalıştım. Şimdi, gitti." Not defterini havada sallıyor. "Notaları not etmek için bir şey almaya koştum." Çenesi sertleşti, defteri kapağın altındaki piyano tellerine fırlattı.

"Lucian, çok özür dilerim." Pişmanlık içime işliyor, göğsümü ağır bir yumruk gibi eziyor. "Ona dokunmak istememiştim."

"Ellerini hiçbir şeyden uzak tutamıyorsun, değil mi?" Ses tonundaki hırıltı muhtemelen öfkesinin sadece bir kısmını temsil ediyor. Tascam'ı müzik sehпасının üzerine fırlatıyor ve tuşların üzerine düşüp sert bir nota çıkardığında irkiliyorum. "Bunu asla hatırlamayacağım."

Bakışlarımı indirerek tuşlara bakıyorum ve şarkının yankıları kafamda dolarken, gözlerim parmaklarımın her yerini tarıyor. Onları görüyorum. Onları *tanıyorum*. "Yapabilirim."

Hâlâ bana sırtını dönmüş durumda, yanıtlımı kabul etme zahmetine girmiyor.

Titrek bir nefes vererek parmaklarımı tuşlara yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İlk notada, hafızamdaki şarkıyı çalarken siyah kurdelelerin etrafımda dans ettiğini hissediyorum. Ellerinin tenimdeki yumuşak okşayışını. Boynumdaki nefesinin sıcaklığını. Şarkının her anı, onun her tuşa basışta etrafımda dolanan hayali baştan çıkarıcılığıyla kalıcı olarak kazanmış. Rüya aynen eskisi gibi, her bakış, her dokunuş. Ta ki bittiği noktaya kadar ve gözlerimi açtığımda Lucian'ın kuşkulu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Gözlerindeki inançsızlık, sesinin tonuna da yansıyor.

"Hafızamdan çaldım."

"Bunu gerçekten dakikalar önce yazdım. Notları nasıl bilebilirsin ki?"

"Notaları bilmiyordum. Müzik okuyamıyorum."

Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturur. "Nasıl? Chopin çaldığını duydum. Liszt. Bach."

"Hepsi hafızamdan. Ama hiç nota öğrenmedim." Bakışlarındaki hayranlık çok fazla ve bankta kayıyorum. "Peki... orada öylece duracak mısın? Yoksa bu notaları çözecek miyiz?"

Piyanonun kapağının altından not defterine uzanıyor ve ellerimi bir kez daha tuşlara koyuyorum. Sonraki bir saat boyunca bana şarkının küçük bölümlerini çaldırıyor, o ise notaları öfkeyle not alıyor ve her birini kaydediyor. Her çaldığımda aklıma aynı görüntüler geliyor, gözlerimde yanan arzuyu görecektir korkusuyla ona bakmam neredeyse imkansız hale geliyor. İşimiz bittiğinde, Lucian'la zihinsel olarak tekrar tekrar sevişmiş oluyorum.

Bankta yanıma oturuyor, müziğin son sayfasına bakarken dudaklarında kısmi bir gülümseme oynuyor. Bu kadar ciddi, işine ve işine bu kadar odaklanmış bir adam için, şu anda yaydığı gururda bir kırılma var. İşte burası. Yumuşak noktası, çeliğin notaların etrafında büküldüğü ve onu her zaman takip ediyor gibi görünen gölgelerin duvarlarda dans ettiği yer. Kösele gibi derisinin ve sertleşmiş kemiklerinin altında, mutluluğunun saklandığı yer burası.

Sonunda buldum.

"Bunun için teşekkür ederim."

Ellerimi kucağıma koyup başımı sallıyorum. "Çok güzel bir parça. Kaybetmek yazık olurdu."

"Olabilirdi."

"Bununla ne yapacaksın?" Muhteşem ellerine, uzun parmaklarına ve mükemmel kesilmiş tırnaklarına, yaşlılıktan hafifçe yıpranmış tenine bakmamaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Müzikle ilgili hiçbir planım olmadığını söylediğimde lise öğretmenim böyle hissetmiş olmalı. Lucian'ın böyle güzel bir parçanın tozlanmasına izin vermesini anlayamıyorum.

"Onu bir şey yapmak için yazmadım. Kafamdan atmak için yazdım."

Zihninin içi ne kadar da harikulade bir yer olmalı. Tıpkı şarkıdaki gibi tuhaf ve acayip şeylerle dolu, karanlık ve kötücül bir yer.

Gözleri nihayet üzerime düşüyor, irislerinin yumuşak kehribar ışıltısı gölgelerle gölgeleniyor. "Bana seni hatırlatıyor."

Yutkunmaya çalıştığım da boğazımdaki kuruluk belirginleşiyor. "Nasıl yani?"

"Unutulmaz. Narin. Tehlikeli ama bir şekilde çekici." Tam da şarkıyı tanımlamak için kullanacağım kelimeler. "Çok sinir bozucu."

Burnumdan gelen bir kahkaha patlamasıyla yüzümü kapatıyorum. "Seni rahatsız mı ediyorum?" "Durmadan."

Dudakları dikkatimi çekip beni çatıda, onun altında yataırkenki anıma götürürken kahkahalarım iç çekmeye dönüşüyor. O gecedan beri defalarca öpücüğünü düşündüm, dilimde viskinin tadını aldım ve midemdeki keleklerı tekrar hissetmeyi arzuladım. Kafamın içinde savaşıan doğru ve yanlış. Tüm bunların cazibesi o kadar sarhoş edici ki, dudaklarım onunkilere değene kadar ona doğru eğildiğimi bile fark etmiyorum.

Ne yapıyorsun sen? Uyarı kafamın içinde çınlıyor.

Elimi farkında olmadan koyduğum avucumun altında kalçası seğiriyor.

Aman Tanrım.

Gözlerini karartan onaylamamayı göreceğ kadar geri çekildiğimde, utanç beni kırmızının dayanılmaz renkleriyle yıkıyor.

Bileğimi kucağından çekip alıyor, beni ürkütüyor ve kendi elimle yüzüme bir tokat atıp atmayacağını merak ediyorum. "Niyetimi yanlış anladın." "Özür dilerim." Yanaklarım aşağılanmışlıktan yanıyor, kendimi Ona bak. "Senin olduğunu sanıyordum. Yani biz İsteddiğini sanıyordum ..." "Sen bir ergensin. Neredeyse bir çocuk. Ben yetişkin bir adamım." Alay

Sesi kalın ve küçümseyici.

"Ben çocuk değilim," diye çıkışıyorum, hakaretinin dikkatimi dağıtması utancımı bastırıyor. "Hatırladığım kadarıyla daha önce beni öpmekte bir sorun yaşamamıştın."

Gözleri seğiriyor, çenesi kayıyor, bana bakıyor. "Dediğim gibi, sarhoşken yaptığım bir hata."

Bir hata. Ben bir hataydım.

Alayının sert darbesinin derimin altına kaymasına izin vermemeye çalışıyorum ama elimde değil. "Sen gerçekten bir şeysin." Sesimin son kelimede çatlamasından nefret ediyorum ve gözlerimin yaşla dolma tehlikesi karşısında bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz, biliyorsun." Hâlâ kavradığı kolumu bükerek kurtuluyorum ve kolumdaki yara izlerini göstermek için gömleğimin kolunu sıyrıyorum. "İnsanları kendinden uzaklaştırmanın nasıl bir şey olduğunu ben de biliyorum."

Onlara bir bakış bile atmıyor. "Göze çarpmayan küçük yara izlerinin bizi birbirimize benzettiğini mi sanıyorsun? Sen bana hiç benzemiyorsun, İsa. Benim ne olduğum ya da yaralarımı hak etmek için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sen bir canavar değilsin. Herkesin söylediği gibi bir şeytan da değilsin. Şeytanlar insanlara yardım etmez." Gözlerindeki soğuk gölgelerin altında bir sıcaklık titreşimi yatıyor, o kadar ince ki, neredeyse hayal edip etmediğini merak ediyorum. "Sen sadece yalnızsın. Benim gibi."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Ben hiç yalnız kalmadım. Para sahibi olmanın sorunu da bu. Her zaman onu isteyen biri vardır."

"Bahaneniz hep para mı? Çünkü benimki her zaman yeterince akıllı olmadıklarıydı. Yeterince olgun olmadıklarıydı."

Sözlerimi dişlerinin arasında öğüttüğünü hayal ettiğimde çenesindeki bir kas titriyor.

"Ne istiyorsun, İsa?" Bileğimi yüzüne doğru kaldırıyor ve tenimdeki ince beyaz çizgileri öperken bileğimi orada tutuyor. "Seni becermemi mi istiyorsun? Koleksiyonuna daha fazlasını ekleyebilesin diye mi?"

"Siktir *git*." Kolumu geri çekiyorum ama o daha da sıkıyor. "Zalim olmak zorunda değilsin."

"Yapıyorum. Bu benim doğamda var. Yine de haklısınız. Yıllar boyunca kendime bir dizi sadistçe şey yaptım." Başparmağını yaralarımın üzerinde gezdiriyor, sanki onları okuyormuş gibi ve o titrek sıcaklık tekrar geri geliyor. "Ama kendimi mahrum bırakmak her zaman en kötüsü olmuştur."

Sesindeki hüznün, yalnızlık yüreğimi burkuyor ve kısa bir an için bunun çeliğin içinden akan dürüstlüğü olup olmadığını merak ediyorum. Kolum hâlâ havada, yüzüne dokunmak için yumruğumu açıyorum.

Geri çekiliyor, elimi üzerinden atıyor, yüz ifadesi yine temkinli ve sert.

Aşağılanma duygusu ikinci kez alevleniyor ve piyano sırasından sıçrayarak kalkıyorum. "Boş ver. Ben sadece Aptalcaydı."

Kolumdan sertçe çekerek, kığım sıraya çarpana kadar beni ona doğru itiyor. Avucunu çeneme dayayıp yüzümü tutuyor ve nefesimi beyaz, sıcak bir öpücükle yutuyor.

Midemde kelekler patlıyor, kalbim kontrolden çıkıyor, kanatlar ve zaferden oluşan bir hayvanat bahçesi içime hapsoluyor. Başım dönüyor, kaslarım zayıflıyor ve iyi ki oturuyorum, yoksa muhtemelen bayılırdım. Bir şeye tutunmak için uzandım ve parmak uçlarım onun pazılarının sert kasları tarafından karşılandı.

Vahşı bir hırıltı göğsünde çınlıyor ve parmakları daha sıkı kıvrılıyor, dili dişlerimin arasından geçiyor. Artan bir şevkle beni daha sert öpüyor ve eli ensemeye kayıyor, oradaki sıkı kavrama nefes alma şansımı engelliyor. "Seninle oynadığım bu lanet oyunlardan bıktım," diyor dişlerinin arasından.

Sıcak bir avuç içi kalçamdan yukarı kayıyor ve eteğimin kenarına ulaştığında, ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Dokunuşu azalıyor ve öpücüğü keserek aramızda soğuk ve acı bir boşluk bırakıyor. Dili dudaklarında gezinirken, hızlı nefesler alıp vererek ve burun deliklerini açarak bana bakıyor.

Yüzündeki büyülenmiş ifade bana kanın tadına yeni varmış ve geri kalanını ayırmaya mı yoksa bitirmeye mi karar verememiş bir hayvanı anımsatıyor.

Bakışlarım ona kilitlenmişken, elini kalçama ve eteğimin altına kadar götürüyorum, kendi ellerim korku ve heyecanla titriyor. "Sorun yok," diye fısıldıyorum.

Nefes alışları hızlanıyor ve gözlerinin kehribar rengi, büyümüş göz bebeklerinin karanlığı tarafından yutuluyor. Parmak uçları külotumun nemli pamuğuna değdiğinde yüz ifadesinin keskinleşerek bilmiş bir sırıtışa dönüşmesini izliyorum. Nefesimi içime çekip gözlerimi kapatıyorum ve altımdaki etime uzanan bariyerdeki gıdıklanmaya odaklanıyorum.

Erkeklerle birlikte oldum, erkekler bana dokundu ama hiçbir erkek Lucian Blackthorne kadar yasak ve sınır dışı değildi. Kafese kapatılmış egzotik bir hayvan. Bir tankın içine düşmek gibi, etrafımda dönen köpekbalığının beni yutup yutmayacağını bilmeden.

Tıpkı rüyalarımdaya olduğu gibi, parmağını açtığı girintide, hassasiyet yarığında aşağı yukarı gezdirirken ılık nefesi boynuma çarpıyor. Ayrılmış dudaklarımdan titrek bir hava kaçıyor.

Bir avucumu bankın üzerine koyuyorum, müdahaleci parmaklarına karşı kıvranıyorum ve dizlerimi açarak ona erişim izni veriyorum. "Ah, evet," diye nefes alıyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum, bakırımsı tat dilimi büzüştürene kadar.

"Sen benim lanetimsin. Senden uzak durmak, gelgit yükselirken nefesimi tutmaya çalışmak gibi." Sözleri kafamın içinde dans ediyor, sesinin derin tınısı duyularımı gıdıklıyor. "Senin içinde boğulmak istiyorum."

Başımı arkaya doğru eğiyorum ve sakalının boğazıma değen kaba çizikleri lezzetli bir gıdıklanma hissi yaratıyor, külotumu bir kenara itiyor, altındaki çıplak ten için beklediğimden daha sert.

Benim yaşımdaki çocuklar gibi hareketlerini beceriksizce yapmıyor. Her dokunuşu kasıtlı ve sonrasında sıcak, ıslak bir karmaşa olacağımın güvencesiyle dolu.

"Seni saatlerce becerebileceğimden ve bundan hiç bıkmayacağımdan nefret ediyorum." Çenemin kenarını öpüyor ve içgüdüsel olarak yüzümü ona dönüyorum. Dili dudaklarımın üzerinde dans ediyor, ağzımı sahiplenici bir öpücükle kapatmadan önce çektiğim kanı yalıyor. Parmak uçları uyluklarımın arasında biriktirdiği yapışkan sıvıları topluyor ve şişmiş klitorisimin üzerine yayıyor, hassas yumrumu uykusundan uyandırmaya çalıştığı küçük bir evcil hayvan gibi nazıkçe ovuyor. "Seninle ilgili her şey beni sinirlendiriyor," diye ağzıma karşı homurdanıyor, parmak uçları eteğimin altında çalışırken yayılan gerilim sıcak ve tehlikeli.

Bir inilti çıkarıyorum ve kalçalarımı onun acımasız darbelerine doğru kaldırıyorum. Karnım kıvrılıyor, kaslarım geriliyor ve tişörtüm aniden çok dar geliyor, cızırtılı kumaş dantelli sütyenimin içinden meme uçlarımı gıdıklıyor. Boynumu serbest bıraktığında, sert tepeleri fark etmiş gibi görünüyor ve başparmağının ucunu hassas tomurcukların üzerinde gezdiriyor.

Ağzımdan acı dolu bir inilti dökülüyor, sanki derimin altından kablolar geçiyormuş gibi tüm bedenim kaskatı kesiliyor.

"Vücudunun dokunuşuma verdiği tepki. Çekiçle vurulduğunda piyanonun telleri gibi. Yazdığım bir şarkının her notası. Çalmam için bana yalvarıp durduğun bir şarkı."

Gözlerinde kötü niyetli ve arzulu, hipnotik bir karanlık var ve acaba şeytan bir ruhu ele geçirmeden hemen önce böyle mi hissettiriyor diye merak ediyorum. Hareketleriyle nefes nefese kalıyorum, parmakları daha derinlere iniyor, sıırıslıkla yarığımın üzerinde daireler çiziyor, dudaklarımdan kaçan müzik akorları yaratıyor. Daha içime bile girmemişti. "Bazen seni hayal ediyorum." Sesimin düzensiz dokusu, yavaş yavaş çözölen soğukkanlılığımı yansıtıyor.

"Ne hayal ediyorsun, İsa?"

"Bundan. Ellerinin üzerimde olmasından."

"Bunu rüyanda ne kadar ileri götürebiliriz? Seni beceriyor muyum?"

Bunu düşünmek bile içimde heyecandan karıncalanmalara yol açıyor ve onun hakkında fanteziler kuran bir sapık gibi görünmekten korktuğım için ona cevap veremiyorum. Kalçalarımın arasındaki ağrı, sanki kendi eğlencesi için çektiği görünmez bir iple bağlıymış gibi şişiyor ve onun yerine haykırıyorum.

"Tabii ki seni beceriyorum. İçinde nasıl hissediyorum?"

Nefesinin tenimdeki sıcaklığı, parmaklarının dokunuşu, sesinin tınısı. Hepsi çok fazla. *Çok fazla*. Duyularım şu anda aşırı yüklenmiş durumda, beni kontrolden çıkarıyor.

"Çok iyi. Durmasını istemiyorum."

"Parmağımı içinde mi istiyorsun, Isa? Bu küçük hassas deliği kalın ve sıcak bir şeyle doldurmak için." Acımasız küçük silahının ucu girişimi vurgulamak için daireler çiziyor, ıslak yapışkan suları tenimin üzerinde karıştırıyor ve elimi bir şeyi sıkmak için çaresizce bankın etrafında kıvırıyorum. Akılsızca başımı sallıyorum, bedenim onun körüklediği hislere kapılıyor. Şehvet içimde alevleniyor, özümde bir ihtiyaç cehennemi oluşuyor. Yerimde duramıyorum. Hareket edemiyorum. Vücudum bir kaos içinde, onu bu durumdan çıkaracağı anı bekliyor.

sefalet ve içime işliyor.

Karanlık kıkırdaması üzerimde dolaşıyor. "Çok kötü," diyor ve parmaklarını çektiği anda içimdeki sıcaklık soğuk ve acı bir özleme dönüşüyor.

"Ne?"

Biraz önce aşırı hassas klitorisimi okşayan eliyle çenemi yakalıyor ve parmaklarındaki uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, benden bir parça daha alıyor. "Acıdan zevk alıyorum. Ve kendimi inkâr etmenin acısından daha enfes bir şey yok." Parmaklarını ağzına sokarak gözlerini kapatıyor, sanki dilinin ucundaki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi. "Benim için çok gençsin."

Çok genç. Çok fakir. Çok popüler değil. Tüm hayatım boyunca bunları duydum. Reddedilme sebepleri. Ama ondan duyunca, bir şekilde daha da sertleşiyor. Adamın değişken doğası, bu sıcak ve soğuk, beni ateş gibi yakan tüm gerginlikle çığlık atmama yetiyor.

İçimde bir acı patlıyor. "Madem devam etmek gibi bir niyetin yoktu, neden bana dokundun?"

Dudaklarını bir sırtıma kaplıyor, yüzüne bir şaplak atmak istiyorum. "Öleceğimizi bile bile neden nefes alma zahmetine giriyoruz?" Banktan ayağa kalkarak bana bakmak için dönüyor. "Seni daha önce hiç becerilmediğin şekillerde beceririm, Isa. Bunu bir iyilik olarak düşün."

Bu adam söz konusu olduğunda içimde oluşan çırpınma hissi çok yakından tanıdığım bir his. Aşağılanma. Islak ve darmadağın, eminim ki tam da bu yüzden bana dokunma zahmetine katlandı, beni öğretmenine aşık aptal bir kız öğrenci gibi ateşli ve nefes nefese bırakmak için işimi bitirmek zorunda olmadığını göstermek için.

"Bu hafta sonu bir maskeli balo var. Benim için almanı istiyorum."

Zihnim aramızda geçenleri konuřmaya devam etmek istiyor ama isteėinin merakı beni bu dūřüncelerden uzaklařtırıyor. "Piyano mu?"

"Evet. Bunu yapabilir misin? Benim için?"

Onu inkar etmek istiyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi, ama yapamıyorum. Onun bu yönünü sevdiğimi itiraf etmekten utanıyorum. Aramızdaki bu alaycı kedi fare oyunu. Nedenini bilmiyorum. Belki de hastayım, ama şeytanla alay etmenin heyecan verici bir yanı var. "Tabii ki. Sen nasıl istersen."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak konudan uzaklaşıyor. "Giyecek bir şeye ihtiyacın olacak. Beğendiğin bir şeyi alman için gerekli ayarlamaları yapacağım. şehirde bir butik var. Kredi kartım onlarda kayıtlı."

Bir elbise. Lanet olası bir elbise daha. Parasını adam ödüyor olsa bile, *Pretty Woman*'dan fırlamış gibi, yine de süslü bir şey giymek zorunda kalma dūřüncesinden korkuyorum. Ve hiç şüphe yok ki, kredi kartının kayıtlı olduğu herhangi bir *butik* süslü olacaktır. "Tamam."

"şık bir şey olsun. Bu baloda çok güçlü ve önemli insanlar olacak. Ona göre giyinin." Odadan ıkar.

CHAPTER μ

N Kitap hâlâ kolumun altında, taş merdivenlerden inip beni bekleyen araca gidiyorum ve Makaio yolcu kapısını açıyor.

Rand çoktan içeri girmiş, parmakları sabırsızlıkla birbirine dolanırken ben de yanındaki koltuğa düşüyorum. Parmaklarımı Isa'nın külotunun içine sokma fırsatı için hiç kimse için acele etmiyorum. Bahse girerim Franco'nun nereye kaybolduğunu öğrenmek isteyecek olan Scarpinato'nun adamları için bile. Birkaç gün önce benimle bir görüşme talep ettiler, ilk başta isteksizdim, ta ki aklıma çılgınca bir fikir gelene kadar.

"Bu adamların karşısında nasıl bu kadar sakın davranıyorsun anlamıyorum." Araba uzun yolda rölantide ilerlerken Rand dikkatini yolcu camından ayırmaz.

"Onlara et ve kemikten başka bir şey olarak bakmıyorum."

"Orduyu kıskandıracak türden silahlara sahip, etten ve kemikten bir ordu."

"Kelimeler dünyadaki en güçlü silahtır. Parayla birlikte. Ve ikisini birleştirirseniz, pratikte bir Tanrı olursunuz."

İç çekerek başını sallar. "İtiraf etmeliyim ki, bu buluşma sırasında hangi kelimeleri değiş tokuş etmeyi planladığınızı bilmek için can atıyorum."

"Eminim öylesinizdir. Ve sizi temin ederim ki bu toplantı konusunda endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bu konuda konuştuğça daha da endişeleniyorum."

"O zaman bu konu hakkında konuşmayalım." Elimi defterin üzerinde gezdiriyorum. Eğer onun inlemelerinin notalarını yakalayabilseydim, şarkının benim olduğunu ve başkasının olmadığını iddia edebilirdim. Ses, hayal ettiğim her şeydi ve

Gözlerindeki yalvaran bakışla birleştğinde, bir erkeğin kontrolünü kaybetmesi için yeterlidir.

Sanki bu kıza karşı dayanılmaz bir ilgi duymak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Uzun bir içki gecesinden sonra akşamdan kalma gibiydi, ama bu beni şişeyi tekrar elime almaktan alıkoyacaksa ne olayım. Masum bir genci yoldan çıkarmaya çalıştığım için vicdanım başıma vururken şimdilik bir yudum yeterli.

Scarpinatos'un buluşmak istediği Boston'daki restorana arabayla ve feribotla gitmek iki saatten fazla sürüyor. Bana ateş açabilecekleri anı bekleyen adamlarıyla dolu olacağından hiç şüphem yok. Ama mafyada ailenin en önemli şey olduğu saçmalığı sadece saçmalık. Gerçek şu ki, birkaç yıldır önemli değiller ve sayıları azalıyor. Bugünlerde saf bir soy sürdürmek için kendi kız kardeşlerini sikmeleri gerekiyor. Ben olmasaydım, başka bir pislik gelip Franco'yu sustururdu, çünkü biri silahın namlusunu sokmak istemeden o kadar büyük bir ağızla ortalıkta dolaşamazsınız.

Ceketimi düzelterek, boyalı kemerli kapıları ve tuğla duvarlardaki tenteleriyle Toskana'nın iki boyutlu bir özentisi gibi görünen loş restorana giriyorum. Arka kapıdan verandaya çıktığımda, Franco'nun amcası ve kuzeni Vincent ve Stefano'yu arka taraftaki bir masada otururken buluyorum.

Genç olan Stefano, siyah saçları ve gamzeleriyle bana kara gözlü Ray Liotta'yı hatırlatıyor ve bana el sallıyor.

"İşte başlıyoruz," diyor Rand yanımda, sesindeki gergin yalpalama yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Yan tarafta, Scarpinatos'un arkasında duran iki tıknaz adam, sert ve korumacı duruşlarına bakılırsa korumalar, biz yaklaşırken Makaio'ya göz süzüyorlar.

"Beyler," diyorum, karşılarına, Rand'ın yanına oturuyorum, Makaio ise arkamda kenarda duruyor ve adamlara göz ucuyla bakıyor.

Normalde sarılmayı ve tokalaşmayı teklif ederlerdi ama ben onlara bu fırsatı vermedim, bu yüzden Vincent'ın bana masanın altından bir şeyler koparmaya çalışmışım gibi baktığını tahmin ediyorum.

"Uzun zaman oldu, Lucian. Nasılsın?" Stefano görgü kurallarını hiç umursamadan soruyor. Yeni neslin sorunu da bu zaten, artık umursamıyorlar.

"Mükemmel."

"Baban hakkında duyduklarıma üzüldüm. İyi bir adamdı." "Evet, büyük adam zamanı geldiğini söylediğinde..."

Boyunlarındaki zincirlerden sarkan haçları öpmeden önce ikisinin haç işareti yapmasını izliyorum. İnanılmaz bir şey. Dinin yükümlülükleri onları en az bir kez öldürmeyi planladıkları bir adama saygı göstermeye zorluyor. Babam hayatı boyunca onlarla barışı korumaya çalışmış olsa da, kimse mükemmel değildir. Ayini tekrarlayıp tekrarlamayacaklarını görmek için neredeyse tekrar söylemek istiyorum.

Stefano eğilir ve dirseklerini masaya dayar. "Sizi bu toplantıya anlaşılmamızın durumunu görüşmek üzere çağırdık."

"Hangisinden bahsediyoruz? Alıkoyduğum sevkiyattan mı? Yoksa teslim etmeyi reddettiğim gelecekteki sevkiyatlardan mı?"

Rand yanımda boğazını temizliyor, muhtemelen şu anda bir çiş selini tutuyor.

Stefano'nun dudaklarında gerçek olmayan bir gülümseme belirir ve dirseğini koltuğa dayayarak sandalyesine geri oturur. "Bak, bu işe yaramayacak. Şirketinizle uzun yıllara dayanan bir geçmişimiz var. Bir sözleşme."

"Eğer sözleşmeyi getirme nezaketinde bulunursanız, şartlarını görüşmekten memnuniyet duyarım. o."

"Bu sözlü bir sözleşme, göt herif. Büyükbabalarımız arasında."

"İkisi de şu anda toprakta çürüyor, göt herif." Bu Toplantı harika bir başlangıç yaptı. Stefano'nun sabrının kırılğan iplerinin kafasının içinde koptuğunu duyabiliyorum.

Burun delikleri alevleniyor, çenesini sıkıntıyla kaydırıyor. "Tonlarca ürün taşımak isteyen tedarikçilerimiz var."

"Harika. Sizin için gönderecek bir yedek bulmakta zorlanmayacağınıza inanıyorum."

Öne doğru sarsılarak yumruğunu kızgın bir çocuk gibi masaya vuruyor ve Makaio'nun yanımda sendelemesiyle Stefano'nun arkasındaki iki koruma silah olduğunu tahmin ettiğim şeylere uzanıyor.

"Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi yok etmeliyim!"

Hâlâ o kendini beğenmiş gülümsememle kaşlarımı çatıyorum. "Dikkatli ol. Bir milyon dolardan fazla değerdeki ürünün balık yemi olmasını istemem."

Omuzlarını geriye atarak uzun bir nefes verdi ve elini kaldırarak adamlarına geri çekilmelerini işaret etti. "Bunu uzun zamandır yapıyorsun. Neden aniden fikrini değiştirdin?"

Ceketimin cebinden sigara tabakamı çıkardığımda adamları yine kıpırdanıyor, ama tabakayı görmeleri için havaya kaldırıp açıyorum ve sigaralarımın birini içinden çıkarıyorum. Makaio yanımda Zippo'yu yakmıştı bile, ben de ucunu yakmak için eğildim.

"İşimden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. İşimden. Babamın boktan yarım kalmış işleriyle uğraşmak zorunda olmasaydım, bir tekne alır ve dünyanın dört bir yanına yelken açardım, her limanda her kadını becerirdim, ta ki cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan ölene kadar. Sen yarım kalmış işlerin ilkisin."

"Ne diyorsun sen? Şirketi satacak mısın?" "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Burada bir şeyler yapmaya çalışıyor gibi mi görünüyorum? bir varis üretebilir miyiz?" Omuz silkerek sigaramdan bir nefes daha alıyorum. "Sonsuz yaşamın anahtarı aniden günlük fitiller ve takma diş yapıştırıcısı şeklinde gelmezse, eninde sonunda olacak."

"Bunu yapamazsınız. Uzun zamandır ortağız. Bir iş ortaklığından öylece vazgeçemezsiniz."

"Bir adamın şansının eninde sonunda onu yakalayacağına inanıyorum, Stefano. Bu işi uzun zamandır yapıyoruz. Ve bir noktada, birileri mafya için büyük sevkiyatlar yaptığım gerçeğini anlayacak. Bu çok kötü olacak. Peki ya denize açılma ve sevişme hayallerim? Metamfetamin bittiğinde bir fahişe gibi gideceğim."

Stefano'nun yanında oturan Vincent parmaklarını birbirine sürtüyor, burnundan çıkan sert nefesler bana kırmızı görmüş bir boğayı hatırlatıyor. "Ne öneriyorsun?"

"Sorduğuna sevindim." Sigaramın külünü Stefano'nun içkisine savurmak için öne doğru eğildim. "Sevkiyatınızı teslim edeceğim ve nezaketen her zamanki kesintiden feragat edeceğim. Büyükbabamın büyükbabanla yaptığı *sözlü* anlaşmayı onurlandırmak için, ki kabul edelim, yükselen enflasyonla birlikte muhtemelen o zamanlar pek bir şey ifade etmiyordu, anlaşmanızı üç milyon peşin ve iş satıldığında üç milyon daha ödeyerek satın alacağım." Koltuğuma geri dönerken Stefano ve Vincent arasındaki hızlı bakışmaları yakalıyorum.

"Ne kadar yakında?" Vincent da önündeki masada duran sigara paketine uzanır ve bir tane yakar.

"Rand'e hemen evrakları hazırlatacağım." Sigaramdan arta kalanları Stefano'nun içkisine atmak için öne doğru eğildim ve onun bana attığı ters bakışı yakaladım. "Para transferi için bir hesap numarası verin. Sevkiyatınız yarın sabah erkenden limanda olacak."

"Peki ya tedarikçilerimiz?"

Elimi çeneme sürterek, parmaklarıma yapışan Isa'nın baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum. "Daha küçük bir operasyonun adını vereceğim. Korkarım yapabileceğimin en iyisi bu."

"Bunu onurlandırırsan... bir kez daha iyi durumda olacağız." Vincent sigarasından bir nefes daha çekerken gözlerini kısıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Bir adamın sözü altındır."

"Ve ben sözümün eriyimdir. Şimdi, eğer siz beyler bana izin verirseniz, alışveriş yapmam gereken tekneler var." Koltuğumdan kalktım ve Stefano öne doğru eğildi.

"Bir şey daha var. Franco'dan birkaç haftadır haber alamıyoruz. Anladığım kadarıyla kaybolmadan hemen önce sizinle irtibat halindeymiş. Bu konuda bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

Dudaklarım gergin, kendimi koltuğuma geri bırakıyorum ve ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Aslına bakarsanız, yapardım. Öyle oldu ki, onu ben öldürdüm."

Stefano'nun kaşlarının yavaşça alçalması, ünümün söyledikleri her şey olduğunun yavaşça farkına varmasını yansıtıyor olmalı.

"Ne oluyor lan? Kafayı mı yedin sen? Bana şu anda oyun oynadığını söyle, çünkü bir adamın başka bir adamın bölgesine gelip, masasına oturup ailesini öldürdüğünü itiraf etmesine imkan yok. Sen aklını kaçırmışsın."

"Muhtemelen biraz dengesizim. Ama bu benim bahanem değil. Gerçek şu ki, eninde sonunda olacaktı. Franco'nun sizin adınıza beni tehdit ettiğini de eklemeliyim. İlk olmadığımı eminim."

Stefano öne doğru atılırken Vincent onu sakinleştirmek için elini oğlunun koluna koyar. "Ne yaptın sen?"

"Önce dilini kesin."

"Adamlarıma seni oturduğun yerde vurdurmalıyım, seni çılgın pislik."

Stefano'nun dişlerini gıcırdattığı kadar ağzını açıp bir toz bulutu çıkarması beni şaşırtmazdı.

"Sanırım kendinize şunu sormanız gerekecek: Franco yaşarken neredeyse yedi milyon dolar değerinde miydi?"

Stefano ağzını kapatır ve öfkesini yatıştırmak için başını omuzlarına vurur.

"Haklısın. Başını belaya sokması kaçınılmazdı. Senin değilse bile bir başkasının." Vincent sigarasından bir nefes daha çekti ve yana doğru üfledi. "Küçük herifin ağzı Massachusetts kadar büyüktü."

Stefano bakışlarını Vincent'a doğru çevirir. "Baba. O ailedendi."

Vincent elini sallayarak reddetti. "Kardeşimin oğlu. Yarı İrlandalı."

Dediğim gibi, aile için çok fazla. Muhtemelen yarısı kadar bir miktar teklif edebilirdim ve Franco'nun misillemeye değmeyeceğine dair bir neden bulurlardı.

"Tek söyleyeceğim, eğer o sevkiyat yarın sabah limanda olmazsa, kıyamet kopacak." Stefano'nun pazarlık konusunda komik bir tarzı var, bana takma dişleri olan bir pitbull'u hatırlatıyor. Babasının tasmaı olmasaydı çoktan uyutulmuştu.

Cehennem gevşemeyecek. Gemiye ve mürettebatı ben yönetirken olmaz.

Masadan tekrar kalkıyorum ve Rand'in çıkmasına izin vermek için kenara çekiliyorum. Bu görüşmeden sonra adamın felç geçirmesine bir nefes kaldığına eminim. "Deli olduğumu söyledim. Aptal olduğumu söylemedim. Anlaştık mı beyler?" Elimi ona doğru uzatarak Stefano'nun elimi sıkmasını bekliyorum. Elimi ilk sıkın Vincent oldu, Stefano da isteksizce onu takip etti.

"Dürüstlük bir erkekte aptalca olmasa da nadir bulunan bir özelliktir, Lucian," diyor Vincent.

"Bu lanet gerçek değil mi?"

"M Aster Blackthorne, sen bir dahi misin yoksa aklını mı kaçırdın bilmiyorum." Rand y a n ı m d a oturuyor ve Alnına. "Hayatım boyunca bir toplantıda kusma isteği duymamıştım, ta ki bugüne kadar."

Bir kahkaha atıyorum, ama pencereden dışarı bakarken düşüncelerim Scarpinatos'a odaklanmıyor. On dokuz yaşında bir genç kızın etrafında dönüyorlar, onun dolgun kalçaları her nasılsa aklımdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürüyor.

"Babanızın, ne kadar cesur olursa olsun, bir Scarpinato'yu öldürdüğünü itiraf edecek cesareti olduğunu bile sanmıyorum. Bunu aklına bile getirmezdı."

Babam, benim düşman borcu dediğim şeyi biriktirmesine izin verdi. Çok fazla iyilik, çok fazla potansiyel düşman anlamına geliyor. "Hiçbir zaman risk alan biri olmadı."

"Müzakerelere kesinlikle daha umursamaz bir yaklaşımınız var ama cüretinize hayranım."

"Franco'yu öldürdüğümü itiraf etmemiş olsaydım, eninde sonunda etrafı kolaçan etmeye geleceklerdi. İlk oturduğumuzda yüzlerindeki suçlama ifadesini gördün. Stefano'dan kokusunu alabiliyordum."

"Bunun spagetti sosu olduğuna eminim, patron." Makaio ön koltuktan kıkırdıyor ve ben de yardım edemiyorum ama onun eğlencesini paylaşıyorum. Ne de olsa bir adamın mafyanın damarına basması her gün olan bir şey değil.

"Her neyse, artık saklayacak bir şeyi olmayan bir adam olduğumu biliyorlar."

"Yastığının altında bir silahla uyumak zorunda kalmayacağımı bilmek kesinlikle güzel."

"Bekle. Genelde yastığının altında bir silahla uyumaz mısın?" Makaio dikiz aynasından kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Kim yastığının altında bir silahla uyumaz ki? Ben uyurum. Ya sen, patron?"

"Her zaman."

Rand dudak büker ve bakışlarını tekrar yolcu penceresine çevirir. "İkinizin de idrar kaçırmak için iç çamaşırı giyerek uyuduğunuzdan şüpheliyim, yani bu da var."

CHAPTER 6

LUC)AN

Sekiz yıl önce...

I Arkadaşım Sebastian, boktan bir sağdıç konuşması hazırlamak için elinden geleni yaparken, bir kadeh şampanyanın tamamını yudumlar ve garsona bir tane daha getirmesini işaret eder. Gelinle tanıştığı tek zaman benim

mezuniyet partisinde onu küçümsediğinde, bu yüzden onu tam bir orospu gibi göstermediği için ona biraz kredi vermeliyim.

"Ve size birlikte uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum. Şerefe."

Onun resmi kadeh kaldırışıyla dördüncü kadehimi bitirdim. Böyle giderse ilk dans için çok sarhoş olacağım. Belki yerimi başka biri doldurur.

Babamı görüyorum, Belediye Başkanı Boyd'un yanında duruyor, ikisi de gülüyor. Boyd'un güç ve servet sahibi biriyle evlendiği için sevinmesi mantıklı, ama babamın beni evcil bir hayata bağlamaktan başka ne kazancı olduğunu tam olarak anlayabilmiş değilim. Belki de tek getirisi bu d u r ,
ama babamı uzun zamandır tanıyorum.

tamamen kendi çıkarı için olmayan bir şey yapmaz.

"Çok güzel, değil mi?" Amelia yanımda oturuyor, ikimizin bu sabah ezberlediği şablon yeminler dışında gecenin büyük bölümünde pek bir şey söylemedi. "Annen *her şeyi* planlayarak çok iyi bir iş çıkarmış."

Ses tonunda belli belirsiz de olsa bir miktar düşmanlık var, çünkü küçümsemesini cilalı görgü kurallarının altına gizleyecek kadar kurnaz.

"Eminim detaylarla ilgilenmesi için birine para vermiştir." Bu onun gururunu kırıyor ama umursamayacak kadar sarhoşum.

"Balayını hiç düşündün mü?" Bir bardak su yudumluyor ve sanırım bu köpek ve midilli gösterisindeki herkes onun bu yüzden hamile olduğunu biliyor.

"Ne anlamı var ki? Zaten çocuğumu taşıyorsun, değil mi?"

Gözlerinin irkilmesi, yüzüne çok küçük gelen bir maske gibi yerinde tutmaya çalıştığı kayıtsızlığa ihanet ediyor. "Bütün bunların ikimizin de tercih edeceği şeyler olmadığını anlıyorum. Ama en azından bu akşamın tadını çıkarıyormuş gibi davranabilirsin."

Bir kadeh şampanya daha kaldırıyorum. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

Gece ilerledikçe, ilk dans ve özensiz pasta kesiminde tökezleyerek yoluma devam ediyorum, annemin sipariş ettiği yirmi bin dolarlık pastayı suratımda parçalamaya fırsat bulamadan çekip gidiyorum. Her şey bittiğinde, gecenin çoğunda külotumdan asılmış gibi hissediyorum, kığım dışarı sarkıyor.

Avluda bangır bangır çalan müzik eşliğinde, beynim en az üç şişe şampanyanın içinde yüzerken tökezleyerek koridora çıkıyorum.

"Lucian." Amelia'nın sesi, ince porselenin buzlu cama sürtünmesi gibi.

Onu kafatasımdan çıkarmak istiyorum. "Lucian, bekle."

O bana yetişmek için koştururken ben koridorun yarısında duraklıyorum. Sadece gecenin hamile gelini olduğu için ona zaman tanıyorum.

"Yatağımıza kadar sana yardım edeyim."

"*Bizim yatağımız mı? Hayır. Bizim yatağımız* diye bir şey yok. Sen *kendi yatağında* uyuyorsun. Ben *kendi yatağımda* uyurum. yatak."

Benden uzaklaşırken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Benim için de sürpriz oldu. Bunu sana tuzak kurmak için yapmadım."

"O zaman babam bunu benden önce nasıl öğrendi? Ha? Baban benden önce nereden biliyordu?"

"Sana hemen söylememekle hata ettim. Söylemeliydim. Özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun? Özür dilediğim tek şey sikimi sana soktuğum için." O anda müziğin kesildiğini fark ettim ve dönüp bir kalabalığa baktım.

misafirler avlunun dışında bekliyor.

Alkolün güçlü sisi içimde yanan öfke ateşini söndürüyor.

Amelia gözyaşlarına boğuldu ve koridorda koşmaya başladı. Ve bir kez daha, kötü adam gibi görünerek burada duruyorum.

CHAPTER 7

Günüümüz ...

I Giulia son bukleyi kristallerle süslü bir tokayla yerine tuttururken aynaya bakıyorum. Saçlarım omuzlarımın üzerinden uzun, tembel bukleler halinde sarkıyor ve parlatmak için kullandığı ürünlerle ışıltıyor.

Balo ya da okuldaki herhangi bir dansla hiç uğraşmadığım için, Midge Teyze'nin beni sürüklediği birkaç düğün dışında bu şekilde giyinme fırsatım olmadı, ancak saçımı yapan genellikle oydu ve çabaları hakkında söyleyebileceğim tek şey *denediği*ydi.

Elbise benim seçeceğim bir elbise değil. Uzun, siyah ve vamp bir elbise, kıvrımlarıma yapışıyor ve dizlerimi aşıyor. Yan taraftaki müstehcen yırtmaç neredeyse fazla açık saçık hissettiriyor, ancak butikteki kadın endişelerime rağmen zarafet ve şıklık timsali olduğum konusunda ısrar etti. Dantel ve mücevherler göğüslerimi vurgulayan korsajı oluştururken, uzun kollar yaralarımı örtüyor. Siyah, Swarovski taşlı, Venedik maskesi bana hep kedi gibi olduğu söylenen gözlerimi belirginleştiriyor ve kırmızı ruj zaten çok şişman olan dudaklarımı dolgunlaştırıyor.

"Tanrım, Isa. Kötücül bir tanrıça gibi görünüyorsun." Giulia'nın yüzündeki ciddi ifade, sözlerindeki hayranlığı yalanlıyor. Maskeli baloya davet edilmediği için kıskançlık duyduğuna inanabilirim ama öyle olsaydı benim için bu kadar zahmete girmez, yaygara koparmazdı. Ve şu ana kadar onun kişiliği hakkında edindiğim izlenim bu değil.

"Her şey yolunda mı?"

Aynadaki yansımasında kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını
k a ç ı r ı y o r ve benim arkamı dönmemi istiyor.

"Giulia?"

"Bu gece bu adamların yanında dikkatli olmalısın. Göründükleri gibi
değiller." Ben daha fazlasını soramadan odayı geçip benim için hazırlanan
ayakkabıları alıyor ve geri döndüğünde kendini yere, ayaklarımın dibine
bırakıyor. "Senden bunu yapmanı neden istedi bilmiyorum."

"Onlarla ilgili sizi endişelendiren şey nedir?"

Elbisemin eteğini kaldırarak siyah ince topuğu ayağıma geçiriyor, tam
oturuyor, ardından diğerini geçiriyor, sonra tekrar dikleştiriyor. "Bunlar
onun davet ettiği rastgele misafirler değil. Çok güçlüler."

Lucian'ın bir süre önce erkeklerin önemli olduğuna dair yorumunu
hatırlıyorum. Buraya pek çok *önemli adamın* gelip gittiğini hayal ediyorum,
peki bunları onun için bu kadar sinir bozucu yapan nedir?

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Gülümseyerek, bu iğrenç rujun
bir kısmını silmek için banyoya doğru bir adım atıyorum ama kolumu sıkıca
kavradığını hissediyorum.

"Öyle değil, Isa. Bu adamlar... tehlikeli." Yüzünde bir pişmanlık
titreşimi belirliyor ve o zaman çok fazla şey anlatmamaya çalıştığını fark
ediyorum.

"Nasıl tehlikeli olabilirler?"

"Fazla bir şey söyleyemem. Söylemeyeceğim, o yüzden sorma. Ama
Lucian'ın yanında kal. Ve eğer bu adamlardan biri sana teklifte bulunmaya
kalkarsa, ona borcunun Lucian'a olduğunu söyle."

"Ne?"

"Güven bana." Parmakları kolumu sıkıyor, gözlerindeki aciliyeti
vurguluyor.

"Bu bana bir süre önce bahsettiğin *gizli grup* olayı mı?" "Evet.

Ve başka soru yok."

"Sadece bir tane daha. Lütfen. Dikkatleri üzerime çekmemek için neden
bu kadar zahmete girip beni bu hale getirdin?"

"Çünkü Lucian akşam için şık görünmene yardım etmemi istedi.
Ama korkarım o bile böyle görüneceğinizi tahmin edemezdi." "Ne gibi?"

"Köpekbalıkları için yiyecek."

I Avlunun kapısının dışında dururken, avuçlarım terleyip titrerken, seslerin uğultusu arasında elbisemi buruşturmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım.

diğer taraftaki ses bana evin dolu olduğunu söylüyor.

Butikteki kadının Lucian'ın kredi kartından çekmem için ısrar ettiği bu elbise kadar pahalı olduğunu tahmin ettiğim gece kıyafetleri ve maskeleriyle bir çift kollarını kavuşturmuş bana doğru yürüyor. Adamın maskesindeki deliklerden bakışı onlar geçtikten sonra da devam ediyor ve Giulia'nın uyarısını hatırladığımda beni arkamı dönmeye zorluyor.

Lanet olsun bu elbiseye. Kendi deyimiyle *danışman*, daha az gösterişli ve... seksi bir şey için ısrar ettiğimde hayır cevabını kabul etmedi. Dükkândaki en pahalı elbise olduğuna eminim, çünkü Lucian ben gelmeden önce ona hiçbir masraftan kaçınmamasını söylemişti. Giyinme odasından o şeyle çıktığımda Makaio bile rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Nefes al, Isa." *Onlar sadece insan*. Bugün bir ara tuvalete oturup herkes kadar onursuz görünen insanlar. Midge Teyze'nin The Shoal'da zaman zaman karşılaştığı kibirli turistler için söylediği bir sözdü bu: *Onlar da bizim gibi tuvalete sığıyorlar*. Kaba ama benim için her zaman bir perspektif oluşturmuştur. Midge Teyze bu konuda iyiydi, başkalarının kendisini aşağılık hissetmesine asla izin vermezdi.

"Isa? Sen misin?" Rand'in sesini duyunca başımı kaldırıp siyah smokiniyle yaklaştığını görüyorum ve maskenin ardından gözlerinin genişlediğini fark ediyorum. "Aman Tanrım. Büyüleyici görünüyorsun. Neden burada dikiliyorsun? Üstat Blackthorne bu akşam piyano çalmanızı istedi, değil mi?"

"O yaptı. Ben sadece... sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum."

"Peki, hadi o zaman. Eminim sözünden caymadığını bilmek onu çok heyecanlandıracaktır." Kolunu bana doğru eğdi ve başını salladı. "Gidelim mi?"

"Tabii ki." Kolumu onunkine bağlayarak uzun bir nefes daha alıyorum ve birkaç dakika önce yanımdan geçen çiftin arkasında, avlunun girişinde duruyorum.

Odanın güzelliğini içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Işıklar, yanan yüzlerce mumun odaya yumuşak bir titreşim ve parıltı vermesini sağlayacak kadar kısılmış. Tepedeki çeşitli boyutlardaki fenerler gece gökyüzüne düşen yıldızlar gibi ve sarmaşıkların arasından dolanan ışıkların parıltısı ambiyansı daha da güzelleştiriyor. Tepedeki kavisli çelik kirişlerden,

Aşağıdaki kalabalığın üzerinde kuş kafeslerine benzeyen şeyler asılı, ancak içlerinde ne olduğunu anlamak zor. Odanın etrafında kaideler üzerinde birkaç kafes daha duruyor ve içinde hareket eden bir şey algılayabilsem de ne olduklarını tanımlayamıyorum.

Küçük bir sıra oluşuyor ve Makaio, davetiye olması gereken bir şeyi kontrol edip geçmelerine izin vermeden önce her misafirin üzerinde bir metal dedektörü çalıştırıyor.

Önümüzdeki adam boynunu bükerek bana bakıyor ve dudaklarının kenarının gülümseyerek kalktığını görüyorum; göz temasından kaçınmak için başımı çeviriyorum. Neyse ki maskeler herkesin kimliğini gizleme konusunda oldukça iyi iş çıkarıyor. Eğer sesi olmasaydı, Rand'i koridorda asla tanıyamazdım.

Çok geçmeden Makaio'ya ulaşıyoruz, o da bizi içeri davet ediyor.

"Üstat Blackthorne yaklaşık yirmi dakika içinde çalmaya başlamanızı istiyor. Orkestra o zaman ara verecek." Rand bunu söyler söylemez, kahkaha ve sohbet gürültüsünün altındaki müziği fark ediyorum. Odanın arka tarafına doğru bir sahne kurulmuş, küçük bir orkestra oturuyor ve yanlarında da benim çalacağım piyano var.

"Anladım." Manzara bakışlarımı cezbetmeye devam ediyor, gözlerimi tavana doğru çekiyor, artık odanın içindeyim, tepemde bir alevın parıltısı gibi görünecek şekilde yapılmış olduğunu görebiliyorum. Hâlâ kafeslerin içinde ne olduğunu seçemiyorum ama manzara beni o kadar büyülüyor ki Rand'in artık yanımda olmadığını fark etmiyorum.

Merakla, yanından geçtiğim kadın ve erkeklerin istenmeyen bakışlarını görmezden gelerek odayı geçiyorum ve güzel, yaldızlı kafeslerden birine doğru ilerliyorum. Ancak yaklaştığımda içeride çırpınan karanlık yaratıkları seçebiliyorum. Görünüşe göre büyük güveler ve sırtlarında kafatasına benzeyen garip bir işaret var.

"Acherontia atropos."

Kulağıma gelen derin, zengin ses göğsümde bir çırpıntıya yol açıyor, güvelerin kafese çarpan kanatlarınıninkine benziyor. Kanım cızırdıyor ve hava inceliyor gibi görünüyor. Kafesin diğer tarafından dönen uzun boylu, yakışıklı bir figür bulmak için dönüyorum.

Gri yeleş ve beyaz gömleğinin üzerine siyah brokar bir ceket giyen ve yarı maske takan Lucian, gotik bir romandan fırlamış gibi hem yakışıklı hem de şeytani bir şekilde kötü görünüyor. "Adını acıların ve kederlerin nehri Archeron'dan ve yaşamın ipini kesen üç kaderin en büyüğü olan Atropos'tan alıyor. Daha çok ölümün kafası olarak bilinir.

Hawkmoth," diye devam ediyor ve onu görünce yanaklarını kızarıyor. Maske yüzünün yaralı yarısını tamamen kapatıyor, sadece fazla yakışıklı tarafı açıkta kalıyor. "İnsanlar bir zamanlar onların uğursuzluk getirdiğine inanırdı." Parmaklarını kafesin dışında gezdiriyor. "Deli Kral Üçüncü George'un yatak odasında bir psikoz nöbeti sırasında iki güve bulunmuş. Söylenenlere göre çıkardıkları sürekli ciyaklama sesleri onun zayıflamış zihnine musallat olmuş."

"Ve onları evcil hayvan olarak güzel kafeslerde tutuyorsunuz."

"Başkalarının korktuğu ve kötü olarak nitelendirdiği şeyleri takdir ediyorum."

Yan tarafa geçerek yakındaki bir masanın üzerinde duran mumlardan birini kaldırır ve kafese doğru tutar. Güveler çırpınır ve kafesin iğlerine tırmanarak titreyen ışığa doğru giderler.

"Büyüleyici, değil mi?" diye soruyor, mumu içindeki böceklere zarar vermeyecek kadar uzakta tutarak. "İşkenceye akın etme şekilleri. Ölüm. Ölümcül bir cazibe."

"Onları suçlayabilir misiniz? Ateş sıcak ve davetkârdır."

"Seni yok edebilecek bir şeyi arzulamak ne kadar trajik. Eğer bu kafesi açarsam, canlı canlı yanmalarını izleriz."

"Bu... bu şekilde ifade ettiğinizde ürkütücü."

Dönerek mumu diğerlerinin yanına bırakıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Bu elbiseyi sen mi seçtin?" Gözlerindeki takdir ışıltısının altında, sesinin tonunu yansıtan bir kızgınlık gölgesi yatıyor.

"Beğenmedin mi?" "Herkes sana bakıyor."

Omzumun üzerinden bana doğru bakan birkaç bakış görüyorum, bunlardan biri içeride takip ettiğim adamdan geliyor. "Bu seni rahatsız ediyor."

"Evet." Yanımda durana kadar kafesin etrafında adım atıyor ve dudakları kulağıma değdiğinde sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor, elbise birdenbire çok sıcak ve tenime çok sıkı geliyor. "Sanki seni canlı canlı tüketmek istiyorlar. Ya da belki de tam tersi, pervanelerin muma sarılması gibi."

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar dönüyorum. "Sen de bana bakıyordun."

Parıldayan kehribar rengi gözler elbiseme dalıyor ve geri dönüyor. "Bu piçlerden herhangi birinin seni ilk gördüğümde benimle aynı şeyi düşündüğünden şüphelenseydim, hepsini öldürürdüm."

"Senin için çok gencim, unuttun mu?"

"Öylesin." Parmak eklemlerinin boynumun kenarına hafifçe dokunmasıyla kalbim göğsümün içinde küt küt atmaya başlıyor. "Ve çok baştan çıkarıcı."

"Bu ne büyük bir işkence olmalı."

"Hiçbir fikrin yok. Özellikle de bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğün konusunda." "O zaman neden kendini buna zorluyorsun?" Odanın etrafındaki

Muhtemelen tek başına gelenleri eğlendirmek için kiralanmış, daha fazla açık saçık kadın. "Burada senin yaşında bir sürü kadın var gibi görünüyor. Neden benimle uğraşıyorsun ki?"

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Bir şekilde, ne kadar uzak durursam, o kadar yapamıyorum. Tüm bunların trajedisi de bu. Alevin durmaksızın çekilmesi."

"Acımasız bir işadama için bu çok disiplinsiz bir davranış."

"Gerçekten de acımasız. Ve çok meraklı."

"Bir şeytanın aklını ne tür meraklar kurcalar?"

Kıkırdamasının zenginliği içimde bir yerlerde bir sinire çarpıyor, maske cildime tüylerimi diken diken eden olağanüstü güzel bir gülümsemeyi vurguluyor. Kalabalıktan uzaklaşıp arkamda durarak çelik göğsünü sırtıma bastırıyor ve bana bir kez daha büyüklüğünü hatırlatıyor. Elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarını benimkilere geçirdiğinde vücudumdaki her hücre canlanıyor, parmaklarındaki güç daha narin kemiklerimin etrafında kenetleniyor. Maskesinin boynuma sürtünmesiyle başımı eğip tam erişimine izin veriyorum. "Bu elbiseyi üzerinden çıkarmak için neler vermezdim. Yavaşça."

"Bizi izliyorlar, değil mi?"

"Sana bilerek yaklaştım, Isa. Kimsenin senin adil bir oyun olduğunu düşünerek hata yapmasını istemem."

"Sen de dahil."

"Özellikle ben."

Dudakları boynumda nabız gibi atan damara değdiğinde arzu kanımda kaynıyor. "Sen tanıdığım en kafa karıştırıcı insansın."

"Ve sen karşı konulmaz birisin." Boynumdan kulağıma doğru öpücükler konduruyor, lobumu ısıyor ve ben de parmaklarımı onunkilere sıkıştırıyorum.

"Sana zaten yeşil ışık yaktım. Daha ne istiyorsun?"

"İşte bu kadar. İstedğim ve ihtiyacım olan şey aynı bıçağın iki ucu." Başım hâlâ eğikken kulağımın kabuğunu yalıyor. "Bu gece bu adamlardan herhangi biri sana teklifte bulunursa bana söylemeni istiyorum. Anladın

mi?"

"Neden? Bunu yaparlarsa ne anlama gelecek?" "Bu beni ilgilendirir, seni değil."

"Peki ya hoş karşılırsam?"

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve boğazıma doğru keskin bir nefes veriyor. "Bu benim de endişem olacak."

Bu adamın elinde oyuncak olmaktan nefret ediyorum. Beni hevesli bir köpek yavrusu gibi nefes nefese bırakmak için tek gereken birkaç şiirsel kelime ve dudaklarını ustaca yerleştirmesi.

"Sana sormak istiyordum. Bu gece senin için herhangi birini oynatabilirdin.

Neden ben?"

"Başkası olsa seni izlemenin yarısı kadar bile büyüleyici olmazdı." Bir ekiştirmeyle beni kafesten uzaklaştırıp piyanoya doğru götürüyor.

Orkestra yeleri enstrümanlarını bırakıyor ve ben banktaki yerime otururken oda sessizleşiyor.

Parmaklarımı tuşlara götürüyorum, titrek bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Op. 9 No. 2 Nocturne*'n ilk notaları odada yankılanıyor. Partiye katılanlardan bazıları piyanonun etrafında toplandı. Diğerleri sohbetlerine devam ediyor ama ben almaya devam ediyorum.

Kalabalığın arasından Lucian'ı bir erkek çemberinin içinde durmuş, ikisinin kenarından bana bakarken buluyorum. Yüzünün yarısını gizleyen maskesine rağmen en yakışıklısı ve en korkutucu olanı. Adamlar ona doğru eğilirken, o onları görmezden gelerek gevezelik etmeye devam ediyor.

Gözlerindeki yoğunluk çok fazla ve çalmayı seçtiğim şarkıda bocalamaktan korktuğum için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Başka bir bakışta, o kadar kolay pes etmediğini görüyorum. Bakışları hiç kıpırdamıyor. Yanındaki adamlardan biri göğsünü kşuyor ve kahkahalar atıyor. Lucian'ın adamın neşesini paylaşma zahmetine girmeden içkisini yudumlamasını izlemek acı verici derecede garip.

Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi bizi izlemesi, eğer durum gerçekten böyle olsaydı şu anda ne yapacağını merak etmeme neden oluyor.

Sonraki bir saat boyunca en iyi bildiğim şarkıları çalıyorum ve son şarkının son notasına geldiğimde odaya bakıyorum, Lucian'ın ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Arada fazla duraksamadan onun bestelediği şarkıyı almaya başlıyorum. Defterine kaydetmesine yardım ettiğim şarkıyı. Gözlerimi kapatıp notalarının zihnimde dolanmasına izin verirken, onun gezinen ellerini hayal ediyorum ve bitirdiğimde dinleyicilerim alkışlıyor ve ben de ayağa kalkıyorum.

bankta. Orkestra üyeleri yerlerine dönerken gözlerim kalabalığı tarayarak Lucian'ı tekrar arıyor.

"Müziğe bir kez bile göz atmadığınızı fark ettim." Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde arkamda gri saçlı, standart bir smokin giyen maskeli bir adam beliriyor ve maskesini Belediye Başkanı Boyd'u tanıyabileceğim kadar kaldırıyor.

Onun yorumu yüzüme bir gülümseme getirdi. "Acayip bir yetenek."

Ellerini vücudunun önünde kavuşturarak eğiliyor. "Sanırım olağanüstü demek istediniz. Tanrı'nın bize bahsettiği armağanları asla küçümsememeliyiz."

İltifatlarından duyduğum rahatsızlıkla başımı sallıyorum. "Bu doğru." Bir kez daha kalabalığın içinde en yakışıklı yüzü arıyorum ama yanımdaki adam dışında tanıdık birini bulamıyorum.

"Birini mi arıyorsun?"

Giulia'nın Lucian'ın yanında kalmakla ilgili sözleri beni yine etkiledi ama Belediye Başkanı Boyd'la daha önce tanışmıştım ve adam pek de tehlikeli görünmüyordu. Parmaklarım Lucian'ın ölmüş karısının babasıyla sohbet etmenin huzursuzluğuyla kıpırdıyor, oysa birkaç dakika önce eski damadının elbisemi yırttığını hayal etmiştim. "Ben sadece... hayır. Özel biri değil."

"Ah. Yirmi yaş daha genç olsaydım ve kolumda senin gibi büyüleyici bir güzellik olsaydı, kesinlikle gözümün önünden uzun süre ayrılmana izin vermezdim."

Eminim, sadece on dokuz yaşında olduğumu unutmuştur. Eğer düşündüğüm kadar yaşlıysa, yirmi yaş daha genç olması onu benim iki katım yapar. Ve tekrar söylüyorum, bu adamla konuşmak ne kadar garip.

Konuyu değiştirmek kesinlikle şart, çünkü yanaklarım biraz daha kızarırsa biri adamın bana tokat attığını düşünecek. "Buraya son gelişinizde

Bayan Blackthorne hakkında size bilgi vermediğim için özür dilerim."

"Laura'nın son birkaç yılda bu kadar dramatik bir şekilde gerilediğini fark etmemiştim. Onu bu şekilde görmek çok üzücü. O her zaman çok canlı ve cesur kadın."

"Onunla sadece kısa bir süre çalıştım ama tahmin edebiliyorum. Oldukça karakterli biri olmalı."

"Öyleydi. Amelia'ma çok iyi davrandı." Gözleri yaşlarla parlarken dudağının ilk titreyişi midemi düğümlüyor. "Benim tatlı, tatlı kızım." Maskesini kaldırıyor, smokininin cebinden bir mendil çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Özür dilerim. Bir babanın çocuğunu kaybetmenin üstesinden gelebileceğini sanmıyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum." Hiç anlamıyorum ama ona söylemeyi düşünebildiğim tek Şey bu.

"Bunun garip gelebileceğini biliyorum ama... sana sarılabilir miyim?"

İsteği karşısında tüm vücudum donup kalıyor ve resmen ne diyeceğimi bilemez hale geliyorum. "Uh. Şey. Elbette, sanırım."

Bir an bile tereddüt etmeden öne doğru eğiliyor ve kollarını bana dolayarak sarılmak için beni kendine çekiyor. Ona sıkıca sarıldım, göğüslerim göğsüne gömüldü, beni orada tutuyor ve kulağımdaki kırık burun çekmeleri Şu anda içimde titreşen rahatsızlığı ve alarmı daha da artırıyor. O zaman kollarımı ondan uzakta tuttuğumu fark ediyorum, onlarla ne yapacağımdan emin değilim.

"Onu çok ama çok zlyorum." Vücudunu bana doğru kaydırıyor, göğüslerimi göğsünün üzerinde kaydırıyor ve ben bu his karşısında irkiliyorum. "Onun ruhunu bile kurtaramadım. Sadece Tanrı'nın onun kararını baęıŐlaması için dua ediyorum."

Kucaklamasını kırmak için silkindiğimde, ellerini sırtımın ortasına indirdiğini ve etrafımda sıkılaştığını hissediyorum.

"Görüyorum ki piyanistimle tanışmıŐsınız." Lucian'ın biraz antipatiyle karışık sesi memnuniyetle karşılanıyor ve neyse ki Belediye Başkanı Boyd beni serbest bırakıyor.

"O çok iyi. Çok yetenekli."

"yle. Bize izin verersen Patrick, onunla konuşmam gereken özel bir mesele var."

"Elbette." Elimi tutan Belediye Başkanı Boyd, parmak eklemlerimi öpmek için eğildi ve gülümsedi. "Bay Blackthorne ile konuştuktan sonra sohbetimize devam etmeyi dört gözle bekliyorum."

Önümüzdeki üç saat boyunca mumlara bakmayı tercih ederim.

Lucian elimi Başkan Boyd'un elinden çekerek beni kalabalığın arasından geçirip camdan yapılmış bir kapıya götürüyor ve kapıyı dışarıdaki avluya doğru açıyor. Dolunay, atriyumun dış duvarlarına tırmanan ryen yaprakların üzerinde parlıyor ve gölgelerin içinde duruyoruz. Buradan içerideki kalabalığı görebiliyoruz ama sarkan ağaçlar ve kalenin taş duvarları tarafından gizleniyoruz.

Beklediğimden biraz daha büyük bir güçle bedenim dönüyor ve soğuk duvar sırtıma bastırıyor. Lucian bana doğru adım atarak aramızdaki boşluğu azaltıyor.

"Sana bu parçayı çalman için ne zaman izin verdim?" Kollarımı sıkıttığı parmak uçlarında kötülük yanıyor ve bir kez daha bana sinirleniyor. Ne zaman değil ki?

"Sen yapmadın, ben--"

"Ben yapmadım. Bu doğru. Ama sen yine de bunu çalmayı kendine görev edindin." Hafifçe sallıyor, dudakları öfkeyle aralanıyor. "Neden?"

"Çok güzel bir şarkı. Çok unutulmaz, gözlerimi her kapattığımda duyuyorum. İzniniz olmadan çaldığım için özür dilerim. Benim hatamdı. Lütfen beni affedin."

"Sana ne dedi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından ve bahse girerim içinde titreşen öfkenin gerçek kaynağının ne olduğuna dair bana ipucu veriyor.

"Başkan Boyd? Hiçbir şey, gerçekten. Sadece kızı hakkında konuştu." "Ne olmuş kızına?"

"Sadece onu özlüyor. Sorun ne?"

Elini boğazıma götürüp çenemi kaldırıyor, kehribar rengi gözlerini gözlerime diyor. Dudaklarını yalayarak dişlerinin arasından sertçe nefes alıyor, maske yüzünü yeterince gizlediği için bana mı yoksa Boyd'a mı kızgın olduğunu anlayamıyorum. "Sana dokundu. Sana neden dokundu?"

"Bana sarılabilir miyim diye sordu."

"Ve sen de evet mi dedin? Ona bu rahatlığı *verdin* mi?"

"Evet. Gerçi yalan söylemeyeceğim, hemen pişman oldum."

Küçük bir çatlak kaplamasını çatlatıyor. Kıskançlık, ona dokunmaya cüret eden herkese tehlikeli bir zehir gibi sızıyor.

"Peki ya ben? Seni şu anda öpsem pişman olur musun?" Gururu önümde uçuşan bir ip gibi sallanıyor, bu adamı çözmenin ne anlama geldiğini görmek için pervasızca çekmek istediğim bir ip.

"Benden izin mi istiyorsun?"

"Ben hiçbir şey istemem. Bir şey istediğimde, onu alırım."

Maskesindeki deliklerden bana bakan yoğunluk neredeyse seksin ta kendisi. Hiçbir erkek bana bu şekilde, böylesine sahiplenerek bakmamıştı.

"O zaman ne bekliyorsun?"

Elini boğazımda tutarken, sıcak dudakları teslim olmamı isteyen bir öpücükle dudaklarımı eziyor. Diğer eli elbisemin yırtmacından yukarı kayıyor, parmağı külotumun ipine takılıyor ve kalçalarımın aşağı çekiyor. Diziyle bacaklarımı birbirinden ayırırken narin bantlar etime batıyor.

Şehvetli dokunuşunun ve gözlerindeki özlemin altında pis ve ahlaksız bir şey yatıyor. Gerginlik ve düşmanlık onun her gözeneğinden yayılıyor.

ve birden nedenini anladım. Kendini kontrol edemiyor. Kontrol edebilseydi, beni Başkan Boyd'un merhametine bırakırdı.

Bir yanımda bu zafere gülmek istiyor ama acı gerçek şu ki ben de onun kadar zayıfım.

Parmak uçları çıplak tenime temas ettiği anda, kendisine ait olan kaygan uyarılmayı toplarken ağzımın içine doğru iniyor. "Her zaman ıslak olmak zorundasın, değil mi?" Sesindeki şiddet havası nedense heyecanımı körüklüyor, nedenini açıklayamıyorum.

Uyarılmamın onu tahrik ettiği düşüncesi bile elimde büyük bir güç varmış gibi hissettiriyor. "Seni bu kadar sinirlendiriyorsa belki de durmalısın."

"Duramıyorum. Tek düşündüğüm bu." Parmağını içime sokuyor ve bir iniltiyle ona doğru eğiliyorum. "Gece gündüz senin tadını düşünüyorum. Kokunu. Dilime değen teninin yumuşaklığını."

"İşkenceyi sevdiğini söylemiştin. Şimdi sevmiyor musun?"

"İşkencenin ötesindeyim. Deliliğin eşiğindeyim," diyor, çatlamak üzereymiş gibi çıkan bir sesle. Boğazımı daha sıkı sıkarak çenemi havaya kaldırıyor, ağzım nefes almak için açılıyor ve dudaklarını bir kez daha dudaklarımın üzerine kapatıyor. Parmakları içime girip çıkıyor, ıslak emişler ve birbirine karışan sert nefeslerimiz aramızdaki tek ses. "Seni becermek zorundayım. Yapmamalıyım. Bu yanlış. Ama yapmak zorundayım."

Beni serbest bırakarak dizlerinin üzerine çöküyor ve maskeyi çıkarıyor. Elbisemin yırtmacını kaldırdığı anda serin yaz havası çıplak cinsel organıma çarpıyor ve yırtılma sesiyle aşağı baktığımda külotumun ipini kopardığını görüyorum. Elbise yanımda yere düşüyor ve bacağımla yukarı kaldırıyor, hareketleri çılgınca ve aceleci, sanki her an kendini durduracağından korkuyormuş gibi.

Yumuşak dudaklar klitorisime yapışıyor ve dili hassas et parçasının üzerinde gezinirken karnım sıkışıyor ve saçlarından bir avuç tutmak için aşağı uzanıyorum. "Oh, Tanrım!"

Sularımı yalayıp yutuyor, sanki bir damlasını bile geride bırakmaya dayanamıyormuş gibi etimi dişliyor. Yara izleri tenimi gıdıklıyor ve o günlerdir yemek yememiş aç bir canavar gibi yerken tırnaklarımı kafa derisine geçirip haykırıyorum. Dudaklarının acımasız çekişi kalçalarımı duvardan uzaklaştırıyor ve başımı arkaya yatırıp avuç içimi arkamdaki taşlara dayayarak sıkacak bir şey arıyorum.

"Lucian! Lütfen." Ona ne için yalvardığımı bilmiyorum. Daha fazla mı? Merhamet mi? Bir son mu? Tek bildiğim karnımın gergin olduğu ve kaslarımın

bu adam ve onun lezzetli gazabı için yanıyor.

"Elbiseni açık tut." Sesi boğuk ve talepkâr, dediğini yapıyorum ve elbiseyi onun için açık tutuyorum. Etimle temasını kesmeden, kolunun bir hareketiyle kemerini gevşetiyor ve kendini serbest bırakıyor. Başımı yana eğerek, kendini okşamasını izliyorum, kalın ve açıkça aç horozunun görüntüsü içimde bir heyecan uyandırıyor.

Ağızına karşı kıvranıyorum, elbisemin taşlara sürtünmesi sadece havayı dolduran şehvet seslerine ekleniyor, bir inilti çıkarıyorum.

"Lucian? Lucian?" Laura'nın uzaktan gelen sesi içime bir panik dalgası gönderiyor ve beni tutuşunu kırmak için başının tepesini itiyorum.

"Bekle. O senin annen."

Önce durmuyor ama biraz daha dürtükleyince benden uzaklaşıyor. Kumaşı bırakıyorum ve hâlâ tamamen kalkık olan sikini pantolonunun içine sokmasını izliyorum. "Yatak dışında ne halt ediyor?" Atılmış külotumla birlikte maskesini de yerden kaldırarak doğruldu, pantolonundaki küçük ot parçalarını sildi ve maskeyi yüzüne yerleştirdi. Külotumu cebine sokuyor ve elimi tutarak beni cam kapıdan içeri sokuyor.

Odada ölüm sessizliği

var. Müzik durdu.

Kalabalığın ortasına doğru ilerliyoruz ve ben durup elimi ağızma götürüyorum.

Lucian yüzünü başka yöne çevirerek ceketini silkiyor. "Tanrım, anne."

"Lucian, işte buradasın." Laura'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanır.

Hınca hınç dolu avlunun ortasında, üzerinde tek bir kıyafet bile olmadan. İzleyenlerin soluk soluğa bakışlarından habersizmiş gibi.

Görünüşe göre henüz hissetmediği aşağılanmayı özümserken kalbim onun için acıyor.

Rand ona bir palto sarıyor, ben de maskemi yukarı kaydırıp Lucian'ın paltosunu alıyorum ve öne doğru atılarak ikinci paltoyu vücudunun hâlâ açıkta olan ön kısmını gizlemek için kullanıyorum.

"Onu odasına geri götüreceğim." Onu elimden geldiğince koruyarak kalabalığı yarıyorum ve Laura'yı avlu kapısından dışarı çıkarıyorum.

Laura bana doğru dönerek fiziksel olarak itiraz ediyor ve partinin olduğu yöne doğru dönüyor. "Nereye gidiyoruz? Lucian'la konuşmam gerek."

"Laura, Nell nerede?"

"Nell kim? Amelia'yı gördün mü? Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Asansöre giden yolun yarısında Nell'le karşılaşıyoruz, bize doğru koşarken gözleri büyüyor ve panikliyor. "Neredeydi o?"

"Maskeli balonun içine doğru yürüdü. Herkes... herkes onu gördü." Bunu zihnimde canlandırınca irkildim. "Tanrım, neredeydin Nell?"

"Sadece sigara içmek için biraz uzaklaştım." Önümüze geçerek Laura'nın kolunu tutuyor ve asansörün düğmesine basıyor.

Kapılar açılıyor ve ikinci kata çıkıyoruz; Laura elimizden kurtulmak için kıvranıyor. "Oğlumla konuşmam gerek. Neden oğlumla konuşmama izin vermiyorsunuz?"

"Laura." Bir elimi yanağına koyarak gözlerini gözlerime dikiyorum, gözlerindeki romatizmalı hüznün göğsümü çekiştiriyor. "Seninle konuşmak için buraya gelmesini isteyeceğim. Ama lütfen, giyinip yatağa girmen gerek, tamam mı?"

Bakışları, hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemeyen Nell'e kayıyor ve Laura başını sallıyor. "Tamam, ama onunla hemen konuşmam gerek. Acil bir durum."

Yatak odasına gitmesine yardım ederken, Nell ve ben yeni iç çamaşırları ve bir gecelik aldık. Yatağın üzerinde daha önce yattığı ped ıslanmıştı, muhtemelen kıyafetlerini çıkarmasına neden olan da buydu. Banyoya gitmesine yardım ettikten sonra Nell ona hızlı bir duş aldırıyor, ben de kirlenmiş yatağını temizleyip eski çarşafı yenileriyle değiştiriyorum. Çıplak tenime sürtünen elbise, hareket ederken kendimi Laura kadar açıkta hissetmeme neden oluyor ama bunu görmezden geliyorum. İkisi banyodan çıktığında Laura yine tamamen giyinikti.

Yatmasına yardım edip battaniyeyi üzerine örttüğümde Laura bana gülümsüyor. "Artık hiç dikkatini vermiyor."

Nell'e dönüp bakıyorum, Laura'nın bu akşam olanlardan haberdar olup olmadığından emin değilim. Umarım farkında değildir. Umarım zihnini ele geçiren şey onu bundan korur. "Kim?"

"Amelia. O hapları hep şifonyerin üzerinde saklardı ve Roark'ın onları ele geçireceği konusunda onu uyarmıştım."

Nell'e bir kez daha bakınca ikimizin de kaşları çatılıyor. "Ne oldu?"

"Sence ne oldu? Dikkatini vermiyordu. Sen çocuklarınıza her zaman dikkat etmelisiniz. Her zaman."

Bir an için aklının başında olup olmadığını merak ettim, çünkü torununun kayıp ya da ölü olduğunu bir kez bile kabul etmedi. Gelininin, torununun ulaşabileceği bir yere hap bırakarak onu öldürdüğünü öne sürüyor.

Sıcak, buruşuk eller k o l u m u tutuyor ve başını yastıktan kaldırıyor. "Bana söz ver, onun yaptığı gibi hapları dışarıda bırakmayacaksın."

"Söz veriyorum yapmayacağım."

"Güzel. Lucian'ımın çocuklarına ondan çok daha iyi bir anne olacaksın." Boğazımı temizliyorum, sözlerinin utancı yanaklarımı ısıtıyor. "Sorun olmazsa şimdi uyuyacağım."

"Evet, tabii ki." Nell'i de yanıma alarak odadan çıkıyorum, aklımda sorular dönüp duruyor.

Nell kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bir nefes veriyor. "Bir gece için çok fazla heyecan."

Laura adına hâlâ içimde dolaşan aşağılanma duygusu öfkeye dönüşüyor. "Bunu neden yaptın? Neden onu böyle yalnız bıraktın?" Belki de hissettiklerim mantıksız ama umurumda değil. Bu gece Laura için adil değildi. Sigara içmek için uzaklaşmak bu zavallı kadının yaşadıkları için yeterli bir mazeret değil.

Kaşlarını çatarak bana bir kez daha bakıyor. "Sakın beni yargılama. Oğlunun yüzü kalçalarının arasındayken olmaz." Sözleri vicdanıma bir yumruk gibi çarptı.

"Bizi gördün mü? Bizi izliyor muydun?" Anlık şaşkınlığım ve utancım tiksintiye dönüşüyor. "Bu yüzden onun yataktan çıktığını duymadın. Neden soyunduğunu ya da odadan çıktığını görmedin. Bizi gözetlemekle çok mu meşguldün?"

"Siz ortalıktayken gözden kaçırmak biraz zor."

Ama biz değildik. Gölgelemin arasında saklandığımızı görebilmesi için bizi araması gerekirdi. "Bunun onun için ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Tüm o lanet insanların onu öyle görmesi? Ve Lucian! Tanrım, bundan sonra o insanların gözlerinin içine bile bakabilse-
-"

"Oh, zavallı Lucian. Sana küçük Romeo'n hakkında bir şey söyleyeyim. O çocuk istemedi. Roark'ı istemedi. Ve sanırım Amelia kendini öldürdüğünde hamile olduğu bebeği de istemiyordu. Aslında, bahse girerim bu *yüzden* kendini öldürdü."

"Hamile olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tahlillerinden biri yanlışlıkla Laura'nın tıbbi dosyasına girilmiş. İlk başta Laura'ya ait olduğunu düşündüm, ta ki ekli tıbbi kayıtlara bakana kadar.

ona. Amelia Blackthorne. İntihar etmeden iki hafta önce HCG pozitif çıktı."

"Laura dedi ki--"

"Laura'nın ne dediği umurumda değil. Kadın kalabalık bir odaya çıplak girdi. Sence ailesine neler olduğunu biliyor mudur? *Kıymetli* Lucian'ı saymazsak..."

"Kıskanıyorsun."

"Neyi kıskanıyorsun? Sen ve Bonesalt Şeytanı'nı mı? Katil bok parçanı alabilirsin. Ve eğer bana inanmıyorsan? Giulia'ya sor. Amelia o hapları asla Roark'ın ulaşabileceği bir yere bırakmadı. Asla. Roark o lanet bebekler yüzünden onun odasına girmeye korkuyordu."

Giulia da o odada kaldığım ilk gece bana aynı şeyi söylemişti. Roark'ın odaya girmeyi reddettiğini, komodinin üzerindeki bebekten korktuğunu söylemişti. Yine de bu Lucian'ı Amelia ya da Roark'ın cinayetiyle ilişkilendirmez. Roark'ın gerçekten öldüğünü varsayarsak.

"Kanıtınız olmadan onun hakkında varsayımlarda bulunuyorsunuz. Roark'ın öldüğünü bile bilmiyorsun ve Lucian'ı suçlamak mı istiyorsun?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O çirkin suratını elbisene o kadar sokmuş ki, etrafındaki her şeyi göremiyorsun. Eve gelen erkekler gördüm. Bazen mi? Bir yere gitmiyorlar. Bu kalenin büyük bir kemik yığını üzerine inşa edildiğini biliyor muydun?"

Makaio ve Rand'ın asansöre kadar eşlik ettiği adamın anısı gözlerimin önünden geçiyor. Franco olduğundan emin olduğum adam. Asansör kapıları kapandığında yüzündeki korkunç ifade, sanki aniden bir şeyin farkına varmış gibiydi. Onu giderken gördüğümü hatırlamıyorum.

Kuşkunun ilk dalları ensemde geziniyor. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

"Bunun bir önemi yok. Bana inansanız da inanmasanız da umurumda değil. Ama tavsiyem? Daha dikkatli ol."

CHAPTER 8

LUC)AN

Yedi yıl önce...

HMasamın üzerine serpiştirilmiş evrakları karıştırırken yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve zihinsel olarak iki oda aşağıdaki bir aylık oğlum Roark'un çığlıklarını duymamaya çalışıyorum. Son dakikalar

Yatırımcılar toplantısı, bugün babama sunmam gereken rapor için tek hazırlığım ve aniden Gloucester'a gidip oradaki ofisimde huzur ve sessizlik bulmayı diledim.

Tiz ciyaklamalar dayanabileceğimden daha fazla ve kalemimi masaya çarpıp sandalyemden kalkıyorum. O ilk doğduğunda annemin tuttuğu dadı her ne haltsa, bu lanet çığlıkları duymamak için sağır olmak lazım.

"Anna!" Homurdanarak koridora çıktım.

Bir dakika sonra, hala görünmedi ya da bana cevap vermedi. "Anna!"

Hiç şüphem yok ki, sırf beni kızdırmak için aynı koridorda kasıtlı olarak kurulmuş olan çocuk odasından gelen aralıksız feryattan başka bir şey yok.

Koridorda çığlıkların en yüksek olduğu kapıya doğru hışım ile ilerliyor ve kapıyı çarparak içeri giriyorum. "Anna!"

Dadı yerine Amelia'yı sallanan bir sandalyede oturmuş, başını yana eğmiş uzaklara bakarken buluyorum. Bebeği sakinleştirmek için hiçbir çaba göstermiyor, odaya girdiğimde de beni fark etme zahmetine girmiyor.

Bu çocuğu sessiz tutması için cömertçe para ödediğimiz dadıdan iz yok. "Anna nerede?"

İlk başta Roark'ın ağlama sesinden sesimin ona ulaşabileceğini sanmıyorum ama Amelia gözlerini benimkilere dikeyor. Son birkaç haftada ne kadar değişmiş. Bir zamanların canlı ve esprili genç kızı, şimdi depresyon ve sefaletin karanlık halkalarını takınıyor. Bunun için kendime pay çıkarmayı reddediyorum. "Bugün gelmedi. Yapacak bir işi varmış." Her kelimesi sanki nefessiz ve güçsüzmüş gibi geliyor, o sefil çığlıklar arasında zor duyuluyor.

"Onu susturacak mısın yoksa gece gündüz bağırmasına izin mi vereceksin? Hazırlanmaya çalıştığım önemli bir toplantım var."

Bakışları Roark'ın hâlâ susmadığı beşiğe doğru kayıyor. Alt dudağı titreyerek başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor. "Yapamam."

Annem bunun doğum sonrası depresyon olduğunu söylüyor ama ben yine de dayanamıyorum. Onun için hiçbir şey yapmıyor. Kucağına bile almıyor. Neden yedek bir dadı ayarlamadı, aklım almıyor.

Çocuk odasında bir çığlık yankılanıyor ve Roark neredeyse acı içinde, titrek ve eziyetli bir şekilde feryat ediyor.

Hayal kırıklığıyla inleyerek odayı geçip beşiğine gidiyorum ve onu bir battaniye yığınının içinde, üzerinde bezden başka bir şey olmadan yatarken buluyorum. Çıplak vücudu ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, yüzü acıyla buruşmuş, şok tabancasıyla vurulmuş gibi titriyor.

Doğumundan bu yana onu bir kez bile kucağıma almadım, çünkü bebekleri kucağıma alma konusunda deneyimli değilim ve beni rahatsız etme eğilimindeler. Ama aynı zamanda bir parçam bu çocuğun hem annemin hem de Amelia'nın entrikası olduğunu düşünmeden edemiyor. Beni sevmediğim bir kadınla ilişkiye sürüklemek için bir araç.

Elimi başımın üzerinde ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum, çığlıklarının sesi beynimin bir bölümünü harekete geçiriyor ve bende bir şeylere saldırma isteğı uyandırıyor. Öfkemi yatıştırmak için burnumdan sertçe nefes alarak, çığlıklarıyla titreyen minik eline bakıyorum. Kendimi durduramadan ona dokunmak için uzanıyorum, buz gibi olduğunu görünce elimi geri çekiyorum.

Tanrım.

Battaniyeyi üzerine çekiyorum, altında kalan elini örtüyorum ve titremesiyle birlikte battaniye yüzünü örtüyor.

Ben aşağı bakarken saniyeler geçiyor, ağlamaları artık histerik, küçük bedeni battaniyenin altında kıvranıyor. Kısa bir an için, bu çocuğu onu istemeyen ebeveynlerin hayatından kurtarmanın daha iyi olup olmadığını merak ediyorum. Bir mr boyu yavaş ve acılı bir şekilde boğulmasını izlemektense, şimdi boğulmasına izin vermek.

Bunun yerine battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırıyorum ve ellerimi küçük bedeninin altından geçirirken bir nefes veriyorum. Onu beşikten kaldırıyorum ve onu göğsüme çekene kadar histerisi havada yükseliyor. Onu beceriksizce sarmaya çalışırken, elimden biraz kayıyor ve onu yakalamadan önce içimden bir nefes uçup gidiyor. *Lanet olsun.* Az kalsın ıskaladığım için kalbim göğsüme çarpıyor ve onu kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum.

Ağlamaları iniltiye dönüşüyor. İniltiler
parmak emmeye dönüşüyor. Ve sonra
gözleri benimkilerle buluşuyor.

Amelia'nınki gibi mavi ve bana bakarken merakla dolup taşıyor, minik başparmağıyla şehre gidiyor. Yine de beni en çok etkileyen şey, içlerinde dönen güven duygusu. Onun için kim olduğumu biliyor mu? Bu yüzden mi ağlamayı kesti?

Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, battaniyeden dışarı çıkan minyatür ayaklarını fark ediyorum ve tek elimle üzerlerini rtyorum.

Bakışlarım ona döndüğünde, gözleri hala perçinlenmiş durumda, sanki ocuk bana bakmaya doyamıyor.

"Ne cüretle gözlerimin içine öyle bakarsın?" diyorum, o cretkr küçük pisliğin bir an için başparmağını emmeyi bırakıp sesimi incelemeye çalışmasını izliyorum. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Sadece bir saniye durakladıktan sonra onu biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Ben senin babanım. Ve tüm bu ağlamalarınla konsantrasyonumu gerçekten bozuyorsun."

Bana bakmaya devam ederken yüzüne çizilen huşu gğsmde garip bir his bırakıyor. Bunu açıklayamıyorum. Acı ya da öfke değil. Acı ya da ilgisizlik.

Sıcak karıncalanmalar derimin altında geziniyor ve göğsümün içinde toplanıyor. Etrafımdaki her şey yavaşlamış gibi görünüyor, sanki suyun altında yzyormuşum gibi, sadece ben ve o. Yeterince nefes alamamanın endişesi var, ama aynı zamanda... memnuniyet. Hatta belki hafif bir coşku.

Benim oğlum.

Gözlerinin uykuyla ağırlaşmasını izlerken kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. Amelia'ya dönüp baktığımda sandalyesinde oturduğunu ve uzaklara baktığını görüyorum.

Bir kez daha, sanki bizden habersizmiş gibi.

Dikkatimi tekrar Roark'a verdiğimde gözleri kapalı, küçük ağzı açık, göğsü uykuyla inip kalkıyor. Kırmızı tonu yerini bebek beyazı bir tene bırakıyor ve başımı onun kokusunu içime çekecek kadar eğiyorum.

Çocuk odasından çıkıp ofisime doğru ilerlerken gözlerimi Roark'ın uyuyan yüzünden ayırmıyorum. Dağınık kâğıtlarla dolu masanın etrafından dolanarak deri koltuğa oturuyorum ve Roark'ı gömleğimin düğmelerinin kısmen açık olduğu göğsüme yaslıyorum. Ayaklarımı masanın üzerine uzatarak onu kendime doğru çekiyorum ve onun alıp verdiği nefeslere odaklanıyorum.

Benim oğlum. Bu kelimeler kafamda her çınladığında, içimi bir ürperti kaplıyor.

Bu küçük, güven dolu paket benim. Gerçekten benim. Cehennem gibi sinir bozucu ama benim. Belki de yaşadığım sürece gerçekten bana ait olacak tek şey. Böyle bir şeyi düşünmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. İçimin derinliklerinden gelen bir his, çünkü kesinlikle daha önce hiç hissetmediğim bir his.

Birkaç dakika önce o beşikte yattığını, çılgılık attığını ve üşüdüğünü, annesinin ise sadece birkaç adım ötede olduğunu düşünüyorum ve dudağım tiksintiyle aralanıyor. Sırtını okşarken, göğsüme yasladığı minik bedenini içime çekiyorum. O kadar küçük ve kırılgan ki birden onu korumak istiyorum.

Benim oğlum.

Babamın yıllar önce söylediği sözleri ilk kez anlıyorum. Ve benim olan şey için adam öldürebilirim.

CHAPTER 9

LUC)AN

Günümüz ...

I Yeraltı mezarlarının uzun ve dolambaçlı tünellerinde bir grup adama önderlik ediyorum. Amelia için oyduğum lahdin ve çok daha küçük olanın yanından geçerken soğuk bir ürperti tenimi sarıyor oğlum için. Şimdi bile, yıllar sonra, burada düşüncelerimle baş başa oturduğum pek çok zamandan sonra, oğlumun anıtını gördüğümde göğsümde bir sızı oluşuyor.

Tüneller geniş bir mağaraya açılıyor ve burada masalar Detroit'ten ithal ettiğim siyah, gri ve kahverengi pewabic karolardan oluşan devasa bir zemin madalyonunun çevresine diziliyor. Madalyonun ortasında, göğüs kafesinde kafatası bulunan bir güve tasviri yer alıyor.

Patrick Boyd, odadaki her üyenin bir zamanlar durduğu gibi gözleri bağlı bir şekilde masalardan oluşan çemberin içine götürülür. Adamların her biri bir koltuğa oturur, hepsi hâlâ partiden kalma maskelerini takmaktadır.

Annemle yaşadığım fiyaskonun ardından, kolektifimizin üyesi olmayan herkesle birlikte tüm kadınları bir kerede gönderdim ve bu soruşturmanın sona ermesini dört gözle bekliyorum, böylece Isa'daki aşağılanmam için dikkatimi dağıtacak bir şeyler arayabilirim.

Patrick'in ellerini onun üzerinde görmek içimde güçlü bir öfkeyi tetikledi, parmaklarının her birini kırmak için kontrol edilemez bir arzu duydum. Onu gözümün önünden ne kadar çabuk uzaklaştırırsam o kadar iyi.

Enstitüde geçirdiğim zamandan bu yana tamamen farklı bir ilişki kurduğum Friedrich Voigt masanın başındaki yerini alıyor.

Onun hemen yanındaki koltuğuma oturdum.

Üyelerin önünde duran Friedrich boğazını temizledi, bu ses kavernöz odada yankılandı. "Beyler, bugün burada kolektifimizle ilgili bir soruşturma nedeniyle toplandık. Patrick Boyd'un--"

Patrick, "Eski belediye başkanı," diye araya giriyor ve ben de zihinsel olarak homurdanıyorum. Eğer üyeliğe kabul edilirse, Dr. Voigt'un sözünün kesilmesinden hoşlanmayan biri olduğunu çok çabuk öğrenecek. Özellikle de kaba ve gereksiz olanları.

Friedrich, Patrick'in cehaletini görmezden gelerek, "Bize bilgi arayışı ve insan ruhunu daha derinlemesine anlamak için geldi," diye devam ediyor. "Grubumuz onlarca yıldır sadizmin davranışsal epigenetiği üzerinde çalışıyor. Ve şimdi sana soruyorum Patrick Boyd, kolektifimize ne gibi katkılarda bulunabileceğini düşünüyorsun?"

Parmaklarını birbirine dolayan Patrick, gergin bir alışkanlıkla başparmaklarını birbirinin etrafında döndürürken sessiz durup soruyu düşünüyor gibi görünüyor. Ayaklarının üzerinde kayar ve boğazını temizler. "Bu konuda bir doktor ya da bilim adamı değilim ama eski bir öğretmenim ve siyasi kariyerim boyunca politikacılar ile üzerinde çalıştığınız bu psikopat davranışlar arasında bir bağlantı olup olmadığını sorgulamama neden olan bazı kişiliklerle karşılaştım."

"Özellikle sadizm. Siyaset ve psikopati arasında bir bağlantı olduğunu zaten biliyoruz. Örgütsel psikopatlar doğal olarak çok sayıda insanı kontrol etmelerini sağlayan liderlik rollerine çekilme eğilimindedirler. Merak ettikleriniz ilginç olsa da korkarım yeni şeyler değil." Friedrich'in ses tonundaki bıkkınlık belli oluyor ve Patrick'in sorgusu hakkında kararını çoktan verdiğinden şüpheleniyorum.

Uzun bir duraksamanın ardından Patrick başını eğdi, belki de yenilmiş hissediyordu. Onunla yaptığım konuşmadan, motivasyonlarının grubumuzla uyumlu olmadığını zaten biliyordum.

"Aslında benim bir ikizim var. Tıpatıp aynı. Çok vahşi bir cinayetten ömür boyu hapis cezasını çekiyor." İtirafı tüylerimi diken diken ediyor ve ona dönüp bakıyorum, keşke gözlerindeki bağı çözüp gözlerini görebilsem, sadece içeri girebilmek için gruba yalan söylediğini anlayabilsem. "Biz birlikte büyümedik. Ben iyi bir aile tarafından evlat edinildim. O ise çok fakir bir toplulukta büyüdü. Bunun hakkında konuşmuyorum"

Çünkü... şey, neden yapayım ki? Ama anlamak istiyorum. Yaşadığı şeyin beni etkileyebilecek bir genetik yapıdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmek istiyorum. Ya da yaşadığı ortamın şiddetine katkıda bulunup bulunmadığını."

Friedrich öne doğru oturuyor ve yüzündeki entrika mideme bir batma hissi gönderiyor. Görünüşe göre Patrick düşündüğüm kadar aptal değilmiş. Görünüşe göre ev ödevini yapmış.

Bu grubun tüm temeli, genetik özellikleri çalışma için en iyi modeli temsil ettiği için ikizlerin, özellikle de tek yumurta ikizlerinin incelenmesine dayanmaktadır. Elbette Friedrich bunu ilgi çekici bulacaktır. "İlginç." Friedrich parmaklarını birbirine vurarak grubu tarar. "Bunu grup olarak tartışmak için kısa bir süre ayıracağız. Odadan çıkmanı rica edeceğim Patrick."

Üyelerden biri Patrick'e mağaranın dışına ve koridorun sonuna kadar eşlik eder. Patrick gözden kaybolduğunda Friedrich keskin bir nefes verir. "Olayların bu şekilde geliştiği kesin."

Patrick'in bıraktığı bombanın suratımda patlamasına izin vermeyeceğim. "Araştırmaya değer biri. Yalan söylüyor olabilir."

"Kesinlikle. Ve bunu belirlememiz gerekecek. Ancak, eğer doğruysa, çalışmamız için mükemmel bir örnek olabilir." Friedrich iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Keşke oğlunuz bugün burada olsaydı. Bu genetik işaretlerin onda da mevcut olup olmadığını görmek için üçüncü nesil bir örneklem yapardık."

"Oğlum bir *örnekleme* değildi. O bir çocuktı." Bu adama karşı dikkatli olmalıyım. Bir el hareketiyle anında bu grubun düşmanı haline gelebilirim.

"Saygısızlık etmek istemedim Lucian. Bildiğiniz gibi, bu kolektifteki yerinize değer veriyor ve saygı duyuyorum. Büyük büyükbaban bu çalışmanın öncülerinden biriydi. Bu grubun! Eğer onun başarmaya çalıştığımız şey için doğru kişi olmadığını düşünüyorsanız, oyunuzun bir ağırlığı olduğunu bilin."

"Patrick'in ilgisinin bencilce olduğunu düşünüyorum. Bu masanın etrafında zengin ve çok güçlü kişiler oturuyor." H e p s i n e bakıyorum, başarılı iş sahipleri ve politikacılar, doktorlar ve yüksek rütbeli askeri yetkililer. Hepsinin ortak bir özelliği var: Başkalarına zarar vermekten zevk alıyorlar. Bu grubu onu reddetmeye ikna etmek Patrick için bir iyilik sayılır.

Ve eğer reddedilirse, izlenecektir. Kolektif hakkında tek bir kelime bile fısıldarsa, bir daha asla görülmemek üzere ortadan kaybolacaktır, çünkü

Bu nasıl güçlü bir şekilde onlar olur korumak onların anonimlik. Gözetim çoktan başladı ve Patrick bu gece partiden ayrıldığında,

biri onu eve kadar takip edecek.

"Ben de bundan korkuyorum. Bu kolektifin motivasyonlarını saf tutmayı başardık, ancak bu yeni bilginin beni şaşırttığını söylemeliyim. Ancak, bunun doğruluğunu araştırmamız gerekecek."

"Çalışma için henüz bir ikizimiz olmadı." Yanımdaki yaşlı adam, muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarında, yüzü şirketin logosu olan bir ev geliştirme mağazaları zincirinin sahibi. Maskesi önündeki masanın üzerinde duruyor, o ise oturmuş çenesini ovuşturuyor. "Bu bir merak, en azından benim için."

Ona, kadınları domuz bağıyla bağlayıp kırbaçlamaktan hoşlanan bir cinsel sadist olduğunu halkın öğrenmesine değip değmeyeceğini sormak istiyorum.

Odanın diğer ucundaki bir başka üye, Massachusetts senatörü de maskesini çıkarmış bir halde başını sallıyor. "Boyd baştan savma iş yapıyor. Kızla ilgili skandal tam bir karmaşaydı. Bence risk almaya değmez." Onun olayı usturayla insanları kesmek. Bir keresinde kolektifi arayan bir adamın üzerinde yüzden fazla kesik bırakmıştı.

"Yıllar önce," diye karşılık veriyor yanımdaki yaşlı adam. "Sert siyasi rekabet dışında kimsenin hatırlayacağından bile şüpheliyim."

Senatör küçümseyerek elini salladı. "Bu adam bırakın senatoyu, kış silme komitesine bile seçilemez."

Tartışmalarından sıkıldığım için dikkatimi tekrar Friedrich'e yöneltiyorum. "Benim oyum hayır. Benden başka bir şey istemezseniz, izninizi rica ediyorum."

"Eğer dileğiniz buysa. Yine de, toplantılarımıza daha fazla katılmak için çaba göstermenizi şiddetle tavsiye ederim. Sizi etkileyen önemli konular tartışılıyor."

"Bir sonrakini takvimime ekleyeceğim." Sandalyemden kalktım ve ceketimi düzelttim.

"Çok iyi." Friedrich iç çekerek sandalyesine geri oturur. "Bu arada, Bay Boyd hakkında daha fazla bilgi talep edeceğim."

E Ofis koltuğuma yaslanmış, likörümü yudumluyor, asansörün sesi duyulup Isa dışarı çıkarken odanın diğer ucuna bakıyorum. Onu gördüğümde nabzımın neden hızlandığını bilmiyorum, sanki her an ölüme koşacakmış gibi ve beni onun peşinden koşturuyor.

O yaklaştıkça, gözlerimi ondan ayırmıyorum. İstesem de yapamazdım.
içi

n. "Elbiseni değiştirmişsin." Onun güzelliğini basit bir şekilde içiyorum
Esnek göğüslerinin üzerine gerilmiş bir tişört ve baldırlarını saran dar bir
tayt. Zihnim gecenin erken saatlerine, yüzümü onun kalçalarının arasına
gömdüğüm ve inlemelerinin etrafımda yankılandığı ana geri dönüyor.

"Rahatsız ediciydi." Onda farklı bir şeyler var, ukalaca bir şeyler
söylemiyor ve odaya girdiğinden beri bakışlarımla bir kez bile karşılaşmadı.

"Sorun nedir?"

Kaşları titriyor ve parmaklarını gömleğinin eteklerine doluyor. "Rand'in
beni getirmesi gerekiyordu."

"Ve?"

"Ve... sadece biraz... garip hissettim. Bu gece avluda olanlardan
sonra."

"Kendim gelmemi tercih ederdin."

"Daha kişisel hissettirebilirdi. Daha az ticari bir işlem gibi."

İçkimin kalanını bitirip bardağı bardak altlığına bırakıyorum ve
sandalyemden kalkıyorum. Parmağımı pürüzsüz maun ağacının üzerinde
gezdirerek masamın etrafında dönüyorum ve ondan sadece birkaç santim
ötede duruyorum. Omzunun seğirmesi, göğsünün hızla inip kalkması,
bakışlarının sabit bir şekilde yön değiştirmesi - fark ettiğim küçük ipuçları
bana onun benim yanımda aniden gerginleştiğini söylüyor.

Elimi uzatıp parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum ve başını
hafifçe eğerek dokunuşumdan uzaklaşmasını yakalıyorum. "Seni rahatsız
eden başka bir şey var."

"Sadece yorgunum."

"Saçmalık. Annemi odasına geri götürdün. Sonra ne oldu?" "Hiçbir
şey."

Parmaklarımı kırılğan çenesinin etrafında kıvırıyorum ve gözlerini
benimkilere yönlendiriyorum. "Ne oldu?"

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Hiçbir şey olmadı. Asansörde
Nell'le karşılaştık ve ikimiz de annenin yatmasına yardım ettik."

"Peki annem maskeli baloya kıyafetsiz girdiğinde Nell tam olarak
neredeydi?"

"Sigara molası verdi."

"Ne kadar uygun. Peki annem şimdi nasıl?"

Gözleri uzun koyu kirpiklerinin altında saklı, onu yere sabitlerken dişlerimin arasına almak istediğim alt dudağını kemiriyor. Nell'le aralarında bir şeylerin değiş tokuş edildiği çok açıktı. Gecenin erken saatlerinde, onu becermem için neredeyse yalvarıyordu ve şimdi bana bakamıyor bile. "Neden bana onu hemen sormadın?"

"Soğuk olduğumu ve umurumda olmadığını düşünüyorsun." "Sadece anlamaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Şunu anla." Dikkatini çekmek için başımı eğiyorum ve o yavru köpek gözleriyle bakışlarımı karşıladığında, arzularım doğrultusunda hareket etmemek için inanılmaz bir kontrol gerekiyor. "Genel bir kural olarak güvendiğim çok az kişi var. Ama seninle emin ellerde olduğunu biliyordum."

Yüzünde bir gülümseme titreşimi belirliyor ama son birkaç saat içinde oluşturmayı başardığı kalkanı kırdığımdan emin değilim. Hâlâ çenesini kavrarken öne doğru eğilip dudaklarını avuçluyorum, çenesini yukarı kaldırırken diğer elimi başının tepesine koyuyorum. Dişlerinin arasından geçerken naneli diş macununun tadı dilimi selamlıyor.

Ellerimi sırtından kışına doğru kaydırıyorum ve dudaklarıma karşı ciyaklamasını sağlayacak kadar sıkıyorum. Kalçalarına doğru ilerleyerek onu yukarı kaldırıyorum, öpücüğü hiç kesmeden bacaklarını etrafıma sarıyorum ve masamın etrafına taşıyorum. İkimizi üzerine indirirken sandalye beni yakalıyor. Gömleğine uzanarak ellerimi karnının üzerinde ve göğüslerine doğru gezdirirken dudaklarında kalan lezzeti yalayıp yutuyorum.

Kalçalarımın üzerine oturarak göğsümü itiyor, dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve aramızda sert bir nefes alıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını sallıyor. "Bunun için üzgünüm ama bilmek zorundayım. Sormak zorundayım. Oğluna gerçekten ne oldu?"

Soru ortaya atılır atılmaz, Nell hakkındaki şüphelerim doğrulandı. Bu kadın küçük komplo teorileriyle buradaki çalışanlardan birini ilk kez korkutmaya çalışmıyor. Son seferinde, Blackthorne'un ünü burayı sarmışken yardım almanın kolay olmadığı gerekçesiyle onu bir uyarıyla bırakmıştık. Oğlumun başına gelenleri bir araya getirmeye çalışan ilk kişi o değil ve öyle görünüyor ki, Isa ile aksini ummuş olsam da, son kişi de olmayacak.

Hafif bir dürtmeyle onu kalçalarımıdan geri çekiyorum ve o da ayağa kalkıp önümde duruyor.

"Oğlumu öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsunuz."

"Eğer seni kırdıysam, öyle demek istemedim... Sadece deniyorum--"

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Öne doğru eğildim ve masamdaki üç çekmecedен en büyüğünü açtım. Çekmeceyi dışarı kaydırduğım anda, tanıdık bir ıstırap göğsümü yumrukluyor. İçinde resimler, çizimler, birkaç boya kalemi ve Roark'ın en sevdiği oyuncaklar var. Oğlumdan kalan son kalıntıları topladım ve kendim için sakladım. Koleksiyonumu hiç kimseye göstermedim. Kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamadım.

İsa çekmecenin yanına diz çöktü ve şu anda bakmaya dayanamadığım bir resme uzandı. İki buçuk yaşındaydı ve annem onu havaya fırlatıp yakaladığım anın fotoğrafını çekmişti. Roark'ın yüzü kahkahalarla doluydu, onu öpmek için havaya kaldırdığımda minik elleri yanaklarıma yapışmıştı.

"Kabul ediyorum, iyi bir baba olarak başlamadım. Bunun için her gün kendimden nefret ediyorum. Ama bu dünyada sevmeyi öğrendiğim tek şey o." Sanki eski bir yarayı deşmişim gibi, bu itirafla göğsüm ağrıyor ve tanıdık öfkenin yüzeye çıkmasını engellemek için kaşlarımı çatıyorum. Ona bunların hiçbirini borçlu değilim ama bunlar olmadan da ben hâlâ bir canavarım. Karısını ve oğlunu öldüren Bonesalt Şeytanı. En azından artık şeytanın bile bir zamanlar aşık olabileceğini biliyor.

Gözleri hüznle dolup taşarken resmi çekmeceye geri koyuyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Lucian, çok üzgünüm."

Hayal kırıklığını kıramayan kelimeler. Hayatım boyunca söylenti ve masallarla mücadele ettim, babamın sadakatsizliğiyle değilse bile annemin flörtleriyle. Oğlum ve karım hakkındaki suçlamalar hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda olduğum şeyler.

Çok yorucu.

"Beni sana ilk neyin çektiğini şimdi biliyorum." Tanıdık bir acı şakaklarıma çarpıyor ve gözlerimi kapatarak acı veren dikkat dağınıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sen farklıydın. Ben bir tür katil canavarım gibi sinmedin. Benimle konuşurken gözlerimin içine bakıyordun, sanki tüm bu saçmalıkları görüyormuşsun gibi." İğrenç izlerin kaldığı yüzümü işaret ediyorum ve başımı sallıyorum. "Ama sen de tıpkı onlar gibisin. Tıpkı bu saçma yalanlara kanan diğer herkes gibisin."

"Değilim Lucian, yemin ederim."

Göz kapaklarımda bir acı şimşegi daha çakıyor ve burnumdan sertçe nefes alıyorum, zihnimden ona kadar sayıyorum, tıpkı çocukken olduğu gibi, peşimdeki gök gürültüsünü bekliyorum. "Çık dışarı."

"Lütfen. Özür dilerim. İstemedен oldu--"

"Defol!" Öfke çok hızlı geliyor, kafatasıma çarpıyor ve ellerimin topuklarını şakaklarıma vuruyorum. Nefes alıyorum. Nefes almaya devam et.

Bir-bir-bin, iki-bir-bin, üç-bir-bin, dört-bir-bin ...

Kemiği delen iğneler gibi, acının sivri uçları beynimin üzerinde kayıyor, zonkluyor ve gözlerimin arkasına çarpıyor, ta ki aralıksız vuruş nihayet yavaşlayana kadar. Acı dalgaları bir kez daha sakinleşiyor ve Isa'nın artık orada olmadığını görmek için gözlerimi açıyorum.

Burnumdan sertçe nefes alarak, mutsuzluğun düşmesine izin veriyorum. Sandalyeden kalktığımda başım dönmeye başlıyor ve yumuşak derinin düşüşümü yakalamasına izin vererek tökezliyorum.

Titreyen bir elimle parmaklarımı alnımda gezdiriyorum ve odanın baş döndürücü bulanıklığına gözlerimi kapatıyorum.

"O çok güzel." Kalın bir Fransız aksanının melodik sesi omurgamda dalgalanıyor ve Solange'ı yayılmış kalçalarımın arasında diz çökmüş bulmak için gözümü kırpiyorum. Tırnakları pantolonumun üzerinde geziniyor ve dizlerini yukarı iterek karnını kasıklarına dayıyor. "Sizi heyecanlandırıyor mu, genç efendi?"

Bazen stresli olduğumda bana geliyor. Gerçek gibi hissettirse bile gerçek olmadığını biliyorum. Sesi gerçek. Gerçek kokuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, pantolonumun kilidini açmasını izliyorum, kurnaz gülümsemesi tek çarpık dişini gösteriyor.

"Gördüğüm kadarıyla seni sertleştiriyor." Kalçalarımın arasındaki ağrıya masaj yaparken dişlerimi gıcırdatıyorum ve hafifçe sıkıldığında, hayal kırıklığıyla hırlarken kalçalarım sandalyeden kalkıyor. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"O genç. Lezzetli. Ve yasak meyveden daha heyecan verici bir şey yoktur." Elini pantolonumun içine sokarak, avucunu boxer külotumun ince, ipeksi kumaşının üzerinden şaftıma doğru kaydırıyor. "O olduğumu farz et. Beni istediğin gibi kullan Lucian."

Durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum. "Hayır."

"Kuralları biliyorsun," diye nefes alıyor, sesi kafamın içinde daha yüksek çıkıyor. "İkimize birden sahip olamazsın."

"O zaman git."

Şok olmuş bir ifade karşılıyor bakışlarımı, sanki az önce tokat yemiş gibi. "Beni gönderecek misin? Neden?"

"Lucian?" Isa'nın sesini duyunca donup kalıyorum, gözlerimi açtığımda kendi elimi pantolonumun içinde buluyorum, Solange ortalıkta yok. "Özür dilerim." Ellerini önünde kavuşturduğu yerde parmakları kıpırdayan İsa yine ofisimin ortasında duruyor. "Gitmemi söylediğini biliyorum ama... kiminle konuşuyordun? Bir saniye önce?"

Sesinde çok iyi bildiğim bir belirsizlik var. Çeşitli insanlardan başka şekillerde geldi - garip bakışlar, kaçınma ve en kötü durumlarda daha fazla tedavi ve ilaçla sonuçlandı.

"Neden hâlâ buradasın?" Elimini pantolonumdan çıkardım ve sandalyemi çevirerek ona baktım.

"İyi olduğundan emin olmak istedim." Bakışlarını benimkilerden kaçırarak boğazını temizliyor. "Solange kim?"

Tanrım, onun adını söylediğimi bile hatırlamıyorum. "Hiç kimse."

Hâlâ bana bakma zahmetine girmeden başını sallıyor. "Anlıyorum. Ama yine de onunla konuşuyordun."

"İstediğim gibi gitmiş olsaydınız hiçbir şey görmeyecektiniz."

Sıcak gri gözler nihayet benimkilere dikiliyor, arkalarındaki inatçı parıltı bana bu işin peşini bırakmaya niyeti olmadığını söylüyor.

Asıl soru *ona söylemeli* miyim değil, çünkü bu noktada ona söyleyeceğim her şey kulağa aynı gelecek. Solange'ın benim için kim olduğu önemli değil. Önemli olan Isa'nın benden uzak durmak için bir nedeni daha olacak.

Yine de, belki böylesi daha iyidir.

"Ne istiyorsun, Isa? Deli olup olmadığımı mı? Herkesin iddia ettiği Deli Oğlan mıyım? Cevabım *evet*. Ama zaten bu hiçbir zaman bir sır olmadı, değil mi?"

Ayakları hâlâ aynı noktaya yapışık, başını sallıyor. "Söylentilere hiç inanmadım. Bana arkadaşının halüsinasyonlarından bahseden annendi. Jude mu?"

O zamanlar korktuğu söylentileri devam ettirmek anneme kalsın. İsa'ya bakıyorum, boğazım aniden kuruyup kavruluyor ve kendime bir içki daha doldurmak için sürahiye uzanıyorum.

"Bana onun sen çok küçükken öldüğünü söyledi," diye ekliyor ve sonunda bir adım daha yaklaşıyor.

Bakışlarımı liköre gömüp dudaklarımı yalıyorum, burbonun kokusu dilimi buruştururken Jude'un yüzünün görüntüsü aklıma geliyor. "Eskiden ondan bahsetmek bile geçmişe dönüşleri tetiklerdi. Çılgınlıklarının dalgalara çarparken çıkardığı o korkunç ses. Yüzündeki korku ifadesi

Dalgalar onu denize sürüklerken, bana uzandığında gözleri. Sonunda bayılırdım. Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum." Sonunda bardağımdan bir yudum alıp ılık sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Eğer gençliğimize ait fotoğraflar olmasaydı, onun gerçek olup olmadığını bile merak ederdim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

İçimi yudumlarken içimden sessiz bir kıkırdama geçiyor. "O tavşan deliğine girmek isteyeceğini sanmıyorum, Isa. Orası karanlık ve dibi yok."

"Dene beni." Gözlerindeki kararlılık bir şekilde dikkat çekici.

Neredeyse korkusuz.

"Pekala. Solange... farklı türde bir hastalıktı. Jude'un aksine, o aslında hiç var olmadı. Yine de bana bugün bile benim için çok gerçek olan şeyler öğretti." Bir an için tepkisini inceledim, o tanıdık inançsızlık titreşimini bekledim.

Onun yerine, bakışlarının yoğunluğu entrikadan bahsediyor. Lanet olası entrika. "Ne tür şeyler?"

Ona hayali bir kadın gördüğümü ve bana bir şeyler öğrettiğini söylediğimi unutun, ne olduğunu bilmek istiyor.

"Yaşam ile ölümü birbirinden ayıran çizginin takdir edilmesi."

"Adrenalin peşinde koşma sebebin." Bu onun sorusu değil, daha ziyade benim dile getirilmemiş itirafım.

"Evet. Bana nefes oyununu ve bıçakları öğretti."

Şu anda kafatasını açabilseydim, muhtemelen ona kaçmasını söyleyen bir uyarı sesi duyardım.

"Onu hala görüyor musun? Bu Solange'ı mı?"

"Sadece kafam karışık olduğunda."

Başka tarafa bakıyor, hâlâ kıpırdanıyor. "Seni o duruma ben soktum. Oğlunu sorduğumda."

Buna cevap vermeyeceğim. "İşte bu yüzden seni uzak durman için uyarmıştım. Deliliğime hoş geldin."

"Annen sana yardım etmeye çalıştığını söyledi."

Bir kahkaha atarak bardağıma bir yudum daha likör koyuyorum, birdenbire keyiflenmeye ihtiyacım oluyor. "Evet, bana yardım etmeye çalıştı. Beni cinsel *sapkınlıklarımı tedavi etmeye* çalışan bir yere yerleştirerek. Tedavi etmeyi başardıkları tek şey yaşama arzum oldu."

Kaşlarını çatarak başını sallar ve kollarını kavuşturur. "Umurumda değil. Halüsinasyon görmem umurumda değil. Bıçaklardan hoşlanman ve delilik olarak gördükleri diğer her şey umurumda değil. Bunların hiçbiri benim için önemli değil."

Bu kızın nesi var böyle?

"Duygularını takdir etmekle birlikte, evren sana çekip gitmeni söylüyor." İçkimin kalanını bitiriyorum ve bardağı masama koyuyorum. "Uyarıya kulak ver."

Bana doğru hamle yaptı ama kendini durdurdu. "Evrenin ya da bir başkasının ne düşündüğü umurumda değil. Kendi kararlarımı kendim veririm."

Onun azmi başka bir şey. Eğer küçük bölümlerimden birini görmüş olmasının utancına bu kadar kapılmamış olsaydım, onu şu anda masama yatırırdım. "Git. Seni bu kalp ağrısından kurtardığım için daha sonra minnettar olacaksın."

"Ne kalp ağrısı?"

"Seni uçurumdan atmadan önce sikecek kadar bencil bir piç olduğumu bildiğim için." Bunu yapmak istemiyorum ama bu kız en az onlar kadar inatçı. Gerçek şu ki, Blackthorn'ların tatlı sözler fısıldamak ve aşık olmak için tasarlanmadığını anladığında, onun parçalanmasını izleyecek cesaretim yok. Biz yok ederiz ve yıkımın ardından zevk alırız. Annem bunun güzel bir örneği. Babam onu terk edebilirdi ama sadist piç onun yavaş yavaş ölümünü izlemekten zevk aldı. Schadenfreude'un tüm amacı bu piçlik seviyesinin genetik olduğunu kanıtlamaktır ve benim de bundan kurtulamadığım açık, öyleyse neden Isa'yı buna maruz bırakayım? Önünde koca bir hayat olan bir genç. Bir sürü kırık kalp ve gerçek aşk.

"Peki, daha önce avluda ne oldu..."

"Eğlenceliydi."

"Eğlenceli." Sesindeki mizah yoksunluğu, içindeki öfke ve kafa karışıklığını ele veriyor.

Küçüklüğünden beri hayalini kurduğu beyaz şövalye gibi onun ayaklarını yerden kesmekten başka bir şey istemiyorum ama ne için? Annem kadar sefil olsun diye mi? Amelia gibi sefil olsun diye mi? Nefes alacak deliği olmayan bir kutunun içine hapsolmuş bir kuş gibi.

Bakışlarını indirerek başını sallar. "Seni anlamıyorum Lucian. İstiyorum ama anlamıyorum."

"Sen ilk değilsin ve son olacağından da şüpheliyim." "Yani sen... benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun."

Bu gerçekten daha uzak olamazdı, ama daha fazla yalanla cevap veriyorum. "Sana birkaç şey yapmak istiyorum ama korkarım hepsi bu kadar."

"Peki ya ben bunu kabul etseydim?"

Bu kız. Şu anda aletimi fermuarı yırtmaya hazır hale getiren bu dayanılmaz derecede güzel, egzotik kız.

"Senin çok aptal bir kız olduğunu düşünürdüm."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Şey... sen ilk değilsin ve son olacağından da şüpheliyim." Sonunda kendini kapıya doğru geri çekti. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Annenle yaşadığım talihsizliği saymazsak, bu gece hayatımın en güzel gecesiydi," diyor ve asansöre doğru dönüyor.

Vücudumdaki her kas gerilmiş, geri çekilişinin kanıtlarını dinliyor. Asansörün sesi. Burnunu çekmesi. Kapıların kayması. Ona sahip olma fırsatım elimden kayıp gidiyor.

O gider gitmez kendime bir içki daha dolduruyorum, elim öfkeyle titriyor.

Bu benim lanetim. Babamın bıraktığı miras, akılsız seks ve sefalet.

Bir yudum almak için bardağı kaldırıyorum, dişlerim kafatasımın içinde gıcırıyor, ama masaya çarpıyorum, böylece sıvı tahtaya sıcıyor.

Gözlerimi kapatarak kafamın içindeki görüntüye teslim oluyorum. Isa'nın yüzündeki coşku ifadesi, vücuduma sarılmış bacakları, duvarlarda yankılanan inlemeleri.

Onun sistemimden, kafamdan çıkmasını istiyorum. Uyanıkken aklıma gelen her düşünce bu kızın etrafını sarıyor, muhalefetime boğuyor, tek bir tat için bana yalvarıyor. Tek bir dokunuş.

Yasak olanı istiyorum. Beni her şeyden çok rahatsız eden tek şeyi istiyorum. İstememem gereken tek şeyi.

Isa.

CHAPTER 4

A Bacağımdan aşağı inen yumuşak gıdıklanma beni rüyalarımından koparıyor ve bıçağı yastığımın altından kaydırarak ayaklarımı geriye atıyorum. Odamın karanlığında bıçak bir şeye çarpıyor ve ben onu tutuyorum.

Yanımdaki lambayı almak için çabalarken oraya yaslandım. Zincir parmak uçlarıma değiyor ve sertçe çekiyorum, karanlık yanıp sönerek aydınlanıyor.

Lucian'ın iri cüssesi beni altına almaya hazır kara bir fırtına gibi üzerime çöküyor, kollarını uzatmış kendini destekliyor.

Bıçağım boğazında.

Nell'in gecenin erken saatlerinde kafamın içine ektiği tohumlar, oğlunun kalıntılarını gördüğümde çiçek açmadı ve ofisinden, Tempest Cove'da onun hakkındaki söylentilere inanan diğer her pislik gibi hissederek ayrıldım. Beni bu kasabadaki diğerlerinden farklı kılan tek şeyi yapamadığım için kendimden nefret ederek uykuya daldım: objektif düşünmek. Yine de, katil olsun ya da olmasın, adam tehlikeli bir hava taşıyor. İçgüdülerimi tetikleyen, dikkatli olmam için beni uyaran bir aura. Bu yüzden bıçağı olduğu yerde tutuyorum, bu sırada beynim kafa karışıklığından kurtuluyor.

Dikkatim çıplak göğsüne ve gövdesine kayıyor, sıkı kordonlar ve zor kazanılmış kasların derin çıkıntıları bir an için dikkatimi dağıtıyor. Ondan yayılan koku, ağzımı sulandıran baharat ve daha ilkel, erkeksi bir aromanın sarhoş edici bir karışımı. O şeytani gözlerde bir şey yanıyor. Karanlık ve kötücül. Bir an için rüya görüp görmediğimi merak ediyorum, ta ki o yer değiştirene ve pantolonumun kalçalarımından aşağı kaydığını hissedene kadar.

"Bekle." Altında kıvranıyorum, silahımı asla indirmiyorum ve elini tutuyorum, bu da duraklamasına neden oluyorum.

"Bıçak sende, Isa. Kullan onu." Çenesini kaldırarak boğazının daha büyük bir kısmını bıçağın acımasız ucuna maruz bırakıyor ama yine de pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekmeye devam ediyor.

Bacaklarımdan kurtulduktan sonra onları yere fırlatıyor ve ben onun altında savunmasız bir şekilde yatıyorum. Kemerinin tokasıyla tek eliyle uğraşırken metal şingirdiyor, pantolonunu gevşetip sikini serbest bırakırken gözleri benimkinden hiç ayrılmıyor. Kalın, nabız gibi atan damarlar, yumruğunda tuttuğu uzun ve sert ereksiyonu besliyor, görüntüsü midemi gıdıklıyor.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ yarı uykulu bir halde gözlerimi iki kez kırpıştırarak bunun gerçek Lucian mı yoksa son bir aydır rüyalarımda gördüğüm Lucian mı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Seni becereceğim. Bıçak boğazımda olsun ya da olmasın." Alçak ve derinden gelen sesi tenimde dans ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Külotum aşağı kayıyor, bir an duraklayıp dizlerimi ayırırken gözleri saygıyla parlıyor. "Yoksa beni becereceksin, öyle görünüyor." Sesindeki huşu, dudaklarını yalarken yüzündeki ifadeyi taklit ediyor.

Tören ya da özür dilemeden, iki parmağını içime sokuyor ve ben bu saldırı karşısında nefes nefese kalıyorum. Parmakları çekilirken parlıyor ve gözlerini kapatarak onları ağzına sokuyor. Başını sallayarak titriyor ve eli sıkı bir yumruk haline geliyor. "Bana durmamı söyle, Isa. Tanrı aşkına, durmamı söyle, duracağım. Yemin ederim."

Bir yudum yutkularak bıçağı komodinin üzerine koyuyorum ve tüm vücudum titreyerek başımı sallıyorum. "Hayır."

Bir an için irade savaşında birbirimize bakıyoruz, ta ki sonunda inleyip külotumu çıkarıp fırlatana kadar. "Bunun için ruhumu satıyorum, umarım hayal ettiğim kadar iyidir." Aletini eline alıp vücuduma hayranlıkla bakarken kendini okşuyor, gözlerindeki kötülük dans ederken dudağını ısıyor. Karanlık bir şekilde erotik, bana rüyalarımındaki kötü ikizi hatırlatıyor. Beni özür dilemeden siken ikizimi. Açıklayamadığım nedenlerden ötürü gizliden gizliye en çok arzuladığım kişi. "Ben sevgili değilim ve senin yaşındaki bir kızın ihtiyaç duyduğu duygusal güvenliği sağlayacak donanıma sahip değilim. Açık olmak gerekirse, seni sikmek için buradayım. Sertçe. Hepsi bu."

Sözleri omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi gönderiyor ve kalçalarım seğiriyor. "Senden moral verici bir konuşma beklemiyorum."

"O halde, anlaştık. Sana bir seçenek sundum." Sesinin kaba ve düzensiz dokusundan çaresizlik ve zayıf bir kısıtlama sızıyor. Titreyen kaslar,

ve gözlerindeki inatçı kıvılcım, gerçekten bir seçeneğim olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Lucian gibi güçlü bir adam sormadan almanın eşiğine itilebilir mi?

Önemli değil. Bunu hayal etmişim. Onu. Uykumda bana gelmesini. Taktığı ince kontrol maskesinin altında yattığını hayal ettiğim vahşi canavarı istiyorum. Rüyamda kulağıma fısıldayan, ahlaksız vaatlerde bulunan şeytanı. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, yastığa yaslanıyorum.

Kendini alçaltarak ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve ben onun iniltisini yutuyorum. Gömleğimi yumrukluyor, eteklerini yukarı çekerek altındaki çıplak göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve beni emmek için yüzünü eğdiğinde takdir hırıltısı tenimde titreşiyor.

Başının arkasını kavriyorum, meme ucumdaki acımasız çekişe karşı kıvrıyorum. Dişlerinin sıyrılmasıyla birlikte bir acı zaplıyor ve yumruğumu bir avuç saçın etrafına kapatarak haykırıyorum. "Daha fazla, lütfen." Şehvetten sarhoş olmuş bir halde, akılsızca kalçalarımın arasına uzanıyorum ve gerilen şaftını tutuyorum.

Kalçalarını öne doğru çekerek onu okşamama izin verirken, kendini uzanmış kollarının üzerinde tutuyor. Yavaşça avucumun içine doğru sallanıyor, siki öncekinden daha sert. O kadar sert ki, içime sığdırmasını hayal bile edemiyorum.

Kalçalarımı onun altında hareket ettiriyorum, onun hayali itişleriyle aynı tempoda sallanıyorum ve gözleri sonunda benimkilere kilitlendiği anda, çaresiz ve aç, başımın belada olduğunu biliyorum. Sonunda onu sınırın ötesine ittim.

"Lütfen, Lucian."

"Yapabilirim." Sikinin uzunluğu, doldurulmak için can atan sırlıslıkla girişime doğru kayıyor. Benimle dalga geçiyor ve alay ediyor. "Ama altımda oltaya takılmış yem gibi kıvranmanı izlemek istiyorum. Çaresiz."

Dudağımı ısırarak, her ileri sürüşünde hassas yarığıma sürtünen teninin benimkine karşı hissine odaklanıyorum. Karnımda tutuşmaya hazır sıcak bobinler gibi yanan şehvet.

"Adımın kafanın içinde bir bıçak gibi yankılanmasını istiyorum, çünkü sen benim için busun. Gittikçe daha derinden kesen bir bıçak." Dudaklarından dökülen her kelime, kolumda sürüklenen kendi bıçağım gibi ve böyle bir rahatlama düşüncesiyle inliyorum, kanın yanıktan sızdığı o an.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, bedenim gergin ve titriyor, onu bekliyorum. İçimde yanan ateşli tutkuyla savaşmak için tek yapabildiğim başımı yastığa koymak. Şu anda ona duyduğum özlem her keşin duyduğu şey olmalı.

İğne damara girmeden hemen önce gezegendeki herkes acı çeker. "Ona ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Yırtılma sesi dikkatimi prezervatifi dişlerinin arasındaki folyodan kurtardığı yere çekiyor ve ambalajını komodinin üzerine atmadan önce prezervatifi boyundan aşağı kaydırıyor. "Bunu seviyorsun. Bana yaptıklarını seviyorsun, değil mi?" Elinde kılıflı sikiyle bacaklarımı omuzlarına atıp ileri doğru sürüyor, bedenim onun cüssesiyle geriliyor ve sıkılmış dişlerimin arasından sertçe nefes alıyorum.

"Rahatla, Isa." Biraz daha ilerliyor, daha derine iniyor ve beni kolalarıyla geriyor. Kabzasına kadar itip rahmimi doldurduğunda, dişleri lanetle biten bir tıslamayla bir araya geliyor.

Görünmez bir ip göğsümü çekiyormuş gibi, ona doğru eğiliyor ve haykırıyorum.

Çığlıklarımı ağzına alıyor, acı çığlıklarımı yiyor, nefesimi yutuyor ve daha derine itiyor. Bir hırıltı dudaklarımda titreşiyor ve siki içime girip çıkarak ıslak bir kayma yaratıyor.

"Siktir, Isa," diyor ağzıma karşı. "Siktir!" Nefesleri kesik kesik ve hararetle, dişleri çeneme sürtünüyor.

Katı kaslar ellerimin altında esniyor ve titriyor, omuzlarını sıkıca tutup onu içime çekiyorum. Doruğa ulaşmak için tek bir amaç uğruna bedenimi harap ediyor, benden istediğini alıyor. Ateşli ve huzursuz, sanki tüm varlığı zevke bağılıymış gibi, sanki hayatta kalması için bir gereklilikmiş ve ben de besin kaynağıymışım gibi sikişiyor.

Tek yapabildiğim dayanmak ve sonrasında hayatta kalmayı ummak.

Terden sırlıslık olmuş teni, bana açlıktan ölmek üzere olan ve oburluk derecesinde beslenmeye kararlı bir hayvanı hatırlatıyor.

Onu gördüğümde, teninin kokusunu duyduğumda ve benden istediği şeye doğru ilerlerken odada yankılanan tokat seslerini duyduğumda midem sıkışıyor. Olacaklardan dolayı heyecan ve korkuyla titriyorum. Artık bu çizgiyi geçtiğimize göre bunun ne anlama geldiğinin belirsizliği.

Bir arabanın arka koltuğunda şipşaktan başka bir şey olmayan seks deneyimlerimde, bunun ötesinde bir şey yok. Adam pantolonunu giyiyor ve beni eve bırakıyor. Keşke Lucian'a tamamen güvendiğimi ve sonrasında beni bir kenara atmayacağını bildiğimi söyleyebilseydim ama hiç bilmediğim bir şeye güvenemem. Onunla birlikte boşalmak ve zevke teslim olmak istesem de, kara boşluktan korktuğum için o anın bitmesini istemiyorum. Kaçınılmaz olarak bunu takip eden aşağılanma ve utanç.

Kendimi bir kurban gibi sunuyorum, derimi yırtmasına izin veriyorum, kemiklerime kadar, savunmasız parçalarımın çok derinlere gömüldüğü yerde, artık onları tanımıyorum bile. Narin siyah kurdelelerle sarılmış gizli fantezilerim, Lucian gibi bir adamın ipleri çekmesini ve sıkıca örülmüş yüzümü çözmesini istiyor.

Sadece biraz eğleniyoruz.

Zihnimin içindeki küçük bölmeler geçmişimden gelen seslere açılıyor ve gözlerimi kapatıp başımı sallayarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Hayır, lütfen. Şimdi olmaz. Bu anı mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

Pisliksin. Pis bir sürtükten başka bir şey değilsin.

Bir acı spazmı göz kapaklarımın arkasına pürüzlü ışıklar gönderiyor, panik saçaklardan içeri sızıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Yanağıma dokunan yumuşak bir okşayış gözlerimi Lucian'a çeviriyor. Benim kara şövalyem. Uyurken duvarımdaki gölge. Yalnızken tenimdeki gıdıklanma.

Bir erkek. Geçmişimdeki izinsiz alan ve davetsiz dokunan bencil ve çocuksu oğlanlar gibi değil.

İtişlerini yavaşlatıyor, gözleri endişeyle yanıyor. "İsa, sorun ne? Seni incitiyor muyum?"

Ancak o zaman gözyaşlarımın şakaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Neden ağlıyorsun? İstedğin buydu, değil mi?"

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, başparmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Hiç bir anın sonsuza dek sürmesini diledin mi?"

Başını eğerek beni inceliyor gibi görünüyor, sonra başka bir öpücük için öne eğiliyor, bu seferki daha az talepkar, nazik. Bacaklarımı omuzlarından kaydırıyor ve dirseklerine kadar alçalıyor, böylece vücutlarımız birbirine daha yakın oluyor, göğüslerim göğsüne bastırıyor. Alnını benimkine dayayarak kalçalarını bir metronom gibi yumuşak ve sabit bir şekilde, tembel ve durgun bir tempoda çeviriyor. "Dayanabildiğim kadar dayanacağım, ama yalan söyleyemem, şu anda beni yakıyorsun."

Onu öpmek için başımı kaldırıyorum ve bacaklarımı sırtına doluyorum. "Hayır. Ben hazırım. Sonrasında bana söz verir misin? Bana bok gibi davranmayacaksın." Gözlerimden daha fazla yaş akıyor ve bunu mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum. Geçmişimin o kadar çok bagajla dolu olmasından nefret ediyorum ki kendi bagaj şirketimi kurabilirim. Artık belki de en büyük zayıflığımı bilmesinden nefret ediyorum.

Şakağımdan süzülen gözyaşını öpüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sana söyledim, bir erkek tarafından becerilmekle doğru düzgün becerilmek arasında fark var." Eliyle saçlarımı okşarken ciddi bir ifade takınıyor. "Sen benimsin. Ve benim olana asla zarar vermem."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak hızını tekrar artırıyor ve bedenimi yeniden sarıyor.

Sen benimsin. Belki de dudaklarından istemeden döküldü, çünkü sadece birkaç dakika önce bana tek yapmak istediği şeyin beni becermek olduğunu söyledi. Sertçe.

Sen

benimsin.

Benimkini.

Onun.

"Senin," diye fısıldıyorum akılsızca, okyanusun kenarından yükselen güneş gibi yüzünde doruğa ulaşmasını huşu içinde izliyorum. Derisinin altındaki kan hücumu, gözlerindeki şiddet parıltısı, içimdeki her itişte. Başını geriye doğru eğiyor ve kalçaları içime girerken boynundaki damarlar çenesinin sıkışmasıyla birlikte nabız gibi atıyor.

"Yine," diyor, düzensiz bir şekilde.

"Ben seninim." Burnumdan soluyarak iki yanımdaki çarşafları kavırıyor, tutunacak bir şey arıyorum, çünkü coşkunun zirvesi yaklaşıyor ve beni topraklayan kırılğan ipler yıpranmaya başlıyor. Duyularım Lucian'dan başka bir şey görmüyor. Onun gözleri. Kokusu beynimi doymak bilmez bir arzuyla dolduruyor. Dilimde onun teninin nefis tadı.

Hızlı, kontrollü hareketlerle sikini içime sokup çıkarıyor, güçlü kalçaları benimkilere çarpıyor. Başka bir öpücük için öne eğiliyor, vücudum oksijene susamışken dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor. Öpücüğünü kesmek için başımı çeviriyorum ama çenemi tutuyor ve beni ağzıyla boğuyor. İnliyorum ve ona doğru kayıyorum, vücudum bir çılgınlık içinde. Bir ıstırap ve vaat girdabı.

Durmuyor.

Vücudum hava almak için sarsılıyor ve serbest kalma ihtiyacı duyuyorum, gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum. Daha sıkı ve daha sıkı. Gözlerimi kör edici bir ışık parıltısına kapatıyorum ve sırtımı eğiyorum, sonunda bir nefes nefese öpücüğünü kesiyorum ve sıcak hücum damarlarımda patlıyor. Haykırarak daha da yükseliyorum, vücudum her kasımda titreşen zevkle felç oluyor.

Son birkaç saniyeyi tamamlarken yatak gıcırıyor ve laneti etrafımdaki duvarlardan sekiyor. Sıcak sıvı zerrecikleri kalçamdan aşağı sızıyor ve daha fazlasını prezervatifi yırtıp attığı göbeğime yönlendiriyor ve

kendini okşamaya başladı. Aletinin başından beyaz şeritler fışkırıyor, sıcak sıvılardan oluşan bir havuzda toplanıyordu.

Elimi tutuyor, avucumu yapışkan salgınının üzerinde yumuşatıyor ve beni sertçe öpüyor. "Bunu hissediyor musun? Haftalarca bastırılmış azap, hepsi senin için. Bunu bir taç gibi tak, çünkü hayatımda başka hiçbir kadın beni bu kadar boşaltmamıştı."

Sözleri kaba ama ateşli ve ellerini altımdan geçirip beni yataktan kaldırdığında o kadar bitkin, kemiksiz ve tatmin olmuşum ki kollarımı ona zar zor dolayabiliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Nefes nefese soruyorum.

"Seni temizleyeceğim ve sonra seni tekrar becereceğim." Başımı omzuna yasladığımda, yorumu göğsümden zayıf bir kıkırdama çıkarıyor. "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Bunu şaşırtıcı buluyorum." Özellikle de temizlenme kısmı. Genelde kimse beni temizleyecek kadar uzun kalmıyor, arabalarındaki bir bölmeden bana bir bez atmak dışında. Belki de beni uyardığı gibi, bir çocukla bir erkeği becermek arasındaki fark budur.

"Kendini hazırla. Çünkü beni bıçaklardan daha çok azdıran tek şey sudur."

KAPATER4,

LUC)AN

Beş yıl önce...

"**T** Bu hafta Enstitü'de bir toplantı var. Benim yerime gitmeni rica edeceğim. Kolektif'in bazı üyeleriyle tanışman senin için iyi olacaktır." Babam eğildi

Sandalyesinde geriye yaslanmış, ayaklarını sedirin üzerine atmış, sanki bu istek onun için önemsizmiş gibi.

Karşısında öne doğru oturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "İyi bir hafta değil.

Roark kabuslarla uyanıyor-"

"Onun bir annesi var. Sizin de bir işiniz var. Ve bu işteki görevlerinizden biri de benim adıma toplantılara katılmak."

"Bu gerçek bir toplantı değil," diye karşılık veriyorum, düşük kaşlarımın altından ona bakarak. "Bu bir zaman kaybı. Kendi oğlumla geçirebileceğim değerli bir zaman."

"Zaman kaybı. Zaman kaybı mı?" Sesindeki ton bir uyarı, kafama doğrultulmuş bir silahın kabzası gibi. "Oğlunla vakit geçirebilmen tamamen büyükbabanı boktan bir hayattan çekip çıkaran Kolektif sayesinde mümkün oldu. Eğer bu grup olmasaydı, değerli küçük aileni besleyebilmek için köpekbalığı kırıntıları için yalvararak yılın ayları boyunca lanet denizde olurdun!"

"Yıllar boyunca kanla ödenmiş bir borç."

"Asla ödenmeyecek bir borç, seni nankör pislik!" Öfkesinin sarsıntılı hareketleriyle içki bardağından gömleğine dökülüyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum baba, ama oğlumu perişan etmek için senin sevgini beslemiyorum. Ben başka bir adama işkence edilmesini izlemekten zevk alan bir sadist değilim."

Yakındaki bir odadan gelen bir şeyin kırılma sesini Anna'nın çığlıkları takip edince kafamı kapıya doğru çeviriyorum. Bir anda sandalyemden fırlıyorum ve kütüphaneden çıkıp koridorda ilerleyerek Anna ve Roark'ı babamın hobi odasında buluyorum.

Küçük porselen parçaları Roark'ın minik ayaklarının dibine saçılmıştı, o dudağını karıştırırken Anna'nın temizlemek için çabalamasını izliyordu. Her bir parçanın üzerindeki renklere bakılırsa, babamın yıllar boyunca topladığı çok sayıdaki bira bardağından biri olduğu anlaşıyor.

Anna'nın yanına diz çökerek, Roark bir tanesine basmadan önce parçaları toplamasına yardım ediyorum.

"Özür dilerim, Efendi Lucian. Saklambaç oynuyorduk ve ..." Minyon ve belki de sadece yirmi yaşında olan Anna, babamın yanında her zaman gergin görünüyor. Hiç şüphe yok ki, bu yüzden babamın gazabına uğramamak için kendini derisinden sıyırmaya hazırdır.

"Her şey yolunda."

"Neler oluyor burada?" Babam yanımdan geçerken omzuma çarpıyor ve çok daha büyük bir parçayı almak için öne eğildiğinde yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Bu Thewalt'ın yaptığı son şeydi. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Anna'ya doğru hamle yapıyor ama oğluma dönüp omzundan tutuyor.

Roark'ın ilk çığlığında, saf adrenalinle ayağa fırlıyorum.

Babam ona vurmak için elini geri çekiyor ama ben bileğini yakalıyorum, dişlerim öfkeyle gıcırıyor. İçimde kör edici bir öfke patlıyor ve göğsüne sertçe vurarak onu geriye, sehpanın üzerine savuruyorum ve o da yere yuvarlanıyor.

Onu kollarıma aldığımda Roark ağlıyor, tüm vücudum güçlü bir şiddetle titriyor ve nefesimi tutmak için burnumdan sertçe nefes alıyorum. "Bir daha oğluma el kaldırdığını görürsem, sözümü unutma, acı çekmenden zevk alırım."

Bir eliyle kolunu tutarak öne doğru oturur ve kıkır kıkır güler. "Gördüğüm kadarıyla bu özellik içinizde canlı ve iyi durumda."

CHAPTER 42

Günümüz ...

T Lucian'ın kucağına oturup yanağımı göğsüne dayayarak kalbini dinlerken banyo suyunun sıcaklığı beni sıcacık bir battaniye gibi sarıyor. Küvette bir tur daha seks yaptıktan sonra

Saçlarım da dahil olmak üzere her yerimi yıkadı, beni rahatlattı ve burada uykuya dalmaktan memnun bıraktı.

Bir parçam onunla hissettiğim bu rahatlıktan nefret ediyor, ikimiz de bunun seksten başka bir şey olmadığına karar verdikten sonra, ama içimde uyandırdığı duyguları, güvenliği ve güveni tahmin edemezdim. Bana, benden bir parça alan diğer her pislik gibi davranmasını bekledim ve gizlice ondan daha fazlasını istediğim için kendimden nefret ediyorum, bir tür ihanet gibi.

Kollarını küvetin kenarına uzatmış, derin derin nefes alıyor ve ben de başımı ona bakacak kadar kaldırıyorum. Küvetin buharı, mumun yumuşak ışıltısına eklenerek tenini parlatıyor, kollarındaki ve göğsündeki kasları vurguluyor.

Bir tanrıya benziyor. Hayatın sertleştirdiği ve savaşta yaralanmış biri.

Gözlerim onunkilerde, öne doğru eğilip tenindeki çiği yalıyorum, dilimi göğüs ucunda gezdiriyorum. Öne doğru sarsılarak dudağını ısıırıyor ve hırlıyor, yüzündeki ifade bir uyarı niteliğinde. "Sen baştan çıkarıcılığın ete kemiğe bürünmüş halisin, Isa. Bir erkeğin en büyük zayıflığı." Gözleri dudaklarıma düşüyor ve beni öpmek için öne eğiliyor.

"Ve sen de büyük, kötü bir nakliye kralı olmak yerine şair olmalıydın."

"Bunun için daha mutlu olurum."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve çenesinden boğazına doğru öpüyorum. "Seni mutsuz eden ne?"

"Şu anda mı? Bu banyo suyunun yakında soğuyacağını ve dışarı çıkmak zorunda kalacağımızı bilerek."

Boğazına doğru gülümseyerek dişlerimi teninde gezdiriyorum ve o da altımda kayıyor.

"Böyle yapmaya devam edersen bir süre hiçbir yere gidemeyebiliriz. Soğuk ya da değil."

"Biz erik olacağız."

"Yüzüm için uygun bir eşleşme o zaman."

Bir kolumu boynuna dolayarak parmağımla dudağındaki yara izini takip ediyorum. "Yüzünü çok beğeniyorum."

Avuç içleri kalçalarımın yukarı doğru kayarak kalçalarımın dinlenirken, bir öpücük için bana doğru eğiliyor. "Bu seni ilk yapar."

"Yara izlerini *çok* çekici buluyorum."

Kıkırdamasının sesi buharlı odada yankılanıyor. "Öyle mi?" "Evet.

İlginç bir adamın hikâyesini anlatıyorlar."

Kaşlarını indirerek yaralı yüzünü bana çeviriyor. "Özür dilerim. Üzücü bir şey söylemek istememiştim."

"Bu yara izlerinin ilginç bir yanı yok. Anlattıkları tek hikaye pişmanlık ve acı."

Aramızdaki ince çizgilerin ön kolumu çizdiği yere bakıyorum. "Benim de."

Bileğimi eline alıyor ve başparmağını yara izlerinin üzerinde gezdiriyor. "Anlat bana." Şimdi bundan bahsedip memnuniyetimi bozmak istemiyorum ama gözleri bana yalvarıyor. Güvenle ve hüznle dolu, kendi yaralarından birini açıp bana yaralarının resimlerini gösterdiğinde de aynı bakışı hatırlıyorum.

küçük çocuk akşamın erken saatlerinde.

Bir evlat kaybetmenin acısından daha kötü ne olabilir?

Bakışlarımı onunkilerden ayırarak, aylardır ilk kez bu yaraları yırtmak ve kanamalarına izin vermek için güç topluyorum. "Ocak ayıydı. Son senemdi. Herkes gün sayıyordu ve ben sadece... tutunmaya çalışıyordum. Lise bittiğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve orayı sevdiğimden değil, biliyor musun? Orada herkes benden nefret ediyordu, Kelsey hariç."

"O senin arkadaşın."

Parmaklarımı ince göğüs kıllarında gezdirerek başımı sallıyorum. "Bir kız kardeş gibi." Yüzümdeki gülümseme kaşlarımla birlikte soluyor.

"Ne oldu?" Lucian'ın sesi, anılarım beni o geceye geri götürürken kafamın içinde bangır bangır çalan müziğe uzak bir ses gibi geliyor.

"Onunla bir partiye gittim. Bana göre değildi ama... son sınıftaydık ve gitmem için bana yalvardı. Orada görmek istediği bir adam vardı. Adı Brady'ydi." O gece eve girdiğimiz andan itibaren bayat biranın ve keskin ot kokusunun kokusunu alabiliyorum. Havadaki ve tenimdeki kötü şeylerin vaadi. "Orada bir çocuk vardı. Etrafta gördüğüm biri. Belki on dokuz yaşındaydı. Herkes onun çok seksi olduğunu düşünürdü. Kızların banyoda onun hakkında konuştuklarını duyardım. Onun kendilerine yapmasını diledikleri şeyler." Başımı sallayarak, şimdi o kızların aptallığına, saflığına dudak büküyorum. "Yanıma oturduğunda yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. *Benimle* konuştu. Onca kızın arasında. Kendimi bir kez olsun eşsiz hissettim. Ve iyi biriydi. Kitaplar hakkında konuştu. İlgimi çekebilecek şeylerden."

"Peki bu çocukla konuşurken Kelsey neredeydi?"

"Orada görmek istediği adamı bulmak için çekip gitti." Gözlerimi kapattığımda sahneye canlı renkler ekleniyor - odanın etrafındaki kırmızı ışıklar, hoparlörden yükselen müzik, yere saçılmış kırmızı alkol bardakları. Kırmızı. "Çok gürültülüydü. Herkes sarhoştı. Sanki birkaç dakika sonra, adamın peşinden havuz evine doğru tökezleyerek gidiyordu."

"Brady?"

Gözlerimi kaçırıyorum, anılarda kayboluyorum. Aylarca terapi ve karanlık gölgelerle uzaklaştırmaya çalıştığım sahnenin bulanıklığı. *Sadece biraz eğleniyorduk.* "Brady'nin peşinden tökezledi mi?" Lucian'ın sesi beni kendine çekiyor.

ve başımı sallıyorum.

"Evet. Özür dilerim. Tempest Cove'un *sevgili* oğlu," diye devam ediyorum.

Çıplak gövdesinin bir görüntüsü, kahkahaların uzak yankısı üzerinde kafamın içinde titreşiyor.

"Sarhoş oldu."

Çılgınlıklar kulaklarımı delip geçiyor ve yarım yamalak hatıralar, kenarları silinmiş yarım yamalak çizilmiş resimler gibi karşıma çıkarken gözlerimi kapatıp burnumdan zorlukla nefes alıyorum.

"Kıyafetlerini yırttı. Kız o kadar sarhoştı ki karşı koyamadı bile."

Bıçağın keskin ucu bembeyaz kâğıdı sıyrıyor, resmin çizgilerini soluk gri çiziklerle birleştiriyor. Kafamın içinde oluşan zihinsel görüntüye bakmaya kendimi zor tutuyorum - yerde yatan bir kızın çıplak bedeni. Sanki aşağıdan ona bakıyormuşum gibi, kaba vuruşlarla sayfaya çizilmiş.

"Onlardan daha fazlası vardı. Takım arkadaşları. Belki dört, belki beş, hatırlayamıyorum. Ona tecavüz ederken gülüyorlardı. Hepsi izliyordu, bir sıra için yalvarıyorlardı."

Hikâyenin geri kalanı kilitli bölmesinden dışarı sızarken içimde bir karanlık kıpırdanıyor, daha fazla çizgi görüntüye yaklaştıkça görüntüler netleşiyor, koyu çizikler soğuk siyah mürekkeple doluyor ve ayrıntıları hayata geçiriyor. Yarı çekik göz kapakları. Altındaki kirli halı. Onu çok sıkı tuttuğu yerdeki morarma izleri.

"Bunlar olurken sen neredeydin?" Lucian'ın sesi, hatırlanan homurdanma ve tokat seslerinin, küfürlerin ve ağlamaların altında kayboluyor.

"Saklanıyordum. Hepsinden saklanıyordum. Nefes alamıyordum. Ama sonra çığlık attım. Çok yüksek sesle çığlık attım ama kimse beni duyamadı." Lucian'ın göğsünü tırmaladığımın farkında bile değilim, ta ki gözlerim derisindeki çiziklere odaklanana kadar.

"Kıza ne oldu?"

Kıza ne oldu? Sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"Daha yüksek sesle çığlık attı. Çığlıklarımızı sonunda el feneri tutan bir komşu duydu. Hepsi korktu ve kaçtı."

"Ve kız. Kaçtı mı?"

"O yaptı." Bir film makarası gibi, anı kafamın içinde dönmeye devam ediyor.

Kolumu Kelsey'e doladım, ikimiz de tökezleyerek havuz evinden çıktık. İkimiz arabaya doğru ilerlerken kış havasının soğuk ısırtığı yüzüme çarpıyordu.

Yıkılma dürtüsü gözlerimin arkasını çekiştiriyor ve Lucian'ın göğsünü iterek, terapistimin beni ne zaman kaygılandırırsa yapmamı söylediği gibi her nefese konsantre oluyorum. Gözlerimi kapatarak her sayıya odaklanıyorum, nefes alıp veriyorum, girip çıkıyorum, ta ki damarlarımdaki gümbürtü yavaşlayana kadar ve Lucian'ın kolunun sırtımda sıkılaştığını hissettiğimde gözlerimi tekrar açıyorum.

"Bunu izlemek çok travmatik olmalı. Bu gece sana bu kadar sert davranmamalıydım." Onun yorumu beni karanlık düşüncelerden çekip çıkarıyor, onları kutularına geri itiyor.

"Sertlikle tecavüz arasında fark vardır. Birisi güveninize tamamen ihanet ediyor. Sizi küçük ve zayıf hissettirmek. Değersiz."

"O gece o odada olmak için neler vermezdim." Bakışlarının ardındaki gölgeler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, görünmeyen düşüncelerin onun odağını ele geçirdiğini hayal ediyorum. "O kıza el kaldırdıklarına pişman olurlardı."

Damarlarımda uğuldayan sıkıntıya rağmen, bunu hayal etmeye çalışıyorum. Bonesalt Şeytanı o ergen çocuklara karma dersi veriyordu. Ne kadar farklı bir sonuç olabilirdi ve belki de sonrasında bu kadar çok kâbus görmezdim. "İlk kez kendimi güvende hissediyorum."

"Ve sen uzun zamandır ilk kez bir şey hissettiğim kişisin." Alnımdan öpüyor, ense mi sıkıyor. Geçen her saniyede anılar daha da sıkılaşıyor ve kaslarım daha az titriyor.

"Bana müzikten bahset. Böyle bir yeteneğe nasıl sahip oldun?" Konuyu değiştirmesi, içimde hala uğuldayan birkaç kalıcı hissin hoş bir şekilde dikkatini dağıtıyor.

Titrek bir nefes veriyorum, zihnimin hâlâ kafamı bulandıran hayali görüntülerden kurtulmasını istiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Babam olabilir mi? Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben küçükken ölmüş. Annem olmadığı kesin ama."

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkerek başımı sallıyorum. "Bunu hiç düşünmedim." Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve ellerinin kalçalarımın doğru kaydığını hissediyorum. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Yara izlerin nasıl oldu?"

"Sana bir ara söylerim, ama bu gece değil." Başparmağı çenemin kenarında gezinirken yine düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Bu uzun ve tatsız bir hikâye. Ve senin uykuya ihtiyacın var."

CHAPTER 4

LUC)AN

Dört yıl önce...

I Ducati'yi malikânedeki yolun arkasına park ettim ve motoru durdurdum. Bugünlerde pek sık binemiyorum ama baharın ilk günü ılık bir hava getirdi ve ofise doğru uzun bir yolculuk yapmak kulağa çok hoş geliyordu.

çok daha iyiydi, rüzgâr annemin gözbebeklerini döndüren bir hızla yanımdan geçip gidiyordu.

Ben bisikletten inerken babam ofisinin penceresinde durmuş beni izliyor. Neredeyse otuz yaşındayım ve hâlâ bir ergen gibi geziniyorum.

Merdivenleri koşarak çıkarken Rand beni kapıda karşılıyor ve ona kaskımı fırlatıyorum.

"Sözleşme pazarlığında iyi iş çıkardınız, Usta," diyor geçerken.

Şüphesiz, babam ona bu öğleden sonra satıcılarından biriyle yaptığım ve önümüzdeki birkaç yıl için milyonlar kazandıran anlaşmadan bahsetmiştir. Blackthorne Girişimcilik için daha fazla güvenlik.

"Teşekkürler. Roark odasında mı?"

"Sanırım onu en son orada görmüştüm."

İkinci kata çıkıyorum ve Roark'ın çocuk odasının resmen bir Formula 1 pit stop'una dönüştürüldüğü koridordan sola dönüyorum. Sadece üç buçuk yaşında ama çocuk şimdiden bana çekmiş. İçeri girdiğimde onu oyuncak arabalarıyla yerde otururken buluyorum ve kapı çerçevesine yaslanıp bir süre onu izliyorum.

Arabasını halı pistte zumlayarak kendi kendine konuşuyor. "Yaşasın, ben kazandım! Wace'i kazandım. Oh, tekrar kazanmak ister misin? Evet!"

Onu izlerken kıkırdıyorum ve bana döndüğünde o mavi gözleri parlıyor.

"Baba!" Arabaları bırakıp odanın öbür ucuna fırlıyor ve ben onu yakalamak için diz çöküyorum. Bana çarparak neredeyse kığımın üstüne düşecekti. "Yeni gaklamamı görüyor musun baba?" Halının üzerindeki atılmış oyuncaklarından birini işaret ediyor. "Wand Amca bana verdi."

"Wand Amca, ha? Rand Amca oyuncak arabayı nereden aldı?" "Dükkandan aldı."

Gülümseyerek elimi sarı saçlarında gezdiriyorum. Amelia'dan kazandığı bir başka özellik. "Günün nasıldı, dostum?"

"Güzel. Çalıştın mı?"

"Yaptım. Büyük bir anlaşma da yaptım." Elim kaldırıyorum ve o da beşlik çıkmak için sığıyor.

"Benimle takılmak ister misin?"

"Duş alayım ve bazı evrak işlerini çabucak halledeyim, sonra seninle birkaç tur atarım."

"Yaşasın!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve kendini bana doğru atıyor.

Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

Amelia yatak odasına doğru ilerlerken yanımdan bir figür geçiyor.

"Tamam, Roark, banyo zamanı."

Ben günün çoğunda evde olmadığım için ikimiz pek konuşmuyoruz ama o da bir süredir eskisi kadar uyumuyor. Anladığım kadarıyla son zamanlarda saat ondan önce kalkıp giyiniyor ve hatta Roark ile Sampson'ı bahçede yürüyüşe çıkarmaya başladı. Asla onun hayal ettiği gibi olamayacağız, ama en azından benim de hayal ettiğim gibi olmayacağız. Ellerini cebine sokmuş, saçlarını gevşek bir topuz yapmış, kot pantolon ve on yıl önce giymeyeceği dökümlü bir üst giymiş. Daha yaşlı görünüyor. Hâlâ güzel ama stresten yaşlanmış.

"Bugün nasıl geçti?" Annem onu bilgilendirmiş olmalı, çünkü ona gündemimde ne olduğunu kesinlikle söylemedim.

Yine de cevap veriyorum, "İyi.

Sen?" "İyiyim."

Bunu her zaman olduğu gibi garip bir sessizlik izliyor. Genellikle boşluğu hava durumu ya da ofisim hakkında iyi niyetli bir sohbetle doldurmaya çalışır. Çoğu

çoğu zaman, sanırım benim ağızımdan laf kaçırmamı ve ona işte biriyle yattığımı söylememi bekliyor. Bu gece ona bu şansı vermeyeceğim.

"Bitirmem gereken bazı evrak işleri var." Dikkatimi tekrar Roark'a yöneltip onu işaret ediyorum ve kendimi kapıya doğru geri çekiyorum. "Birazdan görüşürüz dostum. Birkaç ısınma turu at, tamam mı?"

"Tamam, baba."

"Lucian," diye arkamdan seslenerek kaçışımı durdurdu. "Düşünüyordum da... eğer yarın için hazırsan. Belki akşam yemeği yiyebiliriz? Birlikte? Özel bir şey değil. Sadece... hasret gideririz."

Dört yıl boyunca birbirimizi görmezden gelerek mi? O yılların ikisini ona kızarak geçirdim. Üçümüz hiç ailece yemek yemedik. Ya ofisten eve dönerken bir şeyler atıştırıyorum ya da herkes yattıktan sonra tek başıma yiyorum.

"Bunu düşüneceğim."

"Yeterince makul. Roark'ın banyosundan sonra yatmaya gideceğim. Uyuduğundan emin olabilir misin?"

"Evet. Anna nerede?"

"Ona bu gece izin verdim. Sadece almaya çalışıyorum ..." Bakışlarını aşağıya çevirerek başını sallar. "Boş ver."

"Neyi elde etmeye çalışıyorsun?"

"Anne olmaya geri döndüm." Roark'ın hayatının ilk yılını bu rolden kaçınarak geçirdiği düşünüldüğünde, bu sözleri ondan duymak garip. "Oğlumun başka biri tarafından büyütülmesini istemiyorum."

Ağızım sıkı, onaylarcasına başımı sallıyorum, ancak bu günlerde Amelia'nın üzerinde ne tür bir sorumluluk olabileceğini bilecek kadar fazla yanında bulunmadım.

"Her neyse, yarın için bana haber ver."

"Haber veririm. İyi geceler."

"Y Babamız seninle inanılmaz gurur duyuyor." Ben söz verdiğim gibi Roark'la takılabilmek için bitirmeye çalıştığım ufak tefek evrak işlerinin üzerinde kambur kambur otururken annem kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş.

"Eminim öyledir. Bu saçmalığı bir kenara atmak için bir neden daha."

Küçümseyerek odaya giriyor ve bir tepside duran içkinin yanına gidiyor. Sırtını bana dönmüş bir şekilde dururken bardak şıngırdıyor.

Arkasını döndüğünde iki tane içki taşıyordu ve birini masanın üzerine bıraktı.

Önümdeki sandalyeye oturup kadehini kaldırdı. "Başarılı pazarlığınızın şerefine."

Kadehimi kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Dudakları bir gülümsemeyle genişlemeden önce saniyeler sessizce geçiyor. "Amelia bugünlerde kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor."

"Eğer ikiniz biraz uzaklaşmak isterseniz, Roar'ı izlemekten mutluluk duyarım--"

"Hayır. Buna gerek yok."

"Lucian, çabalıyor. Bunu ona vermelisin."

"Çabalarını takdir ediyorum ama buraya rol yapmaya gelmedim. Bunu ben seçmedim." Oynama kararımı sağlamlaştıran tek şey, babalık testi sonuçlarının baba olduğuma dair pozitif çıkmasıydı. Kendi oğlumun iyiliği için bu aile saçmalığına bir şans verdim.

"Ve sence o mu yaptı?"

"Neden buradasın anne? Beni bir kez daha suçlamak için mi?"

Dudaklarını, babama yönelik ukalaca bir söz söylemeye çalışırken yaptığı gibi büzerek bardağı masanın üzerine bırakıyor. "Yarın onunla akşam yemeği yemeyi düşün. Ne de olsa ikiniz hâlâ evlisiniz. Gerçek nefret ortaya çıkmadan önce yapabileceklerinizi inşa etmeniz önemli."

"Sen ve babam gibi mi? Neden birlikte kalmaya zahmet ediyorsunuz? Şu anda kendi işini yapıyor olabilirdin. Onun küçük güç oyunlarına alet olmak yerine kalbinin arzularını takip edebilirdin."

"Çünkü boşanma karmaşıktır. Ve pahalıdır. Bunun yanı sıra, kalp özgür olmaması gereken tehlikeli bir organdır. Yoksa Tanrı neden onun için bir kafes inşa etsin ki?"

Aşka ve ilişkilere olan inançsızlığımın nereden kaynaklandığına dair herhangi bir soru varsa, şu anda sebebin yarısına bakıyorum. "Söz vermiyorum. Ama akşam yemeğini düşüneceğim. Şimdi izin verirseniz, oğlumla takılabilmek için bunu bitirmem gerekiyor."

"Elbette." Annem yarım yudumlanmış içki bardaklarını topluyor ve ofisten çıkıyor.

Masamın üzerindeki saate ve yirmi sekizi gösteren saatime bakıyorum. "On dakika daha."

A Soğuk, sert yüzey yanağıma bastırıyor, çenem ağrıyor ve gözlerimi beyaz kâğıtlara açıyorum. Kafatasımın içinde acı nabız gibi atıyor. Acıdan gözlerim kapanmıştı, doğruldum ve gözlerimdeki uykuyu sildim. Saat neredeyse on biri gösteriyor.

Kahretsin.

Uyuyakalmışım. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile.

Kahretsin.

Çocukken benimle hiç oynamayan ve verdiği sözleri tutmayan bir adamla büyüdüğüm için Roark'la her ikisini de yapmaya özen gösteriyorum.

Ayaklarımın üzerindeyken oda bir saniyeliğine dönüyor ve tekrar yavaşlayıp durana kadar gözlerimi avucumun arkasına siper ediyorum. *Neyim var benim böyle?*

Ofisten tökezleyerek çıkıyorum, koridorda Roark'ın yatak odasına doğru sendeliyorum, duvardaki atalarımın portreleri bir odaklanıp bir kayboluyor. Tamamen bitkin düşmüş olmalıyım.

Karanlık yatak odasına girdiğimde Roark'ı yerde, oyuncaklarıyla çevrili bir şekilde uyurken buluyorum. Oyun oynarken uykuya dalması alışılmadık bir durum değil. Amelia bu yüzden onu kontrol etmemi istedi. Kimse onu fiziksel olarak yatağına yatırmazsa, uyuyana kadar gecenin her saati ayakta kalacaktır.

Baş dönmesini üzerimden atmaya çalışıyorum ve odaya geçip onun yanına diz çöküyorum. Kenarda bir şey duruyor ve ne olduğunu anladığımda kaşlarımı çatıyorum. Bir hap şişesi. Küçük mavi haplar yere saçılmıştı. Şişeyi kaldırıp ters çevirdiğimde etikette Amelia'nın adını ve altında Lorazepam'ın yazılı olduğunu görüyorum.

Ativan.

Panik göğsümdeki yumruğu sıkıyor ve Roark'ı ters çeviriyorum, hemen teninin beyaz solgunluğuna, dudaklarının maviliğine dikkat kesiliyorum.

"Roark!" Onu uyandırmak için küçük bedenini sarsıyorum, vücudumdaki her kas kasma isteğiyle titriyor. "Roark!"

Kirpikleri titriyor, göz kapakları açılarak bana odaklanamayan büyümüş göz bebeklerini gösteriyor. "Sızıyorum baba," diyor zayıf bir sesle.

"Hayır, hayır. Uyuma." Saçlarını okşayarak onu uyanık tutmaya çalışıyorum. "Uyuma dostum, tamam mı?" Onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. "Henüz uyuyamazsın."

"I wan dede bew." Oyuncak ayısı.

Arayacak vaktim yok. Telefonuma ulaşacak zamanım olup olmadığını bile bilmiyorum. "Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" Bağırışlarım koridorda yankılanıyor, duvarlardan sekiyor. Kucağımda Roark'la ofisime doğru koşarken masamın üzerinde telefonumu buluyorum ve tek elimle 911'i arıyorum.

"Sızıyorum, baba."

"Hayır, hayır. Biraz daha uyanık kal, Roark."

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" Hattın diğer ucunda başka bir kişinin sesini duyunca, içimdeki tüm aciliyet boşalıyor.

"Benim... benim oğlum! O... o benim... o Ativan aldı."

"Sakin olun, efendim, şimdi sizinle mi?"

"Evet!" Roark'ın başının arkasını kavramak için telefonu kulağıma dayıyorum ve onu yavaşça masaüstüne yatırıyorum.

Gözleri yine kapalı ve mümkünse yüzü beyazın daha hayalet bir tonuna bürünmüş.

"Hayır, hayır, hayır! Roark, uyan!"

"Efendi Blackthorne, her şey yolunda mı?" Rand'in sesini duyunca telefonumu uzattım.

"Benim için onunla konuş! Acil bir durum var. Roark, Amelia'nın haplarını almış!" Telefonu elimden alır almaz oğluma döndüm. "Hey, dostum. Uyanman gerek." Hafifçe sallıyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum. "Roark, uyan."

"Ambulans yolda, Efendim." Rand'in sesi, kulaklarımın içindeki kan hücumuna uzak bir ses gibi geliyor.

"Uyanmıyor. Onu uyandıramıyorum!" Eğildim, kulağımı göğsüne dayadım ve kalp atışlarını dinledim.

Hiçbir şey.

"Roark?" Ağzına doğru kaydığım, nefesinin sıcaklığını tenimde hissetmiyorum. "Nefes almıyor."

"Operatör kalp masajı yapmanız gerektiğini söylüyor, efendim." "Ben kalp masajı yapmayı bilmiyorum!"

"İzin verin, Efendim." Koluma bir el koyan Rand beni kenara çekip oğlumla arama giriyor ve birkaç saniye içinde bir yandan telefondaki kadınla konuşurken bir yandan da göğsüyle uğraşmaya başlıyor. Masanın etrafında dönerken, gözyaşlarımdan oluşan bir kalkanın arkasından, bu dünyada bana bir amaç veren, önemli olan tek şeyin elimden kayıp gidişini izliyorum.

Amelia odaya giriyor, Roark'a doğru koşuyor ve onu gördüğümde ellerimi boğazına doladığımı hayal ediyorum. Yüzüne kadar sıkıyorum.

Roark'inki gibi hayalet gibi beyaz olur.

"Ne oldu? Neler oluyor?"

Rand'in yanında durup çocuğun saçlarını okşarken çenemdeki bir kas titriyor.

"Ne yaptın sen?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne yaptın lan sen?"

Sesimdeki öfke ona net bir şekilde ulaşmış olmalı, çünkü yavaşça bakışlarını kaldırıyor, sanki karşısında bir canavar duruyormuş gibi gözleri geniş ve temkinli.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyor o iğrenç, uysal sesiyle, şu anda ses tellerini boğazından söküp atasım geliyor. "Yemin ederim ben bir şey yapmadım, Lucian."

"Haplarınız onun odasında idi. Etrafında yerlere saçılmıştı."

Avuçlarının arkasına gizlediği bir hıçkırıkla vücudu sarsılıyor ve gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Başını iki yana sallar. "Onları onun odasında bırakmadım. Onlara nasıl ulaştığını bilmiyorum."

"Onlara ulaştı çünkü sen çok dikkatsizsin. Dikkatsiz. *Daha az.*"

"Efendim, lütfen." Kompresyona devam ederken Rand'in sesindeki çaresizlik sözlerine yansıyor.

Roark'tan bir hareket yok. Çabalarının işe yaradığına dair bir işaret yok.

Rand operatör için telefonu kaldırır. "Çalışmıyor. Nefes almıyor, hem de hiç."

Operatörün telefonda "Sağlık görevlileri gelene kadar kompresyona devam edin," dediğini duyuyorum.

"Tanrım, Roark!" Amelia başını masaya eğmiş, elini yüzüne götürmüştü ve hıçkırıkları beni yutmayı bekleyen acıdan rahatsız edici bir şekilde uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Aptalca bir şey yapacağımdan korktuğum için yüzleşmeye katlanamadığım acı.

Üniformalı iki adam odaya girene kadar dakikalar geçiyor, ardından annem geliyor.

"Lucian? Lucian!" Sesi çılgıncadır ve bakışları Roark'a kaydığında odanın karşısındaki kanepenin yanına yığılır, göğsünü tutar. "Oh, hayır. Oh, benim tatlı oğlum olmaz. Benim tatlı, bebek oğlum değil!"

Onu makinelere, tüplere ve içine hava pompalayan bir düzeneğe bağlarken dakikalar geçiyor. Adamlardan biri nihayet telsizle konuşuyor ve bu konuşmadan tek anladığım *asistoli* olduğu ve *nabzının atmadığı*. Konuşmayı şöyle bitiriyor: "Merkeze haber vereceğim. Teşekkür ederim."

"N e l e r oluyor? Neler oluyor? Onu hastaneye mi götürüyorsunuz?"
Amelia'nın sesindeki çaresizlik ve umutsuzluk dudağımı bükmeye yetiyor ve etrafımızda duran tüm bu insanlar olmasa ne yapacağımdan korkuyorum.

"Üzgünüm hanımefendi. Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bir polis memuru

bir şekilde. Adli tabip için bilgi toplayacaklar."

"Adli tabip mi? Yani ... o ... hayır. Hayır." Avuçlarının içine ağlayarak arkasındaki sandalyelerden birine düşer.

"Konuşuyordu. Bir saat önce. Bana uykusunun geldiğini söyledi." Gözyaşlarımın bulanıklığından göremiyorum. "O istedi ..." Son isteğini hatırlayınca, küçük kalabalığın arasından geçip odadan çıkıyorum, koridordan geçip Roark'ın yatak odasına gidiyorum. Etraftaki oyuncakları tararken yatağın üzerine atılmış Dede'sini buluyorum. Onu kaptığım gibi koridora geri dönüyorum ve Amelia'yı Roark'un yanında hıçkıra hıçkıra ağlarken, saçlarını okşarken buluyorum.

Babam beklediğim gibi duygusuz bir şekilde kenarda duruyor.

Amelia ve sağlık görevlilerinden uzaklaşarak masanın etrafından dolanıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Küçük, soğuk elini elime alarak oyuncak ayısını gevşek kollarına sarıyorum.

"Roark, uyanmalısın." Bir an için odada benden ve oğlumdan başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Yüzümü onun yumuşak bebek yanağına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Daha önceki banyosunun lavanta sabununu. "Evrak işlerini bırakmalıydım. Bilseydim ..." Göğsümdeki ağrı dayanılmaz, sanki bir hayvan beni içten dışa doğru yiyor. Hava kalınlaşıyor ve boğucu bir hal alıyor ve aniden nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Onu masadan kaydırıyorum, yere düşerken onu kendime doğru çekiyorum. Tıpkı onu ilk kez kucağıma aldığımda yaptığım gibi, onu sallarken çektiğim acı göğsümü parçalıyor. Ağlamayı bıraktığında. Gözlerinde güven ve merakla bana baktığında. Ve ağlamayı kesti.

Öfke ve acının kırık sesi odada yankılanıyor ve oğlumu son kez kucağıma aldığımda sesin benden geldiğini fark ediyorum.

V Sesler kafamın içindeki boşluğa ulaşıyor.

Roark'ın cesedinin götürülmeden önce masanın üzerinde durduğu noktaya ne kadar süre baktığımı bile bilmiyorum. Ofisin dışındaki bir memur babamla konuşuyor, sonunda dikkatimi başka yöne çekiyor ve

benimle göz teması kuruyor ve sempatik bir şekilde başını sallıyor. Bakışlarımı indirdiğimde, taktığı mühür yüzüğü fark ediyorum ve konuşma netlik kazanıyor.

"Bunun tek bir kelimesinin bile bu duvarları aşmamasını sağlayacağız," diyor babamın elini sıkarken. "Tek bir kelime bile."

Ayağa kalkıyorum, bedenim kendi kendine hareket ediyor ve sırtımı sıvazlayan memurun yanından çıkıyorum. Koridordan aşağı, sonra da merdivenlerden inerek nihayet fuayeye ulaşıyorum.

"Efendim?" Rand arkasından soruyor. "Nereye gidiyorsun?"

Ona cevap vermiyorum. Anahtarları daha önce bıraktığım konsoldan alıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Efendim, şu anda hiçbir yere gitmemelisiniz." Kapıya doğru yönelirken Rand'ın sesindeki uyarı kararlılığın yarattığı bulanıklığı dağıtmıyor. "Lucian!"

Dışarı çıktıktan sonra, aceleyle merdivenlerden inip, hala park halinde duran bisikletime doğru ilerliyorum. Bir şeye ihtiyacım var, ne olduğunu bile bilmiyorum. Hız. Hava. Adrenalin. Bu yoğun acıyı dindirecek bir şey. Göğsümde son bir saat içinde iki katına çıkan büyük boşluğu. Gardımı indirdiğim anda beni yutmayı bekleyen boşluk ve uyuşukluk.

"Patron!" Makaio, Rand'la birlikte peşimden merdivenlerden inerken sesleniyor.

Motosikleti çalıştırıyorum, gazı köklüyorum ve yola çıkıyorum. Bu cehennemin kapılarından geçerken serin hava nefesimi keserek yanımdan geçiyor. Roark'ın titreşen görüntüleri aklımdan geçiyor ve motora biraz daha gaz veriyorum. Ağaçlar çevremden hızla geçiyor, motosikletin vızıltısı Roark'ın uykulu sesinin uzak anısı üzerindeki tek ses. Ne olduğunu anlamadan ağaçlar yerini deniz kenarına bırakıyor, önümdeki dolambaçlı yol beni çağırıyor.

Daha hızlı.

Daha önce kapıda durup onun oyununu izlediğim anları düşünüyorum. Ya evrak işleriyle uğraşmasaydım? Ya her şeyi bırakıp o anda onunla oynasaydım?

Daha hızlı.

Şişeyi elime alıp etikette Amelia'nın adını gördüğümde damarlarımda öfke mermileri dolaşıyor ve dişlerimi birbirine kenetliyorum.

Daha hızlı.

Bana bu kadar anlamlı, bu kadar önemli bir şey verip sonra da onu ellerimden çekip aldığı için Tanrı'ya lanet ediyorum.

İlerideki ışıklar hızla yaklaşıyor ve her nasılsa bana doğru geliyorlar. İşte o zaman yolda geçtiğim çizgiyi görüyorum ve çarpışmadan kaçınmak için direksiyonu kırıyorum. Elim gaz kelebeğinden kayıyor ve havaya uçuyor. Beton üzerinde sürüklenirken kaldırım omzuma çarpıyor ve yüzümü parçalıyor. Vücudumun bir yarısından ateş fışkırırken, geri kalan her yerim uyuşuyor ve çevremde kırmızılar toplanıyor, dünya yan yatmış bir şekilde duruyor. Beyaz sıcak bir acı derimi yırtıyor. Işıklar görüyorum. Gölgeler üzerimde beliriyor.

Önlerinde oyuncak ayısına sarılmış Roark duruyor.

"Merhaba baba."

CHAPTER 44

LUC)AN

Günümüz ...

"R oark!" Kabustan sıyrılıyorum, odada tanıdık bir şeyler ararken bir an için yönümü kaybediyorum.
Oğlum. Gitti. Öldü.

Boğazımdaki safra yükseliyor, başım uykudan dönüyor, bu sırada çevrem g ö z ü m ü n önüne geliyor.

Koyu renk avize, beyaz perdeler, koyu Viktorya dönemi dekoru, hepsi bana Amelia'nın odasında olduğumu söylüyor.

Amelia.

Yana döndüğümde, siyah kuzguni saçlarını bembeyaz yastıkların üzerine serpiştirilmiş, aynı derecede siyah kirpikleri hayallere dalmış halde buluyorum. Amelia değil. *Isa*.

Isa.

Sarsılarak bedenini kendime doğru çekiyorum, küçük bedeni benim çok daha büyük bedenimle mükemmel bir şekilde birleşiyor. Yüzümü ensesine bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak kâbusumun kalıcı görüntülerini uzaklaştırıyorum. Oğlumu. Solgun, soğuk ve ölü.

Kokusu kafamın içindeki kaosa nüfuz ediyor, tatlı vanilyalı krema ile kendi kişisel kokusunun karışımı olan sıcak ve davetkâr bir aroma. Dudaklarımı yumuşak teninde gezdirip omzunu öperken nefeslerim sakinleşiyor, nabzım yavaşlıyor. Onu kendime doğru daha sıkı sarıyorum.

Vücudu yaşamla tik tak ediyor, kalp atışları ve sabit nefes verışı beni şimdiki zamana çeken bir metronom gibi. Daha önce de kâbuslar gördüm ve soğuk terler dökerek uyandım, uyurgezerdim, bazen gölgelerden başka bir şeye bakmadan sallanıyordum. Bu gece, Isa'nın varlığı için minnettarım. İçimi kemiren huzursuzluğu yatıştırdığı için. Geçmişimin sefil iblisleri her zamanki gece işkenceleri için şımarıyorlar.

Sırtını göğsüme dayadığında, kayıyor ve inliyor, ben de onu sakinleştirmek için kulağının arkasından öpüyorum. Yıllarca bir kadınla aynı yatağı paylaşma fikrinden uzak durdum. Ama Isa çok narin. Avucumun içinde, hırçın ısırıkları zalimlik ve ihmalin sonucu olan kırılgan bir kuş. Yönlendirilmeye, rehberliğe, güvenliğe ve korunmaya ihtiyacı var. Korkularım olmasa ona verebileceğim şeyler.

Geçmişteki hatalarımı tekrarlamaktan, kendimi başka bir taahhütler ve sorumluluklar ağına dolamaktan kaçınmaya dikkat ettim, ama bu kız bir şekilde farklı. Onun yanındayken savunmalarımın parçalandığını hissedebiliyorum ve bu beni ne kadar sinirlendirse de nefret de etmiyorum.

Aklıma daha önceki hikâyesi geldi, vücudumun onun sıkıntısına verdiği tepki, gerginlik ve öfkeyle titreme. O gece olanlarla ilgili daha fazla şey var, atladığı bir şey var, ama ben zorlamadım. Gözlerine panik ve korkuyu yerleştirenleri cezalandırmak istedim, o ise kopuk kelimelerle konuşarak beni o partiden yara almadan çıktığına ikna etmeye çalıştı. Bundan daha iyisini biliyorum. Bir kız yastığının altında bir bıçakla uyumaz ve bir arkadaşı adına kollarını kesmez. Ne kadar yakın oldukları umurumda değil. O çocuklar onu da incitti ve karşılığında ben de onları incitmek istedim. -Hâlâ da öyle.

Onlara yavaş ve ıstırap verici bir kefarete sunarken, sefaletleri içinde neşe, acıları içinde zevk bulacaktım.

Belki de ben bir sadistim.

Onun için her birini yok ederdim. Kuzgun güzelim.

Benim Isa *Bella'm*.

CHAPTER 4 μ

T o sarhoş edici kolonya kokusu beni rüyalarımın uyandırıyor. Zengin odunsu, erkeksi bir tat duyularımda dans ediyor ve bana bastırılan katı vücuda karşı geriliyorum. Güçlü avuç içi Göğsünden gelen derin ve gürültülü bir sesle aynı anda karnımın üzerine düşüyor ve yüzümü ona dönüyorum. Gözleri hâlâ kapalı, uyanmaya direniyor gibi görünüyor ama perdeden içeri giren sabahın ilk ışıklarını karanlık odada görmezden gelmek zor.

Nefes alış verişinin sabit temposu sırtını genişletip daraltıyor, dinlenen kaslar derisinin altında çıkıntı yapıyor. Geniş omuzları dar kalçalarına ve sıkı kalçalarına doğru inceliyor, muhteşem vücudu utanmazca sergileniyor. Lucian'la ilgili her şey, bu açıdan bakıldığında, olağanüstü bir mükemmellik yayıyor.

Karşı konulmaz dolgun dudakları öpülmek için yalvarıyor, ben de eğilip dudaklarımı onunkilere sürerken ağzımın hafifçe gıdıklandığını hissediyorum. Eli aşağı kayıyor, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve yan dönerek bacağımı kalçasının üzerinden geçiriyor.

Çıplak bedenine bastırıldığında, ereksiyonunun devasa şeklinin karnımı dürttüğünü hissediyorum. Ona doğru kaydığında, sonunda göz kapaklarını kaldırıyor ve o güzel altın gözlerini ortaya çıkarıyor. Yüzünün yara izli yarısı yastıklara gömülü ve benim açımdan tek gördüğüm kusursuz yarısı. Benim şu anda yaptığım gibi, ona baktığımda yüzünü çevirmediği tarafı.

Mükemmel kesilmiş saç çizgisini, yontulmuş çene çizgisine kadar izlemek için uzanıyorum. "Pislik gibi davranmadığın zamanlarda çok yakışıklı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Bir kakhaha atıyor ve yüzünü yastığa çevirerek dokunuşumdan uzaklaşıyor. "İşte orada," diye mırıldanıyor. "Ukala."

"Bu doğru. Sanki bulutlar göklere açılıyor ve ..." Boğazımı tırmalayan bir koro sesi çıkarıyorum ve havlar gibi bir öksürük çıkarıyorum.

Yüzü hâlâ gömülü, başını sallıyor. "Kendi yatağımda kalmalıydım." Sesi pelüş kumaş tarafından boğuluyor. "En azından bir saat daha uyuyabilirdim."

"Öldüğünde uyumak için bolca vaktin olacak."

"Ki bu senden çok önce olacak."

"Seksin insanı genç tuttuğunu duydum. *Viril*."

Tekrar yüzüme dönerek kaşlarını kaldırıyor ve onu görünce midemdeki kelebekler uçuşuyor. "Peki ya benden on yaş daha genç olursa?"

"Sen neredeyse bir tanrısın."

Kavrayışı etrafımda bir bant gibi sıkılaşıyor. "O zaman bu yataktan ayrılmak için bir nedenim yok. Senin de yok."

"Aslında işlemem lazım, o yüzden..." Ondan uzaklaşırken bir kol uzanıyor ve beni geriye doğru sürüklüyor. Uzun, becerikli parmaklar yanlarıma saplanıyor ve ben kakhahalarla uluyorum, işlemek için duyduğum aciliyet mesanemi sıkıştırıyor. "Lucian! Lütfen! Altıma işeyeceğim!"

"Pantolon giymiyorsun."

"Yemin ederim yatağımı ıslatacağım!"

"Dün gecedен sonra çarşafların değişmesi gerekiyor."

"Lucian! Dur! Hemen şimdi!" Kıkırdıyorum, onun kırılmaz kavrayışında kıvranıyor ve bükülüyorum. "Sana yalvarıyorum. Lütfen!"

"Evet, yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor. Bu benim piç ruhumu ısıtıyor."

Geriye uzanıp şişmiş taşaklarını tutuyorum ve sıkıyorum, inlediğinde ve gıdıklama durduğunda kıkırdıyorum.

"Bu pis bir hareketi."

"Bu sabah hassas mısın?"

"Aslına bakarsan öyleler. Ben şansımı altın duşta denemeye karar vermeden önce çişini yap ve buraya geri dön."

Gülümseyerek, önceki gecedен kalma gömleğini önünü ilikleme zahmetine katlanmadan üzerime geçiriyorum ve odanın öbür ucundaki banyoya doğru koşuyorum. Kumaşı burnuma götürerek kolonyasının kokusunu içime çekiyorum ve hızlıca tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra dişlerimi ve saçlarımı üstünkörü bir şekilde fırçalıyorum. Döndüğümde Lucian dirseğine dayanmış, ilahi bir görüntüye bürünmüştü.

Erkeklik, elindeki bir şeye bakarken kasları kasılmış.

Yaklaşırken, resmi fark ettim. Komodinin altında bulduğum.

"Bu günü unutmuştum." Sesindeki kasvetli ton, resimden hatırladığım yüzündeki ifadeyi yansıtıyor.

Yanında yatağa sürünerek yaklaşıyorum, gözlerini bu kadar sabit ve düşünceli tutan düşünceleri rahatsız etmemeye çalışıyorum.

"Amelia'nın iyi günlerinden biriydi. Nadir bir

gün." "Çok mu mutsuz görünüyorsun? Neden?"

"Rol yapmayı hiç sevmedim ve o mutlu olduğunda yalanlar daha da belirginleşti."

"Ne yalanı?"

"Birbirimize aşık olduğumuzu." "Onu sevmiyor muydun?"

"Asla."

"Hiç bir kadını sevdin mi?"

Bir an tereddüt eder gibi oluyor ama başını sallıyor. "Kendime vermeyi reddettiğim tek acı markası bu."

"Nedenmiş o?"

Resmi yere bırakıyor ve kolumu kaldırarak parmağıyla yara izimi takip ediyor. "Kendini bir bıçakla kestiğinde, açık bir yara, kan ve acı olur, ama acı sona erer ve yara izi kapanır. Böylece kendini tekrar tekrar kesersin, çünkü ilk seferinde ne kadar acıdığını unutursun. Kalp farklı bir hayvandır. Kendi yaralarıyla beslenen, kafese kapatılmış, yalnız bir leş yiyicidir. Yaraları asla iyileşmez, çünkü hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeyi onaramazsınız. Bu yüzden yara iltihaplanmaya devam eder, ta ki organdan geriye kalanlar sonunda kendi kendini katlederek tükenene kadar."

Sözlerinin derinlere nüfuz etmesinden ve anlamlarını bu kadar yakından bilmemden nefret ediyorum. Dünya onun duygularını iç karartıcı ve asık suratlı olarak nitelendirebilir, ancak bu benim şimdiye kadar duyduğum en dürüst aşk tanımını.

Başparmağımı kolundaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum, parmağımın uçları düzgün kapanmamış yaraların pürüzlü, düzensiz kenarlarında dolaşıyor. "Sen de kendini yaralamışsın."

"Beni gösterdikleri gibi bir şeytan değilim. Kalpsiz, *duygusuz* bir canavarım. Bir şeyler hissetmeden kendine bu boku yapamazsın. Sorun da bu zaten. Ben her şeyi hissediyorum. Hem de çok derinden."

Canavarlar ve şeytanlar çekmecelerini oğullarının eski resimleri ve oyuncaklarıyla doldurmazlar. Şiddet yanlısı uyuşturucu satıcıları korkunç tehditler savurduğunda müdahale etmezler. Ve kesinlikle dünya her an yanacakmış gibi öpüşmezler.

"Sen canavar değilsin," diye fısıldıyorum, vücuduna tırmanıp onu sırt üstü yatırıyorum. Bacaklarımı ona doğru uzatırken, ellerinin sıcaklığının uyluklarımın üzerinden kalçalarımın kıvrımlarına ve daha yukarılara doğru ilerlediğini hissediyorum. Omuzlarımda ağırlaşan ve çekiştiren göğüslerim onun gezinen parmak uçlarıyla öne çıkıyor, meme uçlarım başparmaklarının altında sertleşiyor.

Dili dudaklarında geziniyor, ödünç aldığım gömleğimin kenarlarını kenara iterken gözleri vücudumun her santimini yutuyor gibi görünüyor. "Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Sana bakmak çıldırtıcı."

"Neden?"

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Meme uçlarımdan küçük bir çekiştirme yapıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum, dudağını ısırıp beni ereksiyonuna doğru sürtmesi onu memnun ediyor gibi görünüyor. "Elimde bir çift kelepçe olmadığı için minnettar olmalısın."

"Ben şahsen senin ellerinin de aynı derecede etkili olduğunu gördüm."

Dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben tepki vermeden beni yatağa düşürüp kolaylıkla yüzüstü çeviriyor. İki hızlı hareketle onun altında, yüzüm yastığa gömülmüş halde yüzüstü yatıyorum. İri avuç içleri başımın iki yanındaki bileklerimi kavrayarak beni yatağa sabitliyor. Aleti kıkımın yanakları arasında kayıyor ve nefesinin sıcaklığı enseme vuruyor. "Eğer ellerim meşgul olmasaydı, kahvaltıda amını yerken kalçalarını birbirinden ayırabilirdi."

"Bundan kaçmaya çalışacağımı mı sanıyorsun?"

"Belki de değil." Kulağımın kabuğunu yalıyor, sikinin ucu girişimi dürtüyor. "Ama *yapamadığın* zaman daha iyi."

Komodinden, daha önce iki tanesini kullandığımız şeritten bir prezervatif daha yırtıyor.

Yana dönerek paketi dişleriyle açmasını izliyorum. "Her zaman prezervatif kullanır mısın?" Soruyorum, bilinçli tarafım çirkin başını kaldırıyor. Eve döndüğümde erkekler benimle prezervatif takarlardı çünkü kendimi fahişeleştirdiğimi düşünürlerdi.

"Evet. Kişisel bir şey değil." Bariyeri şaftından aşağı kaydırıdıktan sonra sert ereksiyonunun tabanını kavriyor ve vücudumda yukarı doğru hareket ediyor. "Ben hiç

tekrar baba olma niyetinde değilim." "Hiç mi?"

"Hiç."

Duygularımı incitmiyor, çünkü ben de annem olmaya niyetli değilim, yani kendimi toparlamadan hamile kalmaya. Her zamanki gibi arkamda durup beklerken ve alay ederken, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve onu kızdırmak için kıcıımı kasıklarına doğru hareket ettiriyorum.

Sert bir el enseme kavıyor, beni hareketsiz kılacak kadar sert sıkıyor. Onu bir şekilde kızdırıp kızdırmadığımı anlamak için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama dişisi üzerinde hâkimiyetini onaylayan bir aslan gibi beni tutuyor. Vücudunun kontrolünü elinde tutmayı seven bir adam ve belki de benim sataşmam onu hazırlıksız yakaladı.

"Benimle alay etmeyi seviyorsun. Yine de elimde titriyorsun." "Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum."

"Kızgınlım." Ellerimi yastığın her iki yanına doğru kaydırarak, kalçalarımın arasındaki ağrıyı doldurarak ilerlerken beni esir alıyor. Yavaş ve kolay itişlerle içime girip çıkıyor, her sert istilada bedenimi sarsıyor. "Seni becermenin dünyada en sevdiğim şey haline gelmesinden nefret ediyorum."

"O zaman, seni bu kadar rahatsız ediyorsa dur."

"Duramam. Bir kez içine girdim mi, o daracık deliğin sikimi kavradığını hissediyorum." Kollarımı büküyor ve bileklerimi kelepçelenmek üzere olan bir suçlunun gibi arkamdan tutuyor. Kolu karnımın altından kayarak beni dizlerimin üzerine kaldırıyor ve bir eliyle bileklerimi tutarken diğer eliyle enseme kavıyor. "Durmak imkânsız," diye kulağıma homurdanıyor, içime hararetle girerken kalçaları kıcıma çarpıyor. "Bana yaptığın şey bu. Kafama. Vücuduma. Bu çılgınlık. Ve artık içimde bu şiddeti hissetmeyene kadar seni becereceğim."

Sert seks arzusunu nerede ya da ne zaman geliştirdiğimi bilmiyorum, ama bununla ilgili her şey vücuduma kötü bir heyecan gönderiyor. Bu kontrolsüzlüğü kışkırttığım, beni vahşilik noktasına kadar istemesini sağladığım fikri, neredeyse ellerimde çok fazla güç varmış gibi hissettiriyor. Sanki ehlileştirilemez bir canavarın dizginlerini tutuyormuşum gibi.

Sanki kontrol bendeymiş gibi.

Benim kadar küçük ve deneyimsiz olmasına rağmen bana böyle hissettirmesi çok tuhaf.

Başımı yastığa doğru çeviriyorum, pamuğa karşı sertçe nefes alıyorum ve düşüncelerim beni önceki geceye götürüyor, doruğa ulaştığımda dudaklarının oksijeni kapattığı zamana. Ne kadar enfes bir histi, hava almak için çekişmek, kasların sıkılaşması, vücudumun serbest kalmak için çıldırması.

Hızını artırıyor, homurdanarak üzerime geliyor, vücudunun gücü ciğerlerimde kalan azıcık nefesi de kesiyor.

Sert uzunluğunun içime girip çıkmasına, her ileri itişte göğüslerimin altımda nasıl titrediğine odaklanıyorum.

Oh, Tanrım.

Başım dönüp nefes almam için beni zorluyor ama yapamıyorum. Göğsümdeki yanmayı, rahmimdeki krampı ve içimde doruğa ulaşırken kaslarımın titremesini istiyorum.

"Başını yastığa koy." Lucian'ın sesi düzensiz ve gergin, parmakları bileklerime saplanıyor ve içime girerken beni rehin tutuyor. Vücudum onun altında bir bez bebek gibi sallanıyor, amansız saldırısına karşı çaresizim ve parmaklarımı onun kavrayışında kıvrıyorum, çaresizce hava almak için, çaresizce

İçimde uyandırdığı zevk için çaresizce serbest bırakıyorum.

Çok yaklaştın.

Bir yudum nefes alabilmek için göğsüm nabız gibi atarken, çarşafı ısıyorum ve onun homurtuları ve hırıltıları arasında odada yankılanan sürekli deri tokatlama sesini dinliyorum.

Uzun, yorucu inlemeler dudaklarımdan kaçıyor, yastık kılıfının içine hapsoluyor. Nemli pamuk, ciğerlerimi doldurmaya yetmeyecek kadar az bir havadan fazlasını sunamıyor.

Kaslarım geriliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kollarım onun avuçlarında titriyor. Çok yaklaştım. "Benim için gel, Isa."

Lucian'ın sesinin derin tınısı beni uçurumun kenarına, gözlerimde ışığın parladığı stratosfere gönderiyor. Yastığa doğru çılgılık atıyorum, zevk bedenimi parçalıyor, baş döndürücü zehir damarlarımda patlıyor.

Nefes almak için başımı çeviriyorum, göğsüme dolan serin havayı içime çekiyorum. Avuç içi boğazımın altından kayıyor, bileklerim hâlâ diğer elinde bağlı ve sırtımda uzanıp dişlerini çene çizgimde gezdirirken sıkıyor. İtişler yavaşlıyor, boğazındaki inilti uzun ve işkenceli ve beni itmek için boynumu serbest bırakıyor. Sırtıma serin hava vururken Lucian'ın küfürleri duvarlarda yankılanıyor.

O son orgazmını yaşarken, ben yeni keşfettiğim heyecanın etkisiyle güçsüz ve bitkin bir halde uzanıyorum.

"Nefes alamamanın tadını çıkarıyorsun." Başını omuzlarıma yaslıyor ve nemli tenimi öpüyor.

Başımı sallıyorum, her kasımı jöle gibi hissettiren efor yüzünden hâlâ nefes nefeseyim. "Sanırım ben de yeni favori şeyimi buldum."

"Sen ve ben çok iyi anlaşacağız, benim küçük kuzgunum." Dişleriyle tenimi ısırarak beni daha sıkı kavırıyor, kollarımı kendine doğru çekiyor ve beni altına hapsediyor. "Ne kadar trajik olsa da."

CHAPTER 46

LUC)AN

Dört yıl önce...

V Sesler etrafımda yankılanıyor. Steril kokular duyularımı istila ediyor. Uyanık mıyım yoksa uyuyor muyum anlayamıyorum. Kulağımdaki aralıksız bip sesi giderek artıyor, ta ki gözlerimi açtığımda beyaz duvarlar ve yarı kapalı bir

Beyaz perde, beyaz önlüklü iki adamla birlikte beni içine aldı.

Öldüm mü ben?

Kör edici bir ışık başımın arkasına çarparak gözlerimin içgüdüsel olarak kapanmasına neden oluyor ve alevlerin tenimi yaktığını hissediyorum.

Sarsılarak uyanıyorum ama doğrulmaya çalıştığımda vücudum hareket etmiyor.

"Rahatla Lucian. Kalbin her an dört nala koşacakmış gibi atıyor." Rüya gibi hissettiren bu yerde ses bana yabancı geliyor.

"Neredeyim ben? Bu da ne?" Kelimeler çenemdeki ağrının kulağıma çarpmasıyla sert ve kesik kesik geliyor.

"Ben Dr. Thames, bu da Dr. Mayer," diyor ve yanındaki kısa boylu, tıknaz adamı işaret ediyor. "Kendisi rekonstrüktif cerrahi alanında uzmandır."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Yaklaşık bir haftadır komadaydın. Bu süre içinde yüzünüze ve çene hattınıza bazı küçük yamalar yaptık, ancak sizi ameliyathaneye götürmeden önce stabil hale gelmenizi beklemek istedik."

"Yamalar mı? Ne için?" Kafamın içinde bir sis dönüyor, sinüslerimi döven donuk zonklamanın etrafında dans ediyor.

"Bir kaza geçirdiniz ve özellikle çene hattınız, omzunuz, kolunuz ve uyluğunuzda oldukça ciddi yaralanmalar meydana geldi. Omzunuz darbenin en ağır kısmını almış ama yüzünüzde, köprücük kemiğinizde ve kaburgalarınızda bir dizi kırık var. Biraz da kafa travması geçirmişsiniz. Beyninizdeki şişliğin bir kısmını azaltmak için komaya girdiniz. Bir dren yerleştirdik ve memnuniyetle belirtmek isterim ki dün öğleden sonra seni solunum cihazından ayırmayı başardık. O zamandan beri durumunuz stabil."

Zihnim hatırladığım son şeyi tekrarlıyor. Işıkları. Ateş. Roark oyuncak ayısını tutuyordu. "Oğlum. Oğlum nerede?"

"Annen bana evde bir kaza olduğunu söyledi. Kasksız bisiklete binmenin doğası buydu."

"Kaza mı?" Kelimeyi yüksek sesle söylüyorum ve kafamın içindeki film makarası daha da geri sarılıyor. *Roark uyuyor. İlaç şişesi. Nabız yok.* Kaburgalarımın arkasında panik patlarken göğsüm genişliyor, ta ki nefes alamayana kadar.

Odanın içinde bir şey bip sesi çıkarıyor. "Hey, hey. Sakin ol, Lucian."

Bir el omzuma dokunuyor ve onu üzerimden atmak istiyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. İçimi parçalayan acıdan başka bir şey hissedemiyorum. "O öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne kadar zor olursa olsun, şu anda yapabileceğiniz en iyi şey iyileşmenize odaklanmaktır Bay Blackthorne."

Tanımadığım bu adama bakarken gözyaşları şeklini bozuyor. Benim için en iyisini bildiğini düşünen birine. "Ne anlamı var ki?"

T Kazadan bu yana iki hafta geçti. İki haftalık rehabilitasyon. Çok az önemsiyorum. Çok fazla düşünerek. Oğlumu hayal kırıklığına uğratmış olmanın acısı ve suçluluğu içinde boğuluyorum. Aynaya her baktığımda orada. Yüzümün parçalanmış kalıntıları, yara izleri ve metal plakalarla o kadar delik deşik olmuş ki artık kendimi insan gibi bile hissetmiyorum.

Boktan bir baba olmanın cezası.

Roark olması gerekirken kendimi ön plana çıkardığım için.

Cesedi sonunda bize iade edildi ve yeraltı mezarlarında küçük bir lahit içine gömüldü. Kendimi ziyaret etmeye ikna edemediğim bir yer. Bir süre için değil.

"Bu bir kazaydı. Hepsi bu kadar. Bir dikkatsizlik," diyor babam, benim, Amelia'nın ve Belediye Başkanı Boyd'un karşısındaki sandalyesinde otururken. "Burada hiç kimse gerçekten hatalı değil."

Babamın sözleri üzerine bakışlarımı son yirmi dakikadır baktığım su bardağından süzülen buğudan kaldırıyorum. "Adam onun lanet haplarını ele geçirmiş. Nasıl olur da onun suçu olmaz?"

"Sana defalarca söyledim, Lucian." Amelia'nın sesi eskisinden daha zayıf, daha kırılgan bir hal aldı. "Ben asla--"

"Ama sen yaptın." Çenem kaskatı, yüzümde bir Rus denizaltısından daha fazla titanyum var. "Ve şimdi o öldü."

"Ve sen beni cezalandırmaya, cezalandırmaya ve cezalandırmaya devam edeceksin," diye fısıldıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ." Babam ellerini havada sallıyor, sesinin tonu kızgınlıkla karışık. "Bu kadar çocuk gibi didişmek yeter. Uğraşmamız gereken çok daha büyük bir mesele var, o da medyaya ne söyleyeceğimiz. Lucian'ın küçük sirk gösterisinden beri tepemizdeler."

"Sideshow? Bana baksana. Bana bakabiliyor musun?" Bakışlarını yakalamak için başımı eğiyorum, dişlerimi gıcırdatırken kafatasıma bir elektrik çarpıyor. "Benden istediğin buydu, hatırladın mı? Baba olmamı. Senin gibi lanet bir canavar."

"Dikkatli ol evlat. Şimdi zamanı değil. Bu toplantının amacı sonraki adımları tartışmak. Eğer Amelia'nın haplarının ölümüne neden olduğu duyulursa, bu kasaba tarafından Salem cadısı gibi asılır. Bu onun için de, Başkan Boyd için de, bizim için de kötü olur. O gece Roark'la teması olan herkes, çağrıyı alan memura kadar, sessiz kalmaları konusunda bilgilendirildi."

Başka bir deyişle, yerin iki metre altına gömülmekle tehdit edildi. Paranın ve gücün güzelliği.

"Bunun duyulmasını engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Birileri konuşacak. Ağzından kaçıracaklar." Acıma rağmen kıkırdama fırsatını kaçırmadım. "Umarım yaparlar."

"Zamanı geldiğinde bu konuyu ele alacağız. Şimdilik medyayı Roark'ın kaybolduğu konusunda bilgilendireceğiz."

"Oğluma ne olduğu konusunda medyaya yalan söylemeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsiniz. *Perişan ve kederli* ailesi adına ben konuşacağım. Onun hakkında bilgi sahibi olan herkese ödöl verilecek. Tek yapmanız gereken çenenizi kapalı tutmak ve uyumlu davranmak. Şerif Townsend de aynısını yapmayı kabul etti."

Tabii ki öyle. O babamın küçük tarikat arkadaşlarından biri ve bu sırrı sorgusuz sualsiz mezara götürecek. Hepsi öyle yapacak, çünkü bu Blackthorne laneti. Kara bir kediyle yollarımızın kesişmesi bize bu ünü kazandırdı. Bu yüzden kimse bu konuda tek bir kelime bile tartışmaya cesaret edemeyecek ve Roark'ın ölümü sonsuza dek bir gizem olarak kalacak.

Bakışlarımı babamdan, Amelia'dan ve Belediye Başkanı Boyd'dan başka yöne çeviriyorum. "Bu yanlış."

"Güç dünyasına hoş geldin, oğlum."

CHAPTER 47

Günümüz ...

F Lucian duşunu aldıktan sonra banyodan çıkıyor, üzerinde sadece alt yarısını saran bir havlu var, mükemmel V harfi bembeyaz kumaşın içinde kayboluyor. Yatağa uzandığım yerde beni öpmek için eğiliyor,

duşu onun önünde terk etmişti. Bu korktuğum an. Yollarımızı ayırdığımız ve aramızdaki garipliğin yerleştiği an. Keşke daha sonra bir pislik olsaydı ve dün gece beni terk etseydi, çünkü en azından o zaman buna aşına olurdum. Aramızda ne olacağını bilirdim.

"İstersen bugün burada kalabilirsin," diyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Geri dönmek için toparlanmanın bir anlamı yok."

Kalma fikri daha da garip geliyor, özellikle de bunun aramızdaki tek seferlik bir şey olup olmadığını anlayamamışken. Seksle geçen bir hafta sonu ve yarın iş haftası başladığında patron ve çalışana geri döneceğiz. "Gelemem. Şehirde ufak bir işim var ve teyzeme Shoal'da öğle yemeği yiyeceğimi söyledim."

"Anlıyorum." Sesindeki hayal kırıklığı sanki kalmamı tercih ediyormuş gibi. "O zaman döndüğünde görüşürüz."

"Benimle gelebilirsin." Kelimeleri durduramadan ağzımdan dökülünce irkildim.

Tekrar.

Özellikle de yüzündeki ifade, onun önünde bir kase dolusu kurtçuk yemiş olsaydım beklediğim ifadeyse.

"Yol boyunca uzanan haçları gördünüz mü? Unuttuysan diye söylüyorum, bana şeytan diyorlar. Beni gördüklerinde hepsi kıyametin geldiğine inanacak."

Böyle bir şeyi düşünmek yüzüme bir gülümseme getiriyor. Neler vermezdim ki... "Seni suçlamıyorum. Bana da bok gibi davranıyorlar." İç çekerek yatakta doğruluyorum, buruşuk çarşafı göğsüme bastırıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. "Burada yaşasaydım, muhtemelen ben de gitmek istemezdim."

"Sana da bok gibi davranıyorlar. Neden?"

Omuz silkerek dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Çoğunlukla annem yüzünden. Sanırım onun üzü bana miras kaldı."

"Bu her zaman böyle değil midir?" Bu bir soru değil ve beni incelerken gözlerinin ardında benzer bir kıvılcım var.

"Lisedeki ilk birkaç yılım gerçekten çok kötüydü. Diğer çocuklar, aileleri, öğretmenler, hepsi bana bir tür vebalı gibi davranıyordu." Merdivenlerin altında oturup öğle yemeğimi yerken nefes alacak bir yer aradığım ilk günümün anıları süzülüyor. "Bir süre sonra kolaylaşıyor. Sanki nefretleri derinizin bir parçası haline geliyor." Parmağımı ön kolumdaki küçük yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Yüzey. Yüzeyde kaldığı sürece, içindeki kişiye dokunamaz."

"Bir kez daha düşündüm de, bugün size eşlik etmek isterim."

Ani fikir değişikliğiyle içimi bir şaşkınlık kaplıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben sürerim."

E Lucian'ı rahat giyinirken görmeyi beklemek, bir yıldızın daha az parlak olmasını beklemek gibidir. Ne giyerse giysin, her zaman bir milyon gibi görünür.

Bucks.

Elimi tutup beni henüz girmedığım bir koridora götürürken, kısa kollu, siyah düğmeli bir bluz ve koyu renk bir kot pantolon giymişken, kendime sürekli kışına bakmamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Adamın bir kot pantolonu, şık takım elbiselerinden birini giydiği zamanki gibi acımasız bir seksapel ile doldurabilmesi benim için esrarengiz.

Arkasından nefis bir portakal sandal ağacı kokusu geliyor ve ben de onu takip ederken ağzımı sulandırıyor.

Koridor bir kapıyla son buluyor ve Lucian yanındaki duvarda bulunan bir düğmeyi çevirmeden önce kapıyı açıyor. Işıklar yanıp sönerek bana bir uçak hangarını anımsatan odayı aydınlatıyor, oda ne kadar büyükse, yüksek tavanlı ve devasa raflarda iki adet sarılmış tekne saklanıyor. Mekânın açık zemininde sıra sıra araçlar var, belki iki düzine. Lüks, kompakt, spor. Çeşitli renk ve boyutlarda, marka ve modellerde.

Odayı tararken tek söyleyebildiğim "Aman Tanrım" oldu.

"Arabaları severim." Bir kez daha önden giderek Batman'in kullanacağı bir şeye benzeyen şık, siyah bir araca doğru ilerliyor. Yukarıdan gelen ışık zerrecikleri cilalı siyah dış yüzeyi gece gökyüzündeki yıldızlar gibi süslüyor; Lucian'a çok yakışıyor.

"Bir yere sakladığınız bir kostümünüz var mı? Sadece sinyal yükseldiğinde mi çıkarıyorsun? Bu araba da ne?"

"Bir Bugatti Chiron. Dünyanın en hızlı, en güçlü otomobillerinden biri." Siyah deri koltuk ikilisi ve parlak krom iç mekanda kapımı açıyor.

Bindiğim tek iki kişilik araba, Midge Teyze bir gece Shoal'da bağlandığında beni kütüphaneden eve bırakan yerel balıkçılardan biri olan Griff'e aitti. Tüm eşyalarını sığdırmak için arka koltuğunu sökmüştü, çünkü bir kamyonet alacak parası yoktu.

Bu şeyin içine oturmaya neredeyse korkuyorum ama koltuğa kayıyorum. Sanki bir kokpitte oturuyormuşum gibi, deri neredeyse beni kucaklıyor ve sanki hayatı boyunca hiç kullanılmamış gibi kokuyor.

Lucian yanımdaki koltuğa çöküyor, gözleri hemen açıkta kalan kalçalarımaya kayıyor. Amy'nin Malikâne'de bıraktığı birkaç elbiseden biri olan bu havadar elbiseyi tercih etmemin tek nedeni bugün havanın seksen yedi dereceye kadar çıkacak olması ve adamla ilk resmi gezintimde terli kalçalar ve çukur lekeleri riskini göze alamamam. Elbise serin ve hafif ve sadece The Shoal'a gidiyorum. Oradaki müdavimler fark etmez bile, fark ederlerse de Midge Teyze kesinlikle kafalarına vurur.

Bakışları bir süre öylece kalıyor, ikimiz de sessizce oturuyoruz, ta ki başını sallayana kadar. "Gözbebeklerime kürdan batırmak, o elbisenin içinde ellerimi senden uzak tutmaya çalışmaktan daha az eziyetli olurdu," diyor ve aracı çalıştırıyor, güçlü motorunun sesi garajda yankılanıyor.

Gülümsememi gizlemek için arkamı dönüyorum ve kalçalarımın arasında yarattığı sıcaklık karşısında dizlerimi birbirine bastırıyorum.

İlerideki bir duvar kalkarak eğimli bir yol ortaya çıkarıyor ve arabayı ileri sürdüğünde başım arkamdaki koltuğa çarpıyor ve emniyet kemerimi bağlamayı unuttuğumu hatırlıyorum. Kemerimi taktıktan sonra, o kapıya doğru sürerken ben de serin deri koltuğa yerleşiyorum.

"İnanılmaz görünüyorsun ve kokuyorsun," diyor, sanki bunu yapmayı reddediyormuş gibi bana hiç bakmadan.

"Sen de öyle." Pencerenin dışında, kırık fıskiyele ve bakımsız çitleriyle devasa çimenlik alan beni buradaki ilk günüme, her şeyin ölü ve terk edilmiş hissettiği günlere götürüyor. O zamandan beri öğlen olması fark etmiyor, malikâne her zaman karanlık ve kasvetli bir hava taşıyor. Yine de, tüm bu çürümenin ortasında kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiş olmam çok tuhaf.

"Torpedo gözünde senin için bir hediye var."

Kaşlarımı çatarak ona doğru bakıyorum ve geri dönüyorum. "Benim için mi? Neden?" Başını o tarafa doğru sallıyor. "Bir baksana."

Bölmeyi açtığımda küçük ama anlamlı mavi bir kutuyla karşılaştım. Küçük bir balıkçı topluluğunda büyümüş olabilirim ama ben bile bir Tiffany kutusunu gördüğümde tanırım. "Lucian ... ne yaptın ..."

"Aç şunu."

Kutuyu çevirip açtığımda içinden muhteşem bir bilezik çıkıyor. Beyaz altın olduğuna inanmak zorunda olduğum iki ince zincir, büyük, prenses kesim bir elmasın iki yanına bağlanıyor. Nefes kesici ve muhtemelen sahip olduğum her şeyin toplamından daha pahalı. "Aman Tanrım."

"Tak şunu."

Alt dudağımı emerek başımı sallıyorum. "Korkuyorum."

"O senin."

"Ya kırarsam?"

"O zaman, kanayana kadar kışını tekmeleyeceğim."

Bakışlarımı ona doğru çevirip kaşlarımı çatıyorum, ta ki onun soğukkanlı yüzü bir kıkırdamaya dönüşene kadar.

"Eminim ki bu şeyleri *yapan* şirket, bu konuda oldukça yeteneklidir. kırıldıklarında onları *tamir etmek*."

"Evet, ama sadece seks yapacağımızı söylemiştin. Bana hediye almak dolgu malzemesi gibi gelmiyor. Bana komplo gibi geldi."

"Takip etmiyorum. Dolgu nedir?"

"Bu tıpkı... aşk romanlarında, ana çiftin birlikte yaptığı ve olay örgüsünü gerçekten ilerletmeyen şeyler gibi. Sadece kitabı şişmanlatır."

"Bu bir bilezik, Isa, yüzük değil. Lütfen tak. Tak onu."

Parmaklarım titreyerek bileziği tek elimle bileğime geçiriyorum. Bir ay önce üzerimde eğreti dururdu, hatta gülünç olurdu ama elbisemle eşleştirdince, hemen altındaki dövmeyi bir kenara bırakırsak, neredeyse uygun görünüyor. Bana verilen en güzel ve en narin şey. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Hoşuna gitti mi?"

Bunu yapmamış olmasını dileyerek elması bileğimin üstünde döndürüyorum. Bu çok fazla. Anlaştığımız şey için çok fazla ve her şey sona erdiğinde daha da zor olacak. Bu düşüncelere rağmen başımı sallıyorum. "Asla çıkarmak istemiyorum."

"Güzel. O zaman yapma." Sesinde ciddi bir ton var, sanki bu tonu çıkarmak ona hakaret olacakmış gibi.

Şehir merkezine varmamız yirmi dakika sürüyor ve ana caddeye yaklaştığımızda elimi koluna koyuyorum, avucumun altında kaslarının seğirdiğini hissediyorum. "Bekle. Kısa bir mola verebilir miyiz?"

"Elbette."

Onu dükkânların olduğu bir şeride yönlendiriyorum, o da arabayı oradaki birçok açık noktadan birine park ediyor. Pencereden, *üzerinde Vellichor* yazan tabelaya bakıyorum.

"Bir noktada kitapçıya gideceğimizi nereden bilebilirdim?" Onun bu yorumu yüzüme bir gülümseme getirdi.

Araçtan iniyoruz ve kapıya ulaştığımızda dönüp ona bakıyorum, günün aydınlığında etraftan ne kadar farklı olduğunu yeni fark ediyorum. Güneşli bir günde karanlık bir fırtına bulutu gibi. Uğursuz ve üzü kadar ürkütücü.

Aynı derecede tehditkâr siyah arabasıyla karşı karşıya gelmemeniz gereken bir adam.

Lucian istese de bu kasabaya uyum sağlayamazdı. Boş yerine yerleşmek istemeyen bir yapboz parçası olurdu. Beni içeride takip ettiğinde gülümsememe neden olan bir düşünce.

Kapıyı itip zili çaldığımda eski kitapların kokusu duyularımı işgal ediyor. Sıcak bir fincan kahve eşliğinde kendimi sıcacık bir battaniyeye sarmak gibi.

"Rhea, burada mısın?" Lisedeyken haftada yaklaşık üç kez ziyaret ettiğim kadına sesleniyorum.

Elimden düşürmediğim kitapların sayısını karşılayamadığım için sık sık kütüphanede ya da burada yaşırdım. Muhtemelen ergenliğimin yarısı burada geçti. Rhea, dükkânı toparlamasına yardım etmem karşılığında istediğim kitapları okumama izin veriyordu. Yapılması gereken pek bir şey yoktu. İşlerinin çoğu eyalet dışından, nadir ve bulunması zor bir kitap arayan koleksiyonculardan gelirdi.

"Sen misin, Izzy?" Atkuyruğu şeklinde arkaya taranmış kırışmış saçları, gözlüklerini takarken yaşı hakkında biraz fikir veriyor. Yaşına rağmen kadın keskin bir zekâyâ sahip.

"Evet, bugün bir arkadaşımı getirdim."

"Görüyorum. Çok iyi görünümlü bir arkadaş." Bunu söylerken alaycı bir tavır takınmıyor. Lucian'ı buraya ilk ben getirdiğim için memnun olmamın nedenlerinden biri de bu. Rhea tahmin edilebilir, gerçek ve olabildiğince nazık biri. Hayat boyu okuduğu kitaplardan edindiği dünya görüşünden kaynaklandığını düşünmek isterdim ama bazı insanlar sadece iyi kalpli ve iyi insanlardır. "Nerelerdeydin, ufaklık?"

"Buralarda. İşler nasıl?"

"Ah, bilirsin. İnternette ortalığı kasıp kavuruyorum. Burada mı? Pek değil. Tuğla ve harç eskisi gibi değil. Bugünlerde insanların tüm kütüphaneleri cihazlarında." Gözlerini devirerek başını sallıyor, büyük altın halka küpeleri yüzünün iki yanında sallanıyor. "Beni yanlış anlamayın, bende de şu Kindly'lerden var." Kindle'ı kastediyor ve bu hata beni bir kahkaha atmaktan alıkoyuyor. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama ben sayfaları çevirmeyi tercih ederim."

"Aynı." Bugünlerde fiziksel kitaplarla bu kadar az kişinin ilgileniyor olması benim için üzücü. Eskiden dünyada en sevdiğim şey, kitabın sırtının çatırdayarak açılması ve içindeki yeni maceranın sesiydi. "Yeni bir şey var mı?"

Göz kırpıyor ve gülümsüyor. "Arka tarafta hoşunuza gidebilecek birkaç sevkیات var."

Lucian'ın elini elime alarak onu hemen arka tarafa götürmüyorum. Bunun yerine, defalarca okuduğum kitapların bulunduğu raflara göz gezdiriyorum. Klasiklerden çağdaşlara kadar. Sıranın sonunda, camla kaplı deri ciltli bir kitabın önünde duruyorum ve kitaba özlemle bakıyorum.

"Bram Stokers Limited Edition *Dracula*. Bu şey yıllardır ağzımın suyunu akıtıyordu. Birinin bunu araklayacağını düşünmüştüm. İki yüz dolara neredeyse kelepir."

"O zaman neden satın almadınız?"

Ona bu adadaki insanların çoğunun bir kitaba verecek iki yüz doları olmadığını söylemiyorum. Ayrıca bileklikten sonra başka bir hediye almasını da istemiyorum. Onu buraya getirmemin amacı bu değildi. Eski bir dostu görmeden buradan geçemezdim.

"Midge Teyze'nin evinde saklayacak yer yok. Eve götürürsem mahvolur. Burada daha iyi. Rhea ona iyi bakıyor. Büyürken en sevdiğim kitaptı. Hiç okudun mu?"

"Resimleri var mı?"

"Boş ver. Edebiyatın saçma olduğunu düşündüğünü unutmuşum."

"*Hayatta karanlıklar ve ışıklar vardır. Sen ışıklardan birisin.*" Kitaptan bir alıntı. Gözlerini benimkilere çeviriyor ve yemin ederim gözlerinde titrek bir alev var. "*Tüm ışıkların ışığı.*" Bana doğru eğiliyor. "Bilgin olsun, çok okurum."

"Etkileyici."

Sonraki birkaç dakikayı kitapları karıştırarak geçiriyoruz, Lucian Robert Louis Stevenson'ın *Kidnapped* kitabının eski bir kopyasını ve Laura'nın okumaktan hoşlanabileceğine karar verdiği birkaç başka kitabı, çoğunlukla da gizem kitaplarını alıyor.

Kasada Rhea onu, üzgün ya da sinirli bir şekilde içeri girdiğimde günlerimi aydınlatan o kendine has parlak gözlü gülümsemesiyle karşıladı. "Yıllardan beri ilk kanlı canlı müşterim! Beni tercih ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

"Tabii ki." Arka cebinden cüzdanını çıkarırken bana doğru başını salladı. "Ben kontrol etmeyi bitirirken sen de arabaya gidip soğumasını sağla." Bana uzattığı nesne anahtara hiç benzemiyor, katlanmış bir çakı gibi bir şey, ortasında *Chiron* yazan deri bir şerit var. Arkasında bir kilitleme ve açma düğmesi var ama anahtar yok. "Çalıştırmak için gösterge panelinde bir düğme var. Sadece bir yere gitme."

"Söz vermiyorum," diyerek kapıya doğru geri çekiliyorum.

"Kendine iyi bak, Rhea." Kaşlarını çatarak gülümsüyor. "Size de, Bayan Izzy."

Kitapçının dışına çıktığımda, arabaya doğru ilerlerken omuzlarıma vuran kör edici güneş ışığına karşı gözlerimi siper ediyorum. Koltuğa oturduğumda sıcak deri çıplak tenimi acıtıyor ve motorun çalıştırma düğmesine beceriksizce bastığımda kalçalarım beni ondan uzaklaştırıyor. Elbisemi aşağı doğru çekiştirirken yakası daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkarıyor ama ben bunu reddediyorum.

bacaklarımı tekrar yakıyor. Havalandırma deliklerinden hala sıcak olan hava üflenirken camı açıyorum.

Kendimi bir kez daha kolumdaki bileziğe bakarken buluyorum ve gülümsüyorum.

"Bakın, akıl hastanesinde psikopatlar için bir gezi düzenlenmiş olmalı." Pencerenin dışındaki tanıdık kadın sesi omurgamdan aşağı kayıyor ve başımı kaldırıp Brady'nin annesiyle yüzleşmek için kendimi zor tutuyorum.

Partideki olaydan haftalar sonra, benim ve Kelsey'in adını çamura bulamak için elinden geleni yaptı ve bizi her türlü uyuşturucuya bağımlı iki pervasız suçlu gibi gösterdi. Kocasını tüm adanın başkanı ve komiseri olduğu için, herkese açıkça belirtmeyi sevdiği bir şey, tehdit olarak gördüğü herkese zorbalık yapmayı kendine görev edindi.

Her ne sebeple olursa olsun, görünüşe göre hala onun hedefiyim.

Refleks olarak, bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama kapattım. Bu kadın yüzünden başım belaya girmeyecek. Reddediyorum.

Sonunda bakışlarımı kaldırıp onu ve başka bir kadını Rhea'nın yanındaki dondurmacının hemen dışında küçük bir masanın etrafında otururken görüyorum.

Karşısındaki, en iyi arkadaşı Joan olduğunu tahmin ettiğim kadın başını çevirip bana bakıyor ve başparmağından aşağı damlayan çifte keki yalamak için duraklıyor. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Bakışlarımı onlarınkinden ayırarak camı açıp açmamayı düşünüyorum. Lucian neden bu kadar gecikti?

"Başka kim bir kitapçıyı ziyaret etmek için fahişe gibi giyinir ki?" Sesindeki alaycılık, oğlunu kollayan bir anneden çok, belki de süslü arabanın getirdiği kıskançlığa benziyor.

Oturduğu yerden fark edebileceği göğüs dekoltesini gizlemek için elbisenin önünü yukarı çekmeye can atıyorum ve başımı kaldırıp bir şeyler söylemeyi her şeyden çok istiyorum. *Bir şey söyle*, diyor aklım ama ne uzuvlarım ne de beynim emrime göre hareket ediyor, en son konuştuğumdaki sessiz uyarı ses tellerimi felç ediyor.

"Teyzesi barda çalışıyor, değil mi? Sürekli duman kokan geveze olan mı?" Joan'ın sesi sanki onu duymamı istiyormuş gibi öncekinden daha yüksek.

"Evet. Bu o. Herkesin *Butch* dediği acımasız kişi."

Arabanın kapısı açılıyor ve dikkatimi paketi bacaklarımın yanından yere kaydıran Lucian'a veriyorum.

Kovalayan kıkırdamaları henüz dikkatini çekmemiş gibi görünüyor. Bu arada, parmaklarım başımın dürtülmesiyle seğiriyor.

ve aylardır hayatımı cehenneme çeviren bu sefil kaltağa karşı durmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Kısmen giydiğim elbise yüzünden, gerçekte, kendimi ait olmadığım bir yerde hissediyorum. Sahte ve yapmacık. Diğer kısmı ise ağzımın daha önce başımı belaya sokmuş olması.

Onları görmezden gel, Midge Teyze'nin her zaman yaptığı gibi bana söylediğini duyabiliyorum. Bu garip, çünkü kendisi onları asla görmezden gelmezdi. Aslında, birkaç ay önce Brady'nin annesiyle bir bağırış çağırışa girmişti, kadın beni satanist bir tarikata girmekle suçlamıştı. Muhtemelen o sırada nasıl giyindiğime bağlı olarak.

Ama her nedense, Midge Teyze onları görmezden gelmem için ısrar etti.

Birdenbire Blackthorne'a, tüm bunlardan korunmuş hissettiğim karanlık kasvete geri dönmüş olmayı diledim. Lucian'ın ailesinin dışarı pek çıkmamasına şaşmamalı. Neden kendilerini bütün bir adanın cehaletine ve yargısına maruz bıraksınlar ki?

"Sence ona ne kadar ödüyordur?" Joan homurdanıyor ve iki kadın da onun sözlerine kıkırdıyor. "Başka bir dövmeyi finanse etmeye yetecek kadar mı?"

Parmağı kontak düğmesinde, durgunlaşıyor, ifadesi sertleşiyor ve sanki anlamaya başlamış gibi koltuğunda öne doğru oturuyor. Ön cama bakıyor. Aptalca bir şey yapmadan önce lanet arabayı çalıştırmasını ve buradan gitmesini bekliyorum ama onun yerine sürücü kapısını açıyor.

Onu kolundan tutuyorum ve bakışlarımı indirerek başımı sallıyorum. "Güven bana, misilleme onlarda işe yaramaz. Sadece yangına körükle giderler." Bu doğru. Ona en son hakaretler savurduğumda, kendimi onun uydurduğu bir taciz suçlaması yüzünden bir polis memurunun karşısında otururken buldum. "Hadi gidelim."

"Senden mi bahsediyorlar?" diye soruyor, eli hâlâ kapının kolundayken. "Belki. Belki de değil."

"Sadece fahişeler kendilerine dövme yaptırır! Orosu!" Brady'nin annesi bize sesleniyor, bana doğru bakarken hakaretinin hedefi açıkça belli oluyor.

Dudaklarım dişlerimin arasına sıkışıyor, çılgılık atma isteğimi bastırıyorum ve gözlerimi o lanet dondurma külâhında boğulma görüntüsüne kapatıyorum.

"Yakıt ateşle buluşuyor." Lucian dışarı tırmanıyor ve ben onu aracın etrafında kadınlara doğru dönerken izlerken vücudumdaki her kas geriliyor.

Cam hâlâ açıkken, Lucian yaklaşırken fısıldaşmalarından parçalar duyabiliyorum.

"Dondurmanızı böldüğüm için özür dilerim ama şuradaki bayan arkadaşım yorumlarınızın kendisine yönelik olduğunu düşünüyor."

Ürkütücü bir sakinlik var

Lucian'ın sesi onların üzerinde yükselirken iki kadın da gözlerini kısarak ona bakıyor. "Eğer durum buysa, bu kadar kaba davrandığınız için ondan özür dilemenizi rica edeceğim."

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın, pislik?" Joan elini kaldırıp gözlerini doğrudan yüzüne vuran güneşten koruyarak soruyor, belki de bu yüzden onu ve o meşhur yara izlerini tanımıyor gibi görünüyor.

"Kiminle konuştuğunuzu bilme şansınız var mı?"

Elimle ağzımı kapatarak bir kahkaha atıyorum ve bu cahil kadınların Bonesalt Şeytanı'nı kızdırmasını izliyorum.

Brady'nin annesi alay eder ve dondurmasından bir yudum daha alır. "Söyle de seni tacizden şikayet edeyim."

"Lucian Blackthorne." Öne doğru eğilip ona doğru bir el uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

İki kadın da aynı anda nefes nefese kalır.

Brady'nin annesi dondurmayı yavaşça ağzından indiriyor, üstteki kaşık titreyerek kucağına düşüyor. Neredeyse bir dakikadır yerinden kıpırdamayan Joan'a sanki onu çoktan taş a çevirmiş gibi bakıyor. İki kadın da onun el sıkışına karşılık vermiyor.

"Belki de dedikodular benim hakkımı tam olarak vermemiştir," diyor ve elini tekrar cebine sokuyor. "İstersen beni ihbar etmekten çekinme. Avukatıma haber veririm. Bu arada Isadora Quinn'den bahsederken ya da ona atıfta bulunurken kelimelerinize dikkat etmenizi şiddetle tavsiye ederim."

İki kadın arasında tek bir kelime bile konuşulmuyor ve Brady'nin onlara bir tür karanlık büyü yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum çünkü Brady'nin annesini bir yüzleşmeden sonra hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

Lucian arabaya doğru ilerlerken titrek bir nefes veriyorum ve varlığımın baş belasını sözlü olarak Hulk'ladığı gerçeğine gülsem mi yoksa ağlasam mı karar vermeye çalışıyorum.

Yanımdaki koltuğa düştüğü anda bir kahkaha patlaması yaşıyorum ve kaslarım hala adrenalinin etkisiyle titrerken iki büklüm oluyorum. Brady'nin annesinin kucağındaki pisliği temizlediğini görünce daha çok gülüyorum. "Artık onun bok listesinde sin."

"Bu sabah saçını kim yaptıysa o da olmalı," diyor ve arabayı geri vitese takıyor. "Sırada neresi var? Shoal'a mı?"

"Evet. Neden bu kadar uzun sürdü? Kurtarma ekibi göndermem gerekecek sandım."

Omuz silkiyor, bir eli direksiyonda koltuğunda arkasına yaslanmış, sakın ve ağırbaşlı görünüyor. "Konuşmaya dalmışım. Oradaki kadınlar kimdi?"

"Tempest Cove
palyaçoları." "Ben
ciddiyim."

Oflayarak pencereden dışarı, turistlerle dolup taşan kaldırımlara bakıyorum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen yabancılar. Ünüm hakkında hiçbir fikirleri yok. "Brady'nin annesi ve arkadaşı Joan."

"Neden seninle bir sorunları var?"

Kendimi savunmadığım için hâlâ içimde bir pişmanlık duygusu var. Bu kasabadan gitme çaresizliğim olmasaydı, sırf onu kendim susturmak için bir taciz iddiasını daha göze alabilirdim. "Bütün bu kasabanın benimle bir sorunu var."

"Nedenini anlayabiliyorum." Onun bu sözleri üzerine dikkatimi tekrar ona veriyorum, kaşlarımı çatıyorum ve ağzım bir şeyler söylemek için açık kalıyor. "Genç. Güzel. Zeki. Eğer ben de onlar kadar orijinal görünmeseydim ben de kızardım."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Seni tokatlasam mı yoksa öpsem mi bilemiyorum Lucian. Bu dünyadaki en kafa karıştırıcı duygu."

Gözleri yolda, elini sahiplenici bir tavırla kalçama koyuyor. "Benimleyken kimse seninle uğraşamaz. Asla."

Bonesalt'ın Şeytanı. Deli Oğul. Tempest Cove'un canavarı. O bile değil.

Caddenin yaklaşık bir buçuk mil yukarısında, The Shoal'ın otoparkına yanaşılıyor ve orada Midge Teyze'nin eski hurdasının otoparkın arka tarafındaki çalışanlara ayrılmış yerlerden birine park ettiğini fark ediyorum. Arabadan inerken derimin altında gergin bir endişe titreşimi hissediyorum. Rhea nispeten zararsızdı. Midge Teyze için bunu söylemek zor. Lucian'ın uyuşturucu satıcısına yardım etmede rol oynadığını biliyor ama bu onun Lucian'a bakışını değiştirmeye yeter mi, orası meçhul.

İskeleden ön girişe doğru yürürken güvertenin yorgun tahtaları ayaklarımızın altında gıcırıyor, tuzlu deniz havası ve martı sesleri beni Blackthorne Malikanesi'nden önceki hayata götürüyor. Girişteki görünmez yağ perdesini geçtikten sonra içeri adım atıyoruz, deniz mahsullerinin kokusu yüzüme çarpıyor. Arka planda İrlanda bar müziği çalıyor, müdavimler -Mac, Joe, Doherty ve Paul- barın etrafındaki her zamanki yerlerinde oturuyorlar. Başlarını bize çevirdikleri anda sohbet buz tutmuş bir sarmaşık gibi soluyor. Barın arkasında, Midge Teyze beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve

Kaşlarını çatarak arkasındaki tezgâha bir havlu atıyor ve bize doğru geliyor. "Nedir bu?"

"Söz verdiğim gibi öğle yemeği için buradayız."

"Biz mi?" Başını eğiyor ve kollarını kavuşturup arkamdaki Lucian'a baktığı anda bunu onaylamadığını anlıyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Sıcak avuç içleri omuzlarımı kavıyor ve belki de Midge Teyze cildimin Lucian'ın daha samimi dokunuşuna verdiği tepkiyi fark ediyor çünkü kaşları çatılıyor. "Ben bir masa bulayım." Barın arka tarafındaki açık yerlerden birine doğru adım atıyor ve o geçerken diğer adamların onu süzmesini izliyorum.

Kulak misafiri olmadığım bir anda, Midge Teyze dikkatimi çekmek için başını eğiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bakışları elbiseme kaydı ve geri döndü. "Artık elbise mi giyiyorsun?"

"Sana söyledim. Öğle yemeği yiyeceğiz. Doksan derece sıcakta giymem gereken tek şey bu elbiseydi. Al." Rand'in bu sabah bana bir haftalık iş için verdiği çeki uzatıyorum. "İpoteğe yardım için. İmzaladım bile."

"Sizin için yatıracağım ama parayı almayacağım." Çeki katlayıp önlüğünün içine koyuyor.

"Hadi, Midge Teyze. Zorluk çıkarma."

"Bu başka bir tartışma konusu. Şu anda, neden buraya *onu* buraya getir."

"Neden olmasın?"

"Kulağa çok fazla randevu gibi geliyor." Gözleri yine elbisemde geziniyor ve geri dönüyor. "Bir randevuya da benziyor."

"Ya öyleyse? On dokuz yaşındayım. Bir yetişkin."

"Ve neredeyse senin iki katın yaşında, çocuğum!" Fısıltıyla bağırmakta ustadır, ama bu kez duyulmadığını sanmıyorum, çünkü Lucian da dahil olmak üzere tüm erkeklerin bize baktığını görmek için odaya bakıyorum. "Bak, Franco'ya yardım ettiğini biliyorum. Ama ona bulaşmana gerek yok, tamam mı? Bu kötü haber."

"Şuna bir bakar mısınız? Bonesalt Şeytanı'nın ta kendisi." Barın sonunda oturan yaşlı balıkçılardan Mac, başparmağını Lucian'a doğru kaldırıyor. "Ne zamandan beri güzel mekânlarımızda canavarlara izin veriyoruz?"

Adamlardan ikisi kıkırdar ve sadece biri başını sallar ama bunu yaparken gülümser.

"Sulu bir mezardan çıkmış gibi kokarak içeri girdiğin günden beri," diye cevap veriyor Midge Teyze omzunun üzerinden, ben ona doğru ilerlerken. Her zaman hızlı espriler yapıyor, sanırım bütün gün bu pisliklerle çalışmaktan kaynaklanıyor.

Lucian köşede sessiz bir şekilde bekler, adama cevap verme zahmetine girmez.

Hepsi.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Benim cevabım Mac, ama benim gözlerim Midge

Teyze'de. "Sen de öyle."

"Her gün aynada buna bakarken bir adamın kendine ne söylemesi gerektiğini düşünüyorsun?" Mac yine söze karışır, şüphesiz sarhoştur.

"Aynı--"

Midge Teyze sözümü kesip elini omzuma koyuyor ve başını sallıyor. "Yeter, Mac. Bu yorumları kendine saklayabilirsin."

Yine de Lucian tek kelime etmiyor ve aptalın cahilce yorumlarının onu etkilemeye başlayıp başlamadığını anlayamıyorum.

"Onu *buraya* getirmemem gerektiğini bilmeliydim." Dişlerimi gıcırdatarak Mac'e bir bakış fırlatıyorum ama o Lucian'a bakmaya daldığı için bunu fark etmiyor.

"Bu ünü kazanması benim suçum değil." Midge Teyze bara doğru bakar. "Bu adamlar pislik. Ne sanmıştın ki? Onu kollarını açarak karşılayacaklarını mı?"

"Tamam, madem fikirlerimi alamıyorum, belki bir öneride bulunabilirim." Mac gazabımdan bir tokat uzakta. "Odadaki en çirkin piçin herkese birer içki ısmarlamasını öneriyorum."

Eğer gözbebeklerimden ateş fişkirabilseydi, yaşlı adam şu anda alevler içinde olurdu.

Lucian sonunda sandalyesinde öne doğru oturarak, "Bu gece bunu kesinlikle karşılayabilirim," diyor. "Ama sanırım bu seni her gece beş parasız bırakır."

Bardaki diğer adamlar kahkahalar atmadan önce bir an sağır edici bir sessizlik olur ve Midge Teyze tekrar başını sallar, bara doğru geri dönerken kıkırdar. "Pekâlâ, işte bu bir içkiyi hak ediyor."

Mac başını sallar ve bir sonraki ukalaca cevabı bira bardağına gömer.

Hâlâ öfkeliyken masaya doğru ilerliyorum, bu arada yaşlı adamın omzuna vuruyorum ve Lucian'ın karşısındaki koltuğa oturuyorum. "İşte, seni korumam gerektiğini sanıyordum."

"Benim piç cazibemi hafife alıyorsun."

"Gerçekten."

Midge Teyze Lucian'ın önüne bir bardak bira koyar. "İkinize ne yedireyim?" Omzumu dürtüyor. "Ne istediğini zaten biliyorum."

"O ne yiyorsa ben de ondan alacağım." "İki kase kedi sidiği.

Geliyor."

Lucian kaşlarını çatarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Ne?"

"Sanırım deniyor? Bazen bunu söylemek çok zor." Ona bakarak kıkırdıyorum.

Biradan bir yudum alan Lucian yutkunurken boğazı düğümlenince yüzünü buruşturuyor ve bardağı yere bırakıyor. "Kedi sidiğinden bahsetmişken."

"Evet, buradaki herkes ona Nasty Light diyor. Muhtemelen sizi uyarmalıydım."

Yemeğimizin gelmesi yirmi dakika sürüyor: iki kola ve iki özensiz ıstakoz ekmeği ve benimkini ısırdığımda, gurme olmayan yemek çeşitlerini yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi kapatarak aşinalığın, Midge Teyze'nin yemeklerinin tadına bakıyorum ve sessizce "Mmmm" diyorum. Gözlerimi açtığımda Lucian beni izliyor, çenesi çiğnerken yemeği yavaşça karıştırıyor.

"Onunla sevişir gibi yiyorsun."

"Midge Teyze'nin yemeklerini özledim. Ve ben yemeği severim."

"İstakoz dürümü konusunda senin kadar tutkulu olmadığım bir dizi şeyi seviyorum."

"Bu utanç verici. Hoşlandığınız şeylere her zaman tutkuyla yaklaşmalısınız."

İstakoz rulosunu bırakırken, kusurlu ve mükemmel dudakları tekrar gülümsüyor ve biliyorum ki başka bir vurucu cevabı hazır. Onun yerine bir süre sessizce beni inceliyor. "İtiraf etmeliyim ki, beklediğim gibi biri değilsin."

"Ne bekliyordun ki?" "Seni değil."

"İyi mi? Kötü mü?"

"İyi, ne yazık ki." "Neden talihsizmiş?"

"Çünkü bunun bir dolgu malzemesi olması gerekiyordu ama sen beni olay örgüsü hakkında meraklandırıyorsun."

Bakışlarımı indirerek, kurtulmak için yanıp tutuşan gülümsememi geri çekiyorum. "Neyi merak ediyorsun?"

"Senin gibi bir kız nasıl olur da bu şehirdeki bütün siklerle savaşmaz."

Midge Teyze'nin ya da başka birinin beni duymaması için sesimi alçaltarak eğildim. "Belki de en çok sizinkini seviyorum, Bay Blackthorne."

Gözleri sırtarak seğiriyor. "Dikkatli ol. Masum kızlar şeytan tarafından böyle ormana sürüklenir. Buralarda hikaye böyle anlatılmıyor mu?"

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Onun gibi bir şey. Peki bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Bakışlarım ona kilitlenmişken öne doğru eğilip pipeti dudaklarımla yakalıyorum ve kolamdan bir yudum alıyorum.

"İkisi de."

"O zaman bu gece kapımı kilitlesem iyi olur," diyorum fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Yapmaman konusunda ısrar ediyorum." Masanın altında, dizi benimkine değiyor ve

Sandviçini ısırmadan önce dudaklarını yalayarak bana bakması, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderiyor.

Istakoz rulolarımızı bitiriyoruz ve ben sodamın sonunu yudumlarken Lucian masadan kalkıp yirmi dolarlık yemek için iki yüz dolarlık banknot bırakıyor.

Midge Teyze kaşlarını çatarak faturanın üstündeki paraya bakar. "Kasada bozuk para var mı bir bakayım."

Elini sallayarak beni başından savıyor ve ben sandalyemden kalkarken elini benimkinin içine sokuyor. "Bir tur içki. Bardaki en çirkin piçin ikramı."

Mac boğazından hırıltılı bir ses çıkararak birasını havaya kaldırıyor.

"Bir dahaki sefere çeneni kapalı tut," diyor Midge Teyze omzunun üzerinden,

ellerini önlüğünün ceplerine soktu. "Sizinle tanışmak güzeldi Bay Blackthorne."

"Sen de öyle."

"Ve sen." Gözleri benim ve Lucian'ın kenetlenmiş ellerine kayıyor ve tekrar bana döndüklerinde endişeyle kanatlanıyorlar. "Uslu dur, tamam mı?"

Lucian'a gizlice bir bakış atıyorum ve başımı sallarken gülümsüyorum.

"Her zaman."

Bir kez daha Lucian'ın arabasındayız ve o motoru çalıştırırken gözleri üzerimde gezinip bacaklarıma iniyor. "Bu öğleden sonra başka bir işin var mı?" diye soruyor güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden kaydırarak.

"Hayır."

"Güzel. Bu kasabada bir saniye daha kalırsam alevler içinde kalabilirim."

"Ben her zaman şeytanın alevler *saçan* biri olduğunu düşünmüşümdür, onlara yenik düşen değil." Emniyet kemerini vücudum boyunca kaydırıp göğüslerimin arasından geçiriyorum ve yerine oturtuyorum.

Dikkatini çekmiş gibi görünüyor, arabayı vitese takmadan önce bir süre bakıyor. "Ben de öyle. Ta ki sen o elbiseyi giymeye karar verene kadar."

CHAPTER 48

TMalikâneye dönerken hız göstergesi yüz yirmi civarında seyrediyor. Pencerenin önünden hızla geçen ağaçlar, tepede duran ayın altında siyah bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

Yanımda, Isa parmaklarını benimkilere doluyor, sıkıp bırakıyor, arabanın pervasız bir Pac-Man oyunu gibi yuttuğu her kilometrede endişesi şüphesiz artıyor. Sinirli iniltilerinin altında sadece motorun sessiz uğultusu duyulabiliyor.

"Tamam, bu... gerçekten hızlı." Onu bağlayan kemer olmasa, derisinden sürünerek çıkmaya hazır gibi görünüyor.

"Gerginsin." İbre bir buçuğu geçiyor. Bir otuz beş. "Biz... biz... neredeyse saatte yüz elli mil hızla gidiyoruz."

Elini kucağıma, son bir saattir fermuarıma bastıran kaya gibi sert ereksiyonun üzerine kaydırıyorum. Kumaşın üzerindeki basınç omurgamda bir coşku zıplaması yaratmaya yetiyor ve refleks olarak gaza daha sert basıyorum.

Bakışlarını bana doğru kaydırıyor, gözlerini kasıklarına dikey, eli şaftımı kavıyor. "Tanrım. Şu anda taş gibisin."

Adrenalin içimde dolaşıyor, hız ve onun narin elleri beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Ama tek sebep bu değil.

Bugün onunla birlikte olmak, onu bu halde görmek, hayatın karşısına çıkardığı tüm pisliklere rağmen hayatta kalmayı nasıl öğrendiğini görmek, onu benim için daha da dayanılmaz hale getirdi. Onu, kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kemiklerini sıyıracak olan bu akbabalardan çalmak istiyorum. Bana saldıranlardan. Onu harap edip bir kenara atanlar. Onu onların küçümseme ve yargılamalarından korumak istiyorum.

Hatalarımı tekrarlamamak için dikkatli davrandım ama Isa hatalarımı üstüne şurup dökülmüş bir krep yığını gibi üst üste yığmama neden olacak türden bir kız. Beni pervasız ve sahiplenici yapıyor.

Elini sıkmasıyla araba hızlanıyor. Daha hızlı ve daha hızlı. Yumruğumu onunkinin etrafında sıkıyorum, yanmamak için dişlerimi gıcırdatıyorum, ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Frene basıp direksiyonu yolun kenarına doğru kırıyorum, gıcırdayarak duruyorum ve elleri gösterge paneline çarpmamak için dışarı fırlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hadi gel." Kucağıma tırmanması için parmaklarımı şıklatıyorum. O elbise bütün gece kafamı kurcalayıp durdu ve artık dayanamıyorum. Onu istiyorum. Tek bir tat.

Arabada fazla yer yok ama konsolun üzerinden kayıyor ve bir dizini yanıma sıkıştırıyor, diğer dizini de sürücü kapısının paneline dayıyor. Yüzünün iki yanından tutarak onu öpmek için kendime çekiyorum, niyetimden daha sert bir şekilde.

Bunu kaç kez yaptığımızın bir önemi yok, dudaklarının tadı hep şeker gibi. Saatlerce yalayabileceğim ve tadından asla bıkmayacağım yapışkan, çilekli bir lolipop.

Telefonum yanımdaki konsolda vızıldıyor ama onu duymazdan geliyorum, onun yerine dudaklarından sızan yumuşak iniltileri yerken teninin yumuşaklığına odaklanıyorum.

Telefon tekrar çalıyor.

Isa öpüşmeyi keser ve ona bakar. "Bu Rand." "Siktir et

Rand'i," diyorum, onu tekrar yüzüme doğru çekerek.

"Ya annense?" diye soruyor ağzıma karşı ve o kadından bahsedildiği anda içimdeki her şey sönüyor. Bir iniltiyle telefonu kapattım. "Evet." Sesimdeki kızgınlık hem açık hem de kasıtlı.

"Bağışlayın efendim ama az önce Dr. Voigt'tan bir telefon aldım. Size ofisinizden ulaşmaya çalışıyormuş."

"Ofisimde değilim." Isa konsola doğru geri kayarken, kucağımdan inmesini engellemek için kalçasını sıkıyorum.

"Bunun farkındayım efendim. Bu öğleden sonra dışarıda olmayı planladığınızı bilmiyordum."

Bu kızgınlık libidomu her saniye öldürüyor. "Aramasının mahiyeti nedir?"

"Bu hafta Enstitü'ye bir gezi yapmanızı istedi. Görünüşe göre sizinle görüşmesi gereken bazı önemli konular var."

Önemli konular. Vermont'a gitmesini gerektirecek tek bir şey bile düşünemiyorum.

"Bana herhangi bir ipucu verebilir misin?"

"Korkarım bana hiçbir şey söylemedi."

İsa koltuğuna geri tırmanırken, başımı koltuğa yaslayıp burnumun kenarını sıkarak bir şeylere saldırma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Sanki bunun için zamanım var da.

Vermont'a gitmemek Friedrich'in yeniden işlerime burnunu sokmaya başlaması anlamına geliyor.

"Tamam. Yarın ilk iş uçacağım. Hafta başında halletmiş oluruz."

"Çok iyi. Ona haber veririm. Sözünüzü kestiğim için tekrar özür dilerim efendim. Bu yolculuğa çıkmanız konusunda oldukça kararlı görünüyordu."

"Eminim. Teşekkürler." Aramayı kapatıyorum ve telefonu konsola fırlatıyorum, ruh halim resmen bozulmuştu. "Görmezden gelmeliydim."

"Özür dilerim. Sadece düşündüm ki--"

"Bu senin suçun değil." Yana doğru eğilip dudaklarını bir kez daha öpmek için yakalıyorum, kaldığımız yerden devam etmekten başka bir şey istemiyorum ama o piçleri saçımdan uzak tutmak için Friedrich'le birlikte oynamak zorunda kalmanın hayal kırıklığı, sıkımı peynir rendesine sürtmekle eşdeğer.

Birden havamda değilim.

Koltuğuma geri yaslanıp motoru çalıştırdım ve arabayı vitesine taktım.

Eve ne kadar erken gidersem, o kadar erken buz gibi bir duş alabilirim.

CHAPTER 49

M Günler her zaman haftanın en korkunç ilk günü olmuştur, ancak dün gece beni yine ayakta tutan seslere rağmen bugün çok daha az korkunç. İlk başta Lucian olduğunu düşündüm, Odama gizlice girdim, ama ışığı açtığımda hiçbir şey yoktu.

Yine de bu duvarların içinde bir şey var. Ne olduğunu söyleyemem, çünkü uyandığımda hep yarı uykulu oluyorum, ama beni izlediğini hissediyorum.

Hayaletlere ya da bu adaya musallat olan birçok efsaneye hiç inanmadım ama inanmalı mıyım diye merak etmeye başladım.

Asansörle Laura'nın odasına çıkıyorum ve muhteşem bileziği bileğimin üzerinde döndürüyorum. Hayatımda hiç kimse bana bu kadar güzel bir şey vermemişti ve kaybolmaması ya da kırılmaması için onu saklamak istiyorum ama Lucian'a onu çıkarmayacağıma dair söz verdim.

Laura sorarsa, McDonald's'ın tuvaletinde bulduğum ve iade etmeye çalıştığımda sahibinin bende kalmasını söylediği gibi bir bahane uydurmak zorunda kalacağım. Onun ruhsal durumunda bile yemeyeceği bu saçma hikayeye kendi kendime kıkırdıyorum.

Lucian ve ben dün işlerimizi hallettikten sonra, Lucian biraz çalışması gerektiğine karar verdi ve o zamandan beri onu görmedim.

Bunun aramızda seksten başka bir şey olmadığını iddia ediyor ve bunu en başından beri açıkça belirttiği için benim için sorun yok. Bütün hafta sonu boyunca benden "onun" diye bahsetmesi dışında.

Sen bana aitsin. Sen benimsin. Benimsin.

Sadece seks arayan erkeklerle birlikte oldum ve hiçbiri sonrasında bana onlara ait olduğumu söylemedi. Aslına bakarsan, kendi hayatlarını

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Annemin benim için yazdığı kaderi anlamsız bir seksle gerçekleştirmeye çalıştığımdan değil, sadece erkekler sevişeceklerini düşündüklerinde daha nazik oluyorlar.

Sanırım bazen onların saçmalıklarına inanmayı seviyordum.

Lucian benim için bir muamma. Uzun bir cümleinin sonunda kocaman siyah bir soru işareti. Anlık bir şey olabilir. Erkekler bazen seks sırasında tuhaf şeyler söylerler ama ben yine de neden benimle ayak işlerini yapmaya zahmet ettiğini merak ediyorum. Neden peşinden koşmaya niyetin olmayan biriyle gününü geçiresin ki?

Bir parçam Giulia'ya, seviştiklerinde *kızın* kendisine ait olduğunu iddia edip etmediğini sormak istiyor. Belki de bu onun sapkınlığıdır: annesinin bebek koleksiyonu yaptığı gibi kız koleksiyonu yapmak.

Başka bir yanımda ise onu rahat bırakmamı söylüyor.

Laura'nın oturma odasına vardığımda Nell yaşlı kadını çoktan giydirmiş, tekerlekli sandalyesine oturtmuş ve gitmeye hazır hale getirmişti. Laura'nın genellikle kendi kendine uyanmasına daha beş dakika olduğu düşünülürse bu garip.

Odayı onlara doğru geçiyorum, Nell oflayıp pufluyor, Laura'nın bluzuna bir broş iğnelemekle uğraşüyor gibi görünüyor. "İşte. Bana bırak." Nell kenara çekilince broşu elime alıyorum ve iğneyi ipeksi kumaşın içinden geçirirken Laura'ya gülümsüyorum. "Neler oluyor?"

"Rand ofise gelmemizi istedi. Bizimle konuşmak istiyor. Görünüşe göre hepimizle."

Rand mi? Yanlış bir şey yapmış olsaydım Lucian hafta sonu beni uyarırdı.

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?" Nell'in yüz ifadesinde herhangi bir duygu titreşimi, bu görüşmeden ne bekleyebileceğime dair bir ipucu arıyorum.

Yüzü de sesi kadar vurdumduymaz. "Hayır. Sadece beş dakika içinde oraya gitmemizi istiyor." Laura'nın tekerlekli sandalyesinin kilidini açıyor, ben de onların önünden asansöre doğru ilerliyorum.

Aşağı düğmesine basıyorum ve kapılar açılıp da Lucian'ı arka duvarın önünde, siyah takım elbisesi içinde, elindeki telefona bakarken gördüğümde nefesim kesiliyor.

Ben içeri girip Nell ve Laura için kapıyı açık tutmak üzere düğmeye bastığımda kaşlarını çatıyor.

"Lucian!" Laura'nın yüzü oğluna bakarken aydınlanıyor, gözlerinden gurur fışkırıyor. "Bugün çok şık görünüyorsun. Oğlum kesinlikle çok şık görünmüyor mu, hanımlar?"

"Öyle." Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzerek, yer açmak için kendimi onun yanına geri çekiyorum.

Nell, Laura'yı asansöre iterken tek kelime etmiyor, gözlerini Lucian'dan kaçırıyor ve sırtını bize dönüyor.

Asansör kapıları kapanıyor ve gömleğimin altından sıcak bir elin sırtımda gezindiğini hissediyorum. Dokunuşuyla kaskatı kesiliyorum ve başımı dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi yakalayacak kadar çeviriyorum, o ise bakışlarını önümde tutuyor.

"Lucian, kahvaltıda bize katılacak mısın hayatım?" Laura sandalyesinin kenarına yaslanmış, Lucian'ın arkasından beni okşamasından habersizmiş gibi soruyor.

"Üzgünüm anne, ama bu sabah çok önemli bir toplantım var. Belki başka bir zaman."

"Yazık. Seninle konuşmayı özledim. Oh! Ve piyano çaldığını duymayı. Amelia çok iyi çalışıyor, değil mi canım?"

Gözlerini kapatan Lucian başını sallar. "Adım Isadora, anne. Amelia değil. Amelia öldü, unuttun mu?" Konunun etrafından dolanırken onun bu kadar açık yüreklilikle cevap verdiğini duymak garip.

"Ah." Tekerlekli sandalyesine geri yığılıyor, titreyen bir parmağını sanki düşüncelere dalmış gibi dudaklarına götürüyor. "Bunu nasıl unutabilirim?" Başını sallıyor ve bir kez daha sandalyenin üzerine eğiliyor. "Neyse," diyor elini havada sallayarak. "Bir ara gelip onu dinlemelisin."

Bakışlarımı tekrar onunkilere kaydırduğımda beni bir başka yakışıklı gülümseme karşılıyor. "Bunu yapmak zorundayım."

Nell başını yana eğiyor, ikimizi görecektene kadar değil ama bu konuşmayla ilgilendiği belli, belki de sesindeki hafif eğlenceyi fark ediyor. Kapılar birinci kata açılıyor ve Laura'yı asansörden çıkarıp koridora itiyor.

Peşlerinden giderken bileğimi kavrayan bir el beni durduruyor.

"Bayan Quinn ile bir dakika konuşmak istiyorum. Siz önden gidin, o size yetişir."

Hala bakma zahmetine katlanmayan Nell başını sallıyor ve ikisi Rand'ın ofisine doğru ilerlerken Laura şüpheyi çenesini sallıyor.

Görüş alanından çıktıktan sonra Lucian beni döndürüyor ve kapılar kapanırken beni asansörün duvarına doğru itiyor. Eli kalçamda gezinirken dudakları ateşli bir öpücükle dudaklarımı eziyor. "Dün gece gizlice yatağına girmeliydim."

"Sana tekrar bıçak çekebileceğimden emindim. Ne oldu?" "Bunu düşünmek bile beni yalnız uyuduğuma pişman ediyor."

"Peki, neden uzak durdun?"

"Çünkü bir söz vardır... *yokluk aleti daha da büyütür*, ya da öyle bir şey."

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Ah, sanırım yanılıyorsunuz. Sanırım aradığınız cümle, *kalbin daha da büyümesini sağlar*."

Elimi avucunun içine alarak, avucumu pantolonundaki devasa şişkinliğe doğru yönlendiriyor. "Hiç de yanılmıyorum."

Sertçe yutkunarak, elimi pantolonunu çadırlayan acı verici bir ereksiyon olması gereken şeyin üzerinde gezdiriyorum. "Oh." Bir an daha dokunduktan sonra elimi bırakıyor. "Keşke yapsaydın, çünkü odamda sesler duydum."

"Ne tür sesler?"

Bunu ona yüksek sesle söylemek nedense aptalca geliyor, sanki hayaletlere inandığımı itiraf ediyormuşum gibi. "Sadece duvarların yer değiştirmesi sanırım. Önemli bir şey değil."

"Burası bazen tekinsiz olabiliyor." Avuç içi karnımdan aşağı kayıyor, sadece parmağının ucu pantolonumun kemerini deliyor. "Ancak, uyurken sana dokunan bir şey hissedersen, gözlerini kapalı tut ve onunla birlikte yuvarlan."

Bunu düşünmek bile beni kıkırdatıyor. "Deneyeceğim."

"Bu öğleden sonra eyalet dışında bir toplantım var ve bu akşam döneceğim. Beni bekleyin."

"Eyalet dışı mı?"

"Evet. Vermont. Uygun bir şeyler giyeceğinize inanıyorum." "Seksi bir şeyim yok, kastettiğiniz buysa."

"Ah, o zaman bunu düzeltmemiz gerekecek." Sıcak dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor, dili dişlerimin arasından geçiyor. "Bu arada, harcanabilir bir şeyler giy."

"Harcanabilir mi? Yani, başına bir şey gelse de umurumda değil mi?" "Aynen öyle."

"Ne için olduğunu sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin ama sana söylemeyeceğim." Öne doğru eğiliyor ve ağzımı bir kez daha öpüyor. "Bu gece görüşürüz."

Geri çekilirken koluna uzandım. "Hey, Rand'in bizi neden çağırdığı hakkında bir fikrin var mı?"

Asansör duvarındaki yansımasına bakarak kravatını ve ceketini düzeltti. "Evet. Nell'i kovuyorum." Birkaç saniye önceki şakacı ses tonu

Kayıtsızlıkla, sanki kovulması onun için hiç önemli değilmiş gibi.

"Bekle. Ne?"

"Bu evde beni s¼rekli karımı ve oğlumunu ¼ld¼rmekle suçlayan birini barındıramam. Buna çıkar çatışması diyebilirsiniz."

"Ama sana söylediklerimi... Onun bilmesini istemedim." "Bilmeyecek."

"şey, bu çok açık."

Bakışları tekrar bana kayıyor, eğilirken avucunu duvara dayıyor. "Peki ya onun suçlamaları sana yönelik olsaydı, ne yapardın?"

"Onunla yüzleş."

"Bu toplantının amacı da bu. Sonuç onun vereceği cevaba bağlı. Her iki durumda da, bu benim elimde değil." Omuzlarını geriye atarak tekrar doğruldu. "İşe alma ve işten çıkarma işlerini Rand benim için yapıyor."

"Peki ya ben olsaydım?" "Peki ya sen?"

Kendimi birdenbire ¼ocuksu ve önemsiz hissetmeme neden olan o sert bakışlarından dikkatimi ¼ekiyorum. "Boş ver. Aptalca bir soruydu."

"Bunun ne olduğunu anlamaya ¼alıřıyorsun. "Sana bir ¼alıřan gibi mi yoksa siktiğim bir kız gibi mi davranacağım?"

"Dediğim gibi, aptalcaydı."

"Benim deneyimlerime göre, ikisi her zaman bir ve aynı olmuştur. Ama seninle ..." ¼enesi titriyor, gözleri dudaklarımda. "Gitmene izin vermem çok zor olurdu. Seninle yüzleşmem çok daha kişisel bir düzeyde olacak."

Diğer erkeklerle tanıdığım *sadece seks* kurallarına uymayan başka bir şifreli yanıt. "O zaman, bu gece beni ekmeyeceğine inanıyorum."

"Beni uzak tutmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekir." O asansörün kapısını açmak için düğmeye basıp ön girişe doğru ¼ıkmadan önce küçük bir ¼p¼c¼k daha, ben de ofise doğru ilerliyorum.

Odaya girdiğimde Laura tekerlekli sandalyesinde, elleri kucağında kıpır kıpır oturan Nell'in yanına park etmişti. Rand yapmacık bir gül¼msemeyle Nell'in yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor ve ben de onun yanına oturunca midem bulanıyor. Artık bu toplantının amacını bildiğime göre, tek yapmak istediğim ortadan kaybolmak.

Rand boğazını temizleyerek parmaklarını birbirine doladı ve gözl¼klerinin üstünden baktı. "Dikkatimi ¼eken bir şey var.

Üstat Blackthorne'un oğlunun kayboluşuna karışmasıyla ilgili tartışma."

Sözcükler havada uçtuğu anda Nell'in bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum.

"Buradaki ilk görevinize başladığınızda haberdar olduğunuz gibi, efendimiz mahremiyete her şeyden çok değer verir. Her türlü dedikodu hoş karşılanmaz." O gevezelik ederken benim aklımda da sorular dönüp duruyor: *Neden benden bunu dinlemem istendi ve Laura neden bu sabah erkenden yataktan kaldırılıp bunu dinlemeye zorlandı?*

"Eğer konu bensem, hiçbir şey söylemedim." Nell kollarını kavuşturur ve sandalyesine gömülür.

Ona ters ters bakıyorum. Bunu benim üzerime yıkacağını sanıyorsa, yanılıyor. Lucian gerçeği biliyor.

"Peki ya siz, Bayan Quinn?" Rand bu kez bakışlarını bana çeviriyor.

"Oğluna olanlar benim burada geçirdiğim zamandan önceydi. Lu--um, Bay Blackthorne hakkında bildiklerime göre, onun kimseye zarar verdiğine inanmak için bir nedenim yok."

"Tabii ki yapmazsın," diye karşılık veriyor Nell, öfkesi yüzünden yayılıyor. "Dudakların neredeyse birbirine dikilmişken olmaz."

Yanaklarım utançtan kızarıırken Rand'e ve özellikle Laura'ya bakmaktan kaçınıyorum. "Ne yaptığım sizi ilgilendirmez."

"Eğer kimsenin işine karışmasını istemiyorsan, belki de biraz daha ketum olmalısın." Lucian'dan korktuğunu bilmesem, Nell'in ses tonundaki ısırlığın kıskançlık çılgılığı olduğunu düşünürdüm.

"Bundan bahsetmeniz çok komik Bayan Anders." Rand masanın üzerinde önünde duran uzaktan kumandanın düğmesine basar ve arkasındaki duvar kayarak düz ekran televizyonun açılmasını sağlar. Uzaktan kumandadaki başka bir düğmeye bastığında, ekran Laura'nın oturma odasını gösterecek şekilde aydınlanır. Arka planda Laura'nın çılgık sesleri duyulunca, yaşlı kadın bunca zamandır tekerlekli sandalyesinde sessizce oturduğu yerden doğrulur. Ekrandaki sahnede, kabuslarından birini görüyor gibi görünüyor, ancak kameranın görüş alanının dışında olduğundan emin olamıyor. Bir figür sendeleyerek odaya giriyor ve arkasını dönüp kanepeye düştüğünde, kravatı çözülmüş, gömleğinin düğmeleri açılmış ve elinde bir bardak içki tutan Lucian'ı tanıyorum.

İlk başta bunun Laura'yı kontrol etmeye gittiğim ilk hafta olduğunu düşünüyorum ama bu klipte Lucian'ın kravatının önceki gibi siyah değil bordo olduğunu fark ediyorum.

"Eksiksiz olmak için biraz araştırma yaptım ve bunu buldum." Videoyu ileri sarıyor ve göz ucuyla Nell'in koltuğunda kıpırdadığını görüyorum.

Zaman atlamalı olarak, başka bir figür ekrandaki odaya girer ve Rand videoyu bir kez daha normal hızda oynatır.

Lucian bayılmış gibi görünmektedir, eliyle yüzünü kapatarak kanepeye uzanmıştır. İkinci figür Nell, başını eğmiş, sanki merakla onu izliyormuş gibi onun üzerinde duruyor. Adamın kalçalarının arasına diz çöktüğünde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Felç olmuş gibi oturmuş, uykusunda ona doğru bir hamle yapmasını izlerken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Nell tekrar kayar ve boğazını temizler. "Anladık. Her şeyi berbat ettim, tamam mı?" Sesindeki gerginlik, videodaki davranışı kadar esrarengiz. Tamamen farklı iki kişiliği izlemek gibi.

"Ah, şey, bence bu tür davalarda bir neden belirlemek önemlidir," diyor Rand, dikkati ekrana sabitlenmiş gibi görünüyor.

Pantolonunun fermuarını açıp kamerada sikini serbest bıraktığında, başka tarafa bakmak zorunda hissediyorum. Yasak bir şeyin gerçekleşmesini izliyor gibiyim. Gizli kalmamam gereken bir şey ama izlemeyi bırakamıyorum çünkü ne kadar ileri gidebileceğini bilmem gerekiyor. Lucian'ı eline aldığı an, Lucian irkilip uyanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesindeki bulanıklık sarhoş olduğunu doğruluyor. "Dur."

"Şşşt," diyor, koluna uzanan elini savuşturarak. "Sadece rahatla."

"Çekil üstümden!" Onu, kışının üzerine yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde itiyor ve pantolonunun fermuarını çekmeye çalışıyor. Kanepeden iterek kalkıyor, biraz sallanarak onun üzerinde duruyor. "Bana bir daha dokunursan, bu adada bir daha asla çalışamayacağından emin olurum" diyor ve kameranın görüş alanından uzaklaşıyor.

Rand videoyu durdurur ve arkasını döndüğünde dudaklarını büken bir sırıtma vardır. "Görünüşe göre reddedilmek sizin için oldukça hassas bir konu Bayan Anders."

"O videodan önce bana geldi."

"Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Üstat Blackthorne sizinle olan ilişkilerinde her zaman profesyonel davrandı. Uygunsuz davranan sizdiniz."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Bana bu olayla ilgili hiçbir şey söylemedi. Kendim bulmak zorunda kaldım. Sözleşmenin size düşen kısmını yerine getirmediğiniz gerekçesiyle, korkarım ki sizi işten çıkaracağız."

"Ne? Gitmeme izin mi veriyorsun? Yapamazsın... Bu işe ihtiyacım var."

Birdenbire işi için endişelenmeye mi başladı? Ona bunu patronun adını lekelemeye karar vermeden önce düşünmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama sanırım bazı insanların aklı ermiyor.

"Üzgünüm ama kalmanıza izin vermem çıkar çatışması olur."

"Bu da ne demek oluyor? Çıkar çatışması mı? Nasıl yani?"

"Anladığım kadarıyla Blackthorn'lara ve Doktor Powell'a karşı bir dava açmakla meşgul olan özel bir dedektife rapor veriyormuşsunuz."

Rand'in yüzündeki ifade bana polisiye dizilerdeki dedektifin sonunda saçmaladığını söylediği ve kıyametin koptuğu sahneleri hatırlattı. İnsanların hâlâ özel dedektif tuttuğunu kim bilebilirdi? Ben hep bunun düşük bütçeli bir TV olayı olduğunu düşünürdüm.

"Yalanlarınız ve dedikodularınızla buna kesinlikle katkıda bulundunuz," diye devam ediyor Rand.

"Yapmam gerektiği gibi bakımı belgeliyordum. Eğer ilerleme notlarıma yetkisiz erişim sağladiysa, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktur."

Rand başını eğerek gözlerini ona dikey ve yanındaki çekmeceyi açıyor. Hafif grenli, sanki daha büyük boyutta çekilmiş gibi duran bir fotoğraf çıkarıyor ve kadının önüne koyuyor. Fotoğrafta, tanımadığım bir adamın karşısında oturmuş, kadınla hiç tanışmamış olsam bile çapkın olduğunu düşüneceğim bir şekilde gülümsüyor. "Görünüşe göre Bay Goodman ile epey vakit geçirmişsiniz."

Omuzları çökmüş, sessizce resme bakarken kaşlarını çatıyor.

"Defolun buradan, Bayan Anders. Sizi bir daha malikanenin etrafında dolanırken görürsem, izinsiz girdiğiniz için sizi tutuklatırım."

Sandalyeden kalkarken bana bakma zahmetine girmiyor. Tam yanımdan geçerken kolumu tutuyor ve dokunuşuyla irkiliyorum, bana saldıracağını düşünüyorum. Onun yerine kolumu sıkıyor ve kaşları kızgınlıktan çok sempatik bir ifadeye bürünüyor. "Kendine dikkat et, Isa. Kimseye güvenme."

"Dışarı. Şimdi." O gittikten sonra bana döndü. "Sizi buna maruz bıraktığım için özür dilerim Bayan Quinn, ama onunla özel konuşmalar yapmış olmanız ihtimaline karşı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Zihnim onunla yaptığım, kolayca kişisel bir şey söyleyebileceğim konuşmaları geri sarıyor. Beni ya da Midge Teyze'yi mercek altına aldıracak bir şey. Yani, uyuşturucu satıcısıyla olan mesele.

Yüzündeki çatık kaşlar derinleşerek ofluyor. "Yakın zamana kadar bunun farkında değildim. Söylesene, onunla birlikte çalıştığın süre boyunca herhangi bir olağandışı davranış fark ettin mi?"

"Sadece... bir keresinde bir şeyi halledebilmek için benden yerime bakmamı istedi. Oğluyla ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Anlıyorum. Peki onu korumanızın sebebi neydi?"

Laura'ya doğru hızlı bir bakış attığımda onun da bana baktığını gördüm. "Sadece birkaç saatliğine Bayan Blackthorne'a göz kulak olacağım."

"Her zaman yanımızda bir hemşire bulundurmaya çalışıyoruz. Hafta sonları Nell gittiğinde Shauna görevi devralıyor. Bu nedenle, bunları bana iletmeniz çok önemli."

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak." Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum, parmaklarım kıpırdıyor. "Lucian'ın ona söylediklerimi sana da söylediğini varsayıyorum."

"Söyledi. Yaptıklarını oldukça ciddi bulmakla birlikte, derhal serbest bırakılması gerektiği sonucuna vardık."

"Bu sadece ... gibi görünmüyor." "Ne?"

"Oğlunu geri almak için çok çalıştığını söyledi." Ona hemşire olmadan önce temizlenmek için rehabilitasyonda mücadele ettiğini söyleme zahmetine girmiyorum. "Herhangi bir şeyin bunu engellemesine izin vermesi garip görünüyor."

"Bazı insanlar kendi refahları için çok yıkıcı bir yaklaşım sergilerler."

"Ben kendi adıma ona hiç güvenmedim." Laura ellerini kavuşturmuş oturuyor.

kucağına alır ve başını sallar. "Söyleyeceği ve yapacağı şeyler. Sefil kız."

"Ne tür şeyler söylerdi?" Rand sandalyesini ona doğru çevirerek s o r u y o r .

"İsa'nın benden çaldığını söyledi." Laura alay edip kaşlarını çatarak başka tarafa bakıyor ve ben de ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı indiriyorum.

Ona şimdi bunun doğru olduğunu söyleyebilir ve Nell'in adını en azından bir suçlamadan temizleyebilirdim, ama bakışlarımı Rand'a kaldırdığımda başını sallıyordu.

Yüzündeki ifade bir uyarıydı.

O yüzden zahmet etmiyorum. Nell artık yok. Sanırım onun adını temize çıkarmanın bir anlamı yok.

CHAPTER μ o

LUC)AN

Tenstitü, doğu kıyısında ateşe verip yanmasını izlemek istediğim tek yer. Bunu yapmak ülkeyi psikopatların yarısından kesinlikle kurtarırdı. Enstitüye doğru yürürken ensem bir ürperti çöküyor.

Sadece birkaç yıl önce, çektiğim acılara ve eziyetlere tanıklık eden salonlar.

Şimdi burası sadece Kolektif'in bulunduğu bir yer olarak hizmet veriyor, ancak burada geçirdiğim zamanın üzücü görüntülerini asla tamamen silebileceğimi sanmıyorum.

Amaç beni saldırgan bir hale sokmaktı, böylece DNA'daki yanlış negatif sonucu açıklamak zorunda kalmayacaklardı. Sadist eğilimlerimi reddederek aslında tüm organizasyonun itibarını sarsmış oluyorum, çünkü benim soyum herhangi bir üye arasında en iyi çalışılmış olanı temsil ediyor. Burada DNA'mdan, spermimden ve kök hücrelerimden o kadar çok örnek var ki, muhtemelen klonlarımı üretmeye başlayabilirler. Tabii çoktan yapmadılarsa ve bu gereksiz toplantının amacı da buysa.

Friedrich'in ofisinin kapısına ulaşıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra kapı açılıyor ve adamın kendisi küçük bir köyü barındırabilecek bir gülümsemeyle orada duruyor.

"Lucian, seni görmek harika! Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim." Beni ofise sokuyor, geçerken omzumu okşuyor. On altı yaşındayken yaptığı gibi bana el kaldırmaya cesaret edemezdi, yıllar içinde ne kadar doldurmuş olsam da. Yaparsa kaybedeceği fonlardan bahsetmiyorum bile.

Ne yapacağı belli olmayan yapım onu da geriyordur.

Güzel.

Şimdilerde sadece elini omzuma dikkatli bir şekilde koyuyor.

İhtiyatlı yanıtlar.

Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret ederek diğer tarafa geçiyor ve kendi sandalyesine oturuyor.

"Skype görüşmesi yerine yüz yüze görüşme talep ettiğinize göre, konuşacak önemli bir şeyiniz olduğunu varsayıyorum." Sandalyede arkama yaslanıyorum ve önümüzdeki on dakika içinde kusacağı bilim saçmalıklarından beni uyuşturacak bir içkim olmasını diliyorum.

"Bilgisayar üzerinden yapılan toplantılara güvenmediğimi biliyorsun."

Tabii ki biliyorum. Girişte üzerimde telefonum da dahil olmak üzere herhangi bir kayıt cihazı bulunmadığından emin olmak için metal dedektöründen geçirildim. Bu benim ilk rodeom olmadığı için onu arabada kiraladığım şoföre bıraktım.

"Bunun amacı Bay Boyd'un aile geçmişini araştırdığımı size bildirmek," diye söze başladı. "Görünüşe göre hapiste yatan bir ikizi var. Ancak tüm bunların içindeki ilginç parça, *kimi* öldürdüğü."

"Peki bu kim olabilir?"

"Biyolojik babaları. Kendisinin de saldırı ve annelerini öldürme suçlarından sabıkası var, hem de her iki çocuk da oldukça küçükken."

"Kulağa berbat bir aile ağacı gibi geliyor."

"Gerçekten de öyle. Bu da Patrick'i çok meraklı bir örnek yapıyor. Çocukluğuna dair hatırladıkları hakkında fikir edinmeyi çok isterim."

Eminim yapardı. Kelimenin tam anlamıyla, bir buz kıracağıyla. "Sanırım artık oyumun bir önemi kalmadı."

Ellerini havaya kaldırıp gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben öyle bir şey demedim. Onun üzerinde temel çalışmalarımız yok, bu yüzden verilerin çoğu zaten sonuçsuz kalacak. Bu benim açımdan daha çok bir merak. Amelia onun tek çocuğu muydu?"

Omuz silkiyorum, can sıkıntısı sınırlarımı çoktan aşmıştım. "Bildiğim kadarıyla." "Bunu doğrulayacağız elbette. Şimdilik, daha önce gözlemleyeceğim onun hakkında bir karar vermek."

"Ve bunun için mi yüz yüze görüşme talep ettiniz?"

"Tabii ki hayır." Sandalyesinden kalktı ve ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. "Benimle gelin. Cömert fonunuzun neler sağladığını size göstermek istiyorum."

Sessiz bir hışımla ofisten çıkıp koridordan aşağıya, buraya gelmek için kullandığım asansörlere doğru onu takip ediyorum. İçeri girer girmez, enstitünün en alt katına giden düğmeye bastı. Bu boktan gösterinin tüm sihrinin gerçekleştiği yer.

Araştırma departmanı.

Kapılar kayarak floresan ışıkların gözlerimi kısmama neden olduğu çok parlak bir koridora açılıyor.

Beni beyaz kapıları ve beyaz karo zeminleri olan, güçlü dezenfektan kokan beyaz koridorlara götürüyor. Omzunun üzerinden "Yara izleriniz için daha kapsamlı bir ameliyat düşündünüz mü?" diye soruyor.

Hıyar. "Hayır." Geçirdiğim kazanın tüm izlerini silmeye çalışmaktan vazgeçtim. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu bana düşündüğüm kadar yenilmez olmadığımı ve hiçbir zaman da olmadığımı hatırlattı.

"Yazık. Fikrinizi değiştirirseniz bir cerrah tanıyorum."

"Teşekkürler. Umursadığım zaman sana haber veririm." Bu yolculuğu yapmış olmanın verdiği rahatsızlık ruh halimi ciddi şekilde bozdu.

Bana gösterdiği gülümseme sahte ve aşağılayıcı. Birbirimize karşı olan iyi niyetimiz ince bir saçmalık tabakasıyla ayrılmış durumda.

Gırtlaktan gelen bir çığlık, küçük, kare penceresinden loş bir odanın görüldüğü bir kapının önünde çarparak durmama neden oluyor. Köşede çömelmiş, titreyen ve duvarları tırmalayan bir figür görüyorum. Başının etrafına ve omuzlarına dökülen uzun, dağınık saçlarına bakılırsa bir kız.

Merak beni daha da yaklaştırıyor, ta ki kapının önünde durup içeri bakana kadar. Profilinden görebildiğim kadarıyla kızın dudakları kıpırdıyor ama kapıdan sadece sessiz bir mırıldanma duyuluyor. Kapıyı çalıyorum ve kız duvarları tırmalamaya ara veriyor, kan olduğu anlaşılan uzun kırmızı çizgiler parmak uçlarını çiğnediğini gösteriyor. Sonunda bana bakmak için döndüğünde, tanıdık yüzüne kaşlarımı çatıyorum.

"Melody Lachlan." Friedrich yanımda dururken çevreme doğru ilerliyor. "Kızı--"

"Daniel," diye araya giriyorum, kız kaşınmaya devam ederken onu inceliyorum. "Onu tanıyorum."

Ailesinin malikânesindeki sıcak bir yaz gününe dair bir anı zihnimde dans ediyor. Babasının lüks oteller zinciri vardı ve ailemi evlerindeki bir hayır etkinliğine davet etmişti. Ben o zamanlar on bir yaşındaydım, o da yedi yaşlarındaydı. Ailelerimiz birbirleriyle kaynaşırken, Melody Jude ve beni bahçeye çıkardı; burada özenle yapılmış bir kafeste parlak ve renkli bir kuş vardı. Melody parmağını içeri soktuğu anda kuş etli tüneğe uçtu ve ben de Melody'nin evcil hayvanına sokulup onu öpmesini izledim. Tanıdığım en nazik yaratıktı, her zaman nazik ve

Canlı. Gülümsüyordu. Zenginlik içinde doğan çoğu kızın aksine, ayakları yere basan ve samimi biriydi.

"Ona ne oldu?" Gözlerimi kollarına ve yüzüne bulaşmış, kanla karışık olduğunu tahmin ettiğim kirden ayıramıyorum.

"Babası onun üzerinde bazı testler yapmamızı istedi, çünkü elimizde onun aile geçmişine dair pek bir şey yoktu."

Anladığım kadarıyla, adam kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdi ve babam onu sık sık sonradan görme diye eleştirirdi.

"Bunu yaparken," diye devam ediyor Friedrich, "bir noktada saldırıya uğramış ya da istismar edilmiş olabileceğine inanmamızı sağlayan bir tetikleyiciye rastladık."

Melody avuçlarını kulaklarına kapatır ve köşede sallanırken çığlık atar. Babası ona zarar vermiş olabilir.

"Onunla ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

Friedrich iç çeker ve hâlâ pencereden bakarak başını öne eğer. "Şu anda kesinlikle serbest bırakılmaya uygun değil. Testlere devam edeceğiz."

Kendi deneyimlerim bana onun zihinsel durumunu iyileştirmek gibi bir niyetleri olmadığını söylüyor. "Bu testlerin doğası nedir?"

Friedrich'in yanağı gülümseyecekmiş gibi seğiriyor. "Bir deneğin şiddet eğilimini incelemek için onu biraz dürtmeniz gerekir." Melody'nin oturduğu yerin karşısındaki köşeyi işaret ediyor ve ben de parmağının izini takip ederek yere saçılmış, kafaları gövdelerinden ayrılmış bir yığın kuşa ulaşıyorum. Çimento üzerindeki beyaz dışkıları görünce bakışlarımı yukarıdaki tavan kirişlerine tünemiş kuşlara kaldırıyorum. Yaklaşık yarım düzine renkli kuş, tıpkı yıllar önce kafeste olan kuş gibi.

"Vahşi bir kedi gibi onların kafalarını ısırmaya başladı. İzlemesi olağanüstü."

"Ona ne yaptın?"

"Başından beri içinde olmayan bir şey değil. Eğer bu duvarların dışında kendini kaybetseydi, bunun sonuçlarını bir düşünün. Birini öldürebilirdi. Biz sadece onun şiddet eğilimlerine bir çıkış yolu verdik." Boğazını temizledi ve yüzünü bana döndü. "Gel. Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz ve bir kapının önünde duruyoruz, beni cam bir kubbeye açılan ve etrafında bir dizi sandalyenin dizili olduğu bir odaya sokuyor. Sandalyelerde, başlarında kask görünümlü mekanizmalara bağlı kablolar olan bir dizi adam oturuyor. Onların altında, alt katta, bir adam bir masanın üzerine yatırılmış durumda.

bağlar. Laboratuvar önlüğü giymiş bir diğeri kalın eldivenler takmış, ucunda kızgın bir metal parçası olan dağlama çubuğunu kaldırıyor. Masanın üzerindeki adam, dişlerinin arasına sıkışmış ısırığa karşı çığlık atarak inliyor ve bağlarının içinde kıvranıyor. Yanan etin ilk çıtırtısında, çevremde bir şey parlıyor ve dalgaları yakalıyor gibi görünen monitörleri görmek için dönüyorum. Tahminimce beyin dalgaları.

"EEG kayıtlarını kullanarak empatik sinirsel tepkiyi ölçmeye çalışıyoruz."

"Empatik mi? Yani, az önce bir adamı sıcak metalle damgalamış olmanızın bu insanların umurunda olup olmadığını mı anlamaya çalışıyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Birinin damgalandığı bir video oynatamaz mıydınız? Neden bu?"

"Az önce dilinizde yanan etin tadını alamadınız mı? Bunu izlerken gama dalgalarınızın grafiklerin dışında olduğunu söyleyebilirim."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokmak, o orospu çocuğunu boğazlamamak için yapabildiğim tek şey. Babamın bunca yıldır para akıttığı şey bu muydu? Sonunda öldüğünde o piçin para pompalamaya *devam etmem* için ısrar ettiği şey bu muydu? Bu pisliklerin saçma sapan çalışmalar üretmeye devam etmesini sağlamak için.

Ve Isa'yı asla takip etmeye kalkışmamamın en büyük nedenlerinden biri de onlar. Bir an için bile onunla ciddi olduğumu düşünselerdi, takip edilir, izlenir ve tüm geçmişi gizlice incelenirdi. Annem Schadenfreude hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama onlar Isa hakkında adet döngüsüne kadar her şeyi biliyorlardı.

Friedrich, "Bu vakada, söz konusu kişi bilinen bir çocuk avcısıdır," diyor.

üz

eri "Şimdi de çocuk avcılarına ödeme mi teklif ediyoruz?"

nd "Hayır. Onu hapseden hapishaneye ödeme yapmayı teklif ettik."

e. Sürükleniyor

Odanın diğer ucundaki monitörlere doğru ilerleyerek ekrandaki çeşitli dalgaları inceledi. "Çocuk avcılarından daha fazla hor görülen bir suçlu yoktur. İlginçtir ki türümüzün bu özel kesimi şiddetle cezalandırılmayı haklı çıkarıyor. En empatik insan bile bu bireylerin acı çekmesini izleyecek *ilgisizliği* kendinde toplayabilir." Hâlâ gülümseyerek bana bakıyor. "Onları bir kontrol grubu olarak kullanmayı seviyoruz. Ve eğer bilmeniz vicdanınıza yardımcı olacaksa, Enstitü'den asla ayrılmıyorlar." Geri dönerken

diğer laboratuvar önlüğünü ikinci tur için metal çubuğu ısıtırken yakalıyorum. "Finansmanınız bunu sağladı. Her oda belirli bir sadist davranışa odaklanıyor. Bir sonraki oda cinsel sadizm üzerine. Görmek ister misiniz?"

"Hayır. Ben olsam yapmazdım. Bunun nasıl bilim olarak kabul edildiğini anlayamıyorum." "Bu bireyler belirli bir genotip için homozigot--"

Bir elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Bir teze ihtiyacım yok. Sana karşı dürüst olacağım Friedrich. Tüm bunlardan ne öğrenmeyi umduğum umurumda bile değil. Finansman sağlamaya devam edeceğim, çünkü babam vasiyet etti ve senin yararına benden başka birini vasi olarak koydu. Ama artık bu boktan gösterinin bir parçası olmak istemiyorum."

Rand'ı yanımda getirmiş olsaydım şu anda bağırsaklarını temiz beyaz zemine kusuyor olurdu.

İyi ki yapmamışım.

"Kim, şey... kiminle konuştuğunu sanıyorsun Lucian?" Bu adamın gülümsemesinin, yüzüne bir hakaret tokadı indirdiğimi anladığında bile hiç bozulmaması çok esrarengiz. "Babanın çalışanlarından biriyle konuştuğunu mu sanıyorsun? Senin deyiminle bu *boktan gösteri*, kimse yokluğunu fark etmeden seni gömebilir."

"O zaman neden hâlâ yapmadın?" Sırıtarak başımı eğiyorum. "Doğru ya. Çünkü fon sadece bir varis olduğu sürece devam eder. Yani, ben öldüğümde biter. Çok güçlü bağlantılarınız olduğuna şüphe yok, ama kabul edin, kimse babam kadar kararlı değildi." Ellerimi ceplerime sokarak ona doğru bir adım daha atıyorum ve kişisel alanını işgal ediyorum. "Beni bir daha asla tehdit etme."

Boğazını temizleyerek geri adım attı. "Pekâlâ. Üç ayda bir toplantı. Tek istediğim bu. Ve ara sıra tıbbi güncelleme. Deneysel çalışmalara katılmak zorunda değilsin."

"Bunu düşüneceğim." Omzunu okşadım, irkildiğini fark ettim ve odadan çıktım.

Bir zamanlar burası bir örümcek ağı gibi kabuslar örüyordu, beynimin kenarında her zaman mevcuttu ve beni korkunç liflerine sarmak için bekliyordu.

Artık bana dokunamaz.

Sonunda arabama ulaştığımda, telefonumda Rand'den gelen iki mesaj buluyorum. İlk başta, bir başka felaket toplantı olarak gördüğü şey için beni saygıyla azarlayacağını düşündüm, ancak ikinci mesajı bana şu talimatı veriyor

e-postamı kontrol ettim. Açtığımda, geçen hafta ondan talep ettiğim raporun kalanını buldum. Isa'nın geçmişiyle ilgili daha kapsamlı bir araştırma.

Belgelerden biri, partideki saldırıyı anlatan bir polis raporu, çoğunlukla anlattıklarına sadık, ancak yeni bir şey var.

Şüphelendiğim bir şey vardı. Saklı tutmayı başardığı bir şey.

Ekteki diğer belgelere göz atarken dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum: terapistin haftalık seanslarından notlar.

Kuzgun güzelliğim hayal ettiğimden çok daha tehlikeliymiş.

Derdivenlerden yukarı çıkarken malikânenin üzerine bir karanlık çöküyor, üç saatlik bir uçuştan sonra bile içimdeki beklenti alev alev yanıyor. Bu

Vermont'tan ayrılmadan hemen önce kolumun altına sıkıştırdığım kutuda, seçmek için çok fazla zaman harcadığım bir hediye var.

Isa'nın odasının kapısı kapalı ve kapıyı tıklatıp açtığımda içerideki ışıklar sönük. Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde onun yatağa uzanmış uyuyan halini görüyorum; onu görmek yumuşak inlemeler, tırnaklar ve dişler için uğursuz bir arzu uyandırıyor. Yatağının yanında durup kutuyu bir kenara bırakıyorum ve eğilip boynunun pürüzsüz kıvrımını öpüyorum.

Bir hareketle irkilip uyanıyor ve sırt üstü dönüyor. Ay ışığının gümüşü şeritleri yüzünde parıltıyor ve dikkatimi ısırmak istediğim dolgun dudaklarına çekiyor.

Onun benim Tanrı'dan gelen cezam olduğuna ikna oldum.

Benim lanetim. Yasak bir dokunuş.

Çalıntı bir öpücük.

Bedenimdeki günaha.

Onu öpmek için eğildiğimde, yumuşak, sıcak dudaklar benimkileri karşılıyor ve beni onu tamamen kendime saklama fantezilerine çekiyor. Kendi küçük bebeğim, tıpkı annemin sakladığı karmakarışık koleksiyon gibi. İçimdeki her şey direnmek için yalvarıyor, bunun illüzyonuna kapılmamam gerektiğini çok iyi biliyor, ama baştan çıkarıcı çok güçlü. O hızla bir zayıflık, kurtulamadığım bir meşguliyet ve babamın yıllar boyunca Blackthorne adına biriktirdiği kadar çok düşmanı olan bir adam için tehlikeli bir kumar haline geldi.

Yatağın ayak ucuna bıraktığım kutuyu alarak onu itiyorum ve kutuyu görünce gözleri açılıyor.

"Başka bir hediye mi?

Lucian ..." "Aç şunu."

Küçük bir tereddütle kalın, kırmızı kurdeleyi yırtıyor ve kutunun kapağını kaldırarak içindeki şeffaf, beyaz iç çamaşırını ortaya çıkarıyor. Şaşkınlığının ağırbaşlı bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum ve cimri dantel külotu ve eşleşen braleti kaldırıyor.

"Bunu şimdi mi takmamı istiyorsun?"

"Hayır. Henüz değil. Benimle gelmeni istiyorum." Ona doğru uzandım ve ayağa kalkmasına yardım ettim, ince beyaz bir tişört ve bir şorttan başka bir şey giymemiş görüntüsünü içime çektim.

"Harcanabilir demiştin. Pantolon giyeyim mi?" "Buna gerek yok."

"Ayakkabı mı?"

"Ayakkabılar, istersen. Avludan suya doğru yürüyeceğiz."

"Su mu?" Birkaç sandalete ve duvara dizilmiş bir çift muck'a doğru bakarak başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Elini elime alarak onu odadan çıkarıp koridora yönlendirdim. Herkes uyuyor gibi görüldüğü için havada ağır bir durgunluk hakim.

Sampson hariç tabii. Isa onu sevmek için durakladığında kuyruğunu sallayarak fuayede ikimizi selamlıyor.

"Gördüğüm kadarıyla senden hoşlanıyor."

Yere diz çökerek çenesini kaldırıyor ve onun çenesini yalamasına izin veriyor. "Ve onun ilk tanıştığım kötü ve korkunç canavar olmadığına karar verdim." "Birini tanımak için zaman ayırdığınızda olanlar komik. Ben de senin hakkında aynı şeye karar verdim."

O kendine özgü kıkırdamasıyla ayağa kalkıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Dün bana nezaketle en sevdiğin yeri gösterdiğine göre, ben de sana benimkini göstereyim diye düşündüm." Kolundan hafifçe çekiştirerek onu ön girişten çıkarıp tanıdık patikadan tepeye doğru yönlendiriyorum. Dolunay gökyüzünde yükseliyor ve avlu boyunca uzanan aşınmış patikayı aydınlatıyor. Isa'nın etrafına bakındığını görmek için dönüyorum, yüz ifadesi sanki bir şeyin üzerine çullanmasını bekliyormuş gibi temkinli. Malikâne her zaman biraz ürkütücüdür ama geceleri sanki gölgeler canlanıyormuş gibi görünür.

Ağaçların eşiğine geldiğimde duruyorum ve omzuma dokunuyorum.
"Hadi. Sırtıma bin."

"Ne?"

"Dallar ayaklarınızı parçalayacak. Atla."

Omuzlarımdan tutarak bana sarılıyor ve ben de kalçalarının altından kavrayıp çalılar arasında ilerlerken pürüzsüz, biçimli bacaklarını vücuduma doluyorum.

Küçük ağaç koruluğu, mağaranın çevresi boyunca aşağıya doğru inen patıkaya açılıyor. Serin bir esinti ılık yaz havasına karışarak hafif bir ürperti yaratıyor. Dalgaların durmaksızın çarpması beni yıllar öncesine, bu mağarada saatlerce oturduğum günlere götürüyor. Onu yumuşak kumların üzerine bırakıyorum ve montumu çıkarıp ona sarıyorum, o da bunu memnuniyetle kabul ediyor.

Sular yükselmeye başladı ama henüz mağarayı dolduracak kadar değil. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı fırlatıp atıyorum ve pantolonumu yuvarlıyorum.

"Suya mı giriyoruz?" diye soruyor.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan onu omzuma alıyorum, o kıkırdarken gülümsüyorum ve suyun içinden mağaranın girişine doğru ilerliyorum. Birkaç metre içeride kum hâlâ kuru ve onu bir kayanın önüne bırakıyorum. Önünde diz çökerek ödünç aldığım montunun cebine uzanıp küçük bir el feneri ve bir paket kibrit alıyorum. Yavaş bir dönüşle bakışlarını etrafta gezdiriyor ve bana geldiğinde gözleri merakla parlıyor.

"Çocukken buraya gelirdim. Ailemden gizlice kaçabildiğim tek yerdi."

"Gerçekten mi? Lanet olası bir kalede yaşıyorsun. Ayrı kanatları olan."

"Mahremiyetin yokluğuna şaşıracaksınız. Birileri her zaman izliyor." Mağara yatağının etrafına dağılmış iki parça dalgaların karaya attığı odun ve kurumuş deniz yosunu mükemmel bir çıra oluşturuyor, bunları çabucak topluyorum. Sudan yeterince uzakta, kumda sığ bir çukur kazıyorum ve kurumuş çırayı çukurun dibine yığıyorum. Bir kibrit çakarak çırayı tutuşturuyorum ve küçük titreşimler duvarlara gölge düşüren turuncu bir parıltıyla alev alıyor.

Mağarayı tamamen taradıktan sonra bakışları benimkilere takılıyor ve el fenerini kapatıyor. "Seni ne için izliyorlardı?"

"Ben çok küçükken, en iyi arkadaşım boğuldu. Tam burada, bu mağarada."

Kaşları çatılıyor ve sanki onun kalıntılarını içeride bir yere saklamışım gibi tekrar etrafına bakıyor. "Peki... burası en sevdiğin yer mi?"

"Halüsinasyonlar burada başladı. Saatlerce oturup onunla konuşuyordum. Onunla bir daha asla yapma fırsatı bulamayacağım konuşmalar. Sanki hiç gitmemiş gibi hissettim. Bu da bana biraz huzur verdi."

"Yani, bu halüsinasyonları mı izliyorlardı?"

"Her zaman izliyorlardı." Birinin gözlerini üzerimde hissettiğim birçok zamanı düşünüyorum. Temizlik görevlileri. Mutfak personeli. Hepsine dikkat etmeleri tavsiye edildi. "Halüsinasyon ya da değil."

"Büyüdüğünde cehennem azabı çekmiş olmalısın."

"Öyleydi. Ta ki saklanmayı bırakmayı öğrenene kadar. Her şey açığa çıktığında, izlemeyi bıraktılar." Düşüncelerim beni babamın Roark'ın ölümü hakkında medyaya yalan söylememiz için ısrar ettiği güne götürüyor. Sanki beni tekrar kapalı bir kutunun içine atmış gibi hissetmişim. "Ne yazık ki her zaman açık bir kitap olamazsın. Bazı sırların açığa çıkmaması gerekir."

"Ne gibi?"

"Roark'ın nasıl öldüğünü sordunuz. Medya onun kaleden kaybolduğuna dair bir hikaye çizdi. Buraya gelmiş olabileceği ve suyun onu sürükleyip götürdüğü varsayımında bulundular." Gözlerimi onun ötesine dikiyorum, o gecenin anıları düşüncelerimin sınırlarında geziniyor ve çok derinlere inmemek için kendime söz veriyorum. "Amelia ilaçları konusunda her zaman çok dikkatliydi. Bunu biliyorum. Ama bir gece, her ne sebeple olursa olsun, dikkatli değildi. Onları buldu." Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ellerime indiriyorum ve oğlumun kollarımdaki ağırlığını hatırlarken başparmağımı avuç içime sürüyorum. Başının avucumdaki kıvrımını. "Bu bir kazaydı."

"Özür dilerim Lucian. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Dedikoduları tamamen görmezden gelmek aptallık olur. Yalanlar hiçbir zaman doğru çıkmadı ama Amelia'yı korumak için oradaydılar." Onun adını duyunca kafamın içinde çığlıklar yankılanıyor. "Sanırım olanlarla yaşayamadı. Her neyse, o geceyle ilgili gerçeği şimdiye kadar kimseye anlatmadım."

"Yemin ederim tek kelime etmeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum. Bu yüzden sana söyledim." Parmaklarımı yanağının kenarında gezdirmek için uzandım ve çenesini kavrayarak gözlerinin yumuşak grisini inceledim. "İtirafı belli bir özgürlük var. Seninleyken bir şekilde özgürleştiğimi hissediyorum."

Tişörtünün eteklerini elime alıp onu öpmek için kendime çekiyorum ve avuç içimi tonlanmış karnına sürüyorum, sadece soğuktan değil, tüylerim diken diken oluyor. Elimi aşağı indirdiğimde külotunun bandı parmaklarımı selamlıyor. "Kuma uzan," diye fısıldıyorum kulağına, kıcının yanaklarını avuçlayarak.

Hiç tereddüt etmeden önümde eğiliyor ve kuma sırt üstü uzanıyor, ceketim omuzlarından kayarken dizlerini birleştiriyor. Dalgalar çoktan ona ulaşmaya başladı ve onu bulmaları uzun sürmeyecek.

Dizlerimin üzerine çöküp onunkileri ayırıyorum, o ise vücudunun Be aşağısına bakıyor.

n.

Avuç içlerimi kalçalarında gezdirerek parmaklarımı etine batırıyorum ve Omuzlarıma sarılınsınlar diye endişelenerek sıkıyorum. Yükselen dalgaların ilk dürtmesiyle, denizin saçlarıyla oynadığı yere doğru bakıyor.

"Geri çekilelim mi?" diye soruyor, bakışlarını benimle dalgalar arasında gezdirerek.

Başımı sallayarak gömleğimin düğmelerini açıyorum, omuzlarımdan sıyrıp yana atarken gözlerim ona kilitleniyor. Külotunun ipini kancalayıp kalçalarından aşağı, dizlerinin üzerinden kaydırıyorum ve arkamda bir yere atıyorum. "Ellerini dizlerinin üzerine koy."

Avuç içleri dizlerini öptüğünde, ayak bileklerini açıyorum ve nefesi kesiliyor, bana bakıyor.

"Ellerini hareket ettirme, anladın mı? Ne olursa olsun onları orada tut. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, parmaklarını dizlerinin üzerinde kıvrıyor, tırnaklarının kazınması ve göğsünün hızlı kasılmaları bana gergin olduğunu söylüyor.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp, kalçalarından aşağıya, amının pembe kabuğunun yenmek için yalvardığı yere bakıyorum.

İlk ağır dalga omuzlarından yukarı sıçrayıp, altındaki nefis, sütyensiz göğüslerini neredeyse yarı saydam hale getiren ince tişörtü ıslatıyor. Yuvarlak memeler ıslak kumaşın arasından görünüyor ve ben öne doğru eğilerek meme ucundaki tuzu emiyorum, sertleşmiş eti dişlerimin arasına alıyorum.

Altımda kıpırdanıyor ve kıvranıyor, parmakları başımın üstünde geziniyor.

Kuralları çiğnemek.

Etini ısırđım, bir ciyaklamaya neden oldum ve elini dizinin üstüne geri koydum. "Ellerini koyduğum yere koy."

Gömleğinin kumaşını sıkıca kavrayarak ortadan yırtıyorum, güzel göğüslerini sarsıyorum, sonra her bir yarısının göğsüne düşmesine izin veriyorum. Gözlerini kocaman açarak başını kaldırıyor ve yırtık gömleğine bakıyor.

Yalayarak temizlemek istediğim bir pislige benziyor.

Açıkta kalan teninin görüntüsü parmaklarımı cezbediyor ve onları göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, şimdi tamamen açıkta kalan meme ucunu tekrar ağzıma almadan önce birine hafif bir tokat atıyorum.

Üstüne bir dalga daha sıçrıyor ve kasları dudaklarıma karşı sarsılıyor, ben de vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, kalçalarının tepesine ulaşana kadar ıslak karnında öpücükler bırakıyorum. Dilim hassas tenine ulaştığında, tatlı tadı boğazımın arkasına çarpıyor ve gözbebeklerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyor.

Olgunlaşmış bir şeftalinin suyunu emmek gibi.

Kollarımı kalçalarına dolayarak onu daha da yaklaştıırıp karnıma doğru çekiyorum, bu sırada yumuşak inlemelerinin sesi mağarada yankılanıyor.

Bir dalga daha ve elimde sarsılıyor.

"Lucian." Sesinin soluksuz tonu, biraz da panikle birleşince omurgamdan aşağıya doğru iniyor. "Dalgalar..." Başımın tepesine doğru bir itme, amını dillememi engelleyemiyor ve elini dizine geri koymak için uzanıyorum. Tekrar. "Su... yükseliyor." Bir inilti daha mağaranın duvarlarında yankılanırken, odaklanmak için savaşıyor gibi görünüyor.

"Geldiğinde duracağım."

Nefes nefese kumların üzerinde kıvranıyor, kalçaları avuçlarıımın içinde titriyor. "Ben yapamam
... O zamana kadar boğulacağım."

"O zaman konuşmayı bırakıp rahatlamanızı öneririm."

Klitorisini uzun uzun emiyorum ve iniltisi bir iniltiye dönüşüyor, sırtı kumdan yukarı kalkıyor. Etrafımıza bir dalga daha çarpıyor ve kalçaları esniyor, ama onu tutuyorum ve dilimi dar dikişinin ipeksi duvarları boyunca gezdiriyorum. Parmakları bir avuç saçımın üzerinde kıvrılıyor, ancak bu sefer elini dizlerine geri koyma zahmetine girmiyorum, çünkü kendini bana daha geniş açıyor. "Aferin kızıma."

İlkini bir dalga daha izliyor, bu sefer yüzüme çarpıyor ve başımı onun kaygan etinden kaldırdığımda su seviyesinin kulaklarına kadar geldiğini fark ediyorum. Tekrar dalıyorum ve çığlık atıyor, tırnakları kafa derime batıyor.

Daha fazla yalama.

Daha fazla emme.

Dalgalar eskisinden daha hızlı geliyor, gelgit her geçen saniye yükseliyor.

İnlemeleri yükselmeye başlıyor ve bir dalga daha üstümüze çöküyor, ben onu suyun altında yerken ağzıma tuz kaçıyor. Boğazından bir öksürük püskürüyor ve bir başka dalga üstünden geçmeden önce bir nefes çekiyor.

Dalga geri çekilirken iki parmağımı kadifemsi derinliklerine doğru kaydırıyorum ve o tekrar yükseliyor, haykırışı başka bir dalga tarafından kısa kesiliyor.

Su oyalanmaya başlıyor, gelgit her geçen saniye daha da yükseliyor. Dizlerimin üzerine çökerek parmağımı içine sokup çıkarıyorum ve başka bir dalganın onun üzerine gelişini izliyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben ağzımı onunkine dayayıp öpüyorum ve onu tekrar kuma yatırıyorum.

"Benim için gel Isa," diyorum dudaklarına, başka bir dalga dünyayı susturmadan önce. Bu geri çekilmiyor ve tırnaklarının derime batması, kaslarının sertleşmesi ve titremesi, vücudunun nihayet doruğa doğru ilerlediğini gösteriyor.

Sanki oksijenini büyük finale saklıyormuş gibi daha az kıvranıp daha çok titrediği için içinde doruğa ulaştığını hissedebiliyorum.

Bir solukta ayağa fırlıyor ve başını geriye doğru eğerek şimdiye kadar duyduğum en acı iniltiyi çıkarıyor. Tutulup seğirirken zevk ve ıstırap arasında bir şey. Küçük kasılmalar hâlâ içinde duran parmaklarımın etrafında nabız gibi atıyor. Dalgalar vücudunu savururken derin nefesler alıp veriyor. Gözleri benimkileri bulduğunda, derinliklerinde yeni bir şey dönüyor.

Daha karanlık bir

şey. Daha seksi.

İlk kez kafayı bulan birini izleyen bir bağımlı gibi dudaklarında tatmak istiyorum.

Saçlarını avucumun içine alıp başını geriye doğru çekiyorum ve ağzını yakalayarak doruk noktasının sarhoş coşkusu yiyorum.

Kucağıma tırmanıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni vahşi bir hayvanın vahşiliğiyle öpüyor. "Ne oldu bana?"

"*La petite mort.*"

"Bu ne anlama geliyor?" Sesinin tatmin edici mırıltısı, tutuşmanın eşiğindeki sıcak kömürler gibi serbest bırakılma ihtiyacımı sadece körüklüyor.

"Ölüm," diyorum, bir elimi pantolonumun cebine sokuyorum, oradan bir prezervatif çıkarıyorum. Onu kucağımdan kaldırıp pantolonumu çözecek ve sikimi serbest bırakacak kadar itiyorum. Prezervatifi paketinden yırtarak şaftımdan aşağı kaydırıyorum ve ucumu onun girişine doğru hizalıyorum. Islak kuma sırtımı verip ikimizi yükselen dalgadan uzaklaştırıyorum, çıtırdayan ateşin sıcaklığına yaklaştırıyorum ve o da kendini benim uzunluğuma bırakıyor. Avuç içlerimi kalçalarına dayayarak onu istekli aletimin üzerine indiriyorum ve iniltisinin sesi zehirli bir buhar gibi duyularımı sarıyor. Onun doruğa ulaşmasını izledikten sonra fazla bir şey almayacağım ve onu sabit tutarak, kalçalarımı onun sıkı küçük vücuduna çakarken kusursuz yüzüne bakıyorum.

Bu kız varlığının her zerresini bozdu ve ondan sonra hiç kimse yeterince iyi olamayacak. Hiç kimse benden önceki etten ve kandan fanteziyle kıyaslanamayacak. O benim.

Yeni hayatın nefesi. Damarlarımdaki sabit nabız. Çok uzun zamandır ölü olan bir kalbin uzun zamandır beklenen atışı.

Benim akraba alevim.

Bu kız beni doruğa ulaştırmaya çalışırken vücudumdaki her kas kopmaya hazır bir tel gibi. Boşalmayı çok istiyorum ama bekliyorum. Onu bekliyorum, çünkü son iki günde Isa Quinn hakkında bir şey öğrendim: Dünyada onun paramparça olmasını izlemekten daha güzel bir şey yok. Her gün kahvaltıda yiyebileceğim bir manzara.

Dalgalar yükseliyor, beyaz, tuzlu spreyleyle etrafımıza sığıyor.

İnlemeleri artıyor, iliklerime kadar işliyor ve her geri çekilişinde suları sikimi ıslatırken heyecandan karnım sıkışarak bir inilti çıkarıyorum. Burnundan soluyor, doruğa ulaşmanın ilk titreşimi yüzünde kırılıyor.

Kaşlarını kaldırıp tırnaklarını göğsüme geçiriyor ve çenesini sıkıyor.

"Hadi, bebeğim." Kalçalarını horozumun uzunluğu boyunca yönlendiriyorum, sürüyorum her seferinde derinlere iniyor.

Haykırıyor, sırtı kaskatı, kasları titriyor ve uzun, acı dolu iniltisinin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Aletimi içinden çıkarıyorum ve prezervatifi yırtıp bitirmek için kendimi okşarken o da üzerimden kalkıyor. Ağzı tarafından yakalanan ucumdan beyaz döl şeritleri fişkırıyor.

"Ah, siktir." Vücuduma bakıyorum, her damlasını kucaklamasını izliyorum, zevk mermileri kaslarımdan fırlıyor, onları sıcak bir şekilde yıkıyor,

karıncalanma sonrası. Nefesimi tutmak için zorlukla nefes alırken, dilinin karnımın üzerinde dans ettiğini, serbest bırakılmamın düşen damlalarını yaladığını hissediyorum.

Başını kaldırdığında, ağzında döllерimin parıltısını taşıyan yüzünü çerçevelemek istiyorum.

Büyüleyici.

Nefesimi tutarak orgazm olmayı öğrendiğim gün, yaşam ve ölüm arasındaki çizgide gezinirken cennete dokunduğumu düşündüm.

Cennetin, yastığının altında bir çakıyla uyuyan on dokuz yaşında bir kız olduğu ortaya çıktı.

Ve ben de onu tamamen kendime saklamak isteyen bencil bir piçim.

CHAPTER μ ,

A Bir hafta daha uçup gidiyor ve nasıl oluyorsa yine Cuma oluyor. Her gün Lucian'ın bakışlarını, utangaç gülümsemelerini, gizli dokunuşlarını çalmakla ve diğer personelden saklanıp Gölgeler. Sanki neler olup bittiğini bilmiyorlarmış gibi, malikanenin etrafında gizlice dolaşan çocuklar gibiyiz.

Lucian her gece yanıma geliyor ve beni temizlemek için banyoya taşımadan önce hayal bile edemeyeceğim pozisyonlarda beni saatlerce götürüyor. Çoğu sabah, ben uyanmadan gitmiş oluyor.

Henüz yatağını görmedim, bunun aramızdakinin ne olduğunu hatırlamamı sağlamanın bir yolu olduğundan şüpheleniyorum ve hatırlıyorum. Ama daha fazlasını istiyorum ve tüm bunlardan nefret ediyorum. Dokunuşunun itiraf etmek istediğimden çok daha uzun sürmesinden ve sesinin sürekli olarak külotumu sıırılsıklam bırakmasından nefret ediyorum, sanki bir şekilde bu şekilde tepki vermek için hazırlanmış ve eğitilmişim gibi. Onun yokluğunda gördüğüm rüyalar eskisinden daha canlı, daha karanlık hale geldi ve onlardan daha az korkmaya başladım. Tıpkı geceleri odamdaki seslerin ve gölgelerin artık beni korkutup uyandırmadığı gibi.

Aşermelerim de yoğunlaştı.

Bu sabah duş alırken musluktan akan suyun yüzümde gezinmesine izin verdim, kendime dokundukça nefessizlikten tahrik oluyordum. Lucian'ın o gece mağarada yüzünde beliren, benzer bir anlayışla parıldayan ifadenin anısı kafamın içinde dönüp dururken, doruğa ulaştığımın kanıtları bacağımdan aşağı akıyordu.

Hafta sonu için eve mi gideceğime, yoksa Lucian'ın ısrar ettiği gibi malikanede mi geçireceğime henüz karar vermedim. Bara yaptığım kısa ziyaret dışında Midge Teyze'yi pek görmedim. Ama belki de birkaç gün uzak kalmaya ihtiyacım vardır.

ondan. Aramızda kurduğumuz ilişkiyi yok edeceği kesin olan bu büyüyen saplantıdan kendimi uzak tutmak için.

Geçen hafta bana ne oldu bilmiyorum ama mağaradaki o geceden beri bu malikânenin efendisiyle olan meşguliyetim beni biraz korkutan bir ihtiyaç haline getirdi. Sanki bu yeni keşfettiğim heyecana olan ani hayranlığımı anlayabilecek tek kişi o.

Dışarıda, siyah bir cisim penceremin önünde çırpınarak düşüncelerimi bozuyor. Diğer taraftaki pervazda topallayarak uçuyor ama siyah kanatları çok net. Bir kuzgun ya da karga. Sonunda sakinleştiğinde başını eğiyor ve ben de gözleri kayıp kuşa bakıyorum. Belki de ilk gün Midge Teyze'yle gezerken gördüğüm kuştı. Garip kuş tekrar ötüyor ve kanatlarını çırpıyor ve saniyeler içinde uçarak cama çarpıyor.

Kaslarım irkiliyor ve kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. Kuş tekrar cama çarpıyor. Ve tekrar. Sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi, oradaki engelin farkında değil. Ciyaklamaları daha da artıyor ve içeri girme konusundaki kararlılığı, karşı taraftaki kapı omurgama çarpana kadar odanın içine doğru geri çekilmeme neden oluyor. İğrenç ötüşü devam ediyor ve bugün erkenden Laura'nın odasına gitmeye karar vererek yatak odamdan sıvışıyorum. Koridordan birinci kata doğru ilerlemeden önce içeri girmediğinden emin olmak için odama dönüp bakarken derimin altında bir titreme mırıldanıyor.

Laura'nın odasına girdiğimde Dr. Powell çantasını topluyor ve içine bir stetoskop yerleştiriyordu. Laura oturmuş onu izlerken gülümsüyor. Henüz tanışmadığım yeni hemşire yatağın etrafında koşuşturuyor ve mavi pedi çöpe atmak için duraklıyor.

"Ah, bak kim geldi, Laura. Bebek bakıcın geldi!" "Yoldaş. Ve *korkunç* biri değil. Sanırım." Görünüşe göre

Bugün aklı daha çok başında. Belki de doktorun varlığının böyle bir etkisi vardır? Ya da belki yeni hemşire memnuniyetle karşılanan bir değişikliktir.

"Dozajını biraz değiştirdim, bu yüzden daha az ..." Dr. Powell parmağını kulağının yanında gezdiriyor, sözleri onun hakkındaki gözlemlerimi doğruluyor. "Guguk kuşu."

"Kes şunu." Laura onun koluna bir tokat atıyor ve hafifçe kıkırdıyor. "Henüz aklımı kaybetmiyorum."

"Bir süreliğine öyleydin." Battaniyeyi bacaklarına doluyorum ve uçuşan saçlarını düzeltiyorum.

"Bu süre içinde *senin* nasıl bir baş belası olduğunu unutmadığım kesin. vardır."

"Gördüğüm kadarıyla sana iyice ısınıyor." Kaşlarını indiren doktor başını sallar. "Sizinle biraz konuşabilir miyim? Sadece bir dakika sürecek."

"Bir kelime mi? Tek başına mı? Benimle mi ilgili?" Parmaklarını kolyesinin üzerinde gezdiren Laura, Dr. Powell'a gülümsüyor.

Hafifçe öne eğilerek Laura'nın elini tutuyor ve parmak eklemlerine bir öpücük bırakıyor. "Tabii ki hayır, sevgilim. Her konunun *seninle* ilgili olmadığını bilmek eminim seni şaşırtacaktır. Ben bir sonraki randevuma gidiyorum, sen de beladan uzak dur."

"O zaman beni çok iyi tanıyorsun."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirir, ama odanın dışına çıktığında, kapıyı arkasından kapatırken daha ciddi bir ifadeye bürünür. "Ben, şey... Laura aracılığıyla öğrenmeniz yerine, Nell'in bu sabah çok erken saatlerde ölü bulunduğunu size söylemem gerektiğini düşündüm."

Ona bakarken göğsümdeki hava boşalıyor, şaşkınlık ve şok kafamın içinde savaşıyor. "Öldü mü?"

"Evet. Görünüşe göre aşırı doz almış."

"Aşırı doz mu? Bu... bu kulağa doğru gelmiyor."

"Bir süredir Laura'dan hap aşırıyormuş. Hiçbir şey söylemedim çünkü elimde kanıt yoktu. Sadece senaryolar olması gerekenden daha hızlı tükeniyordu. Ama bildiğim kadarıyla eroindi. Onu moteldeki temizlikçi buldu."

Eroin bağımlılarını bilirim. Nell kesinlikle bir bağımlı havası veriyordu ama bunca zamandır aktif olarak kullanmasına imkan yok. Bu bir nüksetme olmalı.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Motel mi? Bir motelde ne işi vardı?" "Şu haftalık ödemeli şeylerden biri."

Hikâyenin bazı kısımlarını yanlış anlamadıysam, Nell'in kendi evi olduğundan emindim. "Peki ya oğlu?"

"Oğlu mu? Bir oğlu olduğunu bilmiyordum."

Belki de onun hakkında pek konuşmuyordu ya da böyle kişisel bir şeyi ifşa etmiyordu. "Şehirde miydi? Adada mı?"

"The Motel mi? Evet, Bu, ah ..." O musluklar onun parmak için onun Çene, bir an için düşünceli. "Crow's Nest Motel."

Orayı biliyorum. Midge Teyze'nin çalıştığı yerden yaklaşık bir buçuk mil uzakta. Anladığım kadarıyla sadece haftalık değil, saatlik de kiralıyorlar. "I

her şeyi çöpe attığına inanamıyorum."

Yine de kesinlikle yapabilirim, çünkü keşler böyle çalışır. Uyuşturucudan daha değerli bir şey yoktur. Bir çocuk bile. Bunu ilk elden deneyimlerimden biliyorum, teyzemin kapısına nasıl bırakıldığımı da.

"Şey, o her zaman biraz karanlık biriydi. Eskiden iğrenç bir barda takılırdı. Motele götürüp vurmak için yerlileri toplamayı severdi."

"Sıgılık mı?"

"Bunun o olduğuna eminim."

Elbette, Shoal'da son bulan bazı ilginç karakterler var, ama ben bu adamların çoğuyla birlikte büyüdüm. Bazılarıyla yazları çalıştım. Adadaki en namuslu vatandaşlar değiller, ancak müdavimlerinden herhangi birinin genç bir kızı uyuşturucu almak için bir motele götürdüğünü hayal edemiyorum. O bardan çok daha iğrenç yerler gördüm.

Belki de hiçbirini Nell'i tanıdığımı sandığımdan daha fazla tanımıyorumdur.

"Neyse, gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Sadece haber vermek istedim." "Minnettarım. Teşekkürler."

Laura'nın tek kaşını kaldırmış oturduğu yatak odasına geri dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece yeni ilaçların hakkında biraz bilgi veriyordum."

"Demek benim hakkımdaydı. O adam tam bir yalancı," diyor gülümseyerek.

Ona bunun doğru olup olmadığını ve ne ölçüde yalan söyleyebileceğini sormak istiyorum. "Dışarısı çok güzel. Düşünüyordum da belki bahçede oturup kitap okuyabiliriz."

"Ne bahçesi? Bahçedeki sarmaşık ve çalılık mezarlığını mı kastediyorsun?"

"Evet. Tabii basketbol oynamaya falan hazır değilsen." Yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor. "Okumak, öyle."

Onu birinci kata indiriyorum ve benim deyimimle harabelerin içine çıkarıyorum. Bugün güneş parlak ama Nell'den gelen haber bir şekilde sıcaklığını azaltıyor. Yarısı kuş pisliğiyle kaplı taş bir banka oturup kitabı en son kaldığımız yere çeviriyorum, genç Lucian ve arkadaşının resmi yer imi görevi görüyor.

"Sanırım bugün bunun yerine senin hikayeni dinlemeyi tercih ederim."

Dikkatimi yeni bölümden ayırıp kaşlarımı çatıyorum.

"Benim mi?" "Evet. Hep adada mı yaşadın?"

İlk başta ona cevap vermekte neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum.
"Hayır. Annemle ben küçükken çok taşınırdık. Her ay, sanki."

"Orduda mıydı? Yoksa iş dünyasında mı? Mühendisler çok sık yer değiştirirler, değil mi?"

Mühendis. Annemin mühendislik yapmayı başardığı tek şey ikimiz için de boktan bir hayat oldu. "İkisi de değildi."

"Peki, seni bu kadar çok dolaştırmak için ne yaptı?"

"Uyuşturucu. Keşin tekiydi ve... epeyce koşturduk."

Bana attığı yan bakışlar yargılamayla dolup taşıyor ama umurumda değil. Geçmişimi saklamak son zamanlarda yorucu bir egzersiz haline geldi.
"Genç bir kız için pek sağlıklı bir ortam gibi görünmüyor."

"Hiç de değil."

"Peki ya baban?"

"Onunla tanışma fırsatı bulamadan öldü."

"Peki, hayatta annenizin izinden gitmemeyi nasıl başardınız?"

"On yaşımdan beri beni Midge Teyzem büyüttü."

"Annenizin idare edemeyeceğine karar vermesi *on yıl mı* sürdü? Yoksa bir şey mi kararını hızlandırdı?"

Sorusunu takip eden duraksamada, kafamda titrek bir görüntü yanıp sönüyor.

Elinde parlayan bir kalp tutan bir çocuk. Her yer karanlık. Ama çocuğun yüzü adeta parlıyor. Hüzünlü gözler. Nazik eller. Kırmızı bir kalp. Derin nefesler. Kırmızı. Her yer kırmızı.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum, kucağımdaki kitap tekrar odaklanmaya başlıyor. "Eee?" Laura'nın sesindeki beklenti tonu bir sıkıntı havası taşıyor.

"Neden on yıl?"

"Bilmiyorum. Sanırım pes etti."

"Anneler böyle çalışmaz, hayatım. Tahminimce, asla bilemeyeceksin. Kadınlar bazen yapmak zorunda oldukları şeyi yaparlar. Hayal bile edilemeyecek acılar pahasına."

Sesinde çok berrak bir doku var ve ne olduğunu söyleyemesem de beni bir şey için arıyor gibi görünen gözlerinden başka bir yere bakmak zorunda kalıyorum.

"Lucian'la bu yüzden mi pek iletişim kurmuyorsunuz?" Laura'nın oğlu hakkında hissettikleri göz önüne alındığında, bu zor bir soru.

Onun yerine sorumu küçümseyerek avluya doğru bakıyor. "Bana kızgın. Onu evliliğe zorladığımı düşünüyor." Omuzlarını geriye atarak bakışlarını kucağında duran ellerine doğru indirdi. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Yine de Amelia'yı seviyordun. Değil mi?"

"Sevgi güçlü bir kelimedir, çocuğum. En iyisi kendi çocukların için sakla." "O zaman romantik aşka inanmıyorsun?"

"Sevseydim, sanırım kocam hâlâ hayatta olabilirdi, sevdiğim kalbin daha da güçlendiğini varsayarsak." Ellerini birbirine sürtüyor ve başını öne eğiyor. "Oğlum seni daha sıkmedi mi?"

Tanrım, onun açık sözlü soruları beni hep gergin tutacak. Şu anda bile içimde bir endişe gümbürtüsü var.

Zihnim yüzüne karşı yalan söylemek dışında söyleyecek bir şey ararken, elini havada sallıyor. "Boş ver onu. Eninde sonunda yapacağına eminim. Senin gibi genç bir şey bir Blackthorne erkeğinin iştahını fazlasıyla kabartır. Babası da aynı şekildeydi. En çok genç olanlar dikkatini çekerdi. Gerçekten rahatsız edici. Lucian bir oğul yerine bir kız olsaydı..." Bir süre uzaklara bakıyor gibi görünüyor, gözleri her geçen saniye daha da büyüyor, kaşları çatılıyor. "Yorulдум. Şimdi gidip uzanmak istiyorum."

CHAPTER μ 2

LUC)AN

Dört yıl önce...

A Soğuk hava hücumu tenimi ürpertiyor ve beni boşluktan dışarı sürüklüyor. Rüzgârın sesini duyunca sağlam dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve uykuyu iki kez göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Karanlık yatak odamın karşısında

Balkon kapısı açık duruyor, çekilmiş perdelerin altındaki şeffaf beyaz perde dalgalanıyor.

'Ne oluyor?

Yan dönüp yataktan fırlıyorum, ortamın soğuk havası yorganın dışında acı verici bir şekilde belirginleşiyor. Sağ tarafımdaki alçı nihayet çıkarıldı ama iğnelerin ve plakaların acısı bu soğukta daha yoğun hissediliyor. Sanki soğuk, deri ve et katmanlarımdan arasından metale bir yakınlık duyuyor.

Kapıya doğru sallanırken balkondaki titrek hareketi fark ediyorum ve Amelia'yı ipek, pembe bir gecelikten başka bir şey giymemiş, sarı saçları rüzgârda dans ederken buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ona arkadan yaklaşırken uyku hâlâ sesime sinmiş durumda ve bunun garip bir kâbus olmadığından emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum. Bu ilk değil, ama son haftalarda biraz duruldular.

"Avludaki o geceyi hatırlıyor musun... öpüştüğümüz zamanı?" arkasını dönme zahmetine girmeden sorar.

Ensemi ovuşturarak odaklanmak için gözlerimi kırıştıyorum. "Evet."

"Hayatımda yaşadığım en güzel öpücüktü. Haftalarca bunun hayalini kurdum. Senin hakkında. Lucian Blackthorne'un soğuk ve ulaşılmaz kalbini kazanan kızın ben olacağımdan emindim."

Amelia'ya duyduğum öfke hâlâ içimde dolaşıyor olsa da, onun da benimle birlikte depresyona girmesini izlediğim için bu öfke zamanla azaldı. Artık biliyorum ki o hapları dışarıda bırakmak onun adına bir hataydı. Basit bir insan hatası. Ama onu affetmeyi kendime yediremiyorum ve her ne yapıyorsa, bu duygularımı daha da pekiştiriyor, çünkü çocukça bir öpücüğü umursamayı da kendime yediremiyorum.

Oğlumun ölümü beni kırık dökük bir adam haline getirdi. Eğer bir zamanlar aşk gibi anlamsız şeylere yetenekliysem, o zaman çoktan geçti.

"Roark'a hamile kaldığımda bir seçeneğim vardı. Kaderimde evlenmek olduğunu bildiğim adamın oğlu olan bebeği doğurmak. Ya da onu ve onunla birlikte seninle olan tüm bağlarımı yok edecektim." Ellerini uzatıp balkonun parmaklıklarını kavırıyor ve aşağıya doğru bakıyor; bu manzara dişlerini kenetliyor.

"Neden burada konuşmuyoruz?"

"Seni heyecanlandıran şey bu, değil mi? Ölümle yüz yüze gelmek?" "Amelia. Hadi gel. İçeride konuş."

Arkasını dönüyor ve gözlerindeki kızarıklık ve şişlikten ağladığını anlıyorum. "Roark'ı sevdim. Buna inanmadığımı biliyorum ama seviyordum. Her sabah uyandığımda, *'Bugün onun hak ettiği anne olacağım gün'* diye düşündüm." Sesinin çatlaması, yanaklarından hızla sildiği gözyaşlarının bir kez daha akmasına neden oluyor. "Ve her gün onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım çünkü kocamı nasıl anlayacağımı ve memnun edeceğimi bilemiyordum."

Tabii ki suçu bana atacaktı ama balkonuma ne halt etmeye geldiğini henüz bilmediğim için onu kızdırma riskini göze alamadım. "Özür dilerim. Sana bir şans vermediğim için özür dilerim. İçeri gel." Elimini ona uzatıp parmaklarını şıktatıyorum. "Bunu burada konuşacağız. Benim odamda."

"Sanırım şimdi anlıyorum," diyor, isteğini görmezden gelmeye devam ederek. "Bir sonraki nefeste varlığının kolayca sona erebileceğini bilmenin özgürlüğü. Sence Roark bunu hissetmiş midir?"

Kalbim boğazıma düğümleniyor, ona doğru bir adım atıyorum ve işte o zaman bacağını parmaklıkların üzerine uzatıyor, kelimenin tam anlamıyla ölümle yaşam arasındaki çizgide duruyor.

"Amelia, bunu yapma. Bunu yapmak zorunda değilsin. Konuşalım. Yeniden başlayabiliriz." Ona ne söylediğimi ya da böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum ama onu balkonun bu tarafına geri getirme aciliyeti ses tellerimi ele geçirmiş gibi görünüyor. Bir adım daha atıyorum ve o kayıyor, ani hareket beni onun aptalca bir şey yapmasını engellemek için geri çekilmeye zorluyor.

"Baştan başlamak yok. Roark'ın öldüğü gece mi? Gözlerinde saf nefreti gördüm. Eğer bana karşı bir şey hissettiysen, o da onunla birlikte öldü. Ve seni suçlamıyorum." Nefes almaya çalışırken bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. "Ama buna rağmen seni sevmeye devam ettim. Seni sevmekten vazgeçtiğim hiçbir zaman olmadı Lucian." Kayıyor, korkuluğun kenarından yuvarlanıyor ve panik kaslarımda patlıyor, uzanıp kolunu tutarken içgüdüsel olarak beni ileri doğru sarsıyor. Elini yakalayana kadar hatamı fark etmedim. Onun tüm ağırlığı bir zamanlar kırılmış olan kolumdan sarkarken, acı bileğimden omzuma doğru yayılıyor.

"Ah, lanet olsun!" Kaslarımı parçalayan acının içinden hırıldayarak çıktım. "Biri bana yardım etsin!"

Sadece narin bileğinden tutarak bana bakarken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Artık gitmeme izin verebilirsin."

"Hayır." Ayağımı korkuluğun kenarına dayayarak sağlam kolumu uzattım. "Diğer elimi tut. Lütfen, Amelia. Bu elimle seni yukarı çekebilirim."

"Gitmeme izin vermeni istiyorum. Roark'la birlikte olmak istiyorum. Bu sefer ona iyi bir anne olacağıma söz veriyorum. Endişelenmene gerek yok."

Parmaklıkların üzerine doğru eğilip daha güçlü olan kolumla ona uzanmaya çalışırken kolum titriyor. Bileğini yakalayacak kadar bile kaldıramıyorum. "Lütfen, elimi tut. Sana yalvarıyorum."

Yoğun bir odaklanmayla omzumu esnetmeye, onu tutabilmek için yukarı çekmeye çalışıyorum ama sanki bedenimden ayrılıyormuş gibi acı veren bir his kaslarımı yırtıyor.

Kımıldamayı başarıyor.

Dayanılmaz bir acının sesi göğsümü delip geçiyor ve gecenin içinde yankılanıyor.

Saniyeler içinde kaldırıma çarpar ve kırmızı bir havuz çimentonun üzerinde sürünerek başının etrafında tetiklenen projektör ışıklarında görülebilen bir kan halesi oluşturur.

Titreyen ellerimi sıkı yumruklar haline getirerek şakaklarıma dayıyorum ve duvarın kenarından aşağı kayıyorum. Dünya beni bir kez daha kesip açıyor ve içimde sıkışıp kalan sefaleti dışarı akıtıyorum.

CHAPTER μ

) S A D O R A

Günüümüz ...

I bilmek zorundayım. Kafamın içinde gitmeyen, dırdırcı, iğneleyici bir düşünce. Nell gerçekten aşırı doz mu aldı? Teyzemin barının müdavimi miydi? Bunca zamandır yalan mı söylüyordu? Bu lanet şey de neydi?

uyarı hakkında ne biliyordu? Ve neden bir özel dedektifle çalışıyordu?

Kafamın içinde bir sürü soru dönüp duruyor.

Eğer Midge Teyze'ye olanları anlatırsam, Blackthorn'lar hakkında daha fazla dedikodu çıkar. Beni buradan uzak durmam için uyaracak ve Lucian'la başımın belaya girmesini istediğimi söyleyecek.

Ama ya Nell aşırı doz almadıysa? Ya ona bir şey olduysa? Belki Midge Teyze onu barda görmüştür. Belki onu biriyle çıkarken görmüştür.

En azından sorarak içimi biraz rahatlatabilirim.

Eminim şimdiye kadar tüm kasaba bir kadının motel odasında ölü bulunduğunu biliyordur. Bu tür şeyler Tempest Cove'da tamamen halının altına süpürülecek kadar sık olmaz. Ve eğer bu konuda bilgi sahibi olduğunu bildiğim bir kişi varsa, özellikle de yolun sadece bir mil ilerisinde olduğu için, o da Midge Teyze'dir.

Hafta sonu için çantama birkaç kıyafet tıktırdım, buradan birkaç gün uzaklaşmayı kafama koymuştum ama kapının çalınmasıyla duraksadım.

Kapı.

Kahretsin. Lucian.

Daha önce kalmam konusunda ısrarcı görünüyordu ve son bir saattir ona şüpheli olmayan bir mazeret bulmaya çalışıyordum.

"İsa?" Giulia'nın sesi kapıdan içeri sızıyor ve rahatlamış bir nefes veriyorum.

"İçeri gel."

Odaya girdiğinde kapı tıkırdıyor, yüzü endişeyle kızarmış. "Nell'le ilgili haberleri duydun mu?"

Başımı sallayarak yatağa oturdum ve ellerimi kucağıma koydum. "Buna inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum." Sesindeki şüphecilik ne demek istediğimi kanıtıyor. "Nell'i birkaç yıldır tanıyorum. Her şeyi bir kenara atmış olmasına imkan yok. Okul boyunca çok çalıştığını gördüm."

Ne yazık ki, bir bağımlının arzusunu doyumak için her şeyi ne kadar kolay bir şekilde bir kenara atabileceğini biliyorum. En sevdikleri şeyi kaybetmek pahasına bile olsa. Keşke bu konudaki en rahatsız edici kısım bu olsaydı, çünkü en azından bunu göz ardı edebilirdim. Bana mantıklı gelirdi. Sorun şu ki, eğer Nell uğruna çok çalıştığı şeyi mahvetmek isteyen başka bir keş olsaydı, neden özel bir dedektifle çalışmak ve beni Blackthorne'lardan uzak durmam konusunda uyarmak için elinden geleni yapsın ki? Bağımlılar bir sonraki uyuşturucuları dışında hiçbir şeyi umursamazlar.

"Geçen hafta kovuldu. Belki de bu bir arzuyu tetiklemiştir."

"Belki." Kapıya bir göz attıktan sonra odanın diğer tarafına geçip yatağımda yanıma oturdu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Tek kelime etmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Evet. Tabii."

Odaya bakışları onu neredeyse paranoyak gösteriyor, ama yine de burada geçirdiğim gecelerden sonra belki de haklı olarak öyle. "Ona bir şeyler anlattım," diye fısıldıyor. "Konuşmamam gereken şeyler. Bana o gizli grubu ve işin içindeki adamları sordu. Ya öğrenirlerse?" Elbisesinin önlüğünü sıkarak başını eğiyor ve keskin bir nefes veriyor. "Ya şimdi de benim için gelirlirse?"

"Neden senin için gelsinler ki?"

"Bu adamların kim olduğunu bilmiyorsun, Isa. Anonim kalmak için ne yapacaklarını. Kimliklerini korumak için. Ne yaptıklarını. Ve benim hakkımda her şeyi biliyorlar. Ve Jackie." Yüzü panik içindeydi.

Midesi bulanıyor ve kusacakmış gibi öne doğru eğiliyor. "Tanrım, ya kızımın peşine düşerlerse?"

Kızının peşinden gitmek mi? "Lucian da bu grubun bir parçası mı?"

"Evet ama Lucian'la durum farklı. Onların felsefelerini tam olarak paylaşmıyor."

"Ne üzerine?"

Keskin bir nefes vererek bana bakıyor. "Başkalarına işkence etmek için para ödüyorlar."

Omurgamda buzdan iplikçikler geziniyor. "Ne demek istiyorsun? İnsanlara *zarar vermek* gibi mi?" Bunca zaman, onların bir çeşit eskort servisi olduğu izlenimine kapılmıştım.

"İnsanlar onlara sorunlarıyla geliyor. Mesela ben. Bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Bu yüzden bazılarına para için fiziksel zarar veriyorlar. Diğerleri başka şekillerde kullanılabiliyor." Bakışlarını benimkilerden kaçırıyor, sanki bana bakamıyormuş gibi. "Para için. Ortak nokta acı. Bu adamlar acı vermekten ve bunu izlemekten zevk alıyorlar."

Söyledikleri hiç mantıklı değil. İnsanlara işkence etmek için para ödeyen bir grup mu? Bu sadece internetin karanlık dehlizlerinde olan bir şey. Burada olmaz. Tempest Cove gibi küçük bir balıkçı topluluğunda değil.

"İnsanlar onlara incinmek için mi *geliyor*? Bunun için mi onlara gittin? Ve daha da kötüsü, bunun için onlara gitmemi mi önerdin?"

"Ne kadar çaresiz olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Size ödenen binlerce doları hayal edin. Geri ödemek zorunda olmadığınız bir para. Tüm borçlarınız ve sorunlarınız? Gitti."

"Çaresiz ya da değil, işkence görmekten ve öldürülmekten *kaçınmaya* çalışıyordum." "Çünkü şartları ya da sınırları bilmiyordun." O doğru döner

Gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu. "Ama o uyuşturucu satıcısının size ne yapacağını tam olarak anlattığını ve sonrasında borçlarınızın temizlendiğini düşünün. Onu bir daha görmek zorunda kalmazdın."

Belki de. Belki de o an çaresizdim. Kim bilir? O sırada Bonesalt Şeytanı'nı önermeye kesinlikle istekliydim.

"Lucian bunu mu yapıyor? İnsanlara zarar vermek için para mı ödüyor?"

"Katıldığını sanmıyorum. Bence o sadece finansmanı sağlayan kişi."

"Neden? Bunun karşılığında ne alabilir ki?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Sana söylememeliyim bile." "Bu gruptan nasıl haberin oldu?"

"Onlar hakkında başka birinden bir şeyler duydum. Sokaklarda, onlar ... tanrılar." Bunu söylerken gözlerinde bir ışıltı var, sanki buna kendisi de inanıyormuş gibi. "Seçilmek bazıları için hayat kurtarıcıdır."

"Sana işkence mi ettiler?"

"Benim koşullarım öyleydi ki... ilgilenmediler. Bir çocuğu olan bekar bir anneydim. Yapmak istediğim şey için, ikimizi de yanlarına almak istemediler. Kabul ediyorum, aptalcaydı. Ama açlıktan ölüyorduk ve aç bir çocuğunuz olduğunda ne kadar derine batacağınızı fark edemiyorsunuz. Rand bana yaklaşmasaydı, Boston sokaklarında Johns'u arıyor olacaktım. Bununla gurur duymuyorum ama küçük kızım için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*"

"Yani Lucian ile bir anlaşma yaptınız..." Başından beri onu becerdiğinin farkındaydım, ancak bunun arkasındaki nedenleri duymak bir şekilde benimle iyi oturmuyor.

"Evet. Ama bu sen gelmeden önceydi. O zamandan beri bana dokunmadı." "Peki sana hiç fiziksel olarak zarar verdi mi?"

"Asla." Sesinin inatçı tonu, "Benden bir şeyler istedi ama" diye eklediğinde dağılıyor.

"Ne tür şeyler?" "Onu kesmek için."

"Onu kesmek mi? Yani kanayan o mu?"

"Evet. Nefret ettim. Her dakikasından. İğrenç ve iğrenç. Ama benden ne istediye yaptım. Jackie için."

Lucian'ın bıçaklara meraklı olduğunu biliyordum ve boğazına aldığı bir bıçak darbesiyle kurtulduğunu itiraf etti. Yaralarından ayrı olarak derisindeki yara izleri de kendine zarar verdiğini doğruluyor. Bunu ondan talep ettiğini duymak çok garip. "Neden bunları Nell'e anlattın? Neden riske attın?"

"Jackie'nin hangi okula gittiğini biliyorlar. Görünüşe göre bir polis memuru onu ziyaret etmiş, Lucian ve benim hakkımda sorular sormak için onu ofise çağırmış."

"Grup hakkında mı? Ben takip etmiyorum." Kaşlarını çatarak başımı sallıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Onun hangi okula gittiğini bildiklerini nereden çıkardın?"

"Yüzük. Jackie üzerinde güve olan bir yüzük taktığını söyledi. Lucian'ın taktığının aynısı. Hepsinin taktığının aynısı. O da onlardan biri."

"Peki, neden onu aldırmadınız? Olayı duyar duymaz neden onu almadınız?"

"Çünkü kaçarsam beni bulacaklarından eminim." Titreyen elini yüzüne götürüyor ve yanağından süzülen bir damla yaşı siliyor. "Eğer bana bir şey olursa, birinin bunu bilmesine ihtiyacım var. Kızımı korumak için. Bu yüzden Nell'e söyledim."

"Ve Lucian'a onu koruması için güvenmiyorsun."

"İstiyorum. Ama bu insanları finanse eden adama nasıl güvenebilirsin?"

Onları finanse ediyor. Zihnim bana söylediklerinin etrafını sarmak için çabalıyor. Lucian insanlara işkence etmek için para ödeyen gizli bir grubu finanse ediyor. İşkence için *para ödemek*. Kafamda ne kadar tekrar edersem edeyim, yine de yanlış çıkıyor. "Kim bu insanlar?"

"Maskeli baloda bazılarıyla tanıştın. Güçlü ve zenginler. Ve diğer güçlü ve varlıklı insanlarla bağlantıları var." "Bunun o l a c a ğ ı n ı nasıl bilemezsin? Onların Seni izledikten sonra mı? Lucian'la olan ilişkinizi sorgulayacaklarını mı?"

"Lucian'a gruptan bahsetmeden önce bunu ne kadar düşündün? Lucian? Bir dakika mı? On dakika mı? Her sonuca katlandığını mı düşünüyorsun? Hayır. Çaresizdin. Çaresiz kaldığında böyle yaparsın. O yüzden oturup beni yargılama."

"Bakmıyorum. Dinle, Nell'e ne olduğunu araştıracağım. Teyzemle konuşacağım. Bir şeyler bilme ihtimali var."

Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıkıyor, gözleri yalvarıyor. "Lütfen Lucian'a tüm bunları sana anlattığımı söyleme. Jackie ve beni tekrar sokaklara atma riskini göze alamam. Özellikle de şimdi."

"Söz veriyorum. Bu konuda ona tek kelime etmeyeceğim."

MAkaio arabayı yavaşlatarak The Shoal'ın önündeki kaldırımda durdu. "Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, biraz Midge Teyze ile takılmak istiyorum." Çantamı topluyorum ve onun benim için açmasını beklemek yerine elimi arabanın kapısına koyuyorum.

"Ne kadar sürecek?"

Soru karşısında duraksadım. "Affedersiniz?"

Dirseğini ön koltuğun arkasına dayayarak boynunu bana doğru uzatıyor.
"Onunla ne kadar takılmayı planlıyorsun?"

"Bunu bana sormanızın bir nedeni var mı?"

"Burada ne kadar bekleyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Hafta sonu kalmayı planlıyordum. Bu yüzden bir spor çantası getirdim." "Patron seni geri götürmemi söyledi."

"Peki, kalmaya karar verdiğimi ona söyler misin?"

"Hayır." Yüzündeki ifade de verdiği yanıt kadar inatçı ve omurgamda ürpertici bir rahatsızlık hissi yükseliyor.

"Hayır mı? Neden?"

"Çünkü malikâneye dönmeniz gerekiyor. Bana verilen talimat buydu. Seni geri getirmek."

"Ben... mesai dışındayım."

"Ben değilim. O yüzden seni burada bekleyeceğim."

"Hafta sonları nereye gitmek istediğime dair bir seçeneğim var ve ben eve gelmeyi seçtim," diye karşılık veriyorum, hayal kırıklığı derimin altında sıcak bir şekilde çiçek açıyor.

"Görünüşe göre patronun bundan haberi yokmuş. İşte buradayım. Seni bekliyorum."

"Uzun süre bekleyeceksiniz, bunu söyleyebilirim." "Ne kadar uzun?"

"Üç saat. Belki dört, eğer burada yemeye karar verirsem."

"Tamam, güzel." Kolunu indiriyor ve koltuğuna geri dönüyor. "O zaman ben burada, otoparkta bekliyor olacağım."

"Tamam. Lucian'la bu konuda konuşacağımdan emin olabilirsiniz." "Siz ikiniz ne hakkında tartışırsanız tartışın beni ilgilendirmez. Ben sadece

Burada işimi yapıyorum." Sesindeki işten çıkarma içimi kemiriyor ve bu işin peşini bırakacağını ve hiç işe almadığım psikopat bir koruma gibi otoparkta beni beklemeyeceğini bilene kadar bu arabadan inmiyorum.

"Bu çılgınlık Makaio. Cidden, sadece git. Ben iyiyim. Midge Teyze'yle birlikteyim."

"Zamanlayıcınız çoktan başladı." Saati olmayan bileğine vuruyor.

"Benimle konuşarak dakikalarını boşa harcıyorsun."

Sinirli bir şekilde otoparkı geçip barın kapısını arkaya atıyorum ve Midge Teyze'yi tezgâha yaslanmış, Mac ve Doherty ile sohbet ederken buluyorum.

"Ahh, bakın rüzgâr ne getirdi, çocuklar!" diyor, ben yaklaşırken doğruldu.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Başım belada mı? Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, öyle diyebilirim." "Hayır. Ben sadece..." *Kızgınım*. "Konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii." Dikkatini karşısındaki iki yaşlı adama yöneltiyor. "Başka biri içeri girerse bana haber verin." Başını sallayarak beni barın arkasındaki ofise götürüyor ve kapıyı kapatıyor. "Her şey yolunda mı?" Az önce sesindeki mizah havası yerini endişeye bırakıyor.

"Evet. Sadece bir sorum var. Dün gece... barda genç bir kız fark ettiniz mi? Belki benden biraz daha büyük? Sanırım düzenli olarak geliyor."

"Anders denen kızdan mı bahsediyorsun?" "Onu tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil," diyor omuz silkerek. "Bazen bir adamla buluşmak için geliyor. Yaşlı bir adamla."

"Dün gece onu gördün mü?" "Evet, buradaydı. Onunlaydı." "Neye benziyordu?"

Yanaklarını şişirerek bir nefes üflüyor. "Gri saçlı, biraz ağır yapılı. Gözlüklü."

Özel dedektif, bahse girerim.

"Hiç içki içti mi? Ya da herhangi bir erkekle başka bir yerde parti yapmak için ayrıldı mı?"

"Ah, o kapılardan çıktıklarında ne yaptıkları beni ilgilendirmez." Parmağını havada sallayarak başını sallıyor. "Ama onu hiç içerken görmedim. Genelde kola sipariş eder. Onu tanıyor musun?"

"Bayan Blackthorne'un hemşiresiydi."

"Bir bok yok mu?" Gözlerindeki ani merak keşke tek kelime etmeseydim dedirtiyor. Bu bilginin adada kötü bir uçuk vakası gibi yayılacağına şüphe yok. "Damarlarına her ne pompaladıysa, görünüşe göre sert bir şeymiş. Bir hemşire için iyi bir aday gibi görünmüyor."

"Evet, sanırım değil. Hiçbir erkek onunla Karga Yuvası'nda takıldığından bahsetmedi mi?"

"Hayır. Birlikte gittiğini gördüğüm tek adam şu yaşlı adamdı. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Omuzlarımı geriye atarak başımı sallıyorum. "Sadece bir tür şok."

"Bizim için de öyleydi. Böyle bir cesede pek sık rastlanmaz. En azından genç olanlara." Sessizce bakarken gözlerini kırıştırtarak düşüncelerinden sıyrılıyor. "Ee, bu hafta sonu kalıyor musun? Yarın bir tencere acı biber pişiririm diye düşündüm."

"Evet. Sadece önce bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

"Ciddi bir şey değil mi?"

Sadece gitmeyi reddeden devasa bir Hawaiili koruma.

Başımı sallıyorum, spor çantamı omzuma doğru çekiyorum. "Hey, Jack'in bilgisayarını biraz kullanabilir miyim?" Nell'in haberlere çıkıp çıkmadığını ve oğlu hakkında bir şey söyleyip söylemediklerini merak ediyorum. Shoal'ın sahibi, herhangi bir nedenle kütüphaneye gidemediğim zamanlarda okul için bilgisayarını kullanmama izin verirdi.

"Keyfine bak. Bir şey ister misin?"

"Belki sadece biraz peynir kızartması ve Sprite?" Lisedeyken en sevdiğim yemeklerden biriydi ve Midge Teyze'nin yüzündeki gülümseme nostaljik isteğimi takdir ettiğini gösteriyor.

"Hallediyorum."

Hala bir disk ve CD sürücüsü bulunan dinazor bilgisayarın başına oturduğumda tahta sandalye gıcırıyor. İnternet tarayıcısı nihayet ekrana gelene kadar asırlar geçiyor gibi görünüyor ve arama çubuğuna tıkladığımda, ilk sorguyu yazmadan önce on saniyelik bir duraklama oluyor.

Anelle Anders Crow's Nest Death.

Çıkan tek ilgili sonuç, Gazetede aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü ve polisin soruşturma yürüttüğünü belirten kısa bir makale. Başka bir şey yok. Oğlundan ya da adada ne kadar süredir ikamet ettiğinden bahsedilmiyor. Ölümüyle ilgili küçük bir bültenden başka bir şey yok.

Başka bir izi de yok. Facebook yok. Instagram yok. Hiç sosyal medya yok, ki ben de takip etmediğim için bu bana pek de garip gelmiyor. En çok da ölümüyle ilgili bu kadar az şey olması beni şaşırttı.

Sadece başka bir keş.

Birinin yaşayıp çok çalışması ve hakkında söylenebilecek en fazla şeyin aşırı dozdan öldüğü olması benim için üzücü.

Midge Teyze ofise giriyor, elindeki yemeği masaya bırakırken yüzündeki endişe alnını kırıştırıyor. "Hey, dışarıda bir adam var. Sana bahsettiğim, o kızla gelen adam. Dedektif olduğunu söylüyor. Sanırım sana kız hakkında bazı sorular sormak istiyor. Eğer

onunla konuşmak istemiyorsan, onu dışarı atarım. İkinizin birlikte çalıştığını falan biliyor olmalı."

"Ben onunla konuşurum." Sandalyeden kalkıp Midge Teyze'yi takip ederek bara giriyorum, etrafta sadece bir avuç müdavim olduğunu fark ediyorum, gerçi birazdan turistlerle dolup taşacak.

Onlardan uzakta, Midge Teyze'nin tarif ettiği gibi gri saçlı, gözlüklü, iri yapılı bir adam duruyor ve dostça bir gülümsemeyle el sallıyor. Yaklaştığımda bana doğru bir el uzatıyor, ben de biraz isteksizce elini sıkıyorum. "Al Goodman. Sen Isadora mısın?"

"Izzy iyi."

"Nell bana sizden çok bahsetti. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette."

Arka tarafa doğru bir kabin buluyoruz ve Makaio'nun içeri girmediğinden emin olmak için odayı tarıyorum. İhtiyacım olan son şey, Nell'in sohbet ettiği için kovulduğu dedektifle buluştuğumu Lucian'a rapor etmesi.

Midge Teyze patates kızartmamı ve Sprite'ımı alıp masaya bırakıyor. "Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor yabancıya.

"Sadece bir kola." Kadın gider gitmez, adam eğildi. "Sanırım iş arkadaşın Nell'e olanları duymuşsundur?"

"Burası küçük bir kasaba. Şimdiye kadar çoğunun bunu bildiğini söyleyebilirim."

"Doğrudan konuya gireceğim." Yaklaşmadan önce gözleriyle odayı tarıyor. "Size söylenenin aksine, Nell özellikle aşırı dozda eroinden ölmedi."

Ona bakıp gözlerinde bir yalan ararken buzdan dallar omurgama tırmanıyor. "Bana geçmişte uyuşturucu kullandığını söyledi."

"O yaptı, evet. Bu da bunu son derece uygun hale getirdi. Ama aşırı dozda *eroïn* almamış. Kaynaklarım en iyi ihtimalle kabataslak ama bu kadarı doğrulandı. Sokaklarda buna gri ölüm deniyor çünkü betona benziyor. Eroïn, fentanil ve bir fil sakinleştiricisi. Tehlikeli ve ölümcül. Bu yüzden öldürüldüğüne inanmak için sebeplerim var."

"Kim tarafından?" Kalbim göğsümün içinde dört nala atıyor ve acaba çıkıp bana Lucian olduğunu söyleyecek mi diye merak ediyorum.

"Bilseydim, şu anda burada seninle oturuyor olmazdım." "Onu kimin öldürdüğünü bildiğimi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım onu kimin öldürmek istemiş olabileceğine dair bilgisi olan biri varsa o da sizsiniz."

"Onu pek tanı mıyordum. Bir kaç hafta birlikte çalış t ık, hepsi bu."

"Ve ço ğ unlukla birlikte çalış man ız ın do ğ as ını biliyorum. Bilmedi ğ im şey ise kovulmasına neyin yol aç t ığı ."

Bu adamın gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Bir muhabir olabilir. "Hapların kayma ğ ını yiyor ve dedikodu yay ı yordu. Bakın, kabul ediyorum, ne yapt ı ğ ınızı sadece seksenlerin eski dizilerinden az çok anlıyorum ama polis raporlarına falan erişiminiz yok mu? Blackthorn'ların onun motel odasına gelip ona uyuşturu cu pompalamaya karar verdiklerini sanmıyorum."

"O odayı o kiralamadı. Farklı bir isim altındaydı. İzini süremedi ğ im bir isim, çünkü gerçek bir cesetle ilişkilendirilmiş gibi görünmüyor. Ve bu durumda, polis bana iyi davranmıyor."

"O zaman bana ne düşündüğünü söyleyebilir misin? Çünkü bulmacalardan gerçekten nefret ediyorum."

"Schadenfreude'u bilir misin?" Gözleri bir kez daha çevremizi tarıyor ve neredeyse masanın öbür ucuna uzanmış, bana do ğ ru eğiliyor.

"Hayır. Bu ne? Almanca falan mı?"

"Almanca bir kelime, evet. Özünde, başkasının acısından zevk almak anlamına geliyor. Aynı zamanda bir süredir araştırd ı ğ ım gizli bir grubun adı. Birinin acı çekmesini izlemekten zevk almak için para ödeyebilecek herhangi bir grup biliyor musunuz?"

Yine kendimi bu adama ne kadar çok şey söylemek istedi ğ imi düşünürken buluyorum ve aklıma Giulia ve kızı geliyor. "Duymuş olabilirim. Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Duyduğunuzu varsayarsak, bunu nasıl öğrendiniz?"

Giulia ne kadar paranoyak olsa da onu bu adamın kuca ğ ına atmayacağım. "Kim duymamış ki?"

"Bir kaç kişi, işte onlar. Kendilerini radarın altında saklamakta çok iyiler. İsimlerini sadece bir ay önce New York'ta bir otel odasında ölü bulunan bir bağlantıları sayesinde öğrendim. Bu grubun faaliyetlerini araştırmak için buradayım."

"Seni kim tuttu?"

"İsimleri açıklayamam ama ölen bir kızın ailesi." "Yerel mi?"

"Tekrar söylüyorum, detaylara girmeyeceğim, ancak bir şekilde bu gruba karışmış olabileceğini düşünüyorum."

"Benden ne istiyorsun?"

"Bana Lucian Blackthorne hakkında bildiklerini anlat."

Adını duyunca, yüzümdeki saplantıyı göreceğinden korktuğum için içgüdüsel olarak gözlerimi kaçırıyorum. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çok şeffaf bir adam değil."

"Onunla oldukça yakınlaştığınızı biliyorum." *Tanrım*. Nell bu adama her şeyi anlattı mı? "Ben de senin geçmişini biraz araştırdım."

Tüm vücudum içten içe çılgılık atarken poker suratımı korumaya çalışmak imkansız.

"Birkaç ay önce bir partide bir olay olduğunu biliyorum. Terapist koltuğunda biraz zaman geçirdiğini biliyorum."

"Bunun sizin soruşturmanızla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Teyzenle yaşadığını biliyorum, çünkü annen sen on yaşındayken ebeveynlik haklarından vazgeçmiş bir uyuşturucu bağımlısı."

Elimdeki yemek tabağını iterek çıkmak için kabine doğru kayıyorum ve kolumu kavradığımda kaslarımda bir panik patlaması yaşıyorum. Tek yapmam gereken çılgılık atmaktı ve bu bardaki neredeyse herkes bu adamın peşine düşecekti.

Yanındaki koltukta duran bir çantaya uzanıyor ve bir zarf çıkarıyor. "İçinde ne olduğunu bilmekle oldukça ilgileneceğinizi hissediyorum."

Zarfa bakarken birden X-ray görüşüm olmasını diledim, çünkü bu adamın benim için önemli olduğunu düşündüğü şeyi bir koşul olmadan teslim etmesine imkan yok. "Nedir bu?"

"Bana Lucian hakkında bildiklerini anlat."

"O zarfın içindekinin buna değip değmeyeceğini bile bilmediğim halde benden bilgi istiyorsunuz."

"Buna değer. Ve sizi temin ederim ki bu teklif benim için risksiz değil. Bu takasta senden daha çok kaybedecek şeyim var." Bu da merakımın bir kademe daha arttığı anlamına geliyor, ancak "Baban hakkında bilgi içeriyor" diyene kadar yeterli değil.

Kahretsin.

Hayır. Bunu bilmesine imkan yok.

Hayatım boyunca bu sorunun cevabını öğrenmek için yanıp tutuştum. Araştırdım, soruşturdum ama boşuna.

Ama ya doğruysa?

Bakışlarım tekrar zarfın üzerine düşüyor. Ya babamın kimliği tam oradaysa? Neredeyse parmaklarımın ucunda.

Elimi alnıma sürterek gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Bu adama Lucian hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim ve Giulia gibi birinin beni izlemesi riskini almayacağım. Ama babam hakkında bilgi almak için ona kesin olarak bildiklerimi söyleyeceğim. "Nell'i o öldürmedi. Ölü bulunmadan önceki gece benimleydi."

"Hadi ama, cinayeti kendisinin işlemesi gerekmediğini biliyorsunuz. Lucian Blackthorne gibi bir adam, böyle bir geçmişe sahipken ellerini kana bulamayı göze alamaz. Belki de adamın göze alamayacağı tek şey budur."

"Onu öldürttüğünü mü ima ediyorsun?"

"Benimle düzenli olarak görüşüyordu. Bunu biliyorlardı. Asıl soru şu: Neden onu daha önce öldürtmedi?"

"Ve şimdi ben de aynı kaderi paylaşma riskiyle karşı karşıyayım."

"Bana aradığım şeyi verirsen bir daha benden haber alamazsın. Yemin ederim."

"Ne arıyorsun?"

"Schadenfreude üyelerinden herhangi birini gördünüz mü ya da tanıştınız mı?"

Giulia'ya göre, maskeli baloda hazır bulunan erkekler üyeydi, ancak maskelerin ardında hiçbirinin yüzünü görmedim. Belediye Başkanı Boyd hariç.

"Sadece bir kişi. Ama onun üye olup olmadığını bile bilmiyorum. Masum olabilir."

"Kim?"

"Belediye

Başkanı

Boyd."

Dudakları yukarı doğru kıvrılmış, homurdanıyor. "Amelia'nın babası. On yedi yaşında bir kızla ilişkisi olan skandal Belediye Başkanı Boyd. Onun masum olmadığını söylediğimde bana güvenin. Malikanenin etrafında gördüğün tek kişi o mu?"

"Evet."

"Peki Lucian'ın bu gruba hangi sıfatla hizmet ettiğini biliyor musunuz? Kölelerinden birini hiç gördünüz mü ya da olağandışı bir hareketlilik fark ettiniz mi? Malikâneye gelen ve belki de oradan ayrılmayan biri?"

"Köleler mi?"

"Evet. Bu grup cinsel kölelik ve sadizmle tanınıyor."

"Giulia'ya yardım ettiğini biliyorum. Onlar için çalışan bir hizmetçi." "Giulia'dan haberim var. Başka var mı?"

"Hayır." Ona Franco'dan bahsetmeye zahmet etmiyorum, çünkü bu kutuyu daha fazla kazmaya açacaktı ve bir uyuşturucu satıcısının onu ispiyonladığım için beni aramasına ihtiyacım yok.

"Korkarım bunu size devretmeden önce bir bilgiye daha ihtiyacım var."

"O da ne?"

"Teyzenizin elinde bir yıllık var mı acaba? Mesela annenin ikinci sınıf yıllığı?"

"Evet. Sanırım. Büyükanнем ve büyükbabamın sakladığı eski eşyalar vardı. Neden?"

Kütüphanede yıllıkların kopyaları var."

"Biliyorum. O yıl kayıp."

Öfkeyle barın etrafına bir kez daha bakıyorum. "Elbette, tavan arasındaki depoya bakabilirim."

"Seni oraya götürmemi ister misin?"

Makaio ikimizi bardan çıkarken ve arabasına binerken görseydi muhtemelen çığına dönerdi.

"Hayır, o kadar uzak değil. Eve koşacağım ve hava kararmadan buraya dönebilirim." "Emin misin? Seni bırakabilirim."

Eğer Nell'in kaderi bir özel dedektifin etrafında dolanırken yakalandığı için çizildiyse, ben de söz konusu dedektifin etrafında dolanırken yakalanmak istemem.

"Hayır, uzun sürmez. Ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Annenizin içinde olduğu herhangi bir resim."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum, şüphelerim yavaş yavaş geri geliyor. "Onun senin soruşturmanla ne ilgisi var?"

"Bildiğim kadarıyla Schadenfreude ile hiçbir ilgisi yok. Ama bu zarfın içindekiyle bir ilgisi var," diyor ve zarfı açlıktan ölmek üzere olan bir tavşana sallanan bir havuç gibi tekrar havaya kaldırıyor.

"Tamam. Geri geleceğim." Makaio'nun gittiğini görmemesi için barı geçip arka girişe yöneldiğimde Midge Teyze'nin yüzündeki şaşkın ifadeyle karşılaşırım. "Evden hemen bir şeyler almam lazım."

"Ev-ev gibi mi? Yoksa kale evi mi?"

"Ev-ev."

"Neden arka kapıdan çıkıyorsun?"

"Ara sokaktan geçiyorum."

"Eve yürüyerek mi gidiyorsun?"

"Evet. Sadece birkaç dakika sürecek."

"Hey, Mac, Isa'yı eve bırakıp geri getirme şansın var mı?"

O cevap vermeden önce başımı sallıyorum. "İçki içiyor. Bak, bugünlerde pek dışarı çıkmıyorum. Yürümek güzel olacak. Neredeyse iki aydır koşmadım. Temiz deniz havasına ihtiyacım var. Şato biraz havasız, biliyor musun?"

Kollarını kavuşturup iç geçiriyor. "Hava kararmadan dön, tamam mı? O kız aşırı doz almış olabilir ama bu saçmalık beni paranoyak yapıyor."

Hiçbir fikri yok. "Söz veriyorum."

I Şehir merkezinden mahalleme yürümek yarım saat sürüyor. Blackthorne'daki işe başladığımdan beri sabahın erken saatlerinde tahta kaldırım boyunca ılık tuzlu havayla yürüyüş yapmak özlediğim bir şey. Cesetler bir yana, Tempest genel olarak nispeten güvenli bir ada. Nadiren de olsa cinayetler işleniyor ve işlendiğinde de her yerde oluyor. İzliyordum.

Muhtemelen Midge Teyze'ye ne yaptığımı söylemeliydim, çünkü kadına yalan söylemekten nefret ediyorum, ama o sonsuz bir endişe boşluğu gibi. Ayrıca, her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Giulia ve Bay Goodman arasında başım kasırğa gibi dönüyor. Konuşma parçaları bir kelime bulutu gibi göze çarpıyor ama hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor.

Lucian'a güvenmiyor musun?

Benden bir şeyler istedi. Onu kesmek için.

Bana Lucian Blackthorne hakkında bildiklerini anlat. Lucian Blackthorne gibi bir adam, böyle bir geçmişe sahipken elini kana bulamayı göze alamaz. Bunların da bu adadaki diğer her şey gibi dedikodudan ibaret olduğuna ve hiçbirine insan kanıyla dolu bir buzdolabı bulundurduğu fikrine güvendiğim kadar güvenmemem gerektiğine inanmak istiyorum ama kafam yalanlar ve gerçekler içinde yüzüyor. Hiçbir şeyi kavrayamıyorum ve şakaklarımdaki zonklayan ağrı, migrenimin patlamasına ramak kala

kafatasımı mahvediyor.

Komşunun ön bahçesinden geçerek nihayet eve varıyorum ve koşarak merdivenlerden ön kapıya çıkıyorum. *Kilitliydi.*

Sonunda kilitlemeye mi başladı? Sadece bir uyuşturucu satıcısının ölüm tehdidini kabul etti.

Daha önce cebime tıktırdığım anahtarı arıyorum ve evi hareketsiz ve karanlık bulmak için içeri giriyorum. Ne kadar kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da, cebimde bıçak olmadan kendimi huzursuz hisseden küçük bir parçam hep olacak.

Midge Teyze ile yaşamaya başladığımda, bıçağı evde bırakmam konusunda ısrar etti, çünkü beşinci sınıfa giden bir çocuğun okulda çakı taşıması yasaktı. Uzlaştık ve yastığımın altında onunla uyumaya başladım. Midge Teyze bu fikirden pek hoşlanmamıştı ama sokak çocuğu olarak büyümek böyle bir şey işte - insanlar bana biraz farklı davranıyordu. Sınıf arkadaşlarım teneffüste oynarken ben öğle yemeğimi kütüphanede yiyordum. Ortaokulda beden dersinden çıktım çünkü diğer kızların önünde üstümü değiştirmek istemedim ve tabii ki rehber öğretmenim başıma bir şey geldiğini düşünerek beni seçmeli dersten muaf tuttu. Lisede, ara sıra derse girmeyip uyuduğumda ya da parkta kitap okuduğumda kimse bana zorluk çıkarmadı, çünkü notlarım iyiydi ve en azından ortalığı ateşe vermeyi planlamıyordum.

Annem sayesinde her zaman farklı oldum ve farklı hissettim, o bana on yıl boyunca bizi içine soktuğu her türlü çıkmaza karşı kendimi sürekli savunmak zorunda bıraktı. Bu da geçmiyor. İçgüdüler. Tedirginlik. Şu anda bile boş evde tavan arasına doğru yürürken hissediyorum. Sanki her an bir şey üzerime atlayacakmış gibi.

Çatı katının kapısındaki kancayı çekerek aşağı indiriyorum ve merdivenden kayarak çıkıyorum. Buraya en son ne zaman çıktığımı hatırlamıyorum. Yıllar önce, rahatsız edilmeden kitap okumak için saklandığım bir yerdi.

Küçük, dar alan nemli ahşap ve naftalin gibi kokuyor ve kaslarım burada küçük bir yaratığa rastlama ihtimaliyle seğiriyor.

Zinciri çekiyorum ve çıplak bir ampul odayı donuk bir şekilde aydınlatıyor. Buradaki eşyaların çoğu büyükannem ve büyükbabama ait. Eski elbiseler ve kostüm takıları, tahta sandıklara ve kutulara saklanmış. Arkaya doğru ilerliyorum, Midge Teyze'nin eski softball kupaları bir yığın karton kutunun üzerindeki rafa dizilmiş. İlkini indirip resimlere ve seksenli yılların saçları dökülmüş, taytları bitmek bilmeyen gruplarının posterlerine göz gezdiriyorum.

Özellikle bir resim dikkatimi çekiyor ve onu yığından kaldırıyorum. Annem ve Midge Teyzem. Annem on beş yaşlarında falan olmalı.

hamile değildi. En azından bunu söyleyebilirim.

Sokaklarda yaşarken, evden hiç fotoğraf saklamadı, bu yüzden alt kattaki duvarlarda asılı birkaç okul fotoğrafı dışında gençken nasıl görüldüğünü hiç göremedim.

Uzun, kızıl saçları tembel bukleler halinde omuzlarına dökülüyor ve parlak gözleri rimel sürmüş gibi görünen kalın, koyu kirpiklerle çerçeveleniyor. Egzotik bir güzelliği vardı ve ince, gelişmiş vücuduyla birleştiğinde, bu adadaki sert balıkçıların bakışlarını üzerine çekmesi bana mantıklı geliyor. Kendi denizkızlarını yakalamak gibi.

Onu kutuya geri atarak aramaya devam ediyorum ve yaklaşık on dakika sonra en altta gömülü olan yıllığı buluyorum.

Annenin içinde olduğu herhangi bir resim.

Dizini çevirip adını arıyorum ve listelendiği üç sayfa buluyorum. İlki, uzun, kırmızı, yana taranmış perçemleri arasında gülümsediği yıllık fotoğrafı. O zamanlar çok genç ve canlıymış. İkincisi koroda çekilmiş bir fotoğrafı; fotoğrafta uzun, mor bir cüppe giymiş ve okul renklerine uygun siyah bir etol takmış. Üçüncüsü Ulusal Onur Topluluğu fotoğrafı.

Annemin okulda başarılı olduğunu bilmiyordum. Bu konuda pek konuşmazdı, Midge Teyze de öyle. Yükseltilmiş küçük bir grubun arasında durduğu yerde ona bakıyorum ve diğer yüzleri tarıyorum, çok tanıdık bir tanesinde duruyorum.

Vay anasını.

Belediye Başkanı Boyd annemin karşı tarafında duruyor, yüzünde fazla beyaz bir gülümseme var. Saçlarının koyuluğundan kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum, bu da onu fotoğraftaki tek yetişkin yapıyor. Bahse girerim bir akıl hocasıdır.

Adını aramak için dizine geri dönüyorum ve onu da birkaç sayfada buluyorum. Başlığı 'Hükümet' olan bir personel resmi, Ulusal Onur Topluluğu resmi ve bir üçüncüsü: görünüşe göre koçluk yaptığı atletizm. Resmin altında bir isim listesi var ve bir tanesi gözüme çarpıyor. *Resimde yok: Jennifer Quinn.*

Bu resimlerdeki kadın benim tanıdığım kadına hiç benzemiyor. Sanki onun görsel ikizine bakıyor gibiyim. Kitabı kolumun altına sıkıştırırken, lomboz penceresinden sızan ve bana yakında havanın kararacağını söyleyen ışığı yakalıyorum.

Merdivenden geri iniyorum, katlıyorum ve kapıyı iterek kapatıyorum. Arkamı döndüğümde oturma odasında bir figür beni bekliyordu ve bir çığlık attım.

Annem kanepede oturmuş, sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasına atıyor. "Hey."

"Hey."

"Midge... burada olduğumu bilmiyor."

"İçeri nasıl girdin?"

"Bana bir anahtar verdi." Elini cebine attı ve bir tomar paraya benzeyen bir şey çıkarıp bana uzattı. "Sadece bunu bırakmak istedim."

Bunu kabul etmiyorum ama ayaklarımı olduğum yerde sabit tutuyorum.

Parayı masanın üzerine bırakıyor. "Sadece yardımcı olabileceğini düşündüm." "Şimdi birdenbire yardım etmekle ilgilenmeye mi başladın?"

Dudağını ısıyor ve sigara içtiği eliyle başını kaşıyor. "Nasılsın? Blackthornes'da işe girdiğini duydum."

Cevap vermek yerine, tek taraflı konuşmasına devam etmesine izin verdim.

Ona bir şey söylemekle ilgilenmiyorum.

"Midge, Lucian Blackthorne ile çok vakit geçirdiğini söylüyor." Sigarasını kaldırırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Anne gibi, kız gibi, ha?"

"Ben senin gibi değilim."

"Bana sandığından daha çok benziyorsun," diyor bir ağız dolusu sigarayı yana doğru üflerken. Bakışları bileğimdeki bileziğe takılıyor ve bahse girerim ne kadar kokain alacağını hesaplıyor. "Bu kadar genç bir kız için çok fazla güç var. Böyle bir adama karşı dikkatli ol."

Sanki bana erkekler hakkında tavsiyede bulunacak yeri varmış gibi. "Peki, nedir bu? Kefaret mi? Biraz paranın beni kapısının önüne bırakmasını telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben... sadece işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum." "Neden zahmet ediyorsun? Mezara giden yolu yarıladsın. Neden şimdi geri dönüyorsun?" "Ben... ben ailemi geri istiyorum. Seni geri istiyorum, Izzy."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Neden burada olduğunu çok iyi biliyorum. Lucian Blackthorne ile birlikte olduğumu öğrendin ve bunun senin için bir fırsat olabileceğine karar verdin."

"Hayır. Hayır, bu doğru değil. Aslında bence o berbat aileden uzak durmalısın."

"Eminim. Son seferinde seni beladan kurtaranın Lucian olması dışında."

Sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi şaşkın şaşkın bana bakıyor.

"Elindeki ne?"

"Hiçbir şey."

"Yıllığım mı? Ne için?"

"Bana bir iyilik yapmak ister misin *anne*? Sana bir şans vereceğim. Tek bir fırsat. İşleri yoluna koymak ve yeniden bir aile olmak mı istiyorsun? Bana babamın kim olduğunu söyle."

Yüzünü benimkinden çevirerek külünü tekrar kül tablasına savuruyor ve sigarayı dudaklarına götürdüğünde ellerindeki titremeyi yakalıyorum.

"Bunu yapamam."

"Neden? O kadar çok erkekle yattın ki kim olduğunu bilmiyorsun diye mi?" "Çünkü o senin hayatında olmayı asla hak etmeyen bir pislik."

"Ah, mükemmel. İkiniz mükemmel bir çift olmuştunuz o zaman."

Bir kahkaha atıyor ve gururu incindiğinde yaptığı gibi dudağını ısıırıyor. "Haklısın. Belki de onunla kalmalıydım." Çenesi kayıyor, burnunu çekiyor ve kolunu burnunun üzerinde gezdiriyor. "Ama yapamadım. Onunla bu boktan adada kalmayı reddettim."

"Sen bencilsin. Her zaman bencil oldun. Ve bu yeniden bir aile kurma saçmalığı? Sadece bu: dumanı tüten bir köpek boku yığını."

"Anlamıyorsun, Izzy. Ben yapmadım. Ben ... benim yüzümden sana söylemiyorum. Yapmak istediğim bu değildi."

"Kendini duyuyor musun? Sesin ne kadar saçma geliyor? Uyuşturucu kafanı çok fazla çarpıtmış. Bunun içinde her ne idiysen..." Yıllığı havaya kaldırdım. "Şu anda olduğun kişi değilsin."

"Haklısınız. Kesinlikle haklısın. O kız gitti. Çoktan gitti." "Ben buradan gidiyorum. Çıkarken kapıyı kilitle. Ve Midge Teyze'ye ve bana bir iyilik yap, lanet anahtarı bırak. *Sana* ihtiyacım yok anne. Bunu yapan küçük kız da artık yok. Çoktan gitti."

Ön kapıya çarpıp komşunun çimenlik alanından geçerken kanım beyaz bir öfkeyle çarpıyor. Dönüş yolum kafa karışıklığı ve öfkeyle doluydu ve bir blok önümdeki köşeye park etmiş şık, siyah Bentley'i ışıkları yanana kadar hemen fark etmedim.

"Kahretsin!" Durmak zorunda kalıp nefesimi tutana kadar bitişikteki parkta sağa doğru koşuyorum. Öne doğru eğilerek derin nefesler alıp uzun nefesler vererek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Karanlık üzerime çöküyor ve sessizlikte, kafatasıma çarpan bilgi karmaşasına gözlerimi kapatıyorum. Ağlamak istiyorum ama ağlamayacağım.

Kendine gel, Isa.

Bir dakika daha ve Makaio bana yetişmeden önce geri dönmek için dik durmaya çalışıyorum ki bir gölge yoluma çıkıyor.

"Vay, vay. Bakın burada neyiz varmış." Aedon Ross'un sesi ensemi tırmalıyor.

Diğer tarafa gitmek için dönüyorum ama arkamda duran Brady'ye çarpıyorum. Korku ve panik midemde çalkalanıyor, kaslarım derimin altında gezinen şokla karıncalanıyor. "Sen... sen benim yanıma gelmemelisin." Mahkeme kararına göre konuşmamamız ya da birbirimize yaklaşmamamız gerekiyordu, ki bu ikisi üniversitede olduğu için şimdiye kadar kolaydı.

Arkamdan Aedon'un kıkırdama sesini duyunca, gözlerimi ikisinden de ayırmamak için çaresizce dönüyorum. İçgüdüsel olarak elim bıçağımın olması gereken cebime gidiyor ama onu malikânede bırakmışım.

"Hayır, hayır, tatlım," diyor Aedon, yaklaşarak. "*Ondan* uzak durması gereken sensin. Ama sen söylemezsen biz de söylemeyiz."

Aedon'ın soluna doğru hamle yapıp etrafından dolanıyorum ama kolumu yakalıyor. Refleks olarak boştaki kolumu savuruyorum ama hedefime ulaşamıyorum. Göğsümden bir çığlık kopuyor ama ağzımı kapatan eli tarafından bastırılıyor. Beni arkamızdaki binaya doğru çekerken vücudum geriye doğru sürükleniyor, topuklarım çimlere gömülüyor.

Park tuvaletleri.

Kapıyı çarparak içeri girdiğimizde lağımın güçlü kokusu burnuma doluyor. Pisuarlar kenarda duruyor, banyo zemininin betonu ayakkabılarımın tabanlarını yırtıyor. Aedon beni esir almış, bir kolunu göğsüme dolamış, diğer koluyla da ağzıma hava girmesini engelliyor. Brady bana yaklaşıyor, yüzündeki karanlık gülümseme kötülük ve uzun zamandır beklenen intikamla dolup taşıyor.

Aedon'ın pençesinde kıvranırken tüm vücudum titriyor ama nafile.

Brady arka cebinden benimkine çok benzeyen bir çakı çıkardı, ve önümde döndürüyor.

Brady bacaklarımı tutarak ona tekme atmamı engellerken tuzlu gözyaşları burnumda biriken sümüşe karışıyor. Aedon'ın kasığına tutunmak için arkaya uzanıyorum ve ikisi beni yere sererken banyonun kirli çimento zemini omurgama çarpıyor. Ağrı kafatasımın arkasından sinüslerime doğru fırlıyor ve gözümün önünde lekeler uçuşuyor. Arbede sırasında bir çığlık daha atıyorum, duvarlarda yankılanıyor ve Aedon'ın avuç içiyle hızla kesiliyor. Kollarımı bükülmüş bacaklarının altına sıkıştırıyor ve başımı uyluklarının arasına hapsederek kulaklarıma doğru sertçe esnetiyor. Brady bacaklarımı altında topluyor ve her ikisi tarafından hapsedilmiş bir şekilde yere uzanıyorum. Brady hâlâ bıçağı tutarak öne eğiliyor ve burnunu kalçalarımın arasına gömüyor.

"Sik gibi kokuyorsun, Isa. Her zaman sik gibi kokuyordun." Bıçağı tekrar kaldırıyor ve ben Aedon'ın avucuna doğru çığlık atıyorum, pis banyo zemininde kıvranıyorum ve kıvranıyorum. "Bana yaptığın iyiliğin karşılığını ödeyeceğim. Bir daha asla iyi bir sikişten zevk alamayacağından emin olacağım. Bazı ülkelerde klitoris çıkarılmasının yaygın bir uygulama olduğunu duydum."

Aedon'un avuçlarını yaramayan çığlık başımı ağrıtıyor. Baş dönmesi üzerime çöküyor. Etrafımı saran karanlık yaklaşıyor.

Çarpan bir kapının sesi beni o berbat inişten çekip çıkarıyor ve Brady bana sırtını dönüyor.

"Ne oluyor lan?" Aedon'un üzerimden söylediğini duyuyorum. "Ne sikim istiyorsan, pislik, defol!"

Bedenimden aşağıya, kapının genişliğini kaplayan devasa, gölgeli bir figürün olduğu yere bakıyorum.

Makaio.

Bir sonraki nefeste, Brady'nin bedeni yerden kaldırılır ve geriye doğru fırlatılarak yakındaki kabinin kapısına çarpılır.

Aedon beni bırakıyor ve başımın etrafında dolaştığını hissediyorum.

Makaio'nun bu çocuklarla kolayca oynamasını, onları bir bez parçasından farksızmışçasına sağa sola fırlatmasını izleyerek kendimi duvara yaslamak için bir an çalışıyorum. Ellerimi kulaklarıma dayayarak çığlıklarının sesini bastırmaya çalışıyorum.

Kabuslarımın sesleri.

Bedenim yerden kaldırılıyor, etrafımda dönerken dünya hafifliyor ve Makaio beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi banyodan dışarı taşıyor.

Sonunda kollarımı boynuna doluyorum, o parkta ilerlerken, omzunun üzerinden tuvalete bakarken tüm vücudum dehşetten donuyor.

Tüm bunların ağırlığı sonunda bana çarptığında, bir hıçkırık göğsümü yırtıyor. Sonunda The Shoal otoparkına ulaşıyoruz ve beni yumuşak bir yere oturtuyor,

Bentley'nin pelüş derisine bindi ve kapıyı kapattı. Arabanın etrafında dönerken bara bir bakış atıyorum. Şu anda tek istediğim Midge Teyze'nin kollarının beni sarması, ama içeri girip az önce olanları ona anlatacak gücü kendimde bulamıyorum. Aylarca beni o karanlıktan çekip çıkarmaya çalıştı ve kötü anılardan oluşan bulanık bir lagündeki cesetler gibi içimden yükseldiğini hissedebiliyorum. Yıllığı parkta bırakmışım, ama vücudum sıcaktan çaresizce titrerken bu şu anda endişelerimin en küçüğü.

Makaio sürücü koltuğuna oturur ve bir süre sessizce oturur, arkasına bakma zahmetine girmez. "Sen iyi misin?"

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştıyorum. "Bilmiyorum."

"Bu gece olanları ona anlatırsam, onların gerektiği gibi cezalandırılmasını isteyecektir."

Uygun bir şekilde cezalandırıldı. Son birkaç saat içinde Lucian hakkında edindiğim bilgilerle bu ne anlama geliyor? Fırsat verilse ne yapardı?

Cevap olarak söyleyecek bir şeyim yok çünkü gerçek şu ki Lucian şu anda burada dursa ve bana Makaio'nun geri dönüp onları cezalandırmasını isteyip istemediğimi sorsa muhtemelen ona evet derdim. "Beni nasıl buldun?"

"Bilezik."

Kaşlarımı çatarak bileğimdeki süslemeye bakıyorum. "Beni takip mi ettin?"

"Tam olarak bu gece olanlar için. Seni güvende tutmak istiyor." Motor kükreyerek canlanır ve ileri doğru hareket eder ve Makaio park yerinden çıkar.

"Lütfen beni teyzemin evine geri götürebilir misin? Lütfen, Makaio."

"Hayır. Artık Lucian'ın yanında daha güvendesin."

CHAPTER μ 4

TSoruşturma memuru masamın karşısında oturuyor, ortağı da yanındaki sandalyede. Görünüşe bakılırsa çaylak, akıl hocası otururken tüm soruları sorarak büyük adam tekerleklerini deniyordu.

sessizce onun yanında. Şüphesiz beni gözlemliyordu.

Onlar için çok kötü, palavra atma konusunda derecelerim var. Göz rengim, koyu renk saçlarım ve sert seks tutkumla birlikte DNA'ma işlemiş. Bu adamlar bu soruşturma bitene kadar tek bir doğru cevapla ayrıldıkları için şanslı olacaklar.

"Anladığım kadarıyla birkaç yıl sizin için çalışmış, annenize hemşirelik yapmış."

Çaylak çocuğun resmi görünme çabası, yanındaki tecrübeli polise attığı belirsiz bakışla engelleniyor ve bu bakış dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Çocuğa biraz hak veriyorum, titiz olmaya çalışıyor, sadece işini yapıyor ama ölen karım ve oğlumla yaşadığım bunca saçmalıktan sonra üzerime bir cinayet daha yıkacaklarını düşünüyorlarsa çıldırmışlar demektir. Ne zaman bir ceset su yüzüne çıksa bu kasabanın günah keçisi ben olmayacağım.

"Bizim tuttuğumuz bir ajans için çalışıyordu."

"Tamam. Ve, um ..." Yüzü notlarına gömülmüş olan çocuğun bu soruşturma hakkında kendine ait tek bir düşüncesi bile yok gibi görünüyor. Kapımı çalmadan önce zamanının çoğunu yazdığı şeye bakarak geçirdi. "Bir hafta önce kovulmuş. Bunun sebebi neydi?"

"Annemin hapları kayboldu."

"Yani onu hap çaldığı için mi kovdunuz?"

"Onu kovdum çünkü uygun değildi. Bazen olur böyle şeyler. Bazı insanlar bazı işler için biçilmiş kaftan değildir."

Ortağı, yakaladığım sırtımayı gizlemek istercesine elini yüzüne sürüyor ve ben de yaşlı adamın parmağındaki mühür yüzüğe bakıyorum. Şaşı, düğmeleri yanlış iliklenmiş gömleği ve kendi kesmiş gibi görünen saçlarıyla, adam herhangi bir şey için çok az sabır gösterecek bir tip gibi görünüyor, özellikle de eğitim tekerlekleri üzerinde özentili bir badass.

"Laura Blackthorne için bir reçete şişesi bulduk." "Bu yüzden mi gecemi bölmeye karar verdiniz?"

Çocuk önce ortağına, sonra da bana bakıp kaşlarını çatmış. "Sadece takip ediyoruz."

"Cinayet kanıtı var mıydı?"

"Hayır, biz... parmak izi aradık. Hizmetçi ve Bayan Anders dışında parmak izi bulamadık tabii ki. Laboratuvar şırıngaya ne enjekte ettiğini kontrol ediyor. Ama oda James Smith adına kiralanmış. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Evet. Muhtemelen bu ülkedeki en yaygın isim. Kredi kartın var mı? Kamera görüntüsü?"

"Hayır. Görünüşe göre odanın bir haftalık ücreti nakit olarak ödenmiş. Ve anladığımız kadarıyla Crow's Nest'in dışarıda kamerası yok. Sadece çalışanlarının bir şey çalmadığından emin olmak için ofiste bir tane var."

"O zaman, tahminim? Kimse onu bulmadan kafayı bulmak için bir yer arıyordu."

"Komik, benim tahminim de buydu," diyor yaşlı memur öne doğru eğilerek. "Sanırım size soracaklarımız bu kadar Bay Blackthorne. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Ayağa kalkarak elini uzatıyor, ben de masanın öbür ucundan elini sıkıyorum.

"Elbette. Soruşturmaya yardımcı olmak için yapabileceğim her şeyi seve seve yaparım."

"Bir soru daha." Çaylak bir kez daha yüzünü notlarına gömüyor, gözbebekleri sayfayı tararken bir ileri bir geri gidip geliyor. "Sizin için birkaç yıl çalıştı. Neden birdenbire onun size uygun olmadığına karar verdiniz?"

"Çalıştırdığım kişilerin kişisel meselelerine çok fazla girmemeye çalışıyorum, ancak performansında kademeli bir düşüş olduğunu söyleyebilirim. Yakın zamanda kimseye haber vermeden ayrıldığı bir olay yaşadık."

annemi riske atıyordu. Ayrıca anneme karşı giderek daha sabırsız davrandığını gördüm."

"Annenle bir dakika sohbet etmemin sakıncası var mı?"

"Biliyorum. Annem size yardımcı olamayacak. Akli melekeleri eskisi gibi değil."

"Yine de, olabilir--"

"Bayan Blackthorne ile *sohbet etmiyoruz*. Hafta sonu kendini eve kapatıp aşırı dozda eroin almaya karar veren bir uyuşturucu bağımlısından daha acil sorunlarımız var."

"Elbette. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Blackthorne."

Memurlar, onları içeri aldığı andan şu ana kadar tek kelime etme zahmetine katlanmayan Rand ile birlikte ofisimden çıkıyorlar. Kendime bir içki doldurup bardağı masama taşıyorum ve telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Aldığım son mesaj Makaio'ya aitti ve Isa'nın eve dönmek üzere bardan ayrıldığını söylüyordu. Neden? Hiçbir fikrim yok. Ancak dönüş yolunda Isa'nın onu fark ettiği ve parka doğru koştuğu anlaşılıyor. İşte o zaman Makaio benimle temasa geçti.

Numarasını çeviriyorum, ikinci çalışta cevap veriyor. "Evet patron, onu buldum."

"Ve?"

"O iyi. Biraz sarsılmış. Parktaki bazı küçük pislikler onunla uğraşıyordu."

"Araya girdiğinize inanıyorum." "Öyle yaptım."

"Herkesin nabızı hâlâ atıyor mu?" Son bir saattir bebek bir polisi eğlendiriyor olmanın zihin uyuşturan egzersizini silmeye çalışarak içki bardağının tamamını geri yuvarladım.

"Evet."

"Güzel. Kucağıma başka bir soruşturma atılmasına ihtiyacım yok." "İçiniz rahat olsun, onları sadece biraz hırpaladım."

"Umarım bir uyarı olarak yeterli olur."

"Onunla tekrar uğraşacaklarını sanmıyorum. Ve eğer yaparlarsa, bunu daha açık hale getireceğimden emin olacağım."

Bir bardak daha burbon doldururken bu yorum beni gülümsetiyor.

"Geldiğinizde onu doğrudan ofisime getirmenizi istiyorum."

"Elbette, Patron."

Telefonu kapattığımda asansörün sesi duyuldu ve Rand bana doğru yürüdü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

ve ayaklarımı masaya vuruyorum.

"Sizi temin ederim ki, emirlerinizi harfiyen yerine getirdim. Kadına özel dedektiften haberdar olduğumuzu bildirdim ve gitmesine izin verdim. Bu onu son görüşüm ya da son duyuşum oldu."

"Sürprizlerden hoşlanmam. Kapımda iki polis memurunun belirmesi kesinlikle boktan bir sürpriz."

Kollarını önünde kavuşturan Rand bakışlarını indirdi. "Özür dilerim, efendim."

"Onun bağımlılığının farkında mıydınız?"

"Temaslarımızdan edindiğim bilgilere dayanarak, uyuşturucu kullanımı geçmişti olduğunu biliyordum, ancak o zamandan beri testleri temiz çıktı."

"Sanırım kötü bir geceydi. Belki de nüksetti."

Alkolün sıcak etkisi az önceki hayal kırıklığımı hafifletmeye başlıyor ve zihnimi daha az endişe verici olmayan ama dikkatimi daha çok çeken başka bir şeye yönleltiyorum. "İsa hakkındaki bilgiler için minnettarım. Görünüşe göre bu akşam şehirdeyken bir olay yaşamış."

"Umarım iyidir."

"Evet. Makaio'ya göre biraz sarsılmış. Eğer bunun daha önce ona saldıran piçlerle bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, aletlerini kestirip hediye paketi içinde ailelerine göndereceğim."

Ayaklarının gergin bir şekilde kayması Rand'in tehdidimin her kelimesine inandığını gösteriyor. "Bu akıllıca mı, Usta? Bayan Anders'in yolumuza çıkardığı ilgi göz önüne alındığında?"

"Akıllıca olup olmaması umurumda değil."

Asansör tekrar çalar ve bu kez Makaio ile biraz dağınık ve solgun görünen İsa'ya açılır.

"Hepsi bu kadar beyler, lütfen bize müsaade edin."

Rand ve Makaio hızla ofisten çıkıp kapanan asansör kapısının ardında kaybolurken, İsa odanın ortasında durmuş, bakışlarını aşağıya dikmiştir.

Aramızdaki sessizlikte, cildinde tek bir çürük olmadığından emin olmak için onu tarıyorum, bu da yavaş yavaş tomurcuklanan öfkemi tetikleyecek. "Anladığım kadarıyla heyecanlı bir gece."

Gözlerinin yaşlarla dolup taşması, Makaio'nun önemli bir şeyi atlayıp atlamadığını merak etmeme neden oluyor.

"Ne oldu?"

Cevap vermek yerine başını sallıyor ve dudağının titremesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Son birkaç haftada Isa hakkında öğrendiğim bir şey var: Kolay kolay ağlamıyor.

"Sana zarar verdiler." Dişlerimi sıkmaktan kelimeleri güçlükle söyleyebiliyorum, vücudum onun cevabına bağlı olarak bir şeye yumruk atmaya hazırlanıyor.

Başını salladığında, zihinsel olarak kaslarımın gevşemesini isteyerek titrek bir nefesle öfkemi dışarı veriyorum.

"Makaio hiçbir şey olmadan önce geldi," diyor sonunda. "Hediyen. Bu bir izleme cihazı."

"Öyle."

"Neden?"

"Sanırım cevap oldukça açık."

"Neden beni takip etme ihtiyacı hissediyorsun?" Bir içki daha içme zamanı.

Öne doğru eğilip sürahiyi bekleyen bardağa boşaltıyorum. "Neden telefonlarımıza GPS koyuyoruz? Evcil hayvanlarımıza? Kaybolmasını istemediğimiz herhangi bir şeye?"

Yüzündeki kızgın ifade, bu cevaptan hoşlanmadığının kesin bir göstergesidir. "Ben bu muyum? Bir nesne mi? Kaçmasını istemediğin bir evcil hayvan mı?"

"Onu sana ben yerleştirmedim, Isa. Bu lanet bir bilezik."

"Hiç çıkarmamam için ısrar ettiğin."

Bu gece daha da kötüleşirse, piyango bileti almaya meyilli olabilirim. Sandalyeden kalkarak masanın etrafında ona doğru döndüm. "Kızgınsın. Sarsılmışsın. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Ona uzandığım anda geri çekiliyor, parmak uçlarım sıcak metalmiş gibi kolunu geriye atıyor. "Sakin bana dokunma."

Ona doğru hamle yapıyorum ama o geri kaçıyor. Kolundan tutarak onu kendime doğru çekiyorum, biraz komik ama başarısız bir kaçma çabasıyla kıvranıp göğsümü iterken onu kendime doğru çekiyorum.

"Neden kaçtın?"

Göğsüme bir kez daha vurulsa da tutuşumu kıramıyor. "Neden Makaio'ya beni buraya geri getirmesini söyledin? Hafta sonları artık benim boş zamanım değil mi?"

"Eski çalışanlarımdan biri bir motel odasında ölü bulunduğunda değil."

O anda durdu, bana bakarken gözleri suçlamayla parlıyordu. "Onu sen mi öldürdün? Nell'i?" Oğlumu sorduğu zamanki gibi bu sefer bir özür bile dilemedi, bu da bana bilezik konusunda gerçekten kızgın olduğunu gösteriyor.

"Hayır. Ben yapmadım. Görünüşe göre bu sefer söylentiler doğruymuş. Aşırı doz almış." "Peki ya Franco? Onu sen mi öldürdün?"

Gözlerini inceliyorum, neden birdenbire bana bu kadar çok soru sorduğuna dair bir açıklama arıyorum. Malikaneden ayrıldığında ne oldu? Neden kaçtı? "Hayır."

"Hayır mı? O zaman bana yalan mı söylüyorsun?"

Bu seferki zor. "Hayır. Onu ben öldürmedim. Teknik olarak. Makaio öldürdü." Şu anda mücadeleyi bırakmış gibi görüldüğünden, tutuşumu gevşetiyorum ama henüz onu bırakmıyorum. "Annemi ve teyzeni öldürmekle tehdit etti. Hiçbir şey yapmadan öylece durmam mı gerekiyordu?"

"Parayı bana verebilirdin. Benimle bir anlaşma yapabilirdin." Beni tekrar itiyor, bu sefer dişlerini sıkmış ve köşeye sıkışmış küçük bir porsuk gibi açmış. "Bunun yerine, sen bir katilsin!"

"Şimdi de aziz mi oldun? Tehdit hala kafanda canlıyken onun hayatından çıktığını bilmek seni rahatsız etmiyordu."

"Senden asla benim adıma öldürmeni istemezdim."

"Çok yazık. Çünkü biri benim olanı tehdit ettiğinde ben böyle yaparım." Her iki kolunu da sıkarak onu niyetimden daha sert bir şekilde sarsıyorum ama bu kız bütün gece yaptığı maskaralıklarla beni sinirlendirmediyse ne olayım. "Bunu ben istemedim, Isa. Mesafemi korudum. Benden uzak durman için seni uyarmıştım. Ama yapmadın. Peki ya şimdi? Bana ait olan şeyler üzerinde ne kadar korumacı olduğumu öğreneceksin."

"Sana ait olmak mı? Ben asla sana ait olmadım. Bunu en başta açıkça belirtmiştik, hatırladın mı?"

"Hayır. Seninle bir ilişki yürütemeyeceğimi açıkça belirttim. Ama bu, sana elini sürdüğü için bir piçi öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor."

İrkildi ve kollarını bükerek elimden kurtulmaya çalıştı. "Senin korumana ihtiyacım yok!"

Ve ona bu gece olanları hatırlatmama gerek yok. Kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğüm için değil, Friedrich ve diğerleri onu öğrenirse neyle karşı karşıya kalacağı hakkında en ufak bir fikri olmadığı için.

Hâlâ kaşlarını çatarak kurtulmaya çalışmayı bırakıyor. "Artık kimin yalan kimin doğru söylediğini bilmiyorum."

"Öyleyse neden gerçeklere dikkat etmeye başlamıyorsunuz?"

Gözleri yine beni ortadan ikiye bölmeye hazır lazer ışınları gibi. "Kadınları seks kölesi olarak tuttuğunu mu? Senin için çalışan herkesin senden korktuğunu mu? Sizi tehdit edenleri hiçbir tepki göstermeden susturma gücüne sahip olduğunuzu mu? Hangi gerçeklere dikkat etmeliyim Lucian?"

Onu kanepeye doğru geri itiyorum ve küçük bir itmeye sandalyenin kolunun üzerinden minderlerin üzerine düşüyor, ben de onu altıma alıyorum. Bu kızı dudaklarımla susturmama bir saniye kalmıştı. "Nell aşırı dozda uyuşturucu almış. Daha ne söylememi istiyorsun? Ne istiyorsun?"

Dudakları aralandı, elinden gelse beni parçalayacakmış gibi görünüyor. "Buradan gitmek istiyorum. Bu yerle hiçbir alakam yok. *Katillerle* hiçbir alakam yok. Ya *da köle tacirleriyle*. Ya da seninle!"

Sabrim sonunda patlıyor. Çenesini sıkıca kavriyor, yükselen öfkemi kontrol altında tutmak için burnumdan sertçe nefes alıyorum. "Ben bir katil değilim. Ve hiçbir kadın isteği dışında burada tutulmadı." Gözlerim dudaklarına kayıyor, şu anda onu öpmeyi her şeyden çok istiyorum ama bu fırsatı kaçırp dudağımı yüzümden ısıracığından eminim.

"Kanıtla. Bırak beni gideyim."

"Gitmek mi istiyorsun? Gitmek mi istiyorsun?" Onun gitme düşüncesi göğsüme inen bir yumruk gibi. Sert, *nefesimi kesen*, başımı kontrolden çıkaran, kaslarımı öfke yumakları halinde saran bir yumruk.

"Evet."

Dişlerimi gıcırdatarak ona bakıyorum ve kendimi o dudaklardan uzak durmaya zorluyorum. Yüzünü bırakıyorum ve ondan uzaklaşmak için vücudumdaki tüm gücü harcıyorum. "Tamam. Makaio sabah ilk iş seni bırakacak."

CHAPTER $\mu\mu$

TCep telefonumun vızıltısı beni rüyadan uyandırıyor ve yatakta doğruluyorum. Sabah ışığı perdelerin arasından parıldarken, gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve teyzemden gelen aramayı görmek için telefonumu kaldırıyorum

Midge. Dün gece ona mesaj attım ve geceyi Kelsey'de geçirmeye karar verdiğimi söyledim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama gerçek sadece onu endişelendirecek.

"Alo?"

"İsa... eve gelmen gerek." Telefonda bile sesi kederin ağırlığını taşıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Annen... bu sabah ölü bulundu. Eve gelmen gerekiyor."

MAkaio Bentley'in yolcu kapısını kapatıyor ve aracın etrafında dönerken Lucian'ı ofisinin penceresinde durmuş bakarken yakalıyorum

bana bakıyor. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, ilk geldiğimde olduğu gibi aynı sert vücut dilini taşıyor ve bana kızgın olduğunu biliyorum. Ona veda etmeye ya da annemden bahsetmeye zahmet etmedim.

Bir anlamı yok.

Midge Teyze'ye dönüşüm sadece teyzemin yanında olmak içindi.

Annemle ilgili haber benim için pek de sürpriz olmadı, zira neredeyse on yıldır bu telefonun gelmesini bekliyordum. Bir insan

Kader bir noktada devreye girmeden bu kadar tehlikeli bir şekilde yaşamak. Bir yanımda boş ve soğuk hissediyor, içim bomboş, ama önümüzdeki günlerde Midge Teyze'yi kesinlikle ezecek olan aynı üzüntüden değil. Benimki bir özlem. Hâlâ bir şeyleri önemseyen küçük bir parçamı bulma arzusu.

Önceki gece Lucian'la olan bağlantımın kopması, teyzem dışında benim için önemli olan tek şeyi koparmak gibiydi. Şimdi, sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Rüzgâra kapılmış, uçuşan bir hurda.

Araba uzaklaşırken, kalbim göğsümün içinde soluyor. Kısacık bir an için Lucian'la yaşadığım şeyin gerçek olduğundan emindim. Hayatımda ilk kez gerçek bir şeyler hissediyordum.

Lucian'da güvenlik var, ona ulaşmak için tehlikeli bir uçuşumun kenarından atlamayı göze aldığım ölçüde. Ben ateşle oynayan bir ölümlüden başka bir şey değilken, onun gibi bir adama, gazap ve alev tanrısına bulaşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Ben onun sahip olduğu türden bir güçle büyümedim, tehditleri ve rekabeti sonuçsuz bırakabilecek türden. Tehlikeli bir uyuşturucu satıcısını avlayıp burnumun dibine gömebilecek türden. Franco ile bir anlaşma yaptığını ya da ona rüşvet verdiğini düşünecek kadar safmışım. İki avcının bu şekilde anlaşabileceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı.

Köpekbalıkları uzlaşmaz, öldürmek için avlanırlar ve Lucian bu yolsuzluk denizindeki en kurnazlardan biridir.

Midge Teyze'nin evine vardığımızda Makaio benimle tek kelime bile konuşmadı. Aedon ve Brady beni iğrenç parkın tuvaletinde kıstırdıklarında peşimden geldiği için ona teşekkür etmek istemekle ondan korkmak arasında gidip geliyorum. Lucian gibi o da yoluna çıkan her şeyi ortadan kaldırma konusunda oldukça yetenekli görünüyor. Ve bugün kesinlikle onun gazabının kaynağı olmak istemiyorum.

Bileziği çözüyorum ve yanımdaki konsol masasının üzerine bırakıyorum. Makaio kapıyı açtığında kaldırımı çıkıyorum ve o da elimdeki spor çantasına uzanıyor. Bu kez onu durdurmak için elimi omzuna koyuyorum. "Ben hallederim."

Bir adım geri çekilir ve elini kapıya dayar.

"Makaio..." Kelimeler benim için çok zor. Teşekkür ve takdir sözcükleri imkansız. "Eğer dün gece gelmeseydin, biliyorum ki çok kötü bir durum olurdu. Neler olabileceğine dair kâbuslar gördüm."

"Bana seni korumam söylendi. Patron seni güvende tutmamı söyledi."

Başımı sallıyorum, kafamda kalan birkaç kafa karışıklığı hâlâ cevap arıyor. "Neden? Saldıracaklarını bilemezdi."

"Onlar için endişelenmiyor. O bok kafalılar küçük patatesler." "O zaman kimin için endişeleniyor?"

Bakışlarını benimkilerden kaçırarak dev omuzlarını geriye atıyor. "Bak, Lucian'ı uzun zamandır tanıyorum. Yıllardır. Başka bir kadına karşı bu şekilde davrandığını hiç görmedim. Asla."

"Ne şekilde?"

"Senin için çıldırıyor, Isa. Aklını kaçırmış, deli. Seni o kadar kolay bırakmayacağını bilmelisin. Seni bir süreliğine rahat bırakacak. Ama bu onun için bitmedi."

"Benim için her şeyin bittiğini anladığında fikrini değiştirecektir. Herhangi bir günmüş gibi insanları öldüren bir adamla birlikte olamam. Kötü insanlar olmaları umurumda değil. Bu ona birinin canını alma hakkını vermez."

"Biz insanlar medeni olmaya çalışıyoruz ama sonuçta hayvanız. Hepimiz. Ve hayvanlar aleminde sadece en güçlüler hayatta kalır."

Bakışlarımı indiriyorum ve başımı sallıyorum. "Onun dünyası benim dünyam değil."

Güle güle Makaio."

"Kendine iyi bak."

Yanımdan geçip evin ön kapısına doğru ilerliyorum. Elim kapı kolunda, gidişini izliyorum ve köşeyi döndüğünde kapıyı açıyorum ve Midge Teyze'yi mutfak masasında oturmuş sigara içerken buluyorum.

Tüm ev tütün ve kahve kokuyor ve kaslarım annemin üzüntüsüyle boğuşmak zorunda kalacağım düşüncesiyle geriliyor. Onun hissettiklerini hissetmiyorum ve hissetmek de istemiyorum.

Yanımdaki sandalyeye kayıyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş, saatlerce ağlamaktan şişmiş ve siyah halkalar oluşmuş. Dağınık saçları yüzüne yapışmış, sabahtan beri ellerini saçlarında gezdirdiğinin kanıtı. Berbat görünüyor.

"Daha sonra cesedi teşhis etmem gerekiyor." Sigarasını kül tablasının kenarına vuruyor ve bir nefes daha çekiyor. "Sanırım sabah koşusu yapan biri onu iskelenin altındaki sahilde bulmuş. Kafayı bulup boğulmuş olabileceğini düşünüyorlar."

İç çekerek masadan uzaklaşıyorum ve bir bardak almak için dolaba doğru yürüyorum. Buzdolabından bir kutu süt alıp biraz dolduruyorum ve

Sırtımı Midge Teyze'ye dönerek emiyorum.

"Bu kadar mı? Senden aldığı tek şey bu mu?" Sesindeki gerginlik aslında bana yönelik değil, bunu biliyorum. Kızgın ve üzgün ve ben onun duygusal kum torbası olacağım, tıpkı on dört yaşındayken Hal Amca onu terk ettiğinde olduğum gibi.

"Gerçekten o kadar şaşırdın mı?"

Çenesi bir karşılıkla eğilmiş, başını sallıyor. "Sen gerçekten bir şeysin, evlat."

Bardağı yere bırakıp, odanın öbür ucuna *bir şey* fırlatmamak için tezgahın kenarına tutunuyorum. "Özür dilerim, *ne yapmam* gerekiyordu? Hayatlarımızı mahvettiği, sonra da sonuna kadar kendi hayatını mahvetmeye devam ettiği için üzölmeli miyim?"

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzölüyor, sigarasını kül tablasına atarken dudakları sert bir çizgiye bastırıyor. "O seni istemedi. Bunu söylediğim için muhtemelen cehenneme gideceğimi biliyorum ama gerçek bu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Baban." Gözyaşlarını silerek burnunu çekiyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "O çürümüş piç seni istemedi. Ama o istedi. İster inan ister inanma, o seni istedi." Geçmişteki bir sahneye dalmış gibi uzaklara bakarken gözleri odaktan çıkmış gibi görünüyor ve kaşları aşağı indiğinde, olmak istemediği bir yer olduğunu biliyorum, ama sessiz kalıyorum. Çünkü bilmem gerekiyor. Bunu duymak için çok uzun süre bekledim.

"O zamanlar ona sorsaydınız, ona aşık olduğunu söylerdi. Belki de öyleydi. Her şeyin içinde biraz gizem olduğunu söylerler ve ben buna inanıyorum. Senden hamile kaldı. Onunla banyoda oturduğumuz günü hatırlıyorum. Dışarı çıkıp test almıştım, çünkü ailem öğrenseydi, babam bir daha denize açıldığında onu köpekbalıklarına atarlardı." Gözyaşlarının arasından gülüyor ve başını sallıyor. "Pek sayılmaz ama yine de korkmuştu. İki çizgi belirdiğinde ona yanlış bir şey olabileceğini söyledim. Onu kasabadaki kliniğe götürmeyi, bir şey söylemeden önce doğrulatmayı teklif ettim, çünkü bu yüzden hayatların mahvolacağını biliyordum. Mahvoldu." Nefes alarak bir an duraksıyor, ellerini birbirine sürterek sigara paketine tekrar uzanıyor. "Doğrulandıktan sonra ona söylemeye karar verdi. O zamana kadar bence hamilelik konusunda her iki yolu da seçebilirdi. Saklayabilirdi. Ondan kurtulabilirdi. Gerçekten bir planı yoktu." Kulağa ne kadar kopuk gelse de, benim hakkımda konuştuğuna inanmak zor. "Ama bunu yapmak istediğini biliyordu.

onunla konuştu. Ve kadın konuştuğunda, adam çok sinirlendi. Ona fahişe dedi ve herhangi birinin bebeği olabileceğini söyledi. Sonra da onu tehdit etti. Eğer bebeği yok etmezse, bunu kendisinin yapmak zorunda kalacağını söyledi." Sigarasını masaya vururken gözlerinde daha fazla yaş birikiyor ve onu görünce benim de gözlerim doluyor. "Satır aralarını okumak için dedektif olmaya gerek yok. Ama annen... annen ateşli ve cesur biriydi ve seni yok etmeyi reddetti. Yine de korkuyordu. Senin için ve kendisi için korktu, bu yüzden adayı terk etti. Ve bekar bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu çabucak öğrendi. Tanrım, yine de denedi. İkinize bir hayat kurmak için uzun süre kışını yırttı. Ama ne kadar çalışırsa çalışsın hayat ona hiç rahat vermedi."

Ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı duvarlarda gezdiriyorum. Gözlerimdeki yaşları göstermemek için. "Neden bana söylemedin?"

"Yapmamı istemedi. Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. En azından senin için daha iyi. Diğer yandan o? O kadar da iyi değildi." Sonunda sesi çatlıyor ve Midge Teyze'nin annem söz konusu olduğunda neden her zaman bu kadar kararlı, bu kadar tavizsiz olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Kim o?"

Elleri hâlâ titrerken sigarayı dudaklarına götürüyor, uzun bir nefes çekince yanakları çöküyor ve başını sallıyor. "Bir söz verdim, Isa. Sana asla söylememem için bana yemin ettirdi."

"Lütfen. Bilmek zorundayım."

Hâlâ başını sallıyor ve bakışlarını benimkilerden ayırıyor.

"Ona verdiğin her sözü tuttun, Midge Teyze. Her birini. Artık ne önemi var ki? O öldü!"

"Şimdi her zamankinden daha önemli." "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Sessizlik aramızdaki havada asılı duruyor, sabırsızlığım her geçen saniye daha da artıyor.

"Neden beni buraya geri getirsin ki? Sence de bu onun için biraz aptalca değil mi?"

"Başka seçeneği yoktu. İnanın bana, yapmazdı." "Peki, madem bu kadar tehlikeli, neden yaptı?"

Kaşları birbirine yapışmış, böyle bir şey sorduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Ne hakkında?"

İç çekerek başını sallar. "Benden aynı anda çok fazla kutu açmamı istiyorsun, İsa."

"Ve sen hala bütün solucanları tutuyorsun. Bana bir şey ver. Herhangi bir şey. Tüm hayatımı annemin boktan bir keş olduğuna inanarak geçirdim ve sen bana öyle olmadığını söylemeye çalışıyorsun. Buraya dönmesine neyin sebep olduğunu bilmem gerek. Beni yok etmek isteyen adama geri getirme riskini neden aldı?"

"George Amca bir şey çağırıştırıyor mu?"

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez kafamın içindeki düşüncelerin, görüntülerin kilidini bir iskelet anahtarı gibi açıyor.

Elinde parlayan bir kalp tutan bir çocuk. Etraf karanlık. Çocuğun yüzü neredeyse parlıyor. Hüzünlü gözler. Nazik eller. Kırmızı bir kalp. Derin nefesler. Kırmızı. Her yerde.

Zihnim transa geçerek beni anıların içine çekiyor. "Ona George Amca derdim. O... Tessa Teyze'nin kocasıydı."

"O aslında senin teyzen değildi. Annen çalışmak zorunda kaldığında ya da dışarı çıktığında sana bakardı. Mahallede yaşayan yaşlı bir kadın. Annen ona güvenirdi."

"Gecenin bir yarısı uyandım. Biri kulağıma fısıldıyordu. Duvar da bir çocuk resmi gördüm... elinde parlayan bir kalp tutuyordu." Anılar daha hızlı, daha canlı geliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, çocuk değil. Bir adam. İsa, belki?"

"Evet, İsa'nın Kutsal Kalbi. Annen bana çok dindar olduğunu söylemişti. Devam edin."

"Bana rahatlamamı söyledi. Annemin beni almaya gelmeyeceğini. Sadece ben ve George Amca takılıyorduk." Göğsüme bir soğukluk doluyor, korkunun kristal dalları içimin derinliklerinde bir yerden dışarı çıkıyor. "Elini... karnıma koydu. Ve pantolonumun altına." Gözlerimi kapatıyorum, sanki bunu yapmak göz kapaklarımda ardında oynamaya devam eden anıyı engelleyebilmiş gibi. "Çılgılık attım ve bana eğer biri beni duyarsa canını yakmak zorunda kalacağını söyledi. Acıyı hatırlıyorum. O kadar çok acı çekmişim ki bayılmıştım." Titrek bir nefes veriyorum ve gözlerimi açtığımda Midge Teyze'nin gözlerinde daha fazla yaşla bana baktığını görüyorum. "Uyandığımda her yerde kan vardı. Çok fazla kan. Annem de oradaydı ve beni kollarına aldı." Sesim çatlıyor, gözyaşlarına boğuluyorum. "Bana 'Her şey yoluna girecek bebeğim' dedi, bir baktım boğazında ve ellerinde kan vardı."

"Arabasına bindi ve buraya, bu adaya gelene kadar kilometrelerce sürdü. Seni bana getirdiğinde, her yerinde hala onun kanı vardı. Hal Amca ve ben seni içeri aldık, kanı yıkadım ve seni bir battaniyeye sardım, annen yıkılırken sana sarıldım." Burnunu çekiyor ve yeni dökülen gözyaşlarını siliyor, benimkiler ise gözlerimin üzerinde titreyen bir kalkanın içinde sıkışıp kalıyor. "Seni bana bırakmak zorunda olduğunu söyledi. Ve bana seni koruyacağıma dair söz verdirdi. Babanın gerçekte kim olduğunu sana asla söylememem için."

Bir elini uzatıp koluma koyuyor ve sandalyenin kenarından sarkan çantasından bir şey alıp önüme koyarken gözyaşlarım nihayet diniyor. Tüm okul fotoğraflarım bir yığın halinde, annemle benim küçükken, belki beş yaşındayken çekilmiş büyük bir resmimizin üzerinde duruyor. Gülümsüyor ve kamerayı işaret ediyor, yüzü sağlıklı ve aydınlık, o ateşli kırmızı buklelerle çerçevelenmiş.

"Bunları bu sabah topladım. Viyadüğün altında kamp kurduğu yerden. Ben anne değilim, dolayısıyla iyi ya da kötü annenin ne olduğu konusunda kesinlikle uzman değilim. Ama emin olduğum bir şey var ki o da seni sevdiği. Bir uyuşturucu bağımlısı ne kadar sevebilirse, o da seni o kadar sevdi."

Sonunda yıkılıyorum ve Midge Teyze'nin kollarının beni sarıp kucakladığını hissediyorum. "Ona korkunç şeyler söyledim. Ve şimdi ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyecek."

"O biliyor, bebeğim. O biliyor."

CHAPTER μ 6

I Kameradaki boş yatağa bakarak içkimi bardakta döndürüyorum. Dişlerim kafatasımda gıcırıyor, gitmeden önceki son sözlerini hatırlıyorum. *Bırak gideyim.* Bu sözler Amelia'nın kolumdan sarktığı ve yatağımı çekiştirmeye çalıştığı gece yankılanıyor.

Parmaklar gevşek.

Bardağı odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve duvara çarparak kırılıyor. "Siktir!"

Bu kıza bulaşarak ne halt ettiğimi sanıyordum? Isa gibi dizginlenemez bir şeye aşık olmanın sonuçlarını biliyordum. Genç, şımarık, gözbebeklerimi bir çubukla dışarı çıkaracak türden bir kız. Bir test tüpünün içinde bir kasırgayı kontrol altına almaya çalışmak gibi. Kırbaç gibi esen rüzgârlar, yarı yırtık çatılar, hain dalgalar ve tehlikeli dip akıntıları var ve ben nedense ona doyamıyorum. Özünde bir hava durumu sunucusu muyum, yoksa işkenceyi seven iyi niyetli bir mazoşist miyim bilmiyorum.

Asansör çalışıyor ve Rand dışarı çıkıyor, masama doğru ilerlerken kırık cam parçalarına bakıyor. Isa'ya verdiğim bileziği masanın üzerine bırakıyor ve onu görünce elim yumruk oluyor.

"Bu sabah bir ceset daha bulunduğu haberini aldım," diyor bir adım geri çekilip ellerini önünde kavuşturarak. "Görünüşe göre bir başka aşırı dozda uyuşturucu."

"Neden umurumda olsun ki?"

"Jenny Quinn'in cesediydi. Isa'nın annesi."

Sandalyeme geri yaslanıp düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum. "Giderken hiçbir şey söylemedi."

"Hayır, sanırım yapmazdı."

"Nell ile bir bağlantısı var mı? Herhangi bir benzerlik?"

"Sadece koluna saplanmış bir iğne bulundu. Onunla birlikte eroinden de şüpheleniliyor. Gerçi anladığım kadarıyla Isa'nın annesi bir süredir bağımlıymış. Sanırım bunda olağandışı bir şey yok."

"Isa'dan haber var mı? Durumu nasıl?"

"Korkarım hiçbir şey."

Ayağa kalkıyorum ve cep telefonumu cebime sokuyorum.

"Efendim... belki de birkaç gün uygun olabilir. Yas tutmasına izin vermek için falan."

Son birkaç yıldır, babamın vefatından bu yana Rand'ın tavsiyelerine kulak asmamaya özen gösterdim, onun tavsiyelerini çoğunlukla işe yaramaz buldum ama belki de bu konuda haklıdır. Belki de zamana ihtiyacı vardır. "Cenazeye katılmak istiyorum. Belli olur olmaz beni tarih ve saatten haberdar edin."

"Kesinlikle."

"Peki Rand, bu konuda ne düşünüyorsun? Tesadüf mü?"

"Bunu söylemek zor. Birinin Isa'nın peşine düşmesi için bir neden göremiyorum." "Tabii o kişi onun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsa."

"Doğru, ama bu konuda gerekçesi olabilecek tek kişi Stefano Scarpinato ve tanıştığımızda teklifinizden nispeten memnun görünüyordu."

Rand, Friedrich'le yaptığım görüşmeden haberdar değil. O ibnenin beni test ediyor olma ihtimalini göz ardı etmiyorum ve eğer durum buysa, göt deliğini büzüştürmek için finansman eksikliğinden daha fazlasına sahip olacak.

"Makaio bana parktaki saldırganların birkaç ay önce o partide ona sorun çıkaran iki kişi olduğunu söyledi. Ona göz kulak olmak istiyorum."

"Makaio'yu hemen göndereceğim."

"Hayır. O gece Makaio'dan kaçmak için sıvıştı. Onu görür görmez kaçıp gitmesine ihtiyacım yok. Ve kabul edelim ki Makaio cenazedeki bir palyaço gibi ortama uyum sağlıyor."

"Birini işe almayı düşünmeli miyim?"

Başparmağımı oynatarak, düşünceli bir şekilde dudağımın içini çiğniyorum. "Evet. Sanırım özel dedektif arkadaşımızla konuşmamızın zamanı geldi."

"Bay Goodman? Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Usta." "Franco'yu öldürmek de öyle, ama yine de yaptım."

CHAPTER μ 7

I Cenazelerden nefret ederim. Eğer bir keder yiyici olsaydım, bir tabuta bakmaya zorlanmanın getirdiği üzüntü ve sefaletle bütün gün ziyafet çekebilirdim. Bunu neden kendimize yapıyoruz? Neden cenazelerimizi itip kakarak acıyı uzatıyoruz?

bir gün boyunca yüzümüzün içinde mi?

Bunu kolaylaştırması mı gerekiyor? Cansız bir bedene bakmaktan bıkip ölümü kabullendiğimiz bir noktaya mı ulaşacağız?

Annem beyaz ipek ve çiçeklerle çevrili bir tabutun içinde yatıyor. Etrafındaki saksılarda dört düzine gül var, sanırım Lucian'dan gelmişler, gerçi ekteki kartta *bir arkadaş* imzası var. Uzun kızıl saçları kıvrılmış, kollarındaki izler kalın bir makyajla kapatılmış. Cenazelerle ilgili bir diğer şey de bu: Yalan söylüyorlar. Eğer gerçeğe ilgili olsalardı, annem bir karton kutunun içinde, saçları yağlı bir at kuyruğuyla yarım yamalak toplanmış, etrafında bir sürü kullanılmış iğne ile yatıyor olurdu.

Midge Teyze, kendisini Laura'nın koleksiyonundaki oyuncak bebeklere benzeten zümrüt rengi bir elbise tercih etti.

Gerçek olmayan bir şey.

Ten rengi, sanki ilaçlar kanına hiç dokunmamış gibi parlak ve mükemmeldi. Midge Teyze'nin topladığı resimler vücudunun etrafında uzanıyor ve papaz anlamaya başlayamadığım bazı kutsal yazıları sıralarken ben onun ve benim resmimize odaklanıyorum.

Anma konuşması yapmamayı tercih ettim ve bunun yerine külleriyle birlikte yakılmak üzere annem için bir mektup yazdım. Kalabalıklar önünde konuşmak hiçbir zaman bana göre olmadı ama hayatımın büyük bir bölümünü hor görerek geçirdiğim annemle ilgili duygu ve düşüncelerimi paylaşmamın istenmesi, methiye düzmeyi hiç de umursadığım bir şey değil.

Sadece bir avuç insan geldi, çoğu da Midge Teyze'nin çalıştığı bardan ona destek olmak için gelen çocuklar. Diğerlerinin son görevlerini yerine getirmelerini izlerken, Midge Teyze elimi tutarak bir mendile hıçkırı hıçkırı ağlıyor. Kadın sonsuz bir gözyaşı deposu olmalı. Bir noktada kuruması gerekiyor ve belki de ben o noktadayım. Cenazede gözleri kupkuru olan tek kişinin ben olmam tuhaf görünüyor olmalı.

Havaya ihtiyacım

var. Çaresizce.

Burası boğucu. Beni

boğuyor.

Midge Teyze elimi sıkıyor ve göğsüme bir panik dalgası daha gönderiyor. Bahse girerim yaklaşan bir anksiyete atağıdır. Aedon ve Brady'nin saldırısından sonra sık sık yaşadım ve göğsümdeki sıkışma, odanın dönmesi, başka bir atağın uyarı işaretleri olarak hizmet ediyor.

Mac şüphesiz sarhoş bir halde sendeleyerek ikimizin yanına geliyor ve alnımın üstüne bir öpücük konduruyor. Midge Teyze'yi viski kokulu bir kucaklamayla sararken, ben de avucumu onunkinin üzerine koyuyorum.

"Biraz temiz hava alacağım."

"Tamam, tatlım," diyor, sesi Mac'in kucaklamasıyla boğuklaşıyor.

Şu anda buna nasıl dayanabiliyor, bilmiyorum. Biri bana sarılmaya çalışırsa muhtemelen nefesim kesilir, bu da uzaklaşmak için iyi bir sebeptir. İşte o zaman sarılmalar başlar. Özürlerin, anıların ve pişmanlıkların bir keder nehri gibi herkesin içinden aktığı zaman.

Burnumdan zorlukla nefes alarak gösteri odasından çıkıyorum, koridordan geçiyorum, fuayeden geçiyorum ve cenaze evinin ön kapısından çıkıyorum. Merdiven tırabzanını tutarak, çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum.

Nefes al, Isa. Sadece nefes al.

Uzun bir nefesle gözlerimi açtığımda tanıdık bir yüzün karşımda durduğunu görüyorum

Ben.

"Selam, Isa." Belediye Başkanı Boyd bir ayağını Merdivende, elini kalçasına dayamıştı. "Nasılsın?"

"İyiyim. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sadece... Gazetede Jenny'nin vefat ettiğini gördüm. Benim öğrencimdi. Lisede öğretmenlik yaptığım zamanlar." O konuşurken, zihnim

Annemin yıllığında onun fotoğraflarını buldum. "Onu yıllardır görmedim."

"Çok fazla taşındı." "Evet."

Bunu duymuştum."

Aramızda garip bir duraklama oluyor ve başparmağımı omzumun üzerinden kaldırıyorum. "İçeri girmek ister misin? Tören bitti. Herkes son saygı duruşunu yapıyor."

"Hayır, hayır. Rahatsız etmek istemem. Yine de merak ediyorum. Nasıl

....

Onu nereden

tanıyordunuz?" "O

benim annemdi."

"Annen mi?" Ses tonunda bir şaşkınlık ifadesi var ve boğazını temizleyerek gözlüklerini düzeltiyor. "Bu ilginç. En sevdiği hükümet öğretmeni hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olduğunu sanmıyorum." Ardından gelen kahkaha şapşalca ve garip ve bir şekilde ortama uygunsuz.

"O hayattayken pek iyi anlaşılamazdık."

"Ah, bu çok kötü." Omuzlarını geriye atıyor ve tekrar boğazını temizliyor. "Söylesene, yapabileceğimizi sanmıyorum--"

"Merhaba, Isa." Sözümlü kesen ses kulağımı gıcıklayan derin, zengin bir ses ve bakışlarımı Boyd'un ötesine, Lucian'ın arkasında durduğu yere kaldırıyorum. Kusursuz bir şekilde dikilmiş, keskin, siyah bir takım elbise giymiş olan Lucian'a bakmak neredeyse zor ve ayrıldığımız kötü şartlara rağmen vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor. Takım elbisesinin cebinde Lucian'a çok yakışan siyah bir gül var. Cenazede bile olsa, bu kasabaya ait değil.

Boyd boynunu bükerek ve bunu yaparken bir adım geriye tökezler, kendini tutarken kıkırdar. "Şeytanın sözü..."

Konuşmamızda Lucian'dan bahsettiğini hatırlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Lucian bir elini pantolonunun cebine sokmuş, bana doğru adım atıyor, diğer eli bir günlük kirli sakalının üzerinde gezinirken çenesindeki yara izine doğru bakıyor. Onu görünce kalbim gerçekten acıyor. "Ben sadece... ikinizin biraz yalnız kalmasına izin vereceğim."

Boyd adımlarını

kaldırma iniyor, arkasında duran karanlıktan rahatsız olmuş gibi omuzlarını geriye atıyor. "Isa, sonra görüşürüz."

Onu görmezden gelerek, merdivenlerden çıkarken gözlerimi Lucian'dan ayırmıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Annene olanları duydum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Kollarımı kavuşturarak bakışlarımı ondan ayırdım ve kaldırımın kenarındaki arabasını fark ettim. Lucian Blackthorne'un hayatımda tanıdığım en inanılmaz insan olduğuna yemin ettiğimde neredeyse seviştiğimiz arabanın aynısı. "Ben iyiyim. Sanırım güller sendendi?"

"Evet. İyi görünüyorsun."

"Seni son gördüğümünden bu yana sadece bir hafta geçti."

"Ve o zamandan beri her gün, her dakika seni düşünüyorum. Beynime bulaşmış olman çok çıldırtıcı."

Ona her gece soğuk terler dökerek uyandığımı ve onun adını sayıkladığımı söyleme zahmetine girmiyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu, dudaklarının dudaklarımda olduğunu, nefesimin kesildiğini, kalbimin çarptığını, onu düşündüğümde etrafımda patlayan tüm kaosu hayal ettim.

"Evet, öyle. Gerçekte kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim olmaması çok kötü." Gitmek için arkamı döndüm ama kolumu sıkıca kavrayınca yüzünü ona döndüm. "Bırak gideyim."

"Dünyada beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin." Beni öne doğru çeken keskin bir çekiş yapıyor ve ben de onun içine düşüyorum. "Sana gösterdiğim her şey benim olduğum şey."

"Buna inanmak istiyorum. İnanmak istiyorum. Bonesalt Şeytanı'nı çözen tek kızın ben olduğumu düşünmek istiyorum. Ama o kadar aptal olduğunu sanmıyorum Lucian. Yerel bir kızın dünyana girmesine izin verecek kadar dikkatsiz olduğunu da sanmıyorum."

Buna cevap vermiyor ve onun yerine parmağını şakağımda gezdiriyor, dokunuşu neredeyse dayanılmaz, ne kadar özlemiş olsam da. "Geri dönmeni istiyorum. Bana geri dön."

Yüzümü kavrayıp alnıma bir öpücük konduruyor ve yemin ederim kollarımı ona sarıp kucağında kaybolmamak için tüm gücümü harcıyorum. Bunu çok istiyorum. Son birkaç gündür kendimi kaybolmuş, sürükleniyor gibi hissediyordum. Birinin iplerimi çekip beni yere sermesini, beni tutmasını ve kendimi kaybetmemi engellemesini arzuladım.

"Neye ihtiyacınız varsa, sadece isteyin ve halledilsin" diyor.

"Zamana ihtiyacım var." Son birkaç günümü Lucian'ın Franco'yu sadece beni korumak için öldürdüğüne, başka bir nedeni olmadığına kendimi ikna ederek geçirdim. İnsanlara zevk için işkence eden bir şeytan olmadığına. "Ve cevaplar."

"Yeterince adil. Sana zaman vereceğim. Ama aramızdaki bu şey? Oluyor, Isa."

"Göreceğiz." Cenaze evine doğru dönüp bakıyorum, oradaki izleme odasının penceresinden hareketleri görebiliyorum. "Geri dönsem iyi olacak."

"İrtibatta olacağım." Çenemi tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve aklım bana sıkı sıkı tutunmamı ve bırakmamamı söylüyor. Bunun yerine öpücüğü kesip uzaklaşıyorum ve eğer daha önce başımın döndüğünü düşündüysem, şimdi tamamen dönmeye başlıyorum.

Merdivenlerden iniyor, yürüyüşünün rahatlığı, bir cenazeye dünyada umursamadan gelebilen ve havanın son yudumunu çalmış gibi ayrılabilen bir adam gibi.

Kafamın içinde çarpışan yalanlara ve gerçeklere karşı at gözlüklerimle onun peşinden gitmek istiyorum.

Arkamı dönüp cenaze evine geri döndüm.

T Midge Teyze bizi eve geri götürürken annemin külleri kucağımdaki vazoyu dolduruyor.

"Annen bunun her saniyesinden nefret ederdi. İlgi çekmeyi sevmezdi." Gözyaşları hâlâ sesinde ağırlaşıyor, sanki tekrar kırılacakmış gibi.

"Ben de ilgiden hiç hoşlanmadım."

"İkinizin ne kadar çok ortak noktası olduğunu bilseniz

şaşırdınız." "Ne gibi?"

"Pişano, birincisi."

Kaşlarını çatarak pirinç vazoya bakıyorum. "Annem çalışıyor muydu?"

"Şarkı söyler, çalar, dans ederdi, zeki ve atletikti. O bir olmadığım her şeydi ve yıllarımı kıskançlıkla savaşarak geçirdim."

"Bu yüzden mi onu içeri almaya devam ettiniz? Neden onu geri çeviremedin?"

Ön cama doğru bakarak başını sallıyor. "Birini sevdiğinizde, onu *sevmemek* zordur. Hatalar yaparlar, nefret ettiğiniz şeyler yaparlar, aynı fikirde olmadığınız şeyler yaparlar, sizi tamamen çıldırtan şeyler yaparlar, ama iş başa düştüğünde? Onları hala seviyorsunuz. Buna engel olamazsınız. Sanırım bu yüzden cehennem ve şeytan kavramını hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Tanrı'nın ya da İsa'nın çok sevdiği insanlara sırtını dönebileceği fikri bana mantıklı gelmiyor. Birini öldürmüş olsan bile, İsa. Derin bir hayal kırıklığına uğrayabilirim ama seni sevmekten vazgeçmek? Bu imkansız olurdu."

Sözleri bir şekilde her zamankinden daha derine nüfuz ediyor ve Lucian'ı düşünmeden edemiyorum.

"Midge Teyze, korkunç bir şey yapsam ama bunu seni korumak için yapsam, bunu affedebilir misin?"

"Korkunç bir şey mi yaptın?"

"Hayır. Bu sadece bir varsayım."

"Elbette seni affederim. Demek istediğim de bu. Aşktan daha güçlü bir şey yoktur."

Acaba Lucian'dan bahsettiğimi bilseydi farklı bir cevap verir miydi? "Birini sevdiğini nasıl anlarsın?"

Kucağımdaki vazoya bakıyor ve tekrar yola dönüyor. "O kişi olmadan bir dünya hayal etmeye çalıştığında ve yapamadığında, bunun aşk olduğunu bilirsin."

Bir hafta boyunca Lucian'ı unutmaya çalıştım ama yapamadım.

Yüzünün görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Sesini duymamaya çalıştım. Teninin kokusunu. Yapamıyorum ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek fiziksel olarak acı veriyor, söylediklerine rağmen.

Eve döndüğümüzde kaldırımın kenarında garip bir araba duruyordu. Sürücü tarafındaki camdan Bay Goodman'a bakıyorum, o da bana el sallıyor.

"Bu da ne böyle?" Midge Teyze yanımda diyor. "Nerede yaşadığımı nasıl öğrendi?"

"O bir araştırmacı. İşi bu." "Yoksa ona sen mi söyledin."

"Ben yapmadım." Araba garaj yolunda durduğunda dışarı çıkıyorum ve kül tablasını Midge Teyze'ye veriyorum. "Bir dakikaya geliyorum."

"Bu adam sana sorun mu çıkarıyor? Çılgık at."

"Yapacağım." Arabaya doğru ilerlemeden önce onun topallayarak eve girmesini bekliyorum. "Yıllığı arıyorsan, kaybettim."

"Anlıyorum. Zahmet etmenize gerek yok. Sadece vermeye bu kadar istekli olduğun bilgilerden dolayı sana bunu borçlu olduğumu hissettim." Zarfı bana doğru uzattı. "Değeri ne olursa olsun."

Pakete bakarken bir an tereddüt ettim ve fikrini değiştirebileceği endişesiyle paketi elinden kaptım.

"Annenize olanları duydum ve kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Yıllıkta aradığınız şey neydi?" "Kanıtlar."

"Neyin?"

"Annenizin şeytanın kendisiyle temasa geçmiş olma ihtimali."

Kaşlarımı çatarak, içinde ne olduğunu bilmek için daha da güçlü bir ihtiyaçla ona bakıyorum.

Zarfı açıyorum ve içindeki belgeyi kaydırarak çıkarıyorum. Açtığımda, annemin el yazısıyla yazılmış gibi görünen giriş formu ortaya çıkıyor. Gözlerim sayfayı tararken, hayatım boyunca aradığım alanı buluyorum. Babamın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkaran alanı. Doğum belgemde kasıtlı olarak boş bıraktığı alanı.

Sayfanın üzerine karalanmış isme bakarken midemde bir bulantı hissediyorum.

Patrick Boyd.

CHAPTER μ 8

I Hayatta her şeyin üçler kuralına bağlı olduğunu anladım.
Benim için kurallar her zaman basit olmuştur:
*Asla günaha girme Asla
kartlarını gösterme Aşık
olma*

İsa ile üçünü de kırdım. En azından, kırdığımdan oldukça eminim. Daha önce hiç böyle bir aşk hissetmemiştim ama ona yaklaşan her şeyi öldürmek istememin bir anlamı olmalı.

Boyd'un cenaze evinde ona yaklaştığını görmek içimde açıklanamaz bir öfke uyandırdı. Kulağa ne kadar mantıksız gelse de, ona bu kadar yakın olduğum için eski kayınpederimin boynunu bir karahindiba gibi kolayca kırabilirdim.

Parktaki banka doğru yürüyorum, yarım içilmiş sigaramı söndürüyorum ve diğer uçtaki adamın karşısına oturuyorum. Denize bakarak, sorular fırtınası başlamadan önce bir anlık huzuru içime çekiyorum.

"Bana ulaştığınız için teşekkür ederim, Bay Blackthorne." "Ben ulaşmadım. Ortağım size ulaştı."

"Evet, Bay Rand?" Boğazını temizliyor, sanki kötü bir hemoroid vakası varmış gibi koltuğunda kayıyor. Adam bana kısa kollu ekose gömleği ve gri chino pantolonuyla gerçek bir gumshoe ile dokunaçlı pornolara mastürbasyon yapan yalnız IT çalışanı arasındaki bir karışımı hatırlatıyor.

"Ben özel dedektifim--"

"Kim olduğunuzu ve ne aradığınızı zaten biliyorum."

"Ve bu buluşmayı kabul ettiniz?"

Bakışlarımı önümde tutuyorum, ona yaralarımı bakma zevkini tattırmaya zahmet etmiyorum. "Bunu yapmak için kendimce sebeplerim var."

"Peki. Zamanınızı formalitelerle harcamayacağım. Schadenfreude üyelerinin kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır, yok."

"Pardon?"

"Bilmek seni büyük bir risk altına sokar. Seni karanlıkta tutmamı bir iyilik olarak düşün. Sana söyleyerek, aslında sırtına koca bir hedef tahtası koyacağım ve bu davaya verdiğin tüm o sıkı çalışma? Gitti." Dudaklarımı sert bir çizgiye bastırarak başımı sallıyorum. "Üyelerin isimlerini vermeyeceğim."

"Tamam. O zaman senin rolün ne?"

"Benim rolüm belirsiz. Ne felsefelerine bağlıyım ne de yasalarına bağlıyım. Ben yüzen bir varlığım, onlara sadece uzun bir sadık üyelik soyu ve boktan genetiğimle bağlıyım."

"Onlarla aynı fikirde olmadığınızı ama yine de onları takip ettiğinizi söylüyorsunuz."

"Eğer bu senin eteğini havaya uçuruyorsa, sanırım ben de bunu söylüyorum."

Kendisine şeker verilmeyen bir çocuk gibi oflayıp puflaması gülünç. Grubun ne hakkında olduğuna dair bir fikri olsa bile, yüzeyin altında bir gökdelen buzdağı var ve onu parçalamak onlarca yılını alacak. "Bu toplantıyı bilgi alışverişi için kabul ettiniz ve şu ana kadar bana hiçbir şey vermediniz."

"Belki de tam olarak aradığınız şey bu olduğu içindir. Hava. Bir boşluk. Bir nefesin duraklaması. Bir cümle ile diğeri arasındaki boşluk. Aradığınız tüm bilgileri size versem bile onları asla bulamazsınız. Ne olduklarını gizleme sanatını mükemmelleştirmek için yıllarını harcadılar."

"Tamam..." Neşesiz bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bunun amacı ne o zaman?"

"Sonunda sorduğuna sevindim. Tüm bunlardaki asıl bilmece Isa'ya ne olacağı."

"İsa mı? Ne olmuş ona? Onun Schadenfreude ile ne ilgisi var?" "Ya da daha iyisi, onun bununla ne ilgisi yok?" Hızlı bir bakış ve bakışlarımı tekrar uçsuz bucaksız denize çevirdim. "Bu kolektifin geleceği bana bağlı. Ben gittiğimde, fonları olmayacak. Araştırmaları olmayacak. Saçmalıklarının hiçbir geçerliliği olmayacak."

"Yine de onların yöntemlerine hiç katılmıyorsunuz."

"Dikkatinizi verdiniz mi, Bay Goodman?" Ufkun kenarında bir yelkenli duruyor, çizgi üzerinde bir noktadan başka bir şey değil. Bir yakınsama noktası. Referans. Uçsuz bucaksız denizde bir yön. Ona ne kadar çok bakarsam, düşüncelerimi o kadar çok kapsıyor gibi görünüyor. "İsa Quinn'in ötesi benim için siyah bir boşluk. Ufukta ötesini göremediğim bir nokta. Eğer cevaplar istiyorsanız, ona çok dikkat etmenizi öneririm."

Boğazını temizlemeden önce bir süre sessizlik oldu. "Benden onu takip etmemi mi istiyorsun?"

"Onu takip etmenizde *ısrar* ediyorum."

"Ne amaçla? Bana değerli bir şey vermediniz."

"Yaptım. Benim için en değerli olan şeyi kabul ederek. Ama bu yeterli değilse, başıma bela olman için şu anda aldığın ücreti iki katına çıkarmaya hazırım."

Homurdanıyor ve alnını ovuşturuyor, sanki orada bir baş ağrısı çiçek açıyormuş gibi. "Güzel. Onun değerli olduğunu düşünüyorsun. O zaman onu yakından izleyeceğim."

"Güzel. Benimle iletişime geçmeniz gerekirse, bana doğrudan ulaşabileceğiniz yer burası." Bankın üzerinden bir kartvizit uzattım, o da kendisine doğru kaydırarak kabul etti.

"Teşekkür ederim, Bay Blackthorne. İrtibatta olacağım."

CHAPTER μ 9

TMidge Teyze'nin zulasından çaldığım bir şişe Boone's Farm'ı geri koyarken, annemin külleriyle dolu küçük Tupperware kabı yanımdaki kumda duruyor.

Küllerin sadece küçük bir kısmını okyanusa, annemin olmayı çok isteyeceğini bildiğim tek yere serpmek için aldım. Bu yer, Tempest'a ilk geldiğimde Midge Teyze'nin beni yüzmeye getirdiği küçük bir koydu. Tüm turistlerden ve meraklı gözlerden uzakta, sadece bize ait olan küçük bir cennet parçası.

"Sekiz yaşındayken seninle okyanusa koştuğumuz geceyi hatırlıyor musun? Kuma uzanmıştık ve bana ilk kez çilekli Boone's tattırmıştın. Bana en sevdiğin olduğunu söylemiştin, çünkü sana Tempest Cove'daki sıcak yaz gecelerini ve gün batımını hatırlatıyordu. Daha sonra iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk ve gece yüzmek için dalgalara atladık." Pembe alkol şişesine bakarak gülümsüyorum. "Sanırım seninle en sevdiğim an buydu." İçkiden bir yudum alıp şişeyi yanımdaki kuma çarparken batan güneş yüzeye canlı renkler saçıyor.

Kül dolu kabı kaldırıp kapağını açıyorum, içindikileri vaktinden önce dökmemeye dikkat ediyorum. Mavi kot pantolonumu baldırlarıma kadar kıvrarak suya giriyorum ve dalgaların ayak bileklerime çarpmasına izin veriyorum. Kollarımı uzatıp külleri etrafımdaki sığ sulara serpiyorum ve yüzeyde toplanmalarını, daha büyük parçaların kuma batmasını izliyorum.

Saniyeler içinde, annemin kalıntılarının küçük küllerini kemiren minik bir minnoş sürüsü etrafımda toplanıyor.

Lanet balıklar onu yiyor.

Birkaç dakika içinde etrafım hala etrafta yüzen küçük parçalardan beslenen küçük balıklarla çevriliyor ve kahkahalar göğsümü parçalıyor. Öne doğru eğiliyorum, o kadar çok gülüyorum ki altına işeyeceğimden korkuyorum. Tam beş dakika boyunca histerik kahkahalar içime işliyor ve beni etkisi altına almasına izin veriyorum.

Annem de gülerdi, bundan eminim. Paylaştığımız bir şey varsa, o da ürkütücü mizahtı. Başkalarının sessiz kalabileceği durumlarda gülecek kadar cesur olduğu kara mizah. Belki de onda sevdiğim tek şey buydu.

Saniyeler içinde, kalıntılarının tozu tükenir ve okul daha derin sulara geri dağılır.

İç çekerek okyanusa bakıyorum ve balıkların minik karınlarında son bulmanın ne kadar inanılmaz olacağını düşünüyorum. Sonsuza kadar denizin bir parçası olmak.

A Şişenin yaklaşık dörtte üçü kaldı ve kalanları yakındaki çöp kutularından birine attıktan sonra ayakkabılarımı kumdan topladım.

Çünkü

Son bir saattir burada oturmuş, bulmacanın tüm eksik parçaları elimde olduğuna göre bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Annem bana hamileyken Boyd görünüşe göre ilk kez belediye başkanlığına adaylığını koymaya çalışıyormuş. Bir karısı, bir kızı, saygın bir adam görüntüsü üzerine kurulu bir hayatı vardı. Öğrencilerinden birinin hamile kalmasıyla sonuçlanan bir ilişki tüm bunları yerle bir edebilirdi. Siyasetteki fırsatlarını ve muhtemelen o zamanki evliliğini yok edebilirdi.

Peki ya şimdi?

Karısı onu terk etmiş, Midge Teyze'nin bana anlattığı bir skandal yüzünden kariyeri mahvolmuş ve kızı ölmüşken, bana karşı hâlâ aynı nefreti hissedecek miydi? Hâlâ istenmiyor muydum?

Bir zamanlar annemi beni yok etmekle tehdit eden bir adamla birlikte olur muydum?

Patika boyunca eve doğru yürüyorum, ılık deniz havası yüzümde tuzlu bir buğu bırakıyor. Bir motor sesiyle döndüğümde yanımda yavaşlayan bir araç görüyorum. İçeride Patrick Boyd bana bakıyor, gülümsemesi her zamanki gibi parlak ve dostça.

Acaba kim olduğumu biliyor mu? Bende kendini tanıyıp tanımadığını. "Bırakmamı ister misin?" diye soruyor kıvrılmış camdan.

"Hayır, Midge Teyze'ye dönüyorum. Yine de teşekkürler."

Araba durdu, ben de durdum ve döndüğümde onun araçtan indiğini gördüm.

"İsa, konuşmamız gerek." Sesinin tonu değişmiş ve bir itiraf havası taşıyor. Birkaç kez karşılaştığım adamdan çok farklı. Açıkça cila ve cilada ustalaşmış biri. "Biliyorum... kim olduğunu. Ne olduğumuzu. O zamanlar ne kadar aptal ve bencil bir piç olduğumu söylemek istiyorum." Arabanın yanına gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaputa yaslandı. "Korkmuştum ve annen... o kadar gençti ki. Ama inanılmaz derecede güzel, akıllı ve komikti." Gülümseyerek, düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakıyor. "Ama birlikte hatalıydık. Yine de onu korkutup kaçırmamalıydım. Olan her şey benim hatamış gibi hissediyorum. Ve seninle işleri yoluna koymak istiyorum."

İçimden bir ses kaçmamı söylüyor ama sesinin sahiciliğiyle bu his bastırılıyor. Bu sesin bana bu kadar gerçek gelmesi sinir bozucu.

Ben sokaklardan gelen bir kıyım. Ve her zaman içgüdülerime göre hareket ederim. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Teyzen seni nerede bulabileceğimi söyledi."

Saçmalık. Midge Teyze bırakın bu adamı, bir FBI ajanına bile beni nerede bulacağını söylemezdi. "Bak, gerçekten geri dönmem gerek. Midge Teyze beni bekliyor. Öğle yemeği planladı."

"Sizi bırakmayı ve yolda daha fazla konuşmayı çok isterim."

"Minnettarım ama her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var." Önce ondan uzaklaştığımı fark etmiyorum bile, ta ki korkuluk bacağıma çarpana kadar.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Tabii ki biliyorsun." Arkasına uzanıyor ve kafamın içinde bir şey dönüyor. Bir uyarı.

Koş.

Ayağımın üzerinde dönüyorum ve ileri atılıyorum.

Arkamdan bir patlama sesi geliyor ve ayak bileğimde acı patlıyor, beyaz sıcak çizgiler bacağıma tırmanıyor. Yere yığılırken göğsümden gırtlaktan bir çığlık kopuyor ve dizlerimi kaldırdığımda küçük bir beyaz parçanın çıktığı koyu kırmızı bir delikten sızan kanı görüyorum. Vücudumdaki her kas adrenalinin etkisiyle titrerken, kanın damlayışını izliyorum

kum tarafından yok edilmek üzere tenimden aşağı iniyor. Midem bulanıyor, ellerim soğuk ve nemli, boğazıma yükselen safrayı yutuyorum. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım."

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, sağlam olan tek ayağımla tekme atarak karşı yöne doğru sürünüyorum. "Biri bana yardım etsin!" Tırnaklarımı kuma batırarak kendimi çekiyorum, vücudum aciliyetten yanıyor.

"Özür dilerim, bunu yapmak istemezdim. Ama başka seçeneğim yoktu. Sen de annen kadar inatçısın." Pantolonumun cebine uzanıp cep telefonumu çıkardı ve okyanusa doğru fırlattı.

Kolları altımda yılan gibi kıvrılıyor ve beni kaldırmaya çalıştığında derisini tırmalayıp tekrar çığlık atıyorum. "Lütfen, biri bana yardım etsin!"

Burada kimse yok. Sadece kayalıklar ve uzaklardan gelen dalga sesleri arasında ağaçların yumuşak hışırtısı var.

Burası öleceğim yer. Balık yemi, tıpkı annem gibi.

"Kıpırdama, yoksa yemin ederim tetiği çekerim." Tanıdık gelen bu sesle içimde bir rahatlama hissettim ve Bay Goodman'ın silahını Boyd'a doğrulttuğunu görmek için döndüm. "Şimdi dizlerinin üzerine çök ve ellerini arkana koy. Onları görebileceğim bir yere."

Gözleri kötülükle dolup taşan Boyd, beni bırakıp dizlerinin üzerine çökerken bakışlarını benimkilerden ayırmıyor.

Ondan olabildiğince uzağa tekme atıyorum ve merminin acısı ayak bileğimde canlanınca inliyorum.

"Basınç, Isa. Üzerine baskı uygula." Bay Goodman gözlerini bir anlığına Boyd'dan ayırıp bileğime bakıyor ve işte o anda Boyd bir yılan gibi kıvrılarak havaya bir kum bulutu savuruyor. "Ah, kahretsin!" Gözleri kapalı Bay Goodman geriye doğru tökezliyor. "Koş, Isa!"

Dehşet tekrar içimde patlıyor ve ayaklarımı iterek karnımın üzerine yuvarlanıyorum.

Arkamda yankılanan keskin bir çığlık hızla kesiliyor ve ardından bir gümbürtü geliyor.

Başım bana *arkana bakma* diyor, korkulukların üzerinden, kumlu yokuştan aşağı topallayarak inerken. Acı ayak bileğimde zonkluyor, hava göğsümde yanıyor. Saklanacak hiçbir yer yok. Sadece kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız kum ve kum tepeleri var, ama ben devam ediyorum, yarama çarpan yumuşak zeminde ilerliyorum. Arkamdan gelen bir çarpma sesi beni durma noktasına getiriyor ve Boyd'un arabasının kumların arasından bana doğru hızla geldiğini görmek için dönüyorum.

Aman Tanrım!

Çılgınlık kulağında yankılanarak içimi parçalıyor ve her adımda acı veren acıyı görmezden gelmek için çaresizce topallayarak ilerliyorum. Ayaklarım altıma dolanıyor ve toprak yüzüme çarpıyor.

Araba durdu ve ben ayağa kalkmak için çabaladım. Ayağa kalktığımda ayağım altımdan fırlıyor ve omzum kuma çarpıyor. Vücudum geriye doğru sürüklenirken kumlu yüzey derimi sıyrıyor ve tekme atıyorum, temas ettiği anda bileğimden acı fışkırıyor.

"Ah, siktir!" diye haykırıyorum ve Boyd iki bacağımı da tutarak beni baldırlarımdan çekiyor. Tutunacak bir şey arıyorum ama sadece yumuşak kum parmaklarımın arasından kayıyor. Bir avuç alıp Bay Goodman'a uyguladığı yöntemle ona fırlatıyorum ama o dönüp beni arkasından sürüklüyor.

Arabasının yanına gelince bacaklarımı serbest bıraktı.

Dirseklerimi iterek yerden doğrulup takla atıyorum ve çeneme aldığım bir darbe dişlerimi kırmadan önce gözümün ucuyla gelen bir parıltı beni uyaran tek şey oluyor. Bir başka darbe başımı yana savuruyor ve şaşkın bir şekilde uzanıp yanımdaki krom jant kapağındaki yansımama bakıyorum.

Çenem zonkluyor, odaklanmak için gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Size şunu söyleyeyim, siz genç sürtükler kolay pes etmiyorsunuz. Sonuncusu da öyle."

Nell'i o öldürdü. Lucian ya da Schadenfreude değildi. Babamdı.

Dünya bir iğne ucu kadar küçüldü ve beni bütünüyle yuttu.

CHAPTER 6

M Telefonum çalıyor ve Friedrich'in telefon numarasının ekranda yanıp söndüğünü görünce kaşlarını çatarak aşığı bakıyorum. Telefonumu herhangi bir şey için aradığı nadirdir, bu yüzden bunun önemli olduğunu tahmin ediyorum. I

nc alışıta cevaplayın.

"Lucian, Bay Boyd ile temas halinde olan bağılantımızla az önce telefonda görüştüm. Görünüşe göre onun çocukları hakkında yanılmışsınız. Çalışmamızın ilgisini çekebilecek bir gayrimeşru ocuk var."

Beni şaşırtmadı. Boyd'un evliliğı boyunca birçok ilişkisi olmuş. Muhtemelen bir fahişeyi hamile bırakmıştır. "Peki bu şimdi ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu, geçmişi göz önüne alındığında dikkate değıer olabileceğı anlamına geliyor. Genç görünüyor ama kendisinin de biraz geçmişi var. Annesi onun ğrencisiymiş ve görünüşe göre kısa bir süre önce vefat etmiş."

Boyd'un ğrencisi. Buralı bir kız o zaman. "Sormamın sakıncası yoksa, kim o?"

"Adı Isadora Quinn. Onu Enstitü'ye getirmek istiyorum. zerinde bazı testler yapın. En azından babalığını kanıtlayın."

Lanet olsun, lanet olsun. Kaslarım gerginlikten yanıyor, Friedrich'in Isa'yı ele geireceğı düşüncesiyle ellerimi sıkı bir yumruk haline getiriyorum. Onu bir yere kapatıp kobay faresi gibi inceleyecekler, bana yaptıkları gibi ya da daha kötüsü, Melody Lachlan gibi, yerde bir yıgın l kuşla bir köşede sallanıp duracak. "Onu şimdi aldın mı?"

"Hayır. şu anda değıil. Kızla konuşma fırsatı bulduktan sonra bize geri döneceğini söyledi. Bu arada, haber alır almaz onu alması için Tempest Cove'a birini gönderdim."

"Ve ondan henüz haber almadınız mı?"

"Hayır. Henüz değil. Biz konuşurken onunla görüştüğünden şüpheleniyorum."

Onunla buluşmak. Onunla temas halinde. O pisliği kendim öldüreceğim.

"Peki nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır. Maalesef yok."

Elimi yüzüme sürerken içten içe inliyorum. "Bilgilendirme için teşekkürler Friedrich. Senden haber almayı dört gözle bekliyorum."

"Tabii ki."

Telefonu kapattım ve Rand'in telefon numarasını çevirdim, cevap verdiğinde beni selamlamasına fırsat bile vermedim. "Bay Goodman'ın iletişim numarasına ihtiyacım var. Hemen."

"Evet, tabii ki. Onunla temasa geçmemi ister misiniz?"

"Hayır! Numaraya şimdi ihtiyacım var!"

O bunları sıralarken ben de masamdaki bir kâğıda not alıyorum ve notu alır almaz görüşmeyi sonlandırıyorum.

Numarayı
çeviriyorum.

Çalıyor ve
çalıyor. Cevap
yok.

Tekrar çeviriyorum.

Çalıyor ve çalıyor.

"Siktir!" Adrenalin içime işliyor ve sandalyemden fırlayıp telefonumdaki uygulamalar arasında geziniyorum. Toplantımızın sonunda müfettişe teslim ettiğim Isa'nın bilekliğine bağlı takip uygulamasına tıklıyorum. Yanıp sönen nokta State Rd. boyunca kayıyor, sanki o pislik transit geçiyormuş gibi.

Asansörün sesini duyunca dikkatimi odanın öbür ucundan ofisime doğru ayaklarını sürüyerek gelen Rand'e yönelttim. "Sesiniz sıkıntılı geliyordu, Usta. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, hiç de iyi değil." Masamın çekmecesinden silahı çıkardım ve şarjörünü açtığımda mermilerle dolu olduğunu gördüm. Silahı pantolonumun içine sokup masadan telefonumu alıyorum ve onun gözlerinin açılmasını izliyorum. "Friedrich aradı. Isa'yla ilgileniyorlarmış."

"Ne için?"

"Görünüşe göre o benim baldızım. Hay sikeyim." Masanın etrafından dolanıp asansöre doğru ilerliyorum. "Bağlantımız bu küçük ayrıntıyı nasıl gözden kaçırdı?" "Doğum belgesinde babası yazmıyordu," diyor arkamdan, ben geçerken.

"Efendim, Makaio'ya arabayı getirmesini söyleyeceğim."

"Beni takip edebilir ama daha hızlı bir şeye ihtiyacım var."

KAPATER 6,

An Kara boşluktan göz kırparken, toprak kokusu duyularımı sarıyor, neredeyse dilimde tadına varana kadar. Sert bir gümbürtü beni uyandırıyor ve gözlerimi etrafımı saran karanlığa açıyorum ağaçların arasında, tepemdeki projektörden yansıyan halenin ötesinde, yanağıma bastıran toprak taneleri.

Kafa karışıklığı, yoğun bir ağrıyla zonklayan kafamın içinde kalın bir bulut gibi asılı duruyor. Acıya karşı gözlerimi kısıyorum ve hareket etmeyen elimi kaldırmaya çalışıyorum. Arkama gerilmiş iki kolum, bileklerimi ısırarak bir ip ya da başka bir şeyle birbirine bağlanmış. Bacaklarımı hareket ettirmek de aynı şekilde imkânsız; aşağıya baktığımda ayak bileklerime bağlanmış beyaz bir naylon kordon görüyorum.

Panik üzerime çöküyor, kaslarım soğuk ve sert.

Arkamdan bir gümbürtü daha kulağıma ulaşıyor ve Boyd'un bir küreği yere vurduğunu görmek için bağlı kollarımın üzerinde dönüyorum, yanındaki toprak yığını kazdığı çukuru gösteriyor.

Göğsümden bir çığlık kopuyor ve kurtulmak için kıvranıp kollarımı çekiştiriyorum. "Biri yardım etsin! Biri bana yardım etsin!"

Duraklama anında Boyd toprak dolu küreği homurdanarak kaldırır ve tümseğin üzerine fırlatır. "İstediğin kadar çığlık at. Burada kimse seni duyamaz."

İçimden bir çığlık daha kopuyor, öncekinden daha yüksek sesle. Ve bir tane daha. Dakikalarca çığlık atıyorum, ta ki sesim kısılana ve boğazımda bir öksürük düğümlenene kadar.

"Sana söylemiştim. Kimse seni duyamaz."

Hâlâ büyüünün etkisindeyim, nefes almak için yere dönüyorum. "Neden... bunu... yapıyorsun?"

Küreği toprağa saplar ve gömleğinin kollarını sıvayarak kolunu alnına siler. "Söyle bana, Isa. Siyaset hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyor ve arabasının bagajına doğru ilerliyor. Bagajı açıp bir süre içeriye bakıyor ve sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi bakışlarını bana doğru çeviriyor.

Onun yerine sessiz kalıyorum.

"Hayatımda oynadığım en yoğun oyun bu. Siz ve halk arasında kirli bir maç. Her hamleniz sonunda kazanmanızı ya da kaybetmenizi belirler ve hataya yer yoktur, çünkü kabul edelim, insanlar affetmez hıyarlardır." Bagaja uzanır ve özel dedektifi bagajın kenarına çeker. Vücudunun yarısı bagajdan dışarı sarkarken bana bakan cansız, cam gibi gözleri mideme bir bulantı dalgası gönderiyor. Boyd cesedi yan tarafa yuvarlıyor ve ceset aşağıdaki toprağa devriliyor. "Yıllar önce annen bana senden bahsettiğinde, bir galibiyet serisi yakalamıştım. Dürüst olmak gerekirse, belki de hayatımın en iyi yıllarıydı." Kollarını dedektifin altından geçirerek onu kazdığı çukura doğru sürüklüyor.

Arkamda, parmaklarımı ipin üzerinde kısıyorum, parmak uçlarım gevşetmek için düğümü arıyor.

Onu sığ mezarın yanına bırakan Boyd, nefes almak istercesine ellerini kalçalarına koyarak eğilmiş bir halde kaldı. "Hamile olduğunu öğrenmek, birinin beni oyundan atması gibiydi. Bu kasaba, öğrencisini beceren ve onu hamile bırakan sevgili öğretmeni, koçu ve geleceğin belediye başkanını asla affetmeyecekti."

"Belki de bunu kirli ellerini onun üzerine koymadan önce düşünmeliydin."

Kıkırdayarak diz çöküyor ve dedektifi iterek deliğin içine sokuyor. "Genç amcıklara karşı hep bir ilgim olmuştur. Dar, pembe, bazen çıplak. Her zaman benim kriptonitim olmuştur. İstesem de vazgeçemeyeceğim tek kötü alışkanlık." Yanındaki küreği kapıyor, tırnaklarımı bağlarımın çok sıkı düğümüne geçirirken parmaklarıma bir kramp giriyor. "Onu soyunma odasında ilk kez köşeye sıkıştırdığım zamanı hatırlıyorum. Antrenmandan sonraydı. Üstünü değiştirmek için hep diğer kızlar gidene kadar beklerdi." Yanındaki tümsekten toprağı kaldırarak özel dedektifin vücuduna bırakıyor. "Daha gelişmiş olduğu için her zaman ... kendi kendine

bilinçli. İyi bir sebeple..." Sesi, kurbanını gömerken çektiği zahmet yüzünden kesiliyor. "Göğüsleri... implant gibi görünüyordu... çok mükemmeldi."

"Sen hastasın. Ve iğrençsin!"

Duraksadıktan sonra doğruldu ve bana gülümsedi. "Öyle miyim? Görünüşe göre sevgilin de genç kadınlardan hoşlanıyor. Aslında benden çok daha genç değil."

Ayrıca o benim öğretmenim ve koçum değildi ve ben on altı yaşında değilim, ama bu çılgın pislikle tartışmaya zahmet etmiyorum.

"Onu suçladığımdan değil..." Küreği toprakla doldurup son parçayı da çukura atarken homurdanıyor. "Eğer benim kızım olmasaydın, ben de senin o küçük, dar kıcının üzerinde olurum."

Bunu düşünmek boğazıma safra kaçmasına neden oluyor ve kusmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Gözlerimi mezara dikmiş, serbest kalmak için yanıp tutuşan histeriyi yatıştırmak için burnumdan sertçe nefes alıyorum. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Küreği ormana doğru fırlatıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Sen benim iktidar biletimsin. İronik, değil mi? Kariyerimi neredeyse mahveden kızım, şimdi onu kurtarabilecek tek kişi."

"Nasıl?"

"Siyasi arenadan dışlandığınızda ve vefasız kalabalık sizi dışladığında, sizi tekrar oyuna sokabilecek tek şey para ve güçtür. Şu anda mı? Bende ikisi de yok." Ellerini kalçalarına koyarak derin derin nefes alıp veriyor ve etrafına bakınıyor. "Burası eskiden benim alanımdı. Krallığımdı. Şimdi değil. Ama doğru bağlantılarla ve yanımdaki güçle bu lanet eyaletin tamamına sahip olabilirim. Lucian Blackthorne'a da."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sizinle tanışmakla çok ilgilenecek birini tanıyorum."

Mükemmelleştirdiği o şeytani politikacı gülümsemesiyle bana baktığında kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Kim?"

"Fark etmez. Sen onu tanımazsın. Ama belki de küçük erkek arkadaşının karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği tek adam o." Bana doğru adım attığında, ondan uzaklaşmak için gülünç bir çabayla kendimi geriye atıyorum. Yanımda yere diz çöküyor ve saçlarıma dokunmak için uzandığında boynumu uzatıp tüm bedenimi öfke ve korkuyla titretiyorum. "Anladığım kadarıyla bu adamların bir kısmı benim kadar genç amlardan hoşlanıyor. Seni dürtmeyi ve dürtmeyi bitirdiklerinde, eminim ki bir dizi

alışılmışın dışında testler." Eliyle başımı okşuyor, bir avuç saçımı avucunun içine alıyor ve sert bir şekilde çekerek kafa derime sıcak acı çizgileri gönderiyor. "Acıya karşı toleransını test edecekler, sanki blenderdaki bir kobaymışın gibi."

"Seni bulacaktır." Sesim, ona görme zevkini tattırmak istemediğim gözyaşlarımla boğuluyor. "Lucian seni öldürecek."

"Lucian Kolektif'in önünde eğilir. Eğer onların ilgisini çektiğimi kanıtlarsam, o zaman benim hayatım sizinkinden çok daha değerli hale gelir."

Giulia' ya göre Lucian hiçbir zaman Schadenfreude ideolojilerine abone olmamıştır, ancak yine de onları finanse etmektedir. Ya Boyd haklıysa?

Ya Lucian'ın sadakati bana olan hislerinden daha güçlüyse?

CHAPTER 62

T Ben daha fazla gaz verdikçe motor otoyolda kükrüyor. Takip uygulamasındaki nokta adanın ücra bir köşesinde durmuş gibi görünüyor. Yerlilerin kiralamaktan hoşlandıkları kulübelerin olduğu ormanlık bir alan.

fırsat.

Özel dedektife güvenmek buraya kadarmış.

Çıkarlarının bencilce olacağını bilmeliydim. Şüpheli bir şey olursa benimle iletişime geçmesini istedim ama içindeki hafiye bunu kötü adamlardan birini tek başına alt etmek için bir fırsat olarak görmüş olmalı.

Birkaç mil arkamda, Makaio Bentley'le takip ediyor, yetişmeye çalışıyor. Adrenalinim tavan yapmış durumda ve eğer ellerimi Boyd'un boğazına dolayacak olursam, kazara onu koparabilirim.

Kafatasımın içinde bir ağrı zonkluyor, gözlerimin arkasında beyaz bir ışık parlıyor ve elimin topuğuyla şakağımı ovuşturarak onu silkeliyorum.

Şimdi olmaz.

Yine de migrenimin tutması mantıklı, çünkü Tanrı'nın hastalıklı bir mizah anlayışı var ve görüşümün bulanıklaşması için saatte yüz elli mil hızla giderken daha iyi bir zaman olabilir mi?

Pusun ve beyaz sisin arasından, beni karşıdan gelen trafikten ayıran düz sarı çizgiye odaklanıyorum.

Kafatasıma bir elektrik çarpması daha oluyor.

Bin bir, bin iki, bin üç, bin dört.

Zonklayan ağrı başımın derinliklerine yerleşiyor ve onu geçirmek için umutsuz bir çabayla çenemi çalıştırıyorum.

Düşüncelerimi Isa'ya yönelttim. Gülümsemesini. Sesini. Parmak uçlarımla altındaki yumuşak teni.

Rahatla.

Acı çözülürken bulanıklık kenarlarda keskinleşmeye başlıyor. Hava ciğerlerimde inceliyor ve berraklık saçaklara geri sızarken nefes veriyorum.

Alaca turuncu gökyüzü yerini ağaçların karanlık örtüsüne bırakıyor ve telefonumu bir kez daha kontrol ederek noktanın hareket etmediğini görüyorum. Görünüşe göre yolun yaklaşık bir mil yukarısında. Aracı yavaşlatıyorum ve yan taraftaki *Whitman Woodlands* tabelasını görüyorum. Dar yola dönüp ışıkları kapatıyorum. Belirsiz patikadan aşağı yuvarlanırken lastiklerimin altındaki çakıllar patlıyor. Kulübelere ulaşmadan önce Bugatti'yi yoldan çıkarıp park ediyorum.

Yolun yarım mil yukarısında, önlerine tek bir araç park edilmiş bir sıra kulübe karanlıkta duruyor. Gölgede kalmaya dikkat ederek ormanın içinden onlara doğru ilerliyorum. Bir elimi kot pantolonumun içine sıkıştırdığım silahımın üzerinde gezdirerek çalıların arasından ilerliyorum, telefonumun hafif titreşimini kalçamda hissettiğimde duraklıyorum. Cebimden çıkarıp ekranda yanıp sönen noktaya bakıyorum ve yaklaşımımı durduruyorum. Ekrandan gelen loş ışığı kullanarak telefonu aşağı doğru eğiyorum ve zemini tarıyorum. İleride bir toprak yığını gözüme çarpıyor ve yaklaştıkça taze bir mezardan çıkan parmak uçlarını fark ediyorum.

Sanırım özel dedektif.

Telefonumu kotuma geri sokarak kulübeye doğru ilerlemeye devam ediyorum, projektörün halesinden kaçınmaya dikkat ediyorum ve güney duvarına ulaştığımda kendimi duvara yaslayıp içerideki sesleri dinliyorum.

Hiçbir şey.

Görünmemek için alçakta durarak pencereden bakıyorum ve Isa'nın yatağa bağlanmış olduğunu görüyorum, dört uzvu da dört direğin her birine bağlı. Dikkatimi ayak bileğinin etrafına sarılmış, kan gibi görünen beyaz gazlı bez çekiyor. Gümüş bant ağzını kapatıyor ve kurtulmak için felaket bir çabayla yatakta kıvranıp duruyor.

Pantolonumdan silahı çıkarıp fişek yatağını dolduruyorum ve evin etrafında sürünerek merdivenlerden ön pencereye çıkarken silahın bana yol göstermesine izin veriyorum. Evin geri kalanını taradığımda Boyd'dan iz yok. Sadece seyrek mobilyalar ve açık bir mutfak. Tek kapı gibi görünen kapının tokmağını dikkatlice çevirerek açıyorum ve paslı menteşelerinin gıcirtısından ürkererek kapıyı itiyorum.

Ben arka odaya doğru ilerlerken Isa hâlâ yatağın üzerinde duruyor, köşeden sadece bacakları görünüyor.

"Kımıldama." Arkamdan tanıdık bir ses geliyor ve silahımı önümde tutarak adımlarımı durduruyorum. "Silahı bana ver. Arkanda."

"Onu onlara teslim edersen, bir daha asla göremezsin."

"Geç beni. Lanet olası. Silahını." Boyd'un ses tonunda her zaman sahte bir iyilikseverlik vardı ve bu düşmanlığın ondan gelmesi garipti. "Üzerinde adın yazan bir kurşunum var Lucian. Tek yapmam gereken tetiği çekmek."

Diğer odadan Isa'nın boğuk çığlıkları bana konuşmalarımızı duyabildiğini söylüyor.

Bu orospu çocuğunun sabrının tükenmesine saniyeler kala adrenalinin soğuk dalgası içimde zonkluyor. "Nell'i sen öldürdün, değil mi?"

"O her şeye burnunu sokan kaltak ellerini bu işten uzak tutamadı."

"Amelia hakkındaki gerçeği öğrenmesinden korkuyordun. Ve Roark. Ve Isa."

"Her şeyi yok etmeye çalışıyordu. O lanet dedektife *her şeyi*." Kelimeler dişlerinin arasından

tıslıyor. "Ona ne söylediğini nereden biliyorsun?" "Sence o piçi kim tuttu?"

Boyd şüphelendiğim son kişiydi. Aslında bu pislikten önce Friedrich'i tahmin ederdim. "Neden?"

"Bilmem gereken şeyler vardı. Bana söylemediğin şeyler. Ve sonra Isa'yı öğrendim. Hiç tanımadığım kızım."

"Peki, onu neden onlara teslim ettin?" Başımı yana eğiyorum ve birkaç adım gerimde, doğrudan bana doğrultulmuş silahıyla birlikte onun gölgesini yakalıyorum.

"Eğer onu küçük parçalara ayırıp organlarını hediye paketi yapmanın beni Schadenfreude'a sokacağını düşünseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

Bu işin arkasında olduğunu öğrenirsem ben de ona aynısını yapardım. Sadece hediye paketi yapma zahmetine girmezdim. "Sen kalpsiz bir pisliksin, Patrick. Hasta ve rahatsız bir adamsın."

"Bunu Bonesalt'ın Şeytanı söylüyor." "Isa'nın annesini sen mi öldürdün?"

"Jenny? Ne düşünüyorsun? Bir keş fahişenin hayatıma bir kabus gibi girmesine izin vereceğimi mi?"

Kadınlarla sorunlarım olduğunu sanıyordum. Bu adam kötü kararların babası. "Beni öldürürsen, senin peşine düşerler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni öldürmek zorunda değilim. O silahı hemen bana vereceksin."

"Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?"

"Çünkü kızın hakkındaki gerçeği biliyorum. Tempest Cove'a neden geri döndüğünü. O parti gecesi gerçekte neler olduğunu."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Yine de iyiydi." Gerçekte ne olduğu Rand'ın birçok bağlantımızdan birinden aldığı bir zarfla bana sunuldu.

"Silahı bana ver."

"Siktir git, Patrick."

"Sen gerçekten *Deli Oğlan*'sın. Ver şu lanet silahı bana!"

"Hayır."

"Yaşam ve ölüm arasındaki çizgide dolaşmayı seviyor musun? Ha? Bakalım kafanda bir kurşunla orada ne kadar asılı kalacaksın."

Arkamdan gelen silah sesi ve cam kırıklarıyla yere düşüyorum. Kimin ateş ettiğini bilmiyorum, sadece benim silahımdan çıkmadığını biliyorum ve Patrick'in acı dolu haykırışı, bir kurşunun benim yerime bir şekilde ona isabet ettiğini kesinleştiriyor. Ön kapının yanındaki kırık pencerenin diğer tarafında duran iri bir figür görmek için arkamı dönüyorum.

Makaio, bahse girerim.

Sert bir gümbürtü ahşap döşeme tahtalarını titretiyor ve Patrick'in dizini göğsüne bastırarak odanın karşısındaki duvara yaslandığını görmek için arkama bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yere düşen silahını almak için çabalıyor ve ben bir el ateş ediyorum, sadece kolunu ısıtıyor, o da geri tepiyor.

"Orospu çocuğu!" diye homurdanıyor ve tekrar uzanıyor.

Bir saniye bile geçmeden arkamı dönüyorum ve bir el silah sesi duyuluyor, mermi üzerimden uçuyor ve alçıpan tozuyla önümdeki duvara çarpıyor.

Isa'nın çığlıklarının kasetten gelen sesi omurgamdan aşağı kayıyor ve ilk düşüncem, tek düşüncem, kurşunun ona isabet etmiş olması. Damarlarımda aciliyet ateşi yanıyor. Odada bir silah sesi daha yankılanıyor. Dördüncüsü. Isa'nın çığlıkları yükseliyor. Başka bir atışta alçakta kalıyorum ve ona ulaşmak için yan odaya sürünmeden önce kendime bir tarama yapma ya da Patrick'e bakma izni bile vermiyorum.

Bir kurşun daha vızıldayarak geçiyor ve omzumda soğuk, sıcak bir acı belirliyor. "Lanet olsun!" Dişlerimi sıkıp görmezden geliyorum, ta ki kapıdan geçip yatak odasının duvarıyla Boyd'dan ayrılana kadar.

Ağızındaki bant yüzünden hâlâ boğuk olan Isa'nın çığlıkları dikkatimi yatakta bağlarına karşı mücadele ettiği yere çekiyor.

Üzerine tırmanıyorum, vücudunu kendi vücudumla örtüyorum, başka bir silah sesiyle sarsıldığını ve seğirdiğini hissediyorum. Patrick sanki ikinci kez vurulmuş gibi tekrar çığlık atıyor.

Sonunda ortalık sakinleşir.

Yerdeki ağır ayak sesleri üzerine silahımı yatak odasının kapısına doğrultuyorum, Makaio iki silahla odaya girdiğinde kaslarım gevşiyor.

"Patron? İyi misin?"

"Çok iyi." İsa'yı iterek ağızındaki bandı yırtıyorum ve vücudunu bir kez daha gözden geçiriyorum, herhangi bir yaralanma ya da serseri kurşun izi arıyorum. Gördüğüm tek kan, omzumdan yanağına damlayan küçük bir parça ve ayak bileğindeki sızan yara. Omzumdaki kırmızı çizgi, gerçek bir delik olmadan, kurşunun beni sadece sıyırdığını söylüyor.

"Lucian," diyor nefes nefese, gözyaşlarına boğulmadan önce. "Özür dilerim.

Çok özür dilerim."

"Şşt." Bir elimle saçlarını okşuyor ve onu öpüyorum. "İyi olacaksın. Rahatla, Isa."

Kendi vücudumda yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettikten sonra bağlarını çözüyorum ve diğer odadan gelen inleme sesi beni duraklatıyor.

"Onu sen öldürmedin mi?" Makaio'ya sordum.

"Ellerinde daha fazla soruşturma istemediğini söyledin, ben de onu her iki bacağından birer kez vurdum. Ama istersen işini bitirebilirim." Az önce kışına tekme yemiş gibi ses çıkaran adama doğru hamle yapıyor.

"Hayır." Ellerimi Isa'nın vücudunun altından geçirerek onu kollarımın arasına alıyorum. "O onun babası. Bundan daha iyisini hak ediyor."

Makaio kulübenin ön kapısını açıyor ve ben uzaktaki farların yaklaşmasıyla duruyorum. Bitişikteki duvarın arkasına eğilerek, garaj yolunda ilerleyen parlak ışını atlatıyorum ve kapıyı çarparak kapatan Makaio'ya başımla selam veriyorum.

"Boku yedin." Boyd'un zayıf sesi, kurşun yaralarından kanlar içinde otururken sert nefes alışlarıyla kesiliyor. "Onları aradım. Onu buradan almaları için."

Kafatasımdaki dişler gıcırıyor, Isa'yı yere indiriyorum, zihnim ne yapacağım konusunda dönüyor.

"Onlarla ilgilenmemi ister misin?" Makaio silahını kılıfından çıkarıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. İhtiyacım olmayan bir soruşturma başlatırsınız."

İğrenç kahkahalar duvarlardan yansıyarak kaslarımı güçlendiriyor ve bakışlarımı Boyd'a çeviriyorum, şüphesiz o da elinden geldiğince gürültü çıkarmaya çalışıyor. Dikkatimi tekrar Makaio'ya çevirerek başımı gürültülü herife doğru hızlıca *salladım* ve sert bir yumruk sesi adamı susturdu.

Pencereden dışarı bakmak için eğildiğimde adamların henüz arabadan çıkmadığını görüyorum. "Arka odada bir pencere var. İkisini buradan çıkar."

Henüz aklımda bir plan yok, tek bildiğim Isa'yla birlikte giden ben olacağım.

Ne olursa olsun.

Kolumun sıkıca kavranması dikkatimi İsa'nın beni kavradığı yere çekiyor. "Ben seninle kalıyorum."

"Seni bulurlarsa, sana yapacakları yüzünden ölsen de olur. Makaio ile git." Parmaklarım çenesinin altında, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Şimdi."

Boyd'un topal bedenini omzuna alan Makaio, İsa'nın elinden tutarak onu arka odaya doğru yönlendirir.

Ayrılmaları için onlara biraz zaman verdikten sonra ön kapıya döndüğümde Boyd'un yanına park etmiş şık siyah aracın yanında üç Blacksuit'in durduğunu görüyorum. Adamlardan ikisini Dominic ve Louis olarak tanıdım. İki ay önce ofisimi ziyaret ettiklerinden beri onları görmemiştim. Diğer adamı birkaç kez gördüm ama hiç resmi olarak tanışmadım. Makaio'ya rakip olabilecek uzun boylu, iri yarı bir adam.

"Beyler," diyorum verandaya çıkarken. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Burada ne yapıyorsun Lucian?" Dominic, merdivenlerin dibindeki sundurmanın tırabzanına tutunurken dudaklarının arasından çıkan kalın bir puronun etrafında soruyor.

İsa ve Makaio arka pencereden kaçarken herhangi bir itiş kakış sesini bastırmak için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Zaten yaşlı adam işitme cihazıyla pek bir şey duymazdı. "Friedrich benimle temasa geçti. Boyd'dan aldığı bir çağrıyı araştırmamı istedi."

"Komik... bizden tam da bu konuyu araştırmamızı istedi. Biraz gereksiz görünüyor."

Poker suratım yerinde, başımı sallıyorum. "Belki de onu ilk benim yakalayacağımı düşündü." "Yakalamak mı?" Dominic'in sesindeki şüpheli ton sinirlerime dokunuyor.

Silahımı çekip hepsini oldukları yerde öldürerek şansımı deneyebilirdim ama bu Friedrich'e soracak çok fazla soru bıraktı. "Görünüşe göre kızı alıp gitmiş."

"Bizimle bağlantı kuran oyken neden böyle bir şey yapsın ki?" Yabancı'nın sesiyle bakışlarımı Louis'in yanında, kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğı yere kaldırıyorum.

Anlaşılan bu Kolektifte kim olduğumu henüz bilmiyor ki sesinde bu denli aşağılayıcı bir tonla konuşuyor. "Genç kızları taciz etme konusunda uzun süredir devam eden bir geçmişı var. Belki de onu çok cazip bulmuştur."

"Sakıncası yoksa, kendimiz için bir göz atmak istiyoruz." Dominic etli butlu adama doğru bakar ve başını sallar.

İçeri girerken yanımdan geçerken, o pislik omzuma vuruyor ve kaslarım o piçin kafasına vurma isteğıyle yanıyor.

Louis her zamanki gibi sessiz bir şekilde Dominic'ten uzakta durup bana bakarken, benim kafamda tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair birkaç farklı senaryo dönüyor.

Kaslı pislik beni arkamdan vurdu. Üçü de beni arabaya sürükledi.

Makaio gölgelerin arasından fırlayıp hepsini öldürdü ve ben de Friedrich'e durumu açıklamak zorunda kaldım.

Yabancı kulübenin içinde gezinirken üçümüz arasında garip bir sessizlik hüküm sürüyor. Tekrar ortaya çıktığında, gözleri suçlamayla dolup taşıyordu. "Her yerde kan var."

"Evet. Var. Görünüşe göre Boyd peşinde olan bir dedektifle biraz yüzleşmiş. İkisinin kaçmasının sebebinin o olabileceğinden şüpheleniyorum." Başımı projektörün hemen dışındaki sığ mezara doğru sallıyorum. "Ondan geriye kalanları orada bulacaksınız."

İki yaşlı adam sarsak hareketlerle etraflarında dönüyor ve Louis, Dominic'e dönüp başını sallamadan önce işaret ettiğim noktaya doğru topallayarak ilerliyor.

"Her şey iyi güzel de, o zaman neden omzunda kan var?" Eğer bu gece arkamdaki piçi öldürmezsem

mucize. "Düşündüm de, bu kadar çabuk kaçtıysa arabası neden hâlâ burada?" Dönüp şerefsizle yüzleşmeye zahmet etmiyorum ve bunun yerine gözlerimi

Dominic. "Bu adadaki herkes onun arabasını tanıyacaktır. Yaptığı onca patavatsızlıktan sonra genç bir kızın da dikkatini çekeceği kesin. Onun yerine dedektifin arabasını almış olabilirler."

"Hayır." Kişisel alanıma doğru yaklaşıyor ve parmaklarım silahımı çekip şansımı denemek dürtüsüyle seğiriyor. "Bence yalan söylüyorsun. Bence kızın tam olarak nerede olduğunu biliyorsun. Boyd'un da."

"Ne düşündüğün umurumda değil diyemem." Sırtımı ona dönerek parmaklarımı belimdeki silahın kabzasında gezdiriyorum. "Ve sana sınırlar konusunda bir ders vermeden önce geri çekilmeni rica edeceğim."

"Denediğini görmek isterim-"

"Yeter!" Dominic purosunu dudaklarından çekerek omzunun üzerinden Louis'e bakıyor ve birçok anlama gelebilecek sessiz bir baş sallama hareketi yapıyor ama sanırım bu benim ölümümü işaret ediyor.

Louis'in silahını kılıfından çıkardığını görür görmez kendi silahıma sarılıyorum ve omuzlarımın sıkıca kavrandığını hissediyorum. Tek bir hareketle, silahı yanımdaki adamın göğüs kafesine doğrultacak kadar dönüyorum.

Tetiği çekmeden, silahın sessiz patlaması beni durduruyor. İri yarı adamın yüzündeki boş ve şaşkın ifade, kafatasında kurşunun izlediği yolu işaret eden delik için sessiz bir tepki gibi görünüyor. Omzumdan tutuşu bırakıyor, ardından sert bir gümbürtüyle yanımda yere yığılıyor.

Bir nefes verip başımı sallıyorum, kaslarım göğsümü sıkıca kavırıyor ve dikkatimi geri kalan iki Blacksuit'e veriyorum. "Bu ilginç bir olaydı."

"Dürüst olmak gerekirse, neden burada olduğunuz ya da kızın nerede olduğu umurumda bile değil. Bana kalırsa ikinizi de hiç görmedik." Dominic purosunu dudaklarının arasına geri itip üflerken gözlerini kısıyor. "Öyle değil mi Louis?"

"O piçi hiç sevmedim." Louis'in homurdanan sesinin yabancı tınısı içimde hâlâ çarpmakta olan şok dalgalarını daha da yoğunlaştırıyor. "Boyd da öyle."

İki yaşlı Blacksuit arabaya doğru ilerliyor ve Dominic bir eliyle yolcu kapısını tutarak tekrar benimle yüzleşmek için dönüyor. "Ben göndereceğim

Dağınıklığı temizlemesi için bir temizlikçi. Omzuna mutlaka baktır
Lucian. Görmezden geldiğinizde yaralar iltihaplanır."

CHAPTER 6

I Gözlerimi loş odada açıp tavana bakıyorum; tavanda savaştaki Yunan tanrılarını gösteren parlak ve süslü bir resim parıldıyor. Başımı yastıktan kaldırdığımda, tanıdık gelmeyen ve köşede oturmuş bana bakan gölgeli bir figür bulana kadar odayı tarıyorum. Gözlerimi iki kez kırıştıtararak, kafamı kaplayan yorgunluk sisi içinde odaklanmaya çalışıyorum.

"Neredeyim ben?"

"Yatak odam." Lucian'ın sesinin kusursuz tınısı bir diyaazon gibi çarpıyor ve hissettiğim rahatlama gözlerimi yaşartıyor. "Dr. Powell ayak bileğindeki kurşunu çıkardı. Acı için sana bir şey verdi. Bütün gün baygındın."

Oturmaya çalıştığımda direnç kollarımın hareket etmesini engelliyor ve bileklerime takılı siyah deri kelepçeleri bulmak için boynumu kaldırıyorum.

İçimden panikle bir nefes kaçıyor ve onlara karşı kıvranıyorum.

"Serumunu çıkarmaya çalışıp duruyordun. Yatağında sadece bağlama aparatları vardı."

Bu düşünce beni neden kızdırıyor bilmiyorum ama ona dudak büküyorum. "*Köleleriniz* için mi?"

"Senin için. Kalmanı istediğim hafta sonu onları senin için kurdurdum."

"Beni hapiste tutmak için mi?"

"Bu düşünce aklımdan geçti." Cevap verirken sesinde mizahtan eser yok. Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru oturuyor. "Bileğin dışında nasıl hissediyorsun?"

Bu soru beni güldürüyor. Nasıl hissediyorum? Babamın annemi öldüren katil bir piç olduğunu bilmek mi? Muhtemelen beni de öldürmeye niyeti olan biri. "Hazmetmesi çok zor."

"Öyle. Ölebilirdin. Serseri bir kurşun. Tüm gereken buydu."

Sesinin ciddi tonuyla düşüncelerim hızla ayılıyor ve durumun ciddiyeti tekrar üzerime çöküyor. "Beni nasıl buldun?"

"Bilezik. Onu müfettişe verdim."

"Onu hiç çıkarmamalıydım." Hem ayak bileğimde hem de başımda donuk bir ağrı zonkluyor ve komodinin üzerinde bir bardak suyun durduğu tarafa dönüyorum. "Bu benim için mi?"

"Evet. İhtiyacın olursa orada bir hap var. Seni bayıltacak ama."

"Kelepçelerimi çözme şansınız var mı? Parmaklarım karıncalanmaya başladı."

Tereddüt ediyormuş gibi bana bakıyor ve daha önce beni hapsedtiğine dair yaptığı yorumlar tekrar düşüncelerime sızıyor. Bir dakika daha oyalandıktan sonra sandalyeden kalkıp odayı geçti, yatağın yanında durdu ve parmağını şakağımda gezdirdi. "Seni kaybedeceğimi sandım. Bu bir daha asla yaşamak istemediğim bir delilik seviyesi."

Bir an daha baktı ve bileklerimdeki bağları çözdü.

Bir an için tahriş olmuş cildimi ovuyorum, parmağımı orada kalan bağın üzerinde gezdiriyorum, sonra komodinin üzerindeki bardağa uzanıyorum, boğazımın kuruluşunu kaplayan ve yuttuğumda neredeyse cızırdayan soğuk sıvıları geri deviriyorum. "O benim babam," diyorum bardağın içine. "Öldü mü?"

"Hayır. Hayatta kalması için ısrar ettim. Ama söz veriyorum sana bir daha zarar vermeyecek."

İki hafta önce, nedenini bilmek için ısrar ederdim. Nasıl olduğunu. Başkalarına işkence etmek için para ödeyen grubu sorgulardım. Ancak bir psikopatin merhametine kaldıktan sonra, bazı soruların cevaplanmaya ihtiyacı olmadığını anladım.

"Çok korkmuştum." Bardağı kucağıma koyarken ön kolumda serumun takılmış olması gereken yerdeki bandaja dikkat ediyorum. "Arabasıyla yanıma yanaştığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım."

"Tabii ki yaptın." "Ne?"

"Yırtıcıların çoğu böyle doğal içgüdülere sahiptir. Bu şekilde hayatta kalırız." "Biz mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir şey söyle, Isa..." Lucian parmağını battaniyenin üzerinde gezdirerek yatağın çevresinde dolanıyor ve karşımda duruyor. Belki de ayın ışığı yüzünden gözleri yanan bir alev gibi titriyor, parmakları karyolanın ayakucunda kıvrılmış bana bakıyor. "Partide o çocukların sana saldırdığı gece. Sonra ne oldu?"

Ensemdeki gıdıklanma bir uyarı, ama ne için, emin değilim. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

Ona haftalar önce olanları anlattım. Eminim çoktan unutmamıştır. "Ben... arkadaşımı aldım ve onu evine geri götürdüm."

"Peki sonra?"

"Polisi aradık."

Çatık kaşları yerini inançsızlıkla karışık kısmi bir gülümsemeye bırakıyor. Ona anlattıklarımın daha fazlasını bildiğini söyleyen bir gülümseme. "Çok ileriye atladın. Biraz geriye git. Kelsey'i evine bıraktıktan hemen sonra ne oldu?"

Ona bakarken göğsümde panik çiçekleri açıyor, o gecenin anıları hava geçirmez kutularından, kafamın içinde inşa ettiğim küçük bölmelerden sürünerek çıkıyor. "Neden?"

"Anlat bana."

"Ben ... bilmiyorum ..." *Unutmayın.* Ama ben hatırlıyorum. Bunu takip eden uzun duraklamada, kafamdaki görüntüler arkasındaki duvara yansıyor, bir film makarası gibi oynuyor. "Partiye geri döndüm. Tek başıma. Aedon, Brady ve tüm arkadaşlarını havuz evinde buldum. İçki ve sigara içiyorlardı. Havaya yapışan marihuana bulutunda neredeyse boğuluyordum."

"Neden geri döndün?" Sesi mesafeli, bana terapist koltuğunda oturup cevaplar için düşüncelerimi araştırdığı günleri hatırlatıyor. Beni yaptığım şeyi yapmaya zorlayacak sebepler.

"Öfkeliydim. Onlarla yüzleşmek istedim."

"Yanlış. Onları havuz evinde bulduğunuzda ne yaptınız?"

Sen ne yaptın?

Sen ne yaptın?

Midge Teyze'nin sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

"Brady'ye onu istediğimi söyledim. Sadece onu. O da diğerlerini gönderdi."

"Ve?"

İçimden bir ses sorusuna cevap vermemem için yalvarıyor ama yine de cevap veriyorum, ağzım görünmeyen bir güç tarafından yönlendiriliyor. "Ona ciddi olduğumu göstermek için gömleğimi çıkardım. O da pantolonunu çıkardı."

Lucian başını eğiyor ve çenesini okşuyor. "Onu becermek istedin mi?"

"Hayır." Düşüncelerim hâlâ rüyaya -ya da kâbusa, daha doğrusu- bağlı. kafamın içinde dönüyordu. "Onu görmek beni iğrendirdi."

"Peki, ne oldu?"

"Önünde diz çöktüm, sanki ağzımı üzerine koyacakmışım gibi. Gözlerini kapattı. Ve arka cebimden bıçağı çıkardım. Onu bıçakladım. Kasıklarına defalarca sapladım." Hafızamı engellemek için gözlerimi kapatıyorum ama her şey kafamın içinde. Çılgılıklar. Öfke. "Tek gördüğüm kandı."

"Brady'nin o gece tecavüz etmeye çalıştığı kişi Kelsey değildi. Sendin."

Gözlerim hâlâ kenetli, başımı sallıyorum ama sözlerindeki gerçek, aylardır kalkan görevi gören inkâr için çok güçlü. Çünkü *eğer* -eğer- o tehlikeli sulara adımımı atmış olsaydım, sonrasında kendime ne kadar zarar vereceğimi bilemezdim. Son senemde Brady'yi her şeyden çok istiyordum ve sonunda bana ilgi gösterdiğinde tüm sağduyum pencereden dışarı çıktı. Bir istatistiğe dönüştüm. Kızları partide alkol almanın tehlikeleri konusunda uyaran bir başka okul sonrası özel programı. Ancak Brady'nin kötü adam gibi görünmesi yerine, benim misillemem onu tüm bu olaylarda aziz yaptı ve ben psikopat oldum.

"Seni hapse girmekten kurtaran Kelsey'in ifadesiydi, değil mi?"

Bu mu?"

"Evet." Sonunda titrek bir nefes vererek gözlerimi açıyorum. "O tanık oldu

her şey, bıçaklanma hariç."

"Bana George Amca'dan bahset. Boğazının nasıl kesilip açıldığını hatırlıyor musun?"

Bakışlarımı indirerek başımı sallıyorum. "Bayılmışım."

"Yaşadı. Mucizevi bir şekilde, keşiğin derinliği göz önüne alındığında. Ama karısı bıçağı senin elinde buldu."

Gözyaşları gözlerimin önünde sallanıyor, koyu gri çarşafları bozuyor. *Kıpırdamadan dur.* İç çamaşırımı aşağı çekerken kulağımda hırıltılı sesini duyabiliyor, nefesindeki biranın kokusunu alabiliyorum. Bedenine göre çok küçük olan bariyerimi aşmaya çalışırken midemi bulandıran homurtuları ve inlemeleri. Yanma. Acı. Cebindeki bıçağın

Benim için oyduğu tahta atın yanındaki komodin. Her zaman yanında taşıdığı ve tırnaklarını temizlemek için kullandığı bir bıçak. "Bana zarar vermeye çalıştı."

"Hepsi sana zarar vermeye çalıştı. Peki ya geçen gün Boyd yanınıza geldiğinde elinizde bir bıçak olsaydı?"

"Onu bununla keserdim."

Lucian yatağın etrafında dönüyor ve yanıma oturuyor. "Hayatın boyunca alay konusu oldun ve bir canavar gibi muamele gördün." Elini yanağımda gezdiriyor ve çenemi nazikçe dürttüğünde bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Ve senin tek yaptığın kendini korumak oldu."

"Kimseyi incitmek istemedim." "Ama yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Unutmaya çalıştım. Umutsuzca her şeyi unutmaya çalıştım ama... o hep orada, Lucian. Her zaman orada. Kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor."

"Ve her zaman da öyle olacak. Güven bana, biliyorum." "Amelia'yı sen mi öldürdün?"

Bana dönerek iç geçiriyor ve gözleri bir an için dalgın görünüyor. "Ben yaptım. Evliliğimiz boyunca, ona sevgi göstermediğim her gün onu biraz daha öldürdüm. Yine de ona yalan söyleyemedim. Sonunda bile."

"Sevgiyi hissedebiliyor musun?" Bu sormamam gereken bir soru, çünkü bunun ne olduğunu başlamadan önce belirlemiştik. Hayır dediğini duymak bu noktada kalbimi bıçaklamaktan başka bir işe yaramaz, bu yüzden belki de bu soruyu sormam mazoşistlik olur.

"Boyd'un seni kaçırdığını anladığımda ve seni o yatağa bağlı gördüğümde. Çaresizdim. Korkmuştum. Kafamda tek bir düşünce vardı. Sana dokunan herkes benim ellerimde uzun, yavaş ve acı dolu bir şekilde ölecekti. Kim ya da ne olduğu umurumda değildi." Avuç içiyle boğazımı okşuyor, başparmağıyla çeneme ve çeneme sahip olduğunu gösterircesine vuruyor. "Senin için ruhumu şeytana bile teslim edebilirdim. Eğer bu aşk değilse, nedir bilmiyorum."

"Teyzem aşkın, içinde birinin olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştığınızda bunu *yapamamanız* olduğunu söyler."

"Bunu sadece bir kez daha hissettim. Oğlum kollarımda öldüğünde. Nereye gittiyse hemen peşinden gitmek istedim, çünkü onun artık bu dünyada olmamasını kabullenemiyordum. O zamandan beri bunu sadece bir kez daha hissettim."

"Ne zaman?" Ona sormaya cesaret ettim.

"Bana gitmek istediğini söylediğin gün. Bu yerden. Hayatımdan çıkmak."

"O zamanlar senden korkuyordum. Artık korkmuyorum."

Eli hâlâ boynumda, kendini alçaltıyor ve dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor. Tanrım, bunun hissini, kokusunu, dilimde ve kafamda, vücudumdaki her sinir ucunu saran tadını özlemiştim. "Benimle kalmanı istiyorum," diyor ağzıma karşı. "Asla hiçbir şey istemeyeceksin, Isa. Ve sana söz veriyorum, bir daha kimse seni incitmeyecek."

"Peki benden sıkıldığında ne olacak? Yasağın heyecanı bittiğinde?"

"İmkânsız. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun şeyden sıkılamazsın." Dudaklarım başka bir öpücükle benimkini yutuyor ve avucunu nefesimi çalacak kadar sıkıyor.

Elimi göğsüne dayayıp öpücüğü kesiyorum. "Giulia'nın gitmesine izin vermeni istiyorum. Kızının okulda kalmasına izin vererek sözleşmeyi onurlandır, ama gitmesine izin ver."

"Tamamdır." Sesi de yüzündeki ifade kadar kararlı. "Ve senden Schadenfreude'u terk etmeni istiyorum."

"Eğer yapabilseydim, bugün yapardım. Ama ayrılmak ikimizi de riske atar. Öyle şeyler biliyorum ki asla öylece çekip gidemeyeceğim."

Elimi göğsünden indirdim ve ondan uzaklaştım. "Yani hâlâ başka kadınlarla yatmak için anlaşma yapmaya istekli misin?"

"Hayır. Artık ayınlara katılmıyorum. Sadece ara sıra yapılan toplantılara katılıyorum."

"Peki bunun yeterince iyi olmadığına karar verdiklerinde ne olacak?"

"O zaman sen ve ben içgüdülerimizi takip ederiz." Bir eliyle saçlarımı okşuyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Bir daha kimse sana zarar vermeyecek. Ben bile. Buna izin vermeyeceğim. Aç mısın?" diye soruyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Açlıktan ölüyorum."

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim.

Kıpırdama." "Burada mı? Yatak odanda mı?"

"Odana doğru topallayarak gitmeyi mi tercih edersin?" "Pek sayılmaz. Ben sadece... boş ver."

"Güzel. O zaman olduğun yerde kal."

Çıktığında kapı tıklanıyor ve yatağa dönüp yastıklara yapışmış kokusunu içime çekiyorum. Etrafımın sıcaklığı ve güvenliği ya da belki de uyuşturucunun kalıcı etkileri beni uykuya daldırıp çıkarıyor.

"İsa, uyan."

Bir kadın sesiyle arkamı döndüğümde duvarda kıvrak bir figür gibi hareket eden bir gölge görüyorum. Bana doğru koşuyor ve ben yatak başlığına yaslandığımda, pencereden gelen ışıktaki Laura'nın yüzü beliriyor. Uzun, gümüşü saçları omuzlarına zarifçe dökülüyor ve gözlerinin kırmızı kenarları, maviyi yutan genişlemiş göz bebeklerinin derin siyah havuzlarını vurguluyor.

Baston yok.

Tekerlekli sandalye yok.

Hareketlerinde sendeleme yok.

"Bu da ne böyle?" Odaya göz gezdiriyorum ama Lucian'ın henüz dönmediğini görüyorum. "Rüya mı görüyorum?"

Buruşuk dudaklar bir gülümsemeye dönüşür. "Seni yatağında bulmadım canım.

Burada olacağını tahmin etmiştim."

"Yatağım mı? Sen mi Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Gözleri yumuşuyor ve başını eğiyor. "Sadece seni uyurken izlemeyi seviyorum. Haftalardır seni izliyorum. Kabuslarla seğirmeni. Yastığının altındaki bıçağı kavırıyorsun. Oğlumun adını fısıldıyorsun."

Oda kırılgan bir sessizliğe gömülüyor ve sanki sıcaklık on derece düşmüş gibi hissediyorum. Bir ürperti yine enseme gıdıklıyor, omurgamdan aşağı doğru iniyor. "Neden sen..."

"Topallıyor musun?" Kendi yüzünü kaşıyor, gözleri bir an için kayboluyor, sonra bakışlarını bileğime yöneltiyor. "Ah, canım. Kendini incitmişsin."

"Evet. Belediye Başkanı Boyd. Beni o vurdu."

Nefes nefese kalıyor ve elini yatağın ucundan ayak bileğime dayayarak dişlerini sıkıyor. İnceliyor gibi görünmesi dizlerimi yukarı çekmeme neden oluyor ve bakışlarını bir kez daha bana yöneltiyor.

Belli etmemeye çalışarak bakışlarımı tekrar kapıya kaydırıyorum, altındaki ışığı yakalıyorum ve Lucian'ın gölgesinin orada belirmesini izliyorum, bekliyorum. "Senin bir sorunun yok mu?"

"Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı." Başını geriye eğerek derin bir nefes alıyor. "Buranın seks kokmuyor gibi görünmesi ne kadar ilginç. ile

Yatağında böyle yayılmış yatıyorsun, kesinlikle karşı koyamazdı." Yürüyüşünde her zamanki aksaklıktan yoksun, neredeyse süzülerek bana yaklaşıyor, yakınlığı kaslarımda bir titreme yaratıyor. "Çok etkileyici bir aroma. Yoğun ve baş döndürücü. Seks kokusunu çok iyi hatırlıyorum. Adanın en büyük erkek fahişesiyle evlendiğinizde, *av* köpeği gibi bir şey oluyorsunuz. Etek giyen her şeyi sikerdi. Eninde sonunda seni de becerirdi."

Başımı sallıyorum ve o da avucunu yüzüme vurarak kaslarımı güçlendiriyor.

"Seni becerirdi. Evet, becerirdi. Sen istesen de istemesen de. Lucian'dan sadece birkaç saat sonra Amelia'yı becerdi. Sence nasıl hamile kaldı?"

Aman Tanrım. Şok omurgamdan aşağı inerken sırtım kaskatı kesiliyor. "Roark, Griffin'in oğlu muydu?"

Elini indiriyor. "Başta ben de öyle düşünmemiştim. Babalık testi Lucian için pozitif çıktı. Başlangıçta sadece kendi babasının çocuğu olmadığından emin olmaya çalışıyorduk, çünkü Boyd'un her zaman genç kızlara karşı bir ilgisi vardı. Sonradan öğrendiğime göre, baba ve oğul arasındaki genetik özelliklerin çoğu oldukça benzer. Daha fazla test istediğimde Roark hakkındaki gerçeği öğrendim. O çocuk bir gecede güzel torundan üvey oğula dönüştü."

Gözlerindeki ışıltının daha karanlık bir şeye dönüşmesi mideme bir korku hissi gönderiyor. "Onu sen mi öldürdün? Ona o hapları sen mi verdin?"

Yüzündeki rahatsız edici gülümseme soruyla birlikte kaybolmuyor. "Yine hamileydi, biliyorsun. Lucian'ın zavallı kıza dokunmadığını düşünürsek, sence babası kim olabilir?"

"Onu sen mi öldürdün?" Tekrar soruyorum, çaresizce bilmek istiyorum.

"Haplarını almayı bıraktı. Karnında büyüyen bebeği etkilemek istemedi." Gözleri buğulu ve odaklanmamış, sanki anıyı yeniden yaşıyor gibi. "Aşağılanmış bir kadın kadar kurnaz ve kararlı başka bir şey yoktur."

"Soruya cevap ver."

"Bu aşağılanmaya dayanamazdım. Ve zavallı Lucian. Roark'ın onun tek oğlu olduğuna inanmak. Bu çok fazlaydı. O gece gizlice Roark'ın odasına girdim, çünkü Tanrı biliyor ya, o çocuk her şeyden korkardı. Amelia'nın komodininin üzerindeki bebeğin yanına bile yaklaşmazdı." Kolumda aşağı yukarı gezinen parmaklarının tüylü dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Ona hapları yedirdim. Boğulmasını izledim. Yüzü yeni yağmış kar gibi solgunlaştı. Ne zaman

Lucian odaya girdi, ben de çocuk dolabına saklandım. Ve on dakika sonra, aşağılanmam sona erdi."

Kırılan tabakların sesi dikkatimi kapı aralığına, Lucian'ın ellerini yumruk yapmış, iki yanında durduğu yere çekiyor. "Ne yaptın sen?"

"Yapmak zorunda olduğum şey. Babanın parasını neye yatırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden neyi saklamak için bu kadar *çaresiz* olduğunu?"

"Oğlumu öldürdün."

"Kardeşin. O senin kardeşin değildi Lucian."

"O benim oğlumdu! Sevdiğim tek şeydi."

"O senin hayatını mahvedebilirdi. O senin hayatını mahvediyordu ve o gece neredeyse ölüyor olmanın sebebi de oydu."

Kaşlarını indirerek odanın derinliklerine doğru adım attı. "Bunca yıldır seni affetmeye çalıştım. Beni evliliğe zorladığın için. Beni o saçma enstitüye girmeye zorladığın için." Dudakları aralandı, hırladı ve yaklaştı. "Ne yaptın sen?"

"Seni o enstitüye baban koydu. Ben değil. O doktora çok fazla güveniyordu. İkisi de bir süre sonra o kadını unutacağına yemin etti."

Kadın mı? Amelia mı?

Kafasına dank eder gibi oluyor ve bakışlarını Laura'ya kaldırıyor, gözleri ihanetle kararıyor. "Solange?"

Lucian'ın bir süre önce halüsinasyon görür gibi olduğunda adını söylediği kadın. Onu sorduğumda bana gerçek olmadığını söyledi. Onun farklı bir *hastalık* olduğunu söyledi.

"Adını duymak bile hâlâ içimi sızlatıyor." Laura sanki bunu yapacakmış gibi yüzünü buruşturuyor. "En başından beri onun bela olduğunu biliyordum. Senin ve babanın etrafında dolaşma şeklinden."

"O gerçektir." Sanki cevabına güvenmiyormuş gibi sesinden belirsizlik akıyor.

"Tabii ki gerçektir. Tüm o beyin yıkamalara kanmış olman benim için bir mucize."

Gözlerini kısmış, ona bakıyor, zihni görünmeyen görüntülerde kaybolmuş gibi görünüyor. "Sen... onu hiç kabul etmedin."

"O kadını neden kabul edeyim ki? O benim için bir hiçti."

Kaşlarını daha da sıkarak, sanki aklına başka görüntüler geliyormuş gibi bakışlarını indiriyor. "Çalışanlar... bana hep tuhaf tuhaf bakarlardı."

Laura alay eder ve gözlerini devirir. "Elbette. İkiniz birlikte gülünç görünüyordunuz. Sana takıntılı olduğu herkes için çok açıktı, Lucian. Seni okşayışından ve sana yaltaklanışından. Ellerini senden uzak tutamıyordu."

Elini başının üzerinde ileri geri gezdiriyor, sanki saçlarını ovalayacakmış gibi. "Her seferinde günlerce ortadan kaybolurdu. Günlerce."

Omuzlarını geriye atan Laura boğazını temizliyor. "Babanızın odasında tuttuğu bir kafesi öğrendim. Küçük, gizli bir odada kilitliydi. Ona işkence etmediği zamanlarda günlerce kendini onunla kilitliyor, küçük evcil hayvanı gibi onu beceriyordu. Çığlıklarını duvarlardan duymamana şaşırdım."

Üzerime garip bir uyuşukluk çöküyor ve Lucian'ın bu ifşaatla birlikte üzerine neyin çöktüğünü hayal bile edemiyorum. Yıllarca beyninin yıkanarak o kadının var olmadığına inandırılmış olmasının mümkün olduğunu düşünmek bile. Peki ne amaçla?

"Sen... sen beni onun gerçek olmadığına ikna etmeye çalıştın." Lucian kafatasını tutarak yatağın ucunda volta atarken, ben de oturup böyle bir şeyin nasıl ve neden olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Bana orada ne yaptıklarına dair en ufak bir fikrin var mı? Bana unutturma yöntemleri!" Kükremesi duvarlarda yankılanıyor ve sesindeki öfkeden irkiliyorum. Yüzüne yayılan soğuk tiksintiye bakılırsa, işkence görmüş olmalıyım. "Bana pompaladıkları tüm o ilaçlar!"

"Hepsi babanın parlak fikri. Jude'la yıllarca halüsinasyon gördüğün için bir tane daha ne olabilir ki diye düşündü." İç geçiriyor ve gömleğimdeki gevşek bir iple akılsızca oynayarak ondan uzaklaşmamı sağlıyor, kaçmak için yatağın karşı tarafına bakıyorum. "O pis çocuk tacizcisiyle kaçmana asla izin vermem zaten."

Bunun üzerine nefesim boğazımda düğümleniyor ve ona dönüyorum. "Lucian?" Sadece Lucian'ın ona bir şeyler öğrettiğinden bahsetmişti, tacize uğradığından hiç bahsetmemişti.

Bana doğru sadece hızlı bir bakış atıyor, onun seçtiği kelimelere itiraz etme zahmetine girmiyor. "Yirmi beş yaşındaydı. Babam onu becerdiğinde onun yarısı yaşındaydı. Ve en azından ben rıza gösterdim. En azından reddettiğimde beni tehdit etmedi." Laura'ya bakarken ifadesi tekrar sertleşiyor. "Onu sen öldürdün, değil mi?"

"Hem kocamı hem *de* beni tanımak ne kadar aşağılayıcıydı sizce? oğlunun o pis fahişeyi becerdiğini biliyor muydun? Tabii ki onu öldürdüm. Ve eğer ben

babanı durdurmasaydı, o da *onu* beceriyor olacaktı!" Titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Bir torun vermeyi o kadar çok istiyordu ki, kendisi de bir torun yapmaya hazırdı."

"Ne demek *onu durdurdum*?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Bükülmüş omuzları ve çenesindeki gerginlik, patlamasına bir saniye kaldığının ipuçlarını veriyor.

Laura'nın karanlık kıkırdaması şu an için uygun değil, beni onun da kırılıp kırılmayacağını merak etmeye bırakıyor. "Kalp krizi mi? Ben içkisine ilaç katmadan önce babanın kalbi bir öküz kadar sağlıklıydı. O öldüğünde hayatın daha iyi olmadığını söyle bana. Roark artık senin sorumluluğundan çıktığı anda kendini özgür hissetmediğini söyle."

Dikkatini çekmemek için kendimi yatağın diğer ucuna doğru kaydırıyorum.

"Beni deli olduğuma inandırdın." Lucian yatağın etrafında adım atıyor, hareketleri yavaş ve dikkatli, sanki ondan kaçmaya çalışabilecek bir hayvanmış gibi yaklaşıyor. "Bana uyuşturucu pompalamalarına izin verdin ve beni orada bıraktın."

"Bir anne yapması gerekeni yapar. Bana onsuz hayatının daha iyi olmadığını söyle." Gözlerimi kaçışa dikmişken, keskin bir bıçağın soğuk, çelik ucu boğazıma dayanıyor. "Ya da bu, bu konuda."

Nabzımın hızını kesmek için burnumdan sertçe nefes alıyorum.

Yüzündeki ölümcül ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Boyd bize ateş ederken bile. "Bıçağı yere bırak. Şimdi."

"Gözlerinde görüyorum Lucian. O Fransız fahişeye yaltaklanırkenki bakışının aynısını. Takıntı. Takıntılısın ve bir şeyi takıntı haline getirdiğinde neler olduğunu biliyoruz."

"Tanrı'ya yemin ederim ki, onun derisine en ufak bir çizik bile atarsan seni kendim öldürürüm." "Dr. Voigt takıntılarının senin için iyi olmadığını söyledi. Bana bunun önemli olduğunu söyledi. takıntılarınızın kaynaklarını ortadan kaldırmak için. Kaynak o."

"Anne, seni uyarıyorum." Lucian yatağın ucunda dönüyor ve boğazımdaki ince deri tabakasını soyan bıçağın kenarının yakıcılığıyla yutkunamıyorum bile.

Bu kadın deli ve yanlış bir hareket beni kan kaybından öldürebilir.

"Hiç durup onun gerçek olup olmadığını merak ettin mi?" Başımın üstünü okşuyor, bıçağı hızlı bir dilim için sabitliyor. "Biliyorsun, bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Nefesimi tutarak koluna vuruyorum ve bıçak bir çınlamayla yere düşüyor. O bıçağı almak için eğildiğinde yana doğru yuvarlanıyorum ve saçlarımın keskin bir şekilde çekilmesiyle göz kapaklarımın arkasında pürüzlü bir ışık dans ediyor.

Lucian ona doğru hamle yapıyor ve beni serbest bırakıyor. "Hayatının geri kalanını bir kafeste geçirmeni sağlayacağım," diye homurdanıyor.

Kızın bıçakla savrulan elini savuşturarak onu yatağa yatırıyor ve ben de itiş kakıştan kaçınmak için diğer tarafa geçiyorum.

"Bir hayvan gibi kilit altında tutulmaktansa ölürüm daha iyi!" Laura arkasından çığlık atıyor.

Ardından kesik kesik bir öksürük geliyor.

Yere düşen bir bedenin sesini duyuyorum.

Arkamı döndüğümde Lucian neredeyse felç olmuş gibi görünüyor, avuçlarını havaya kaldırmış, şok yüzünden okunuyor.

Derisinde kanla.

CHAPTER 64

LUC)AN

A Sondaki odaya doğru ilerlerken kör edici ışık koridorlardan yansıyor. Kelepçelerimi ayarlarken hoparlörden klasik müziğin kısık sesi çalıyor.

Kapı. Kapıyı açtığımda annemi yatağa bağlanmış, elleri ve bacakları kelepçelenmiş bir halde buluyorum. Başını yana çeviriyor, beni görünce yüz ifadesi yumuşuyor.

"Lucian! Burada olmana çok sevindim canım. Artık eve gitmeye hazırım." Ona bakarken tek kelime etmedim. Boğazında, bıçağı sürüklediği yerdeki yara iyileşmiş ve tüyler ürperici bir yara izine dönüşmüş.

Gözlerinin etrafındaki koyu renk halkalar az uyuduğunu gösteriyor ve dağınık saçları onu

Sanki deli gömleğine aitmiş gibi.

Arkamdan birinin yaklaşmasıyla döndüğümde Friedrich'in odaya girdiğini görüyorum, beyaz paltosunu giymiş, ellerini ceplerine sokmuş. Yanımda duruyor ve elini omzuma koyuyor. "Merak etme, ona iyi bakacağız."

Annemin gözleri korkuyla sertleşiyor, kaşları sıkışıyor. "Hayır. Hayır, lütfen. Eve gitmek istiyorum."

Friedrich hafifçe sıkarak odadan çıkıyor ve beni bir kez daha annemle yalnız bırakıyor.

"Kendini öldürmeye çalıştın." Ona baktığımda sesimin düz tonu da kalbim gibi duygudan yoksun. "Nedenmiş o?"

Bakışları benimkilerden kayarak bir an düşünür gibi oldu. "Bana bakma şeklin. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Ne kadar zalim olursa olsun babandan bile." Gözleri benimkilerle buluştuğunda

Yine korkuyla titriyorlar. "Sanki ölüm, o anda bana yapmak istediğin şeyden daha iyi olurdu."

"Öyle mi anne?"

Ağzı açık, bakışlarını çoğunlukla boş olan beyaz odada gezdiriyor ve dudağı titriyor. "Bu ölüm mü? Araf mı?"

"Sen söyle."

Gözlerinden yaşlar süzülür ve hıçkırıklara boğulur. "Özür dilerim. Sana yaptıklarım için. Beni affetmek zorundasın. Affetmek zorundasın. Ben senin annenim."

Gözyaşları, sesindeki zayıflık, görünüşündeki kırılganlık, sanki her an kırılacakmış gibi, bunların üzerimde hiçbir etkisi yok. Tek görebildiğim oğlumun uyuyan yüzü, ona hediye ettiği ölümle mavileşen dudaklarıyken değil. Gerçek şu ki, eğer kendi boğazını kesmeseydi, bunu pekâlâ ben de yapabilirdim. "Benden çaldığın şey için seni asla affetmeyeceğim."

"Yine de şimdi daha iyiyim. Artık kızgın değilim. Lucian, lütfen beni eve götür."

"Burası artık senin evin." Bu kadına karşı içimde zerre kadar empati kalmadı. En ufak bir pişmanlık duymadan masum bir hayatı bu kadar kolay söndürebilmesi, bir canavarı canavar yapmak için çirkin yüz yaraları gerekmediğini kanıtlıyor. "Merak etmeyin. Dr. Voigt sana iyi bakacağını söyledi."

Gözleri faltaşı gibi açılmış, pantolonunun bağlarını çekiştiriyor. "Onlara ne söyledin?"

Onlara benim hakkımda ne söyledin Lucian?"

"Onlara ne söylediğimi sanıyorsun anne? Senin bir çocuk katili olduğunu."

I Friedrich'in masasının karşısında oturmuş, onun tıbbi çizelgeme notlar almasını izliyordum.

Gözlüklerini düzelterip başını kaldırıyor ve kalemi havada tutuyor. "Yıllardır sizi çok yakından izliyoruz. Ne ilgi gösterdiniz ne de herhangi bir seansa katılmayı tercih ettiniz. Bildiğimiz kadarıyla istismar geçmiştiniz yok ve cinsel ihtiyaçlarınızı karşılaması için tuttuğunuz hizmetçi de herhangi bir sapma ya da olağandışı istek bildirmedi."

"Belki de sadizm geni sadece belirli sayıda nesle yayılıyordu."

"Ya da belki de yeterince zorlanmadınız. Neyle alay etmeyi seçtiğinize dikkat edin."

"Özür dilerim." Ben sadece Isa'nın iyiliği için oynuyorum, başka bir şey değil.

Gözlüğünü kaldırdı ve önündeki dosyadan bir şeyler okudu. "Görünüşe göre Franco Scarpinato'nun öldürülmesini istemiştiniz, ancak bu seansı doğrudan gerçekleştirmemiştiniz. Bunun yerine, korumanızdan sizin adınıza ona işkence etmesini istemiştiniz."

"Cezasını yerine getirmek için yalnızca en iyisini istedim."

İlgisizliğim sonunda onu etkiliyor olmalı, çünkü sandalyesinde geriye yaslanıp ofluyor, gözleri her zamanki gibi değerlendiriyor. "Baban olmaktan korkuyorsun."

"Bu düşüncede yalnız olmadığımı eminim."

"Tabii ki hayır. Ancak çalışmamızla ilgili olduğu için korkularınız endişe verici. Dürüst olmazsanız, kendiniz ve başkaları için bir tehlike haline gelebilirsiniz. Biz bu sadist eğilimlerinizi gerçekleştirebileceğiniz bir ortam sağlamak için varız. Toplum ya da ahlak tarafından engellenmeden."

Beni cehenneme gönder artık. Ofise dönmüş olsaydım, şu anda ikinci içkimi içiyor olurdum. Bu adam, ben bu boktan gösterinin bir parçası olduğum sürece pes etmeyecek. Bu bilim adamlarıyla işler böyle yürür. Teorilerini kanıtlamak için ölü bir atı, parçalanmış bir et parçasından başka bir şey kalmayana kadar döverler. "Bazen dürtülerim olduğunu itiraf edeceğim."

Sandalyesinde öne doğru oturarak dosyayı bir kenara bırakıyor ve parmaklarını birbirine doluyor. Yüzündeki merak, bir rahibenin bedava el işi teklif ettiği bir rahipten bekleyeceğim türden. "Ne tür dürtüler? Baban gibi cinsel mi? Yoksa cinsel olmayan mı?"

"Cinsel olmayan."

"Peki bu dürtülerle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Bazen kendimi kesiyorum. Ama çoğunlukla... başka bir şey düşünmeye çalışıyorum."

"Bir seansa katılmaya açık mısınız? Çok karmaşık bir şey değil. Arada sırada gelen yaşlı bir beyefendi var. Bazı istismarlara karşı bir yakınlık geliştirebileceğini düşünüyoruz. Karşılığında her ay kirası ödeniyor."

Muhtemelen bu itirafla insan haklarımı bir kobay domuzu için devretmiş oldum. "Ne kadar hafif?"

"Birkaç kesik. Çok derin değil."

Kendimi kesmek her zaman yükseklerde olmak içindi, tıpkı suyun altında nefesimi tutmak gibi, ama Friedrich bunu her zaman

Kötü niyetli ve sapıkça bir şey. Diğer insanların kanamasını izlemekten hoşlanmıyorum. En azından masum olanların. "Bunu düşüneceğim."

"Mükemmel. O halde gözlemlemeye devam edeceğiz. Şimdilik." Dosyamı tekrar açarak birkaç not aldı ve içten içe inlememe neden olan bir tanesinin altını çizdi: *gözlem*. "Hakkını vermeliyim. Yaşadıklarını ve ailedeki sadizm geçmişini göz önüne alırsak, muazzam bir itidal gösteriyorsun." Kollarını kavuşturup başını sallıyor. "Nasıl?"

"Bazen zor olabiliyor ama kendimi meşgul tutuyorum." "Daha şiddetli sayılabilecek cinsel düşünceleriniz var mı?"

Düşüncelerim bir gece öncesine, Isa'nın derinliklerine gömüldüğüm, içimdeki tek şiddetin biri ona elini sürerse ne yapacağımı düşünmek ve o parmağı koparmayı hayal edecek kadar ileri gitmek olduğu geceye kayıyor. "Hiç de değil."

Dosyayı kapatıyor ve çizelgemi masaüstüne yerleştiriyor. "Bay Boyd ile işlerin yolunda gitmemesi çok yazık. Kızını eğitim için teklif etmesi, sonra da hiçbir şey söylemeden kızla çekip gitmesi. Hiç mantıklı değil. Hiç aramadı. Bizimle bir daha irtibata geçmedi. Aylar oldu."

"Utanç verici. Belki de program hakkındaki fikrini değiştirmiştir."

"Belki de. Açıkçası, onun çıkarları hiçbir zaman bizimkilerle örtüşmedi." "Sanırım değil. Belki bir gün ondan tekrar haber alırız."

TAsansörün kapısı yeraltı mezarlarının karanlık koridoruna açılıyor, koridor sadece birkaç projektörle aydınlatılıyor. Elimde içki, sağdaki odaya doğru yürüyorum ve kapıyı açmak için anahtarımı kilide yerleştiriyorum. Bir süre önce yazdığım, Isa'nın benim için çaldığı şarkının notalarını ıslıkla çalıyorum

Beni baştan çıkarmaya çalıştığında ışıkları açıyorum.

Boyd'un içinde çıplak ve işkenceden morarmış bir halde kambur oturduğu uzak duvara dayalı kafese doğru ilerlerken duvarlardan inilti yükseliyor. Derisinin bazı kısımlarında yanık izleri var ve başını geriye doğru eğdiğinde boş göz çukurunun üzerindeki dikiş kırmızı ve şiş görünüyor.

"Yine kurcalıyorsun."

"Özür dilerim." Yaklaştığımda vücudu titriyor ve kafesin yanına çömeldiğimde başımı yana eğiyorum ve son yemeğinin üzerinde böceklerin gezindiğini görüyorum.

"Aç değil misin?"

Bakışlarını indirir, başka tarafa bakar ve başını sallar.

"Bu çok kötü." İç çekerek ayağa kalkıyorum ve duvarda diğer aletlerin yanında asılı duran uzun metal çubuklardan birini alıyorum. Tezgâhtan el fenerini alıp çubuğun ucunu ısıtmak için yakıtımda inlemeleri şiddetleniyor ve kafesin diğer tarafına doğru ilerliyor. "Bir süre önce, bu küçük seanslara ilk başladığımızda bana sadist bir piç demiştin. Bunu hatırlıyor musun?" Alevler içinde çubuğun ucunu turuncu renkte parlamaya başlayana kadar çeviriyorum.

"Özür dilerim. Ben Bunu yapmak istememiştim."

"Hayır, hayır. Beni düşündürdü. Aslında, o zamandan beri söylediğin şeyi düşünüyorum. Söyle bana Patrick. Bir sadist ile bir psikopat arasındaki farkı biliyor musun?"

Başını sallıyor, çıplak ayakları betona sürtünürken kendini daha da geriye itiyor.

"Başta ben de anlamamıştım. Ama son haftalarda sanırım nihayet anlamaya başladım. Aradaki fark çok basit: empati." Meşaleyi tezgâhın üzerine koydum ve alevi kapattım. Ucu sıcak sıcak parlarken kafese doğru geri dönüyorum ve yanına çömeliyorum. "Başka bir adamı şahsen öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim. Babam bunu çok kolaymış gibi anlatırdı ve ben de hayatım boyunca o piçin bir psikopat olduğundan emindim. Ama mesele de bu. Mesele kurbanla empati kurmak değil. Bu durumda, *senin kurbanınla* empati kurmak, Patrick. Tek yapmam gereken Isa'yı o iğrenç yatağa bağlı hayal etmek. Ellerin onun üzerinde. Nefesin yüzünde. Birdenbire, her türlü lanet duyguya kapıldım. Derin duygular. Öfke. Öfke."

Vücudunun titremesi kafesi taş duvara çarparak sarsıyor.

"İşte anlaşma. Bu sefer sana bir seçenek sunacağım. Bunu istediğin kadar sürdürebiliriz ya da bu çubuğu boğazına saplayıp son kez nefes almak için çırpınışını izleyebilirim." Çubuğun ucunu kafese vuruyorum, seğirdiğinde gülümsüyorum. "Seçim *senin* Patrick."

Sonunda bana bakması birkaç dakika alıyor ve baktığında, yüzündeki karar ifadesi kalbimin kabarmasına neden oluyor.

EP)LOGUE

Dört ay sonra...

B Lucian Blackthorne'un merhametindeyken bağlar en sinir bozucu şeydir. Neye uğradığımı asla bilemiyorum. Kimi kandırıyorum ki? Neyin içinde *olduğumu* asla bilemem. göz bağı.

Isıtıcı tarafından ısıtılan deri koltuk, son haftalarda sıcaklıkların dramatik bir şekilde düşmesiyle birlikte memnuniyetle karşılanan bir konfor. Bugatti'nin motoru tahmin edemeyeceğim hızlarda mırıldanıyor. Direksiyonda Lucian varken bu muhtemelen iyi bir şey.

Vücuduma baskı yapan ivmenin gücüyle karnım dönüyor. "Neden gözlerini bağladın ki? En azından bana çarpmadan önce ölümü görmek isterdim." Bir şeylere tutunmak için çaresizce koltuğun kenarını sıkıyorum.

Onun kıkırdamasından asla bıkmayacağım. Karanlık ve hınzırca, kalçalarımındaki kaslarla doğrudan bir bağlantısı varmış gibi görünüyor ve beni sürekli onları çaprazlamaya teşvik ediyor. "Söz veriyorum buna değecek."

"Ölüm mü?"

Tekrar kıkırdıyor, bacağımı seğirterek. "Göz bağı." "Sen öyle diyorsan."

On dakika sonra, artık zor dayanıyorum. Bakmamı engelleyecek kadar sıkı bağlanmış ipeksi kumaş şakaklarımı kaşındırıyor.

Neyse ki araç durdu. Eli benimkinden kayıyor. Arabanın kapısı çarpıyor. Saniyeler içinde yan tarafıma bir sonbahar havası çarpıyor ve kolumdaki sıcak tutuşla koltuğumdan kalkıyorum. Nazik bir çekiştirme beni temkinli adımlar atmaya itiyor; bir elim önde, diğer elim ise onun avucunun içinde.

Duruyoruz ve avucumun içine bir şey kıvrılıyor. Soğuk ve metalik, kenarında dişler var. "Bir anahtar mı?" olduğunu tahmin ediyorum.

Gözlerimdeki bağ çözülüyor ve yüzen nesnelerin ötesine odaklanıyorum, görüşüm tepemdeki tabelaya net bir şekilde odaklanıyor.

Vellichor.

Tekrar anahtara ve yanımda duran Lucian'a bakıyorum. "Nedir bu?"

"Senin."

Derimin altında soğuk, karıncalı bir his belirliyor. Kafa karışıklığı bir an için başımı döndürüyor ve bir adım geri atıp kolundan yakalanıyorum. Ağzımı açıyorum, boğazım düğümleniyor, kelimeler göğsümün içinde hapsoluyor.

Şok, sanırım. Buz gibi, uyuşturan, *tek kelimeyle anlatılamayacak bir* şok. "Geçen gün Rhea ile evrak işlerini tamamladım." Onun sözleri Kafamın içinde bir alfabe kasırgası gibi dönen karışıklık.

"Rhea?"

"Sana ayak işlerinde eşlik ettiğim gün. Arabaya gitmiştin. Ona herhangi bir noktada satmakla ilgilenirse, ilk reddetme hakkımı kullanmak istediğimi söyledim."

"Yani, sen... sen... bunu satın mı aldın? Benim için mi?" Gözyaşlarımın ilk sızısıyla sertçe yutkunuyorum. Sarsıntılar yerleşiyor ve titrek bir nefes veriyorum. Her an uyanabilirim. Bunların hepsi bir rüya olacak. Lucian. Laura. Blackthorne Malikânesi. Hepsi.

Uyanma. Lütfen uyanmayın!

"Eğer işletmekle ilgilenmiyorsanız, yönetim kadrosunu işe alabiliriz. Neye ihtiyacınız varsa--"

Kendimi durduramadan havaya sıçrayıp kollarımı boynuna doluyorum ve o da beni yakalıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, kendimi tutmak için savaşıyorum, çünkü mutluyken neden ağlıyorum ki?

Beni kaldırıma bırakıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Herkes senden kaçarken burası sana rahatlık getirdi. İki katını öderdim. Senin için."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerimdeki bulanıklık onun yüzüne doğru keskinleşiyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Teşekkür ederim."

Nemi eliyle uzaklaştırıp başını eğiyor ve sanki bir şüphe belirtisi arıyormuş gibi bana bakıyor. "Sanırım bu evet demek? İlgileniyor musun?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Kesinlikle." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Öyleyse, bütün gün burada soğukta durup beni öpecek misin, yoksa kitapçının kapısını mı açacaksın?"

Benim kitapçım. Benim kitapçım. Bunu düşününce göğsümde heyecan kabarıyor.

"Rhea sana yardım etmeyi, işin inceliklerini göstermeyi kabul etti, gerçi burada o kadar zaman geçirdiğin için işlerin üstesinden oldukça iyi geldiğini söylemişti. Mali konularda sana yardımcı olabilecek biri var. İstersen burayı biraz düzeltmek için bir temizlik ekibi ve müteahhit tutabiliriz."

"Bu bana yapacak pek bir şey bırakmıyor."

"Okumanız gereken kitaplar var. Hem de bir sürü, çünkü iyi bir *pazarlamacı* ürününün içini dışını bilmelidir."

Bir kıkırdama kaçıyor benden. Kahrolası bir kıkırdama. Ben hiç kıkırdamam ama bu adam beni öyle sersemletti ki, kendimi tutamıyorum. "Lucian, sırf kitap okuyabileceğim bir yerim olsun diye mi bana bir kitapçı aldın? Bunu her yerde yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Birkaç hamamınızı gözetledim, evet. Ama bu durumda, hayır. Bunu senin için bir seçenek olarak aldım. Ve Kasabayı kızdırmak için." Parmağıyla çenemi kavıyor ve bakışlarını kendisine doğru kaldırıyor. "Bu konuda hiçbir yükümlülüğün yok Isa. İstedğin zaman çekip gidebilirsin."

"İstesem bile, ki istemiyorum, muhtemelen ben uyurken bir izleme çipi taktırmışsınızdır."

"Hissettin mi ya da başka bir şey?" Beni tekrar öptüğünde sert yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Git. Meraktan ölüyorum."

Arkamı dönüp ön kapıya doğru ilerlerken yüzümdeki daimi gülümsemeyle palyaço sanılabirim. İskelet şeklindeki anahtar kilide giriyor ve ben kapıyı iterken zil çalıyor.

İçeri adım attığımda sıcak bir aşinalık beni kucaklıyor, eski kitapların kokusunu içime çekiyorum. Benim dükkanım. Kendi kitapçım. Gerçek gibi bile gelmiyor.

Eski kitapların bulunduğu rafların önünden geçerken parmaklarımı sırtlarında gezdiriyorum ve *Drakula*'nın cam kaplı kopyasını bulmak için sıranın ortasında duruyorum.

"Bunun için biraz fazla ödedim. Satılık değil. Sende kalabilir."

"Bunu benim için neden yaptın?" Yüzümü ona dönüyorum, yaklaşan gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırptırıyorum.

Ellerini rahatça ceplerine sokmuş, etrafına bakınıyor ve omuz silkiyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

Şu anda mutlulukla dolup taşıyorum ve her an altımdan halı çekilecekmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Benim dünyamda mutluluk geçicidir, uzun bir alçaklık döneminin sonundaki doruk noktasıdır. Benim dünyamda, şansınız yaver gittiğinde eğilirsiniz, çünkü hemen köşeyi döndüğünüzde bir sonraki kötü şans dalgası gelir.

Hayatımda yaşadığım düşüşler için bu dengesiz hissettiriyor. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?" diye sordum.

"Hiç olmadığım kadar çok, sanırım bu da inanmak istediğimiz kadar kaderci olmadığımızı kanıtlıyor."

"Nasıl yani?"

"Kendinizi ölü hissettiğinizde, kaçınılmaz olarak size yaşadığınızı hissettirecek şeylere uzanırsınız. Acı. Adrenalin. Uyuşturucu. Kötü alışkanlıklar böyle doğar. Sen de bu şekilde benim saplantım oldun. Bana yaşadığımı hissettiren şey sensin. Boğulduktan sonra nefes almak gibi."

Elimi yanağına götürerek parmağımın ucuyla, bugünlerde pek fark etmediğim korkunç yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım sana aşığım, Lucian Blackthorne. Ve bunu bana geri söylemek zorunda değilsin." Emin olamıyorum çünkü hayatımda hiç bir erkeği sevmedim ve aynı şekilde hiçbir erkek de bana bu sözleri söylemedi.

"Şimdiye kadar sevdiğim, gerçekten sevdiğim her şey benden koparıldı." Kaşları sertleşiyor, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve seninle ilgili bu durum beni çok korkutuyor." Sert ve mesafeli olduğu zamanlarda bile bana olan ilgisini hissettim. Orada bir şey olduğunu biliyorum, tıpkı malikânenin duvarlarındaki gölgeler gibi. Onu her yerde hissetmek için görmem ya da duymam gerekmiyor. Söylemesine gerek yok.

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Dükkânın etrafına bakıp iç geçiriyorum. "Ben artık bir iş kadınıyım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Daha sık etek mi giyeceksin?" "Bu benim acımasız tarafımı göreceğin anlamına geliyor."

"Onlar kitap, Isa. Milyon dolarlık birleşmeler değil."

"Kitap istifçilerini benim kadar tanımıyorsunuz. Onlar varlıklarını çok ciddiye alırlar."

Yana doğru eğilerek kapının üzerindeki Kapalı yazısını kontrol etmek için onun yanından geçiyorum ve uzun kışlık trençkotumu çıkararak geri çekiliyorum.

Altın gözleri her hareketimi izliyor, mesafesini koruyor.

Paltomu yere bırakıp geri çekiliyorum, kitap sıralarının arasına giriyorum, mağazanın ön camlarından uzaklaşıyorum.

Merakla başını eğerek bana doğru bir adım attı. "Nedir bu?"

"Sadece vaftiz ettiğiniz tekneler mi? Yoksa kitapçıları da mı?"

Emin değilim."

Siyah trençkotunu omuzlarının üzerinden kaydırarak benimkinin yanına, yere atıyor. "İkisini de vaftiz ettiğinden oldukça eminim ama bir şişe şampanya için yeterince büyük değilsin."

"Bu çok kötü." Dükkânın önünden geçenlerin görüş alanından çıkana kadar arkamdaki kitap duvarına doğru geri geri gitmeye devam ediyorum. "Bunu yapmazsan kötü şans getireceğini duymuştum. Bir Blackthorne ile karşılaşmak gibi."

Bana doğru adım atarken dudaklarının kenarına çarpık bir gülümseme yerleşiyor ve beni kitapların arasına sıkıştırıyor. "O zaman, sanırım sıçtın."

"Sanırım öyleyim."

Parmaklarını kazağımın eteğinin altından geçirip başımın üzerinden çekiyor, ellerini benim için aldığı dantel sütyenin üzerinde gezdirirken gözleri büyülenmiş gibi parlıyor. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek kumaşı aşağı çekiyor, bir meme ucumu serbest bırakıyor ve etimin sert ucunu yalayıp yutuyor. Bacağımı kalçasının üzerinden yukarı kaldırıp A kesim eteğimin dikişini test ediyor ve parmakları nemli külotuma değdiği anda gözleri geri dönüyor. "Sik beni. Bunu bilerek yapıyorsun."

"Eğer sizi hayal kırıklığına uğratacaksa, bundan sonra külot astarlı nineler giymekten mutluluk duyarım."

"Büyükanneler yok. Ve astar yok. Külotunu ıslak seviyorum." Yüzünü boynuma gömüyor, ağzı boğazımı avlıyor, yalıyor, ısıyor ve öpüyor. Çılgın ve sabırsız bir şekilde boynumda, köprücük kemiğimin üzerinde ve tekrar yukarı doğru sıcak, ıslak bir öpücük izi bırakırken, parmakları uyluğumu kazıyor. Lucian'inki gibi öpüşüyle nefesimi kesen ve kaslarımı titreten başka bir erkek tanımıyorum. Sanki tüm vücudum tepki veriyor.

Beni kaldırıyor ve yakındaki bir okuma masasının pürüzsüz ahşap yüzeyine bırakıyor, bir zamanlar kendimi açık saçık korseler içinde kaybederken oturduğum ve bir gün böyle bir tutkuyu tatmayı hayal ettiğim masanın aynısı. Sert kenarı avuç içime bastırıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

"Bugün alıngan görünüyorsun," diye nefes alıyorum, dişleri boğazıma bastırıp dudaklarımdan bir inilti geçirmeden hemen önce.

"Seni bir kitapçıda hiç becermedim." Kemerinin şingirtısı, kendini serbest bırakmadan önceki tek uyarıydı ve bacağımı kaldırarak külotumu kenara itti ve girişime doğru ilerledi.

"Ve bu seni tahrik mi ediyor?"

"Seninle ilgili her şey beni tahrik ediyor." Bakışlarındaki alevler, kalçalarını ileri doğru sürdüğünde tutuşuyor ve ona karşı eriyorum. Avuç içi boğazıma çarpıyor ve açgözlü dudakları aramızdaki havayı yutarken sıkıyor. Öpücüğünün yoğunluğu öncekinden daha güçlü, sanki aramızda aniden farklı bir şey olmuş gibi. Beni sadece öpmüyor. Beni sahipleniyor.

Bana sahip oluyor. Ve ben isteyerek ona teslim olurken kalçalarının her hareketi bunu kanıtlıyor. Boğazımı kavrayışı ve ağzının benimkinin üzerinde olması arasında nefes alamıyorum. Göğsüm hava almak için çekilirken, kaslarım geriliyor ve titriyor, beni serbest bırakmaya yaklaşıyor.

Kalçalarının her çarpışı sert ve kararlı ve dudaklarıma karşı çıkan hırıltılar sadece hareketlerinin çılgınlığını noktılıyor. Her güçlü darbede kasları geriliyor ve beni bir hayvan gibi içine alırken esniyor. Ham erkeklik bu adamın vücudundaki her gözenekten yayılıyor ve hızını artırdığında, onun altında ne kadar küçük ve kırılgan olduğumu fark ediyorum.

İstese beni ne kadar kolay kırabilirdi.

Ciğerlerimdeki hava azalıyor, başım onun doruğa doğru acımasızca ilerleyişiyle dönüyor. Kendimden geçme isteğimi hissetmiş gibi beni serbest bırakıyor ve gözleri beni içten dışa yakan sıvı alev havuzlarına dönüşüyor.

Terden sıırılsıklam olmuş bir halde, göğsümden kopan uzun ve acı dolu bir inilti için başımı geriye eğiyorum. Ağzını göğsüme dayayarak, avucuyla sıkarak yutmadan önce etin hassas kabarıklığını emiyor ve yalıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, Isa." Sesi hırıltılı, belimi kavırıyor, bir elini boğazımda kilitli tutuyor ve amansız saldırısına devam ediyor. Güçlü elleri kalçalarıma yapıyor ve sanki yeterince derin değilmiş gibi beni daha da yaklaşıyor.

Yine de onu içimde çok derinden hissediyorum. Her yerde. Tenimde. Göz kapaklarımdan arkasında. Dudaklarımda.

Lucian.

İnlemelerim göğüs kafesimi titreterek devam ediyor, gözlerimin arkasına bir ışık vuruyor ve son bir cezalandırıcı hamleyle küfürleri

etrafımdaki duvarlar. O bana karşı titrerken, derimin altındaki karıncalanmalar kanımı ısıtıyor. Vücutlarımız birbirine yakın, nefes alıyoruz. Daha yavaş. Daha yavaş. Hala daha yavaş. Her kasımız yumuşak ve işe yaramaz hale gelene kadar, kalp atışlarımız birlikte atıyor.

"Şu andan itibaren, seni yatağında istiyorum. Yanımda." Sesinin sert tınısı, az önceki sert tavrını yansıtıyor. Bir avuç saçımı sıkıyor ve boynumu öpüyor.

"Bu bana çok fazla komplo gibi geliyor," diyorum, aynı şekilde nefes nefese. "Ve?"

"Emin misin? Demek istediğim, senin yatağında uyumak... bu senin için oldukça büyük bir sorumluluk."

"Seninle tanıştığımдан beri birçok çılgınca şey yaptım. Bir tane daha?"

Oyun sırasında onu itmeye çalışıyorum, ama katı vücudu hareket etmiyor ve bunun yerine kendini daha da yakınlaştırıyor.

Saçlarım hâlâ avucunun içindeyken, başımı geriye doğru eğiyor ve gözlerimi kendi gözlerine yönlendiriyor. Bir saniye önceki yorumuna rağmen, yüz ifadesi mizahtan uzak. "Yalan söylemeyeceğim, İsa. Sebeplerim tamamen bencilce. Sana başka kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Sen." Yüzünde kızgınlık ifadesi, başparmağını şakağımdan dudaklarıma doğru gezdiriyor. "Yine de benimle olmanın bazı riskleri var. Elimden geldiğince seni bundan koruyacağıma söz veriyorum ama her zaman orada olacak."

Onun sözleri, annemin ben küçük bir kızken bana söylediği bir şeyi, belki de bana verdiği tek küçük öğüdü aklıma getirdi. "Aşk ve tehlike çok iyi bir hayat yaratır. Annemin söylediği bir şey."

"Haksız değildi."

"Değildi. Bu yüzden şansımı deneyip seninle kalacağım."

"İyi cevap." Ellerini sırtımda birleştirerek beni kollarının arasına alıp bir öpücük daha veriyor. "Bunu söylediğim için ne kadar sikilmiş olsam da, seni seviyorum İsa."

Kalbim göğsümde çırpınıyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "Boku yemişsin sen."

Mutlu sonla biten peri masalları diye bir şey olmadığını bana ilk söyleyen annemdi. Çünkü o tüm hayatını

Beyaz şövalyenin gelip onu umutsuzca kaçırmaya çalıştığı hayattan kurtarmasını bekliyordu.

Onun yerine kötü adamı aramaya çıktım ve onu yalnız ve acı içinde, kemiklerden bir kalede yaşarken buldum. Annemin şövalyesinin daha karanlık bir versiyonu, zırhında ezikler ve çatlaklar vardı ve elleri kanla kirlenmişti. Tuzu ve ahlaksızlığı tatmış ve beni bencilce, özür dilemeden alan kırık bir adam. O annemin beni uyardığı lanet. Bonesalt'ın Şeytanı, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum Deli Oğul.

Bu kasaba bizi hastalıklı bir sapkınlık, oluşmakta olan bir trajedi olarak görebilir ama umurunda değil. Birlikte, biz çılgınlıyız. Ve delilikte müzik, aşta da delilik vardır.

Dünyanın bizim hakkımızda ne düşündüğü önemli değil.

Çünkü biz kendi kaderimizin bestecileri, orkestra şefleriyiz ve kimsenin duyamayacağı güzel, karanlık bir melodinin notalarını yazıyoruz.

Umarım Lucian ve Isa'nın hikâyesini beğenmişsinizdir.

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun ya da kısa, yorumunuz her zaman takdir edilir ve bir arkadaşınıza kitap hakkında bilgi vermekle birlikte, bir yazara verebileceğiniz en harika hediyedir ♥

Diğer kitaplarıma göz atmak için kaydırmaya devam edin.

Okuduğunuz için teşekkürler.

OTKERBOOKSBVKER)LAKE

KANUNSUZLAR

SERİSİ RİCOCHET

GERİ TEPME

INTREPID BALISTİK

ARDIÇ ÇÖZGÜ SERİSİ ARDIÇ

ÇÖZGÜ PATİSKA İNEN

LEŞ KRALLARI

GAZABIN OĞULLARI SERİSİ

RUH İNTİKAMI ALINDI

RUH DIRILDI RUH

KÖLELEŞTİRİLDİ

RUH KURTARILDI

THE FALLEN (GAZAP OĞULLARI YAN ÜRÜNÜ)

KUM ADAM DÜETİ

NOCTURNES & NIGHTMARES

REQUIEM & REVERIE

STANDALONES

DALGALANMA

ETKİSİ

ACKNOWLEDGMENTS

Bu harika insanların sevgisi ve desteği olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı:

Günün birkaç saatini hayali arkadaşlarımla takılarak geçirmeme rağmen bana katlanmaya devam eden (başka bir deyişle, beni henüz teslim etmeyen) kocam ve çocuklarım. Seni seviyorum. Arkadaşlarım da sevdiklerini söylediler.

Beni yargılamadan destekleyen ve her zaman arkamı kollayan aileme.

Uzun zamandır editörüm ve arkadaşım olan Julie Belfield, ne yazık ki öykülerimden birini gözlerini oymak istemeden okuma zevkine asla erişemedi. Aslında, muhtemelen bu paragraftaki tüm yanlış yerleştirilmiş virgüllere ağılıyordur. Ne kadar felaket olursa olsun, ilk taslağa cesaret ettiğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz ve her kitaba yaptığınız yatırım benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor.

Kitapların akılda kalıcı bir kapağa ihtiyacı vardır ve bu kapak beni uçurdu! Hang Le'ye bir kez daha çılgın yeteneğiyle beni susturduğu için çok teşekkürler.

Morten Munthe'ye çarpıcı fotoğrafçılığı ve bu hikayenin ruh halini ve tonunu mükemmel bir şekilde yakalayan güzel, karanlık ve unutulmaz görüntüsü için çok teşekkürler.

Daha önce de belirttiğim gibi, el yazmalarım, kafamdan mümkün olduğunca çabuk atmaya çalıştığım düşüncelerin sayfaya fırlatıldığı bir tufan olma eğilimindedir. Bu nedenle, ilk taslaklara cesaret ettikleri için korkusuz betalarıma teşekkür etmeliyim. Lana, Terri, Diane ve Kelly, bu kitabı daha iyi bir hale getirmek için hiç tereddüt etmeden işe koyulduğunuz için teşekkür ederim.

Kendimi toparlamış gibi görünüyorsam, bunun nedeni beni doğru yolda tutan harika bir asistanım (iyilik perisi) olmasıdır. Yaptığın her şey için teşekkürler Diane.

Beni gülümseten ve bana internette kendimi bırakıp kendim olabileceğim küçük bir köşe veren Vigilante Vixen'larım. Hepinize sevgiler ve kucaklamalar!

Kitaplarıma şans veren ve sevgilerini başkalarıyla paylaşan blog yazarlarına, sizi görüyorum ve teşekkür ediyorum.

Ve son olarak, onlarsız bunların hiçbirinin mümkün olamayacağı okurlarıma. Siz okumaya devam ettikçe, ben de yazmaya devam edeceğim. Desteğiniz benim için her şey demek.

ABOUT THE AUTHOR

Keri Lake, iblislerle mücadele, intikam ve h ı n z ı r c a sürprizler konusunda uzmanlaşmış karanlık bir romantizm yazarıdır. Hikâyeleri, iyi ve kötü arasındaki çizgide yürüyen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kadın kahramanlarla cesurdur. Kitap yazmadığı zamanlarda kocası, kızları ve asi Labrador'larıyla (hiçbir şeyi geri almayan) vakit geçirmekten hoşlanıyor. Sert kahve ve alternatif müzikle besleniyor, iyi bir kırmızı şarabı seviyor ve bitter çikolataya hafif bir bağımlılığı var.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:

[VIP E-POSTA KAYDI](#)

Eşantionlar ve eğlenceli sohbetler için okuma grubuna katılın:

[VIGILANTE VIXENS](#)

Okurlarından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.